

ДЖОН НАНС

ПРОЕКТЪТ

МЕДУЗА

ДЖОН НАНС ПРОЕКТЪТ „МЕДУЗА“

Превод: Тинко Трифонов

chitanka.info

Предсмъртната молба на гениален ядрен физик към бившата му съпруга е да съхрани резултатите от неговите изследвания, като ги пренесе във Вашингтон. Тя приема. Това се оказва огромна грешка...

Когато младият капитан Скот Макей открива в товарния отсек на своя боинг 727 подменен контейнер, натъпкан с неизвестна апаратура, още никой не подозира какво изчадие на злоещата Медуза се е пръкнало на борда... Скоро във вихрения екшън ще се включат пилоти, учени, военни, сенатори, правителството: всички сили са мобилизирани в бясна надпревара с времето, за да предотвратят задействането на проекта „Медуза“, пред който бледнее дори взривът на водородна бомба. Часовниковият механизъм е задействан — и всичко е в ръцете на шепата обречени... да се справят или да загинат заедно с половината човечество.

Джон Нанс е професионален пилот от военната и търговска авиация с повече от 10 000 часа във въздуха. Награждаван е за участието си в операция „Пустинна буря“. Международно известен консултант по въпросите на авиационната сигурност.

Нанс консултира и телевизионната мрежа ABC, кореспондент е на едно от най-популярните предавания в САЩ — „Добро утро, Америка“. Като автор на трилъри Джон Нанс се налага още с първия си роман — не само заради дълбокото познаване на авиационната тема, но и заради уменията си да съчетава глобални проблеми с невероятно динамичен и увлекателен стил. Предишната му книга „Часовникът на Пандора“ е основа на сензационен тв сериал.

БЕЛИЯТ ДОМ

ДОКЛАДНА ЗАПИСКА

ДО: Президента

ОТ: Съветника по национална сигурност

ОТНОСНО: Спешни препоръки да бъде създадена програма за производство на средства за засичане на контрабандно внесени през американските летища ядрени материали, годни за производство на оръжия.

Господин Президент,

Вие ми възложихте да проуча двата случая — в Портланд, Орегон, когато през миналия месец ФБР залови 265 грама високообогатен плутоний 239, и за заловения от германците през 1994 г. подобен материал^[1], за който се смята, че е внесен нелегално от Русия.

Първо, германците сериозно преувеличават заплахата, като твърдят, че Русия е изгубила контрол върху големи количества материали, годни за производство на оръжие. Заловените в Тенген и Мюнхен материали далеч не са готови за производство на оръжие. Ако това бе всичко, с което трябваше да се справяме, заплахата би била незначителна.

Онова обаче, което по случайност бе заловено в Портланд, е съвсем друго нещо. Това е бил не само високообогатен, годен за производство на оръжие материал, но и наскоро преработен — не е рециклиран от някоя стара или открадната бойна глава. Материалите нямат характерни „пръстови отпечатьци“ в плутония, които могат да ни отведат до източника, дори до заподозряна страна. Ето защо трябва да приемем реалната възможност някой извън страната незабелязано да се е снабдил с оборудване, да притежава технологията за преработка на такива изотопи, годни за напкупувача, който предлага най-

висока цена. Заплахата, с други думи, изведнъж се превръща в съвсем реална и непосредствена, а ние сме оголени, буквално без никакви средства да засичаме директно такива изотопи. Очевидно е, че когато имаме предвид възможността за ядрена експлозия в рамките на страната, не е достатъчно да се надяваме само на изтичане на разузнавателна информация или на случаен пробив.

ПРЕПОРЪЧВАНИ ДЕЙСТВИЯ: Да се издаде президентско нареждане, че необходимостта от пряко засичане на тъй наречените радиоизотопни материали, които влизат в Съединените щати, е от най-голям приоритет за разузнаването и заповед за незабавното разработване на програма, която да покрие всички по-големи американски летища, като се използва съществуващата технология (неутронни „копои“).

[1] Мюнхен, 10 август 1994 г. — заловени 350 грама плутоний.
Тенген, 10 май 1994 г. — заловени 5,6 грама плутоний. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Маями, Флорида

— Вивиан, търси те бившият ти съпруг.

Собственичката на малкия цветарски магазин бе притиснала слушалката към гърдите си, докато съобщаваше това. Изненада я изражението на потрес, което пробяга по лицето на помощничката ѝ — висока елегантна жена, едва надхвърлила шейсетте, която сякаш бе замръзнала на място, стиснала дузина необрязани рози.

— Добре ли си, мила?

Погледът на Вивиан Хенри беше прикован в телефона. Очевидно объркана, тя отстъпи назад и събори една празна ваза от работната маса. Вазата с трясък се разби в пода, ала погледът ѝ не се отместваше от слушалката.

Дребничката собственичка на магазина със сребристобяла коса погледна към пръснатите парчета порцелан, а после — отново към Вивиан.

— Доколкото разбирам, не искаш да говориш с него, така ли?

Вивиан поклати енергично глава, широко отворила очи и прошепна:

— Защо се обажда? Какво иска?

— Не знам. Да попитам ли?

Вивиан кимна, но после промени решението си и поклати отрицателно глава. Бавно пристъпи, протегна ръка да вземе слушалката, след което я прилепи до ухото си и затвори очи.

— Какво искаш, Роджърс? — попита най-сетне.

След три години благословено мълчание, дори само гласът на бившия ѝ съпруг задейства старите, добре познати усещания — паниката, ужасът, че е притисната в ъгъла и не може да избяга.

— Как си, Вивиан? — попита спокойно той, но от въпроса му по гърба ѝ пробягаха студени тръпки.

Гласът му бе равен и тайнствено дружелюбен — точно какъвто беше винаги, преди внезапно да предприеме някоя смразяваща

словесна атака. Ала нямаше и намек за старата ярост, нито помен от постоянните телефонни заплахи, с които я засипваше месеци наред, след като тя го напусна. На тяхно място се бе появил пресметливият, манипулативен д-р Роджърс Хенри, мъж, който очевидно искаше нещо. От странния тон и кроткия му глас кожата ѝ настръхна в лошо предчувствие.

— Не се обаждаш, за да се осведомиш за здравето ми, Роджърс. Какво искаш?

„Трябва да сложа край на това!“ — напомни си тя, дори когато се предаде пред идеята, че разговорът можеше да го умилостиви — сякаш не бе правила същата грешка през по-голямата част от трийсетте години в плен — в брака, прекаран под ярема на неговия железен контрол и насилие.

— Защо предполагаш, че ще искам нещо? — попита той.

— Ами... — започна тя, ала гласът ѝ се прекърши. Един грешен отговор щеше да доведе до предсказуема тирада. — Какво, за бога, би могъл да ми кажеш след всичките тези години? Какво... би могъл да кажеш след като ме заплашва толкова много пъти... и по толкова много начини?

Отговорът му бе спокоен, както преди.

— Не ти ли е хрумвало, че бих могъл да кажа, че съжалявам? Виж сега, необходими са ми две минути, за да ти обясня. Ще ми отпуснеш ли две минути, Вивиан?

Гласът му, макар и спокоен, бе слаб — лишен от обичайната заплашителност. Тя се почуди какво ли се бе случило. Беше си обещала повече никога да не проявява загриженост — никога повече да не бъде бавачка на насилника си — ала не можеше да изпълни обещанието си. Някъде в неговата тъмна и гневна душа бяха и нежните отблясъци от красивия млад учен, за когото се бе омъжила толкова отдавна, или поне така си казваше винаги. Напразната безкрайна надежда винаги се бе оказвала причина за сгромолясването ѝ и тя с ужас установи, че надеждата бе още жива, все още нашепваше в ушите ѝ глупави обещания, че този път нещата ще бъдат по-различни.

— Вивиан? Там ли си още?

Тя кимна, преди да осъзнае, че трябваше да го изрече, за да бъде чута.

— Да.

— Добре. Трябва да ти дам нещо много ценно и наистина искам да те видя. Аз... искам да направя известни компенсации, преди да е станало твърде късно.

„Твърде късно ли?“ — помисли си тя. Някъде в съзнанието ѝ гласът на предпазливостта крещеше да не слуша, да не се поддава.

— Болен ли си, Роджърс?

От другата страна на линията последва пауза.

— Умирам, Вивиан. Рак на панкреаса. Остават ми най-много няколко седмици.

— Съжалявам — изрече тя безизразно.

— Моля те, ела. Само за няколко минути. Ще оставя тази къща на теб. Никакво будалкане. Пък и бих искал да те видя още веднъж. Имах достатъчно време да премисля маса неща.

Вивиан затвори очи и разтърка слепоочията си. Единственият разумен отговор бе: „Не — и сбогом“. След годините, през които се опитваше да остави тези десетилетия зад гърба си, години, в които търсеше съвети и се учеше да се справя отново сама, нямаше начин да се върне отново при него. Ами ако се бе променил?

Ала той очевидно бе отслабен от болестта и на нея изведнъж ѝ се прииска да узнае дали невъзможното се бе случило. Може би той наистина се бе променил.

Трябваше да узнае.

Вивиан се чу, сякаш отстрани, да казва:

— Добре, Роджърс, днес следобед става ли?

Мършавото плашило, което отвори вратата на тяхната къща в Южно Маями — нейният бивш дом — всъщност твърде малко приличаше на ядрения физик от световна величина, който бе следвал пътя на пионери в тази наука като Опенхаймер и Телър^[1] в Лос Аламос^[2].

Мъртвешката бледност, хлътналите очи и увисналите му рамене я поразиха дълбоко и тя остана няколко секунди на входната площадка, като се бореше с мисълта, че този крехък дребен мъж пред нея беше само на шейсет и две години.

Изглеждаше на деветдесет.

— Радвам се, че дойде, Вивиан — рече той със същия мек тон, докато ѝ държеше вратата отворена.

Интериорът бе по-мрачен и изпълнен с лоши предчувствия, отколкото го помнеше, тъмнината от спуснатите завеси и анемичната светлина от единствената лампа придаваха на кабинета му прилика с погребален салон. Миришеше на плесен и на застоял дим. Тя седна предпазливо на протрития диван, а съзнанието ѝ все още бе замаяно от противоречиви чувства; той се дотътри до фотьойла край вратата и тежко седна с лице към нея.

— Спомена нещо за компенсации, Роджърс? — започна тя.

— Ще оставя делата да говорят вместо мен — прекъсна я той. — Бях ти казал, че никога няма да получиш тази къща и това бе погрешно. Промених завещанието си.

Той посочи един плик върху масичката до дивана, тя го взе и прочете новите условия, с които ѝ оставяше къщата, присъдена му от съда при развода.

— Има и още — рече той, след като тя вдигна глава, без да е приключила с четенето. — Ако изпълниш една последна задача за мен, полицата също ще бъде твоя.

— Полицата ли? — попита Вивиан.

— Застрахователната полица „живот“. Платената застраховка. Триста хиляди.

Тя кимна:

— Ти се кълнеше, че парите ще отидат у някаква религиозна организация. Където и да е, само не и у мен.

Вивиан се стегна, готова да посрещне сприхав отговор, ала Роджърс Хенри потисна нетърпеливото си смръщване, изправи се и се затътри към библиотечния шкаф до една от стените на кабинета.

— Парите ще бъдат твои, ако изпълниш задачата — повтори той.

— И какво трябва да сторя за теб, Роджърс? — попита безстрастно тя.

В продължение на няколко секунди отговор не последва, ала когато той се обърна към нея, в очите му блеснаха огънчета.

— Аз го направих, Вивиан! Завърших „Медуза“. Вълната на „Медуза“ е постижима. Доведох проекта до край!

Изгледа го зашеметена, а той наблюдаваше доволен изражението ѝ, докато тя търсеше думите.

— Сам? Но как? Ти разполагаше с екип от четирийсет учени, които работиха в продължение на колко, на десетилетие?

— Нужни бяха осемнайсет години след принудителното ми пенсиониране, ала го направих и ти ще отнесеш прототипа във Вашингтон след... след смъртта ми.

— Аз... не разбирам...

— Построил съм модел. Имитация, разбира се, но е напълно работещ модел, без плутония. Ето с какво се занимавах през всичките тези години в лабораторията си. Нов проект на взривателя, нова концепция, всичко ново.

Той се затътри обратно към креслото, повдигнал въодушевено вежди, а погледът му се стрелкаше към вратата в дъното, която водеше към преустроения гараж.

— Защо във Вашингтон, Роджърс? Защо не в Лос Аламос?

— Защото онези раболепни негодници, които прекратиха програмата ми и твърдяха, че е неосъществима, сега са в Пентагона. Искам моделът да пристигне точно там, където могат да го видят, да го усетят и да го разберат, преди да го откарат на запад, за да го проучат, което неизбежно ще сторят.

Той седна отново, тежко задъхан.

— Но ще действа ли? — попита тя.

— Удивително е, Вивиан. Излиза, че не ти е необходима височина от сто мили, за да създадеш разрушителен електромагнитен импулс. Една-единствена експлозия на „Медуза“ на равнището на земята може да преустанови дейността на развито индустриално общество, като вторичната електромагнитна вълна покрива територия с радиус две хиляди мили. Това е всичко, което обещавах през 1973-а година!

— И... ти искаш аз да...

— Да го откараш с товарен самолет и да ръководиш доставката му до Пентагона.

— Срецу парите от застраховката, така ли?

Той кимна и замълча, сякаш се опитваше да реши докъде да стигне с натиска си.

— Предполагам, че вече е късно да те моля да го направиш в името на любовта, която някога изпитваше към мен?

Тя го гледа втренчено дълго време, очакваше да види саркастичната му усмивка, ала лицето му остана безизразно.

— Любов ли, Роджърс? Ти уби любовта, която изпитвах към теб, още първия път, когато посегна да ме удариш в изблик на ярост.

Той изсумтя, изправи се, а гласът ѝ продължи да го преследва.

— Мисля, че каза нещо за желанието си да направиш компенсации?

Той отиде бавно до отсрещната стена, клатейки глава, забил поглед в обувките си.

— Ето каква е сделката, Вивиан. До теб върху масичката има пакетче с инструкции. В него има и ключ за лабораторията. — Изглежда я бавно. — Следвай стриктно инструкциите и администраторът на малкия доверителен фонд, който съм основал да получи застраховката, ще ти плати парите. Ако откажеш да го направиш или провалиш работата, не получаваш и пукнат цент. Къщата ще си остане твоя — заедно с плащанията по ипотеката — но тристате хиляди долара, с които да ги изплатиш, изчезват.

Тя се изправи.

— Съжалявам, че умираш, Роджърс.

Вивиан пристъпи към вратата и се поколеба преди да го погледне.

— Нямам нужда от парите ти. Намери някой друг да свърши тази работа.

— *Седни!* — изрева той с обръщането си, а очите му блестяха по онзи маниакален начин, който тя така добре познаваше. — Можеше да се очаква такъв безмозъчен, глупав отговор!

Вивиан усети как краката ѝ омекват. Отпусна се отново на дивана, докато той се спря на половин дума и прехапа устни, след което поклати глава.

— Аз... извинявай, Вивиан. Съжалявам за избухването си.

Тя кимна мълчаливо, погледът ѝ шареше по килима, докато той се тътреше към нея.

— Знам, че бях пълен провал като твой съпруг. Знам, че превърнах живота ти в ад, че съм негодник, че най-вероятно ще се пържа в ада, но съм направил едно истинско нещо и искам страната ми да се възползва от него, искам и ти да имаш честта да го представиш. Това ще промени историята, Вивиан!

Той приближаваше още и тя усети как скочи адреналинът в кръвта ѝ, докато пресмяташе разстоянието до входната врата.

— Вивиан? Какво ще кажеш? Ще го направиш ли?

Тонът му отново бе приглушен. Когато го погледна, видя, че той почти я умоляваше.

— И ти ще довериш делото на живота си в ръцете на една безмозъчна, глупава жена? — попита тихо тя.

Той отново поклати глава.

— Не исках да кажа това. Говоря твърде много, Вивиан. Винаги съм говорел много. Големи заплахи, големи приказки, големи фасони. Бях невъздържан. Не съм го искал.

Той съзнаваше, че избухването му бе разрушило крехкия мост, който бе издигнал. Изведнъж се свлече на колене, посегна с дясната си ръка да се улови за масичката и да се задържи, а изтощеното му тяло се затресе в ридания.

— Вивиан... никога не съм искал да те нараня. Съжалявам, че бях такъв негодник!

Думите му заглъхнаха, когато зарови лице в дланите си и тя усети как противоречивите чувства я съкрушават.

— Ако го доставиш — продължи той разтреперан, — те ще му обърнат внимание. Ако не го направиш, ще го игнорират. Това е животът ми, Вивиан. Единствената част от него, която струва нещо. Моля те...!

Тя се поколеба за миг, част от съзнанието ѝ крещеше да се маха от там, да бяга, да се спасява колкото е възможно по-далеч от тази къща и от този човек, от когото бе останала само външната обвивка и който я молеше да стори онова, което той самият не можеше. Но ако думите му бяха истина, значението на постигнатото от него бе изумително. Тя бе работила достатъчно време като ядрен инженер, за да знае това със сигурност.

Състраданието ѝ надделя над самозащитното вцепенение. В крайна сметка той страдаше — умираше — и тази реалност засенчи спомените за насилието му в миналото.

Тя приближи и го прегърна, сякаш по навик, притисна главата му към гърдите си за няколко минути и сълзите потекоха по лицето ѝ.

— Добре, Роджърс. Ще го направя заради теб. Не заради парите.

Изпрати я до вратата и стисна ръката ѝ преди тя да се обърне и да тръгне. Вивиан замина без да каже повече и дума и той гледа през прозореца, докато колата ѝ не се скри зад ъгъла. Тогава се поизправи, върху лицето му се появи напрегната усмивчица на триумф и задоволство и той закрачи с известна трудност обратно към преустроенния гараж за две коли, който му служеше за лаборатория. Затвори вратата към коридора подире си.

В помещението без прозорци се усещаше влажен хлад и той потрепери, докато палеше няколко лампи, за да огледа творението си. Бавно отвори един люк отстрани на голям правоъгълен метален предмет, поставен върху дънната плоча на масивна дървена каса за транспортировка, която заемаше почти половината от пода на помещението. Видимите страни на подобния на саркофаг контейнер бяха гладки, върху тях бе оставен само един-единствен отвор — люк за наблюдение с площ два квадратни фута. През него се виждаше оловният щит на вътрешната камера; Роджърс Хенри отиде до отвора, надникна вътре и грижливо провери всичко, преди внимателно да затвори люкчето и да го заключи. Задейства малък вътрешен компютър, преди да нагласи часовника, след това запали ацетиленова горелка и бавно и внимателно завари външната обвивка.

Горната част на тежката дървена каса за транспортиране висеше на макара от метална греда на тавана. Бавно и мъчително той премести касата по гредата и, доволен, след като тя се изравни с долната си част, започна да спуска с дебелото въже сандъка на мястото му. Това усилие го изтощи и той седна на един кашон наблизо. Почива почти десетина минути, преди да хване отново въжето и да продължи спускането. Когато сандъкът слезе долу, отново си почина малко, а после се зае да закрепил горната част към дънната плоча от всички страни с множество тежки болтове.

„Остава още едно нещо“ — напомни си той. Част от тавана на гаража бе снабдена със слънчеви панели, които произвеждаха достатъчно електроенергия, за да зарежда акумулатора вътре в контейнера и да го поддържа практически безкрайно време. Той свърза тънкия кабел към контакт отзад на дървената каса, видя, че малката индикаторна лампичка светна, след което се отдръпна назад и огледа за последно всичко. Кабелът бе така проектиран, че да се откачи и да се

прибере сам в стената, веднага щом устройството бъде преместено. Преди да се изправи, той провери напрежението на подаваното електричество.

Всичко бе готово. Най-сетне беше готово!

Бе купил малка бутилка шампанско и я бе оставил в дъното на хладилника преди години — тогава, когато планът се бе оформил за пръв път в сяпата му ярост след напускането на Вивиан. Той обви тапата с кърпа за ръце и отвори бутилката, след това напълни една от инкрустираните със злато чаши от двестагодишния кристален сервиз, наследство от майката на Вивиан — сервиз, който той с наслада бе натрошил с чук и й бе върнал в кутия от обувки, като си остави само една чаша за собствено ползване.

Отнесе чашата в кабинета си и отново седна в креслото, завъртя бокала в ръка и отново направи преглед на подробностите на онова, което бе задействал. Ледена усмивка озари лицето му, когато допи последните капки шампанско, след което метна чашата върху тухлите на камината и се наслади на края на разрушението.

Усмивката му се разтегли още, като си помисли как го бе прегърнала преди час. Точно както го бе планирал.

Време беше, реши той.

Д-р Роджърс Хенри бръкна в чекмеджето на масата и извади лакирана дървена кутия, след което вдигна слушалката и набра 911^[3].

— За спешен случай ли съобщавате? — попита сериозен женски глас.

— Изписан ли е адресът ми на компютърния ви екран? — попита той.

— Разбира се — сопна се жената. — За спешен случай на този адрес ли съобщавате?

— Не.

Той отвори кутията и извади зареден Магнум 44-ти калибър от кадифеното му гнездо.

— Съобщавам за самоубийство.

Маями, един месец по-късно

Телефонът сепна Вивиан от поредния ѝ сън на пресекулки — сюрреалистично преиграване на погребението, при което Роджърс излезе от ковчега по време на литургията и я подгони с дълъг нож за резба.

Тя разтърси глава да прогони объркването от избледняващия кошмар и вдигна слушалката, изненадана да чуе гласа на адвоката, който бе определен за изпълнител на завещанието. Кога, питаше той, ще пътува за Вашингтон, тъй че да може да приключи със сметките и с прехвърлянето на къщата.

— Никога — отвърна тя.

— Не ви разбирам — каза адвокатът.

Тя не се изненада много, когато се разкри онази скрита от Роджърс част от завещанието, с условие, възпрепятстващо изпълнителя да прехвърли къщата, преди да е доставено устройството „Медуза“.

— Мисис Хенри, не мога да ви прехвърля къщата до три години, ако не изпълните изискването.

— Разбирам.

— Не мога да ви допусна и да я обитавате. Ще се наложи да плащам за поддръжката ѝ, за косенето на моравата, да плащам таксите и вноските по ипотеката на имота.

— Казах, че разбирам. Знаете какво трябва да направите.

— Но вие ще загубите триста хиляди!

Тя разтърка чело и затвори очи.

— Мистър Уолъс, прехвърлете къщата, когато сте готов. Или изобщо не я прехвърляйте. Не ме интересува. Имам си работа. Разполагам и с годишна рента от съпруга си, присъдена ми след развода. Не се нуждая от нищо повече.

Тя затвори телефона, разтърка очи, ободрена от решението, което бе взела в деня след погребението: повече нямаше да се остави да бъде манипулирана. След като къщата станеше нейно притежание, щеше да я продаде. Мисълта да живее в къща, изпълнена с толкова много омраза и смърт, бе твърде вледеняваща, за да я понесе.

А и там бе самият модел, разбира се. Щеше да се наложи да го разруши.

В крайна сметка последното нещо, от което се нуждаеше светът, бе още едно оръжие.

[1] Опенхаймер и Телър — съответно „бащите“ на американската атомна и водородна бомба. Телър създаде по-късно и неутронната бомба. — Б.пр. ↑

[2] Лос Аламос — градче в Калифорния, където е разположен секретен център за изучаване на ядрената енергия. Там са разработени и повечето от американските ядрени оръжия. — Б.пр. ↑

[3] В САЩ на телефон 911 се съобщава за всякакви спешни случаи: престъпления, пожар, нужда от бърза помощ и др. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Сентръл сити, Колорадо — 12 септември, две години по-късно

Скот Макей остави телефонната слушалка и поседя мълчаливо няколко секунди, а широкото му, почти квадратно лице се озари от спонтанна усмивка. Обаждането бе от Бога пратено и той усети как го обля могъща вълна на облекчение — досущ като искрящ водопад, който погълна чудовищата напрегнатост, която се бе наслаждала седмици наред, в които малката му фирма се спускаше бясно към фалита.

Ала сега, „въоръжена“ с новия договор с държавата, „Скот еър“ — компания за товарни превози с един-единствен самолет — можеше да се удържи на повърхността.

Скот скочи и грабна якето си. Време бе да се празнува, а къде точно — нямаше никакво значение. В планинския град имаше повече от достатъчно барове, а на него му бе омръзнало да седи сам и да се чувства потиснат.

Слънцето отново се бе показало, сякаш в тон с неговия бързо възвръщащ се оптимизъм. Той спря до вратата на втория етаж на стогодишната къща, бегло си припомни, че слънчевите лъчи пробиха савана от буреносни облаци точно когато научи добрата новина. Погледът му се фокусира върху главната улица на Сентръл сити, Колорадо. И в края на сезона тя още бе залята от вълна туристи, понесени като сноп ярки есенни листа от магазин към магазин в безкраен поток из търговското ждрело на тази долина, в която почти липсваха дървета — картина, която той винаги бе намирал за тъжна.

Но сега тя не му се виждаше толкова мрачна. Сякаш изведнъж бе осъзнал защо баща му бе обичал толкова много старата къща и града.

Позната вълна на тъга го заля, когато си помисли за баща си и за масивния, внезапен инфаркт, който бе убил преди две години ветерана — корпоративен ръководител. Скот тогава бе в морето, летеше на изстребител Ф-14 и му оставаха още две седмици преди да се уволни от

флота и да се прибере в Колорадо. Трябваше да отложат погребението с почти цяла седмица, за да може да се завърне от Средиземно море.

За него обаче всичко това като че се бе случило миналата седмица. Болката на единственото дете, изгубило майка си при автомобилна катастрофа преди десет години, когато още живееха в Уичита, Канзас, бе опустошителна, ала смъртта на баща му бе още по-болезнена. Изведнъж се бе оказал съвсем сам на този свят.

Погледна портрета на баща си над камината. Макей старши бе спестил стотици хиляди долари с надеждата да основе със своя син фирма и да навлязат в бизнеса, след като Скот се уволни от флота. Беше много забавно да поддържа вихрушката от кореспонденция с баща си, да обмисля внимателно хиляди идеи за всякакъв вид предприемачество, като винаги прикриваше истинското си желание да стане пилот от гражданската авиация, вместо да се превръща в създател на бизнес империя.

Скот излезе от кабинета на втория етаж и като вземаше стъпалата по две, се спусна до входната врата, спря за секунда, за да подложи лицето си на нежния полъх на хладния въздух, който разроши сламенорусата му коса. До ноздрите му долетя приятният аромат от старата пондероза в предния двор; той се съревноваваше с аромата на подправените с чесън италиански блюда на ресторанта през една пряка от къщата.

Пропускаше нещо и сега се опитваше да си спомни какво го задържа в размисъл пред вратата. Нужно бе да приключи забавените данъчни декларации за Министерството на транспорта и може би трябваше да затвори вратата и да се върне към работата си. Предишната седмица бе твърде потиснат, за да свърши каквото и да е.

По тротоара премина малко момиченце, което подскачаше весело, следвано от ярък сребрист балон с изписани върху него пожелания за честит рожден ден. Това го накара да се замисли за своя рожден ден, който бързо приближаваше — щеше да бъде тридесет и първият.

И какво — помисли си той — съм постигнал?

Не искаше да си признае, че бе основал „Скот еър“, защото бумът в търсенето на пилоти за пътнически самолети бе отминал тъкмо когато напусна флота.

Можеше, разбира се, да изчака. Можеше да издържи, като лети за малки свързващи или регионални линии, докато компаниите като „Юнайтед“ и „Американ“ започнат отново да наемат пилоти.

Но вместо това той инвестира по-голямата част от състоянието на баща си, за да основе малка компания за товарни превози, без да има сключен и един договор — ход, който сега, под ослепителната светлина на погледа му назад, към миналото, в никой случай не изглеждаше мъдър. Особено след като от него зависеха и двама лоялни служители.

О, господи, и Джери, и Док чакат на телефона!

Скот се втурна в къщата и грабна слушалката от телефона в антрето, за да позвъни на втория си пилот и бордовия инженер и да им съобщи добрата новина. Натисна бутона за автоматично избиране на запаметения номер на Док Хазърд в Колорадо Спрингс, след това включи втората линия и набра номера на Джери Крисчън в Далас. Още един бутон и двете линии бяха свързани, а след секунда чу и двата гласа.

— Имаме договор, момчета. Ще успеем!

— Чудесно! — възкликна Док.

Скот чу шума от прелитащ реактивен лайнер над апартамента на бившия пилот на „Пан Ам“ южно от летището на Колорадо Спрингс, който почти удави класическата музика, която звучеше като фон: концерт за цигулка — може би бе един от записите на Док с местния симфоничен оркестър. Док бе цигулар от висока класа. Музиката отдавна бе негова дълбока страст, но никога не стана негова истинска професия.

— Слава богу, Скот! — рече Джери от Далас с очевидно облекчение. — Кога започваме изпълнението на този нов договор?

— В четвъртък — съобщи им Скот. — В четвъртък отлитаме празни за Маями. В петък сутринта летим с първия товар. Това е някаква научна пратка с висок приоритет, пристигнала в Маями от юг... някъде от Южна Америка.

— Това е страшно подробно — бодна го Док, като продължаваше тихичко да се смее, успокоен, че след цяла година усилен труд шефът му, с трийсет години по-млад от самия него, щеше да получи възможността да изплува.

— Добре де, от Южно Чили — отвърна Скот и долови, че музиката на соло виолончело бе заменила цигулковия концерт, което го накара да се запита дали Док бе сам.

— Във всеки случай товарът идва от преждевременно прекратена антарктическа експедиция. През следващите два месеца ще превозваме тези товари до Денвър, а през ноември...

— През ноември започваме работа за „Нисан“, нали? — попита Джери. — Договорът още е читав, нали?

— И още как! — отвърна Скот.

От седмици наред борбата бе да си плащат сметките до ноември, когато щеше да започне тригодишен договор за превоз на скъпи автомобилни части за монтажните заводи по схемата „джъст ин тайм“. През декември щяха да разполагат с достатъчно пари, за да вземат на лизинг втори самолет и да наемат още един екипаж.

Гласът на Джери долетя в слушалката с тих, почти потиснат тембър:

— Колко близко бяхме, Скот?

— Какво имаш предвид?

— Колко близко бяхме до забравата? До свършването на парите.

Последва мълчание, в което Скот помисли какво да каже на мъжа, чиито финанси бяха толкова рисковани, колкото и на работодателя му. Три деца и „скромна“ съпруга, която настояваше за скъпата къща в Северен Далас, независимо дали времената бяха добри или лоши — всичко това се бе отразило тежко на бордовия инженер. Джери не можеше да си позволи да изгуби и пени, а от финансова гледна точка не би могъл да си позволи да изгуби отново работата си.

— Бяхме съвсем близо, Джери. До десет дни трябваше да внесем трийсет хиляди долара по лизинга, а аз ги нямах.

— Не си ми казвал — рече тихо Джери.

— Защото очаквах да вземем този договор и ето че това стана. Всичко ще се оправи, момчета. През януари вие ще сте по-старшият екипаж от двата.

След като разговорът приключи Джон Т. „Док“ Хазърд, остави слушалката широко усмихнат и разсеяно се почеса по могъщите гърди,

изправен пред прозореца, който гледаше към летището на Колорадо Спрингс. Там бе базиран самолетът на „Скот еър“ Боинг-727^[1].

Хубав е животът — заключи той, — *може би дори по-хубав, след рухването на „Пан Ам“*. На шейсет и три годишна възраст той и без друго не би могъл повече да лети като командир на пътнически лайнер.

— Винаги ли маршируваш с гол задник пред прозореца, Док?

Женският глас долетя до ушите му откъм дивана и Док се обърна, за да дари с още по-широка усмивка красивата блондинка, която бе „облечена“ само с малка перлена огърлица. Тя бе облегла виолончелото си на стената, а той погледна към масата, за да се увери, че цигулката му не бе заплашена от падане. Докато отиваше при нея, бутна пюпитъра и от него се разлетяха нотни листи, ала той не им обърна внимание.

— Винаги. — Той изобрази поза на щангист. — Това тяло е твърде страхотно, за да бъде крило. Ти самата го каза!

Тя поклати глава, когато той дойде при нея.

— Ще игнорирам маниакалното ти его. Освен това тези твои пръсти са по-примамливи от тялото ти, сладострастнико.

Той се усмихна.

— Имаш предвид какво правят с цигулката, нали?

Тя кимна бавно.

— И това. — На лицето ѝ се изписа знойна усмивка. — Доколкото разбирам, по телефона ти съобщиха добра новина?

Той ѝ разказа за облекчението, което бе дошло.

— И кога най-сетне ще се спреш, Док?

— Какво да спра? Да обучавам пламенни млади жени в изкуството на любовта ли?

— Кога ще спреш да летиш? Кога ще престанеш да си непрекъснато в движение? Освен другите ти таланти... — намигна му тя, — и физически атрибути, ти си страхотен цигулар, далеч над любителското равнище.

— А ти си страхотна челистка. Доколкото си спомням, така се запознахме. Страст в шахтата на оркестъра.

— Не, сериозно — бутна го леко тя. — Кога ще се установиш и ще се заемеш с музиката? Би могъл да се включиш в симфоничния оркестър за постоянно? И да прекарваш повече време с мен?

Той я целуна и я погали по русата коса.

— Не мога да си позволя да се установя, Карен. Аз съм щастливо разведен три пъти и трите ми бивши съпруги се нуждаят от парите си.

— Знаеш ли, ти си най-странният разведен, когото съм срещала. Изглежда ти харесва.

— Аз още ги обичам — и трите.

— Но някой ден, Док, ще се наложи да намалиш темпото.

Той я улови нежно за раменете и я наклони назад, за да я погледне в очите.

— Скъпа, възнамерявам да умра в движение. Винаги съм мислил по този начин. А точно сега аз наистина се наслаждавам да летя с един симпатичен младеж, който отчаяно се стреми да успее, ала няма достатъчно опит в летенето с големи реактивни самолети. Той се нуждае от опита ми повече, отколкото съзнава това. Въпросът не е само в парите, а и в предизвикателството — и, ще си го призная, също тъй в подтика да си яхна коня и да препусна накъде ми очи видят, както се казва в старата поговорка.

— Ти си цяла енциклопедия от поговорки, Хазърд.

— Е, добре, ето още една. — Той се усмихна, вирна глава, без да сваля поглед от нея. — Когато падна по пътя си, бих искал тялото ми да се търкаля цяла седмица.

Маями — 12 септември

Когато Вивиан Хенри опразни пощенската кутия, обикновеният бял плик я очакваше под купчината пресрочени сметки; думите „Апелативен съд на САЩ“ мигновено причиниха свиването на стомаха ѝ на топка.

Това трябваше да е присъдата — последната възможност да възстанови издръжката, която правителството отказваше да плаща след самоубийството на Роджърс Хенри — ежемесечните плащания, от които зависеше как ще преживява до края на живота си.

Ако това парче хартия в плика ревизираше предишните откази, сметките можеха да бъдат платени и навярно би могла да си намери и по-добро жилище.

Но ако загубеше...

Почувствала се слаба — краката ѝ трепереха, главата ѝ се въртеше — Вивиан се изкачи по стъпалата към малкото си апартаментче на втория етаж; в съзнанието ѝ изплуваха мрачните спомени от съдебното заседание във Вашингтон, окръг Колумбия. Беше кошмар, седеше мълчалива в съдебната зала, докато младият ѝ адвокат направо рухваше, неспособен да отговори на въпросите на трима строги федерални съдии, които искаха да узнаят защо правителството би трябвало да поправя грешката, допусната от нейния адвокат при развода преди години. Едно неправилно съставено изречение стоеше между нея и бедността — една калпава присъда, която ясно ѝ присъждаше половината от пенсията на Роджърс Хенри, докато е жив, но не постановяваше недвусмислено правителството да плаща същата сума и след смъртта му.

Един месец след погребението пенсията ѝ бе спряна и последваха две години на отхвърлени жалби и бързо намаляващи банкови сметки. Останал ѝ бе един малък спестовен влог, плюс ежемесечния чек от „Социални помощи“ за триста долара. И толкоз.

Вивиан влезе в безрадостния си апартамент, включи осветлението и седна до кухненската маса. Подреди сметките на една страна, а остави плика от Апелативния съд — на друга, не смееше да се надява.

Какво ще правя, ако изгубя? — запита се тя. След още две години щеше да получи нотариалния акт на къщата, ала изобщо не би могла да издържи толкова дълго. А мисълта да отстъпи и да приеме предложението на Роджърс за тристате хиляди долара бе още по-противна, отколкото вариантът да се премести в по-малък апартамент и да се осланя на спестяванията си. Дори когато инфарктът покоси приятелката ѝ — нейна работодателка, и цветарският магазин бе затворен, Вивиан си бе казала, че просто трябва да преживее тежките времена, докато пенсията ѝ бъде възстановена.

Думите на малоумния ѝ адвокат още отекваха в съзнанието ѝ: „Този път няма да има повече обжалване, Вивиан. Онова, което реши Федералният апелативен съд ще сложи край на всичко“.

Пликът лежеше пред нея като стъпало към ешафода, ала тъй като нямаше смисъл да отлага повече, тя го дръпна, разкъса го, разтвори листа и погледът ѝ се прикова в думата, която се бе надявала отчаяно никога да не види: „Присъдата се потвърждава“.

Вивиан бавно остави листа на масата. Двете хиляди и петстотин долара на месец до края на живота ѝ бяха изчезнали завинаги, а имаше и други истини, които трябваше да погледне в очите: беше без работа, без повече спестявания. Нямахме друг избор.

Вивиан се изправи, отиде до малкото кухненско барче и разлисти бележника си с адреси. Набра номера, който бе намерила, и седна отново до масата, положила едната си длан върху челото, стиснала слушалката с другата. По линията до нея долетя гласът на адвоката на бившия ѝ съпруг.

[1] По-нататък самолетът Боинг-727 е наричан, в съзвучие с авиационния жаргон, само 727. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

*Товарна рампа, спедиторска фирма „Юнивърсъл еър фрайт“ —
Международно летище на Маями — 9:45 часа източно време, 19-и
септември*

— Вие ли сте командир Макей? — попита женски глас, в чийто остър тон се прокрадваха и знойно сексуални нотки.

Скот Макей проверяваше лявото колело на носовия колесник, опрял коляно върху бетона под носа на своя 727. Обърна се, заслони очи с длан срещу слънцето в опит да види лицето на младата жена, която стоеше зад него с ръце на кръста. Носеше комбинезон в защитен цвят и имаше раздражено изражение.

— Аха, аз съм — кимна Скот, докато ставаше.

Преди да се изправи напълно се наведе, изтупа праха от панталоните си и чак след това погледът му срещна нейния. Гледката му се понрави.

— Вашият помощник по товаренето е тъпанар, командире — рече тя без да се усмихва.

Скот се обърна, за да проследи погледа ѝ. Джери Крисчън, бордовият инженер, стоеше далеч и разговаряше с шофьора на автоповдигача. Видя Скот с жената и тръгна към самолета.

— Онзи, високият мъж дето идва насам ли? — попита Скот.

— Именно — отвърна тя. — Отказва да вземе товара ми! Искам да кажа, знам, че моите неща не са товарът, който трябва да транспортирате, но нали сте чартирани от НОАА^[1], а аз също съм от тях и вие имате място.

Скот се усмихна и поклати глава:

— Той не е тъпанар, мадам. Това е моят втори офицер и е наистина много дружелюбен тип.

— Аз казах, че се държи като тъпанар! — сопна му се тя без всякакъв хумор.

Скот се изхили тихо, свел за миг поглед към обувките си, след това отново вдигна глава и протегна ръка.

— Ако нямате нищо против, навярно е възможно да започнем отначало. Здравейте, казвам се Скот Макей. А вие?

Д-р Линда Макой прокара пръстите на лявата си ръка през дългата до раменете ѝ гарвановочерна коса и смръщеното ѝ изражение се промени към лека усмивка, докато се ръкуваха.

— Окей... добре, вижте, съжалявам.

— Няма нищо.

— Казвам се д-р Линда Макой. Графикът ми е много сгъстен, пътувам маса време от Антарктида и наистина нямам нито времето, нито търпението да споря. Пристигнах от Чили в четири часа сутринта и трябва да откарам палетите си в Болдър до тази вечер. В тях има инструменти, чието функциониране зависи от времето, а знам, че един ураган се готви да връхлети Източното крайбрежие и да обърка въздушния трафик навсякъде, тъй че наистина бързам да се махна от тук.

Джери застана до Скот, който направи жест в негова посока.

— Вие твърдите, че този мой инженер не желае да качи товара ви?

Тя кимна.

— Точно така. Той ми заяви, че щом палетите ми не фигурират в товарителницата, той нямало да ги вземе. Това е глупаво! Вие летите за Денвър, чартирани сте от моята организация, а палетите са нейни и трябва също да бъдат превозени до Денвър! Решението е просто!

Скот погледна Джери.

— Какво можем да направим, Джери?

Джери изглеждаше объркан, кимна и сви рамене.

— Скот, в договора е записано, че можем да вземем само оповестения товар, а нейният няма нищо общо с него. Товарът, за който сме дошли тук, е палетът, който тъкмо се готвят да качат на борда.

— По дяволите договорът! — прекъсна го д-р Макой. — Аз ще поема отговорността като служителка на НОАА и...

Скот вдигна ръка, за да накара Линда Макой да изчака.

— Докторе, може би не разбирате. Тези държавни договори за въздушен превоз се наблюдават от невероятно непреклонни бюрократи. Ако направим само една грешка, ще изгубим договора, а аз не съм готов да поема този риск.

Изследователката се приближи почти неусетно до Скот, а погледът ѝ направо прогаряше очите му.

— Не сте ли си помислили, командире, че ако изоставите нещата ми тук, това може да се окаже тъкмо грешката, която се опитвате да избегнете? Гарантирам ви, че ако ме изоставите тук, онзи непреклонен чиновник по договорите ще чуе всичко от една изморена, вбесена старши служителка на лабораториите в Болдър!

Скот вдигна глава и си позволи да се намръщи.

— Уважаема лейди, заплахите няма да качат товара ви на борда.

Видя как очите ѝ светнаха ядно, още докато произнасяше думите.

— Кого наричате „уважаема лейди“? — сопна се тя и пристъпи още по-напред.

— Аз... просто се опитвах да бъда вежлив към една прекрасна млада жена. Намирам „лейди“ за комплимент...

— Така, както го казахте, прозвуча обидно!

Джери отстъпваше назад, опитваше се да остави известна благоразумна дистанция между себе си и ескалиращата словесна престрелка. А Скот напъха ръце в джобовете си, стисна устни и извърна поглед за секунда-две, преди да погледне отново към жената и да свие рамене.

— Вижте, докторе, съжалявам, че съм ви обидил. Не проявявам пренебрежение на полова основа. Просто не мога да взема товара ви без разрешение.

Тя продължи още няколко секунди да стои с ръце на кръста, след това погледна към малкия офис на товарното летище. После отново се втренчи в Скот.

— Тогава какво ще правим?

Скот пое дълбоко дъх и хвърли поглед към часовника си. До отлитането им оставаше малко повече от половин час.

— Ако ми дадете няколко минути, докторе, ще се свържа с Вашингтон и ще се опитам да видя какво може да се издейства.

— Добре. Междувременно наредете на инженера си да натовари палетите ми на борда, за да не губите време.

— Ех, д-р Макой — започна Скот, а в главата му се въртяха няколко възможни отговора.

— Това проблем ли е? — попита тя с нападателен тон.

Скот се пребори с естествения инстинкт да контраатакува и спечели. В крайна сметка тя бе негова клиентка. Беше неблагоприятно да я нервира още повече.

Той я погледна, усмихна ѝ се и забеляза колко големи ставаха кафявите ѝ очи, когато е ядосана.

— Не, не е проблем. Ще ги натоварим.

Тя кимна, а Скот се обърна към Джери, за да издаде нареждането.

Международно летище на Флорида — 11:45 часа източно време — 19-и септември

Като погледна графиката за трети път, техникът усети как кръвта му се смразява.

Нямаше грешка.

Безшумният, сондиращ неутронен лъч, излъчван от скенера му бе настроен да открива и най-слабото гама-лъчение, ако влезеше в контакт с такъв тип ядрен материал, използван за производството на бомби, а той бе регистрирал точно това. От няколко часа насам *нещо*, намиращо се в границите на Международното летище на Маями, излъчваше гама-лъчи при всяко преминаване на неутронния лъч.

А след това, преди един час — докато той и началникът му бяха в почивка да хапнат ^[2]тако преди назначената за следобед демонстрация — равнището на гама-лъчи се оказа спаднало до нулата.

„О, боже мой, провалихме се!“ — помисли си той и му причерня. На някой инспектор — може би военен, а може би от Комисията за ядрен контрол — му е било наредено да се разхожда с обезопасен куфар, пълен с плутоний, за да провери машината, в чието проектиране техникът бе участвал, а той буквално бе проспал това. Очевидно демонстрацията щеше да се проведе в неподходящо време. Трябваше да направят мониторинга и през сутрешните часове.

По-надалеч началникът му — капитан втори ранг от ВМС — гордо обясняваше възможностите на флота за бързо реагиране при засичане на ядрен материал на трима обезпокоени служители от ФАА — Федералната авиационна администрация, натоварени със защитата на националните летища от терористи. Президентската директива да се затегне контролът върху входните точки на страната срещу ядрения

тероризъм бе предизвикала трескава дейност, както и прехвърлянето по въздуха на сивия преносим трейлър^[3] до Маями за първата работна демонстрация.

— В момента, когато дори капсула от радиоактивен материал влезе в границите на летище като това в куфарчето на някой терорист или по друг начин... — тъкмо казваше той, — ние ще го засечем.

„Да, но ако наблюдаваме“ — помисли си техникът, и направи знак на шефа си към мястото, където хартиената лента лежеше на масата като отровна змия — пагубно доказателство за тяхната немарливост във възможно най-лошия момент.

Капитанът прие новината с неочаквано спокойствие, след което веднага се обърна към екипа от ФАА с парчето хартия в ръце.

— Не ни бе съобщено, че тази сутрин трябва да бъдем включени, но рекордерите работеха и изглежда, че въпреки всичко сме уловили теста ви — рече той с насилена усмивка, като забеляза озадачените физиономии и на тримата, които един по един изследваха записа.

Помощник-администраторът на ФАА по въпросите на безопасността посочи разпечатката.

— Значи ще видим нещо подобно, ако ядрен материал за изготвянето на бомба влезе в летището?

Капитанът кимна.

— Точно това ще видите. Всъщност ние наистина видяхме точно това. — Пръстите му проследиха линията на графиката там, където стигаше върха си. — Това, приятели, е истински ядрен материал, който е изплюл своето гама-лъчение срещу нас, какъвто, мисля, знаете, е случаят. Между другото, кой докара тази стока за вас до Маями?

Тримата експерти се спогледаха със загрижени изражения, докато капитанът втори ранг от флота продължи, леко обиден от престорената им невинност.

— Вижте, всички ние имаме допуск до най-секретни материали и освен това сме съвсем наясно, че единственото нещо, което би могло да предизвика подобна графика, е истинското: някакъв страховит изотоп на достатъчно обогатен уран или плутоний, за да се използва за оръжие. Тъй че не виждам причини да не ми кажете кой ни проверява.

Отговор от страна на хората на ФАА още не идваше и капитанът усети как гневът му се засилва.

— Очевидно е, че допреди час на Международното летище на Маями е имало достатъчно плутоний, за да се построи цяла проклета ядрена... бомба...

Гласът му постепенно стихна, след като осъзна, че нещо не беше наред. Старшият служител на ФАА клатеше глава, лицето му бе изкривено в тревога, той сграбчи рамото на флотския офицер с дясната си ръка, а с лявата посочи към пътническия терминал; гласът му бе напрегнато настойчив:

— Капитане, нима искате да ни кажете, че тези данни са истински?

— Да. Защо?

— Защото ние не сме ви подлагали на проверка. Разбирате ли какво казвам? Ако на това летище е имало радиоактивен материал, не сме го внесли ние!

По време на полет, 11 300 м — на 125 мили югоизточно от Нови Орлеан — 12:15 източно време — 19-и септември

Скот Макей, командирът на Полет 50 на „Скот еър“, погледна към вратата на кабината в момента, в който в нея се втурна бордовият инженер с изражение на дълбока тревога. Джери Крисчън бързо се придвижи напред, без да погледне пътничката на седалката зад командира, и се наведе към ухото на Макей.

— Проблем ли има? — попита командирът като вече предусещаше отговора.

Крисчън винаги изглеждаше тъжен, но рядко — разтревожен.

Джери Крисчън посочи товарния отсек с десния си палец. Къс, нервен жест. Двайсет и пет години корпусът на техния взет на лизинг, остаряващ Боинг 727 бе превозвал пътници за различни авиокомпании. Сега преоборудваният пътнически салон взеше товари за тяхната фирма. В него бяха укрепени три палета с научна екипировка, два от които принадлежаха на старшата изследователка на атмосферата, която седеше току зад командира.

— Какво има, Джери? — попита го отново Макей.

— Палет номер три. Обиколих отзад, за да проверя товара. Номерът му не съвпада с номерата на товарния манифест и с договора.

Всъщност, *нищо* не съвпада. Скот, съжалявам, но мисля, че сме натоварили не този палет, който трябва.

Макей го погледна слисан.

— Господи, това е *нашият* договор! Товарът е с висок приоритет. Сигурно бъркаш!

Крисчън видя как по лицето на младия командир пробяга сянката на страх, на чието място бързо се настани познатото изражение на решителност.

— Джери, нали проверихме всички номера преди да натоварим — рече Хазърд. — Номерата съвпадаха. Не може да сме сбъркали.

Джери Крисчън бавно поклати глава. Висок над метър и деветдесет, той не можеше да стои изправен в кабината на боинга. Наведе се още над централния пулт за управление и прехапа устната си, преди да отговори; погледът му се спря за миг върху извисяващите се кълбести облаци на стотина мили от брега на Луизиана.

— Шофьорът на автоповдигача сигурно е сбъркал палетите, *след* като инспектирахме всичко и подписахме документите — каза Джери. — Паркирах го пред онзи палет, който трябваше. Не мога да повярвам, че е вдигнал нещо друго; но независимо как е станало, то е станало. Палет номер три не е нашият. Цифрите в манифеста и на етикета му се различават с едно число. Аз... мисля, че не проверих цифрите достатъчно внимателно, след като товарът бе на борда. Съжалявам, Скот.

Скот Макей вече разкопчаваше осигурителния колан. Погледна през дясното си рамо привлекателната жена на наблюдателската седалка.

— Докторе, бихте ли отместили краката си надясно, моля? Трябва да преместя тази седалка назад.

— Вие двамата не говорите за моите палети, нали? — попита д-р Линда Макой. — Аз ги проверих, след като бяха натоварени. Първите два определено са моите.

Тя хвърли обезпокоена поглед надясно към Джери Крисчън, който клатеше глава, докато се измъкваше заднишком в тясната кабина, за да им даде възможност да се разминат.

— Не — рече Крисчън, — става дума за третия. За палета отзад, а не за вашите, докторе.

Докато се измъкваше от креслото си, Макей погледна към Док Хазърд. Якият втори пилот, по-възрастен с трийсет и две години от капитана, кимна.

— Аз ще следя радиостанциите, Скот.

Хазърд изтегли кислородната си маска — обичайната процедура за безопасност, когато единият от пилотите напусне мястото си, а Крисчън и Макей се насочиха към товарния отсек.

Командирът вървеше пръв, а умът му трескаво преброяваше лабиринта от възможности, всички от които водеха до едно и също смразяващо заключение: ако много ценният товар с висок приоритет, който би трябвало да превозят до Денвър, все още си седеше на товарната рампа на около седемдесет мили зад гърба им, неговата малка нафукана компания бе загазила яко и договорът — техният спасителен пояс — бе заплашен от анулиране.

Товарните палети, всеки около осем квадратни фута, натъпкани догоре с научна екипировка и прикрепени един до друг със солидни найлонови осигурителни мрежи, заемаха място в товарния отсек на боинга като се почне от пет метра от пилотската кабина докъм тринайсет метра навътре в салона. Оставащите повече от двайсет метра в пещерообразния отсек бяха празни. Малък, тесен проход вляво — между палетите и обшитата с формовани стъклопласти стена на стария реактивен самолет — позволяваше достъп до задната част и двамата минаха бързешком през този проход назад. Стигнаха до третия палет, без да чуват шума на въздушния поток, който обтичаше алуминиевия фюзелаж със скорост, равна на осемдесет процента от скоростта на звука.

— Един проклет палет, Джери! Това бе всичко, което трябваше да превозим — един проклет палет от Флорида до Колорадо и да приберем парите, за да можем да си платим сметките. Как, по дяволите, можахме да се провалим при първия си полет?

Джери Крисчън поклати глава, не по-малко разочарован, добре съзнаващ какъв бе залогът. Той издърпа товарителницата от малък пластмасов джоб отстрани на третия палет и я подаде бързо на Скот.

Скот сравни номерата с примаяло сърце, усетил инстинктивно, че нямаше да има облекчение, нямаше да има неочаквано откритие, че всичко е наред. Джери Крисчън бе твърде надежден, за да вдигне преждевременно тревога. Той бе удивително добър механик и бордови

инженер със страст към точността, ала пилотските му умения бяха минимални и голямата авиокомпания, за която бе летял петнайсет години го бе уволнила, след като не успя да издържи задължителния изпит за втори пилот. „Нортуест“ може и да не желаеха Джери Крисчън, ала Скот Макей знаеше, че бе извадил късмет, като го намери.

Върна му документите, не искаше да срещне погледа на Джери. Знаеше колко много означава тази работа за високия инженер, който му се бе обадил в отговор на рекламно съобщение преди година, а след това бе станал не само негов служител, но и приятел. Отхвърлен от големите компании, Крисчън бе попаднал в света на нередовните полети, в едно позападнало братство на недобре платени скитници и застарели самолети, които превозваха непредвидими товари до най-невероятни места.

Това, припомни си Скот, бе също така свят на възискателни клиенти — клиенти, които понякога бяха толкова противни, ако някой не успееше да се справи, колкото и държавните бюрократи, наблюдаващи договорите.

Скот се извърна и усети как ледената топка на опасението изведнъж се уголеми в стомаха му, досущ като първия път, когато не успя при нощно кацане на самолетоносача със своя Ф-14. „Айзенхауер“ бе твърде навътре в морето, за да може да кацне някъде другаде. Можеше да кацне на самолетоносача и да оцелее, или да катапултира и навярно да умре, затова единствената му възможност бе нов заход за кацане. С пулсиращия във вените на цялото му тяло адреналин, с разтреперени върху педалите на кормилата ходила, немарливият му, едва контролиран втори заход също се провали, след което едва му остана гориво за още един, последен опит.

Спомни си как крещеше на себе си, че трябва да запази самообладание. Военноморските пилоти не би трябвало да се боят, но той не само се боеше — беше ужасен. Някак си успя да продължи и да преодолее проблема, да се успокои и да погледне показанията на уредите, докато светлините на кораба се мерзелееха все по-големи и по-големи през купола на кабината му. Най-сетне „кюфтето“ — визуалната система за кацане — бе чудодейно центрирана и той усети как колесникът докосна палубата и куката под опашката захвана третото стоманено спирателно въже.

Сега също се бореше да овладее ситуацията и да мисли. Ако чиновникът от Вашингтон, наблюдаващ изпълнението на договора, откриеше грешката им преди да могат да я оправят, ситуацията наистина можеше да излезе извън контрол. Опитва се да не мисли какво висеше на косъм. Договорът, парите, единственият шанс да останат в бизнеса — всичко това изведнъж бе опасно застрашено.

Скот размаха книгата в посока към пилотската кабина.

— Най-добре да се свържем с агента по флайтфона^[4]. Навярно ще се наложи да се върнем.

Крисчън посегна да спре работодателя си.

— Ъ-ъ-ъ, Скот, доктор Макой няма да се зарадва много на това. Нейният товар също е с висок приоритет.

— Тя не е главният клиент! — сопна се Скот и съжали за тона си. — Взехме нещата й само защото бе толкова настоятелна и имаше право — договорът наистина позволява добавки към товара.

Последва миг на неловко мълчание, след което заговори Джери:

— Винаги си си падал по хубавите жени — рече той с надеждата да предизвика усмивка.

Такава не последва. Объркването на Скот бе пълно. Съзнанието му бе обсебено от мисълта, че цялата изминала година на борба не е била нищо друго, освен къщичка от карти, която рухва пред очите му. Защо изобщо му хрумна глупавата идея, че може да основе авиокомпания, за бога? Цялото му наследство беше на път да отиде в канала и той може би беше безсилен да го спре.

Скот изведнъж вдигна глава.

— Какво?

— Нищо — отвърна бързо Джери. — Просто исках да... ъ-ъ-ъ... отбележа, че, нали разбираш, връщането ни няма да се приеме добре от докторката.

Скот кимна рязко и се обърна, изненадан да види самата Линда Макой, застанала в предната част на тясната пътечка между борда и двата товарни палета, които така отчаяно се бе стремела да качи на самолета. Не би могла да ги чуе поради външния шум от въздушния поток, заключи Скот, но въпреки това се почувства смутен — особено след като се обърна странично, за да мине покрай нея, маневра, при която телата им се докоснаха достатъчно дълго, за да усети той остро колко бе надарена. При обичайна ситуация щеше да му бъде забавно и

тайничко щеше да е доволен. Но сега можеше да мисли единствено за изоставения товар и за надвисналите последици.

— Извинете, докторе — зададено каза той и извърна поглед от нея, — но трябва да се обадя по телефона.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита Макой, прилепена към борда, за да не придава на сблъсъка им по-интимен характер, отколкото вече се бе получил.

Скот поклати глава и забърза към вратата на кабината, последван от приведената дългнеста фигура на Джери Крисчън, чийто поглед проследи бързото завръщане на командира в кабината; знаеше, че приятелят му е разтревожен и ядосан.

Линда Макой остана до палетите си и блокираше пътя. Обърна се към бордовия инженер и срещна за няколко мига погледа му, опитвайки се да отгатне дълбочината на злочестината му.

— Какъв е всъщност проблемът? — попита тя.

Джери се поколеба, не знаеше какво трябва да й каже. Тя бе проявила желязна воля и настойтелност, за да се качи на борда; бе необходим половин час да открият служителя по договора във Вашингтон и да получат одобрението му. Д-р Макой — бе казал той на Скот — е напълно права.

— Договорът ясно посочва, че се разрешава на НОАА да добавя товари — бе казал той. — Прочетете проклетия договор. Така правят професионалистите.

Скот се бе почувствал в неудобно положение. Джери забеляза същия стоманен поглед на Линда Макой и трябваше да се пребори с желанието си да извърне глава.

— Ами... — започна той.

Тя погледна към пилотската кабина.

— Не съм чувала за вашата компания. Той ли е собственикът?

Джери кимна и забеляза, че погледът ѝ отново се бе впил в него, а изражението ѝ бе непроницаемо.

— Не е ли малко млад, а?

Джери сви рамене.

— Скот е на трийсет и една години, но е бивш военен от самолетноносачите, капитан трети ранг. Летял е на „Томкет“. И е страхотен пилот.

— Колко самолета имате?

— Само този... На лизинг. Компанията е наистина малка.

Тя кимна.

— Очевидно, а това обяснява защо се разтревожихте толкова дали да превозите палетите ми.

— Той не искаше да рискува с този договор. Той е... наистина е много важен за нас.

Джери Крисчън изведнъж се почувства много неловко. Прокара пръстите на дясната си ръка през непокорната четка, която при него минаваше за коса, и още веднъж погледна товара ѝ.

— Що за изследвания правите, докторе?

Тя се подпря отново на борда на отсека и го изгледа без да отговори, а дясната ѝ ръка разсеяно дърпаше напред-назад ципа върху нагръдното джобче на комбинезона.

Джери опита отново:

— Искам да кажа, чух, че е нещо, свързано с Антарктида.

Тя отново погледна напред, след това се обърна обратно към Джери и пак впи поглед в него.

— Той не възнамерява да се връща, нали? — попита тя.

— Ами... — понечи да каже нещо Джери, учуден как бе успяла да разбере толкова бързо.

— Разбирам ви, момчета — тревожите се, че сте оставили другия товар, но не можете да се върнете, преди да ме откарате до Денвър. Тук, в тези палети имам захранвани с батерии уреди, за които времето може да се окаже критично важно.

Джери сви рамене.

— Аз не съм командирът. Това е... искам да кажа, че не аз вземам решенията.

Тя кимна и леко се усмихна.

— Окей, тогава ще се наложи още веднъж да разговарям с онзи, който ги взема.

[1] National Oceanic and Atmospheric Administration, Националната администрация за изследване на океаните и атмосферата на САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Тако — мексиканска бърза закуска от парченца месо, зрял фасул, лютив сос, обвити в царевична питка. — Б.пр. ↑

[3] Фургон или ремарке, използвано като подвижен офис; в случая — мобилна детекторна станция за антирадиационен контрол. — Б.пр. ↑

[4] Подобна на клетъчните телефонни системи, за връзка на самолетите с наземни абонати. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Международно летище Маями — 12:30 източно време

Флотският дежурен офицер, който бе открил издйническият връх в графиката от записа на гама-лъчението, седеше пред работната си станция в ъгъла на трейлъра и се чувстваше все по-изплашен с повишаването на шума и бъркотията. Но го плашеше не толкова възможността годни за ядрено оръжие изотопи да са извън контрол, колкото ясното усещане, че бе хвърлил бомбичка пиратка сред стадо бизони, които сега препускаха с тежките си туловища във всички посоки. Тъй или иначе щяха да го премажат.

В командния пулт на флотския трейлър бяха вградени пет клетъчни телефона и всички бяха в действие, заедно с още три други преносими апарата, донесени от хората на ФАА и новопристигналия агент на ФБР. Флотският специалист бе изтървал вече броя на обясненията си как е засякъл радиоактивния материал — повторил бе стотина пъти на всички в трейлъра плюс още дузина във Вашингтон, освен това по секретна линия прати факс с информацията до щаба на флота в Пентагона. Освен флота, донякъде вече бяха замесени също ВВС и сухопътните сили, както и Съветът за национална сигурност, Комисията за ядрен контрол, Секрет сървис и Митническата служба. Никой не постави под съмнение заключението му. Всички усилия бяха насочени към това да бъде разкрито къде бе изчезнал източникът, записан от апарата; бяха идентифицирани не по-малко от двайсет и пет пътнически самолета, излетели по времето, когато засечената радиация бе спаднала до нулата.

— Какво става? — попита той капитана. — Ще върнат ли всички полети?

Шефът му поклати глава и рече тихо:

— Опитват се да ги върнат, но много от самолетите вече са кацнали на местоназначението си, а дори онези, които могат да бъдат открити другаде... — той сви рамене, — никой не разполага със засичащата апаратура. Гайгеровият брояч навярно ще бъде безполезен,

защото ядреният материал без съмнение е защитен. Тъй че как би могъл човек да знае къде да търси?

— Може да бъде камион, автобус, дори пикап — ги бе предупредил по-рано единият от хората на ФАА.

Експертът по ядрен тероризъм от Съвета за национална сигурност още повече сгъсти краските. Съобщи им го по секретната телефонна линия:

— Може да се намира дори в какъвто и да е тип автомобил.

Никой не посмя да зададе въпроса, който тревожеше всички: ами ако не успееш да открият ядрения материал? За къде пътуваше той? И с каква цел? Докато минутите безмилостно изтичаха, картината на изтърбушената федерална сграда в Оклахома ги обсебваше — сградата, срината от смес на изкуствена тор с бензин, една съвсем нищожна частица от мощта на ядрената експлозия.

Главна квартира на НОАА, Вашингтон — 12:30 източно време

След като обезумелият вятър връхлетя столицата на страната и мощен ураган вече блъскаше Средноатлантическия бряг, служителят по логистиката в НОАА цяла сутрин се надяваше федералните служби да бъдат затворени по-рано. Малката му лятна вила в залива Чесапийк на шейсет мили източно от града бе в опасност и това много го безпокоеше. Ако вятърът се усилише рязко, преди да е успял да отиде и да спусне капациите на прозорците, това щеше да доведе до бедствие. Вече пристигаха съобщения, че скоростта на вятъра надхвърля четирийсет мили в час. Всяко телефонно обаждане прекъсваше работата му върху последните метеорологични сводки и той вече се замисляше дали да не остави слушалката вдигната, когато разтревожено куриерско обаждане от Флорида добави още един дразнещ шрих в общата картина.

Защо — настояваше да узнае гласът по телефона — самолетът, чартиран да превози товар с висок приоритет на НОАА до лабораториите в Колорадо, е отлетял без да вземе товара?

Служителят по логистиката се обърна към компютъра си с възмутена въздишка и бързо набра няколко клавиша. Това трябваше да е полетът на „Скот еър“.

— Човекът ми се обади преди няколко часа — започна той — ... и аз му разреших да вземе допълнително още два палета на НОАА.

— Да, но е оставил главния си товар, седмичния куриерски палет от Пунта Аренас, заради който сме го наели. Вече закъснявам с един час. Това нещо трябва да отлети. Накарай онзи кучи син да се върне тук! И, между другото, когато се свържеш... Кажу му, че спедиторът тук иска да си поговори с него. Изглежда е взел нечий чужд товар, хората направо са бесни и настояват да се върне.

Служителят по логистиката си извади нова дъвка и се опита да забрави огромното желание да запали забранената цигара, докато натискаше съответните клавиши, за да извади на компютъра флайтфон номера на „Скот еър“, след което вдигна слушалката.

„Скот еър“ 50 — във въздуха — 12:33 източно време

Скот Макей мълчаливо остави слушалката на флайтфона и се взря дълбоко отчаян през предното стъкло, без да забелязва как очертанията на Нови Орлеан преминават на около седем мили под носа на боинга. Усещаше обаче остро как всички погледи в кабината следят всеки негов жест.

Пилотирането на 727 щеше да му липсва.

Престани! — рече си на ум. *Той не ни уволни. Просто ни навика.*

— Командире, трябва да поговорим.

Женският глас на няколко сантиметра зад ухото му го сепна. Съзнанието му бе пропуснало присъствието на Линда Макой.

Скот се застави да отговори. Освободи колана си, но преди да се обърне към изследователката първо погледна втория си пилот.

— Една секунда — рече той. — Док, обади се на диспечера, моля, и поискай незабавно разрешение за завръщането ни в Маями.

Док веднага посегна към бутон на микрофона.

— Не! — излая Линда Макой буквално в ухото на Скот, а Док се обърна, повдигна вежда и се поколеба.

Скот я погледна през рамо и й даде знак да почака.

— Доктор Макой, една секунда. Ще ви обясня.

— Няма какво да ми обяснявате! Трябва да пристигна в Денвър. Вие няма да променяте курса.

— Аз... нямам друг избор. Трябва да поправим тази грешка, и то бързо.

— Командир Макей... — започна тя, но спря, пое дълбоко дъх и безуспешно се опита да срещне погледа му.

Неговият бе впит в уредите на таблото, а ръцете му бяха заключени, сякаш се стягаше, за да приеме онова, което тя щеше да каже.

— Слушайте, командири, като представител на вашия чартърор НОАА, изрично ви нареждам да не връщате този самолет обратно! Първо ме откарайте до Денвър. След това можете да се връщате в Маями или където си поискате.

Скот Макей въздъхна и погледна малката драскотина върху централния пулт, току зад панела на транспондера. Макой бе от онзи тип жени, които го възбуждаха и едновременно го разяряваха. Силна, но и женствена, с меко, овално лице, с удивително големи кафяви очи, с дълга до раменете черна коса, пригладена зад ушите. Дори и сивият гащеризон, който бе облякла, изглеждаше добре скроен и подчертаваше стегнатото ѝ атлетично тяло. Беше усетил лекия лъх на парфюма ѝ и това някак компенсираше неприятната мисъл за острия сблъсък на летището в Маями. Осъзна разочарован, че не е успял да я впечатли достатъчно, за да я накара да отстъпи.

А сега, разбира се, това наистина не го вълнуваше. Съществуваше само един човек, когото искаше да умилюва, и той бе онзи служител от НОАА във Вашингтон, който отговаряше за договора им.

Обърна се още веднъж да я погледне, опитваше се да я възприема единствено като клиентка.

— Доктор Макой, вие не разбирате. В Маями сме оставили главния куриерски палет, който по договор трябва да доставим в Денвър. Вашите палети са на борда като един вид услуга.

— Можете да се върнете, след като ме откарате — отвърна тя.

Скот поклати глава преди тя да беше свършила.

— Не. Денвър е на повече от два часа път оттук. Ще ни трябват шест часа, за да се върнем до точката, в която се намираме сега.

Тя тръсна енергично глава в отговор и той усети как косите ѝ се развяха на сантиметри от лицето му.

— Командире, за този куриерски палет времето вече не е толкова важно. За моя товар обаче то е решаващо!

— Съжалявам, доктор Макой.

— Ако обърнете назад, лично ще се погрижа да изгубите проклетия си договор!

Скот отново закова поглед върху централния пулт в опит да се пребори с вълната от противоречиви чувства. Линда Макой явно не разбираше какво става с тях, пък и той не бе сигурен дали иска тя да узнае колко близо са до финансовия колапс. И все пак изкушението да отвърне на удара с удар бе твърде силно. Той отново я погледна с напрегната усмивка и късо отмъстително пламъче в очите.

— Ще анулирате договора ни?

— Определено ще се опитам, ако настоявате да се върнете.

— Ами добре, докторе, само че заплахата ви дрънчи на кухо. И знаете ли защо? Защото ако *не обърна* назад, аз все едно *пак ще изгубя* договора. Телефонният разговор бе с един от вашите чиновници във Вашингтон. А той бе достатъчно любезен да ме информира, че тъй като сме оставили главния палет в Маями, ако не се върнем там в следващите два часа, той ще развали договора ни. Нямам никакъв избор. Но ще ви кажа какво *ще направя* и ще съжалявам много, ако то не срещне вашето одобрение. Ние ще се върнем в Маями и веднага щом разтоварим, дозаредим с гориво и натоварим основния товар, ще ви откараме право в Денвър — но не и преди това. — Той отново погледна към централния пулт, без всъщност да го вижда. — За нас това може да се окаже последното ни действие като законна авиокомпания. Никак не съм сигурен, че ще ни простят такава грешка.

Джери Крисчън въздъхна силно при тая тирада, а Линда Макой изглеждаше озадачена.

— Последното действие ли? — попита тя.

Скот кимна:

— Без изпълнението на този договор ние, най-просто казано, вече сме аут — край с бизнеса.

От тези думи стомахът му се сви, ала трябваше да ги изрече. Без договора нямаха никаква друга надежда.

— Ако не платя вноската си по лизинга на този самолет следващата седмица, всичко отива в канала. А точно сега не разполагам с тези пари. Разчитах на чека от НОАА и, честно казано,

имам лошото предчувствие, че онзи чиновник няма никакво намерение да ни прощава. Нещо в тона му ми подсказа, че ние сме вече история...

— Скот! — укоризненият тон на Док Хазърд от дясното кресло го прекъсна. — Още не всичко е свършено.

— Да не би да имаш излишни трийсет бона, които да ми заемеш, Док? — изсумтя Скот и се обърна напред, вече съжалил за тона си.

Док не заслужаваше това.

Линда Макой изпадна в неловко мълчание. Вторият пилот повтори приетото разрешение за завръщане и обърна носа на 727 към югоизток.

Скот се облегна назад, гледаше в нищото, обмисляше трескаво щетите. Онова, от което щеше най-много да го заболи, щяха да са самодоволните усмивчици на онези, които посрещнаха още в началото с присмех идеята му, особено някои банкери, които пренебрегнаха бакалавърската му степен и погледнаха презрително на „нищожната“ сума от триста хиляди долара като недостатъчен начален капитал. Къщата в Сентръл сити и парите бе всичко, останало от баща му, а сега парите вече ги нямаше. А си бе мечтал да ги превърне в милиони.

Скот си представи баща си — строг, често неотстъпчив, но нежен, винаги готов за неочаквана усмивка, която да блесне като слънчев лъч през буреносни облаци. Скот се бе трудил здраво, за да заслужи тези изблици на бащинско одобрение, а успехът му би бил равнозначен на същото.

Може би обаче все още имаше някакъв шанс. Може би не тълкуваше вярно нещата.

Той поклати глава при сюрреалистичната мисъл за провал. Само допреди няколко дни спасението изглеждаше толкова близко. Запита се дали трябваше да остане в Сентръл сити, ако се наложеше да ликвидира фирмата. Може би щеше отново да подаде молба в „Юнайтед еърлайнс“. Може би този път щеше да извади късмет.

С периферното си зрение Скот мярна умърлушеното лице на Джери и мислите му се отнесоха към двамата му приятели — единствените служители във фирмата.

Док Хазърд щеше да се оправи, разбира се, независимо какво щеше да стане. Ветеранът от „Пан Ам“, с трийсет и три годишен стаж на командир, винаги се изправяше на крака — и винаги с красива жена до себе си. Док бе удивителен. Не, той се тревожеше много повече за

Джери Крисчън, който трябваше да поддържа семейство и нямаше къде да отиде. Трябваше да направи всичко, за да помогне на Джери да си намери някаква друга работа. Ако се сгромолясат, щеше да има достатъчно спестявания, за да плати наема на Джери и своя собствен за няколко месеца, а след това щеше да се появи нещо друго.

— Командире, много съжалявам да чуя това — каза най-сетне Линда Макой с малко по-мек тон. — Нямах представа, че ситуацията е толкова критична. Аз... предполагам, че бих могла да издържа известно време, докато свършите онова, което се налага.

Скот кимна без да се обръща назад, ала Линда Макой се наведе към креслото му.

— Значи работата е в договора с НОАА, така ли? Нямате друга възможност да се задържите на повърхността?

Скот Макей поклати отрицателно глава и отново взе слушалката на флайтфона от вилката му.

— Аз поне не виждам такава — отвърна ѝ тихо той, решил да пропусне подробностите.

Извади малко поомачкана визитка от джоба на ризата си и набра номера, страхувайки се от онова, което ще чуе в разговора си със спедитора в Маями. Може би щеше да успее да успокои човека. Беше разочаровал достатъчно хора този ден.

Главна квартира на НОАА, Вашингтон, 12:45 следобед, източно време

Достатъчно беше само едно обаждане до командването на транспортната авиация на ВВС и служителят по логистиката на НОАА намери по-бързо решение, отколкото завръщането на самолета на „Скот еър“. Товарен самолет на ВВС С-141 се готвеше да отлети празен от Форт Лодърдейл на запад с екипаж от запасници, които търсеха доходно занятие. Щабът на ВВС се съгласи да отклони огромния товарен реактивен самолет към Маями, за да вземе изоставения палет на НОАА, тъкмо когато пристигна съобщението, че всички държавни служители във Вашингтон, които работеха вътре в т.нар. Околовръстен пръстен, можеха да си вървят у дома преди да е връхлетял ураганът.

Оставаше само една задача. Малкото удоволствие на отмъщението, което определено очакваше с нетърпение, като се имаха предвид предизвиканите от виновника усложнения: последен разговор с командира на Полет 50 на „Скот еър“, чийто екипаж очевидно бе твърде ненадежден да работи за Чичо Сам. За втори път през последните петнайсет минути той набра номера на „Скот еър“ и вдигна слушалката.

Спедиторска фирма „Юнивърсъл еър фрайт“ — летище в Маями — 12:50 следобед източно време

Изпълнителният мениджър знаеше от няколко часа, че е лично отговорен за обърканите товари на Полет 50 на „Скот еър“. Не че щеше да си го признае, разбира се. Той остави слушалката на вилката в своя офис, донякъде облекчен, че екипажът смята вината за своя. Най-добре бе да запази това положение на нещата.

По време на сутрешната смяна не му достигаха хора, тъй че му се стори разумно да не бърза чак толкова с уволнението на един некомпетентен служител. Реши да не казва нищо и да остави човека да работи до обяд. Обаче един твърде приказлив диспечер вече бе предупредил застрашения, още със застъпването му на сутрешна смяна.

Към единайсет сутринта изпълнителният мениджър бе открил, че всеки товар, до който онзи служител имаше достъп, нарочно е бил насочен погрешно. Само с цената на много нерви и невероятна енергия от страна на останалия персонал успяха да оправят бъркотията. С едно изключение. Преди обяд наетият от държавната администрация „Скот еър“ бе натоварил погрешен палет и бе отлетял за Колорадо.

Изпращачката, чийто палет се оказа на борда на „Скот еър“, откри грешката приблизително по същото време, когато представителят на НОАА разбра, че спешната им пратка е оставена на летището от същия екипаж.

Изпращачката бе възрастна жена, която трябваше да придружи товара си лично, което означаваше, че той има висока стойност. Това положение допълнително изнерви спедитора, особено като се има предвид, че поради неговата грешка товарът ѝ бе натоварен пръв. Голямата палетизирана дървена каса бе натоварена някъде в Южно

Маями около девет сутринта и жената бе пристигнала няколко минути по-късно, за да оформи документацията и да плати таксите. Тя бе излязла за известно време преди да долети самолета ѝ, но се бе върнала доста преди отлитането — колкото да разбере, че товарът ѝ е изчезнал.

В началото бе хладно настоятелна по един тих, но напрегнат начин, който винаги го бе плашил. Най-добре беше към толкова уверени в себе си хора да се отнася предпазливо и сериозно — той много добре знаеше какво щеше да стане, ако тя наистина заведеше дело, както го заплаши. Тогава за него „Юнивърсъл“ щеше да се превърне в история.

Първото нещо, което трябваше да направи, бе да открие кой самолет е взел товара ѝ. Второто — да се свърже с него, особено след като на настоятелните му обаждания в Колорадо до фирма на име „Скот еър“ непрекъснато отговаряше само дразнещият глас на телефонен секретар.

Но най-голямото предизвикателство бе да намери начин жената и товарът ѝ да се съберат заедно по пътя им към Вашингтон. Той добре знаеше, че от Атлантика нахлува мощен ураган, който заплашва столицата: по Си Ен Ен предаваха непрекъснато за надвисналото бедствие. Изглежда нямаше начин екипажът на боинга на „Скот еър“ да се върне в Маями навреме. На всичкото отгоре се чу, че ВВС щели да вземат изоставения товар на НОАА през следващия половин час, тоест екипажът на 727 нямаше причина да се връща. Той тъкмо се чудеше какво да прави, когато се обади командирът на „Скот еър“.

Негова бе идеята да отклони екипажа на „Скот еър“ до Талахаси, за да вземе злополучната си клиентка. Един гениален ход, убеди се сам той, макар че командирът на 727 първоначално отхвърли идеята. Командирът на „Скот еър“ бе казал: ще се върне, ще разтовари палета на жената и толкоз.

Изпълнителният мениджър пое дълбоко дъх и опита отново:

— Ако искате да избегнете съдебен процес, най-добре е да я вземете отнякъде другаде — започна той, като скромно премълча собствената си вина. — Предлагам Талахаси... Чуйте ме, командире, тази дама е луднала и е готова да заведе дело, ако тя и нейният товар не пристигнат в окръг Колумбия преди бурята. Няма начин да успеете, ако се върнете тук.

— Как — попита командирът, — ... можем да уредим тя да пристигне толкова бързо на север?

— Вече сме се погрижили за това — обяви мениджърът. — Тя е в терминала и очаква моето потвърждение да се качи на самолета. Ние ще платим билета ѝ.

След като командирът на „Скот еър“ се съгласи и прекъсна връзката, мениджърът вдигна преносимата радиостанция от бюрото си и съобщи на мъжа, когото бе изпратил при жената в терминала:

— Луис? Качвай мисис Хенри на самолета за Талахаси, както планирахме. Дай ѝ двайсет долара, за да може да вземе такси от пътническия до товарния терминал. Самолетът, който трябва да търси, е Боинг 727, „Скот еър“, Полет 50.

След като получи потвърждението, той остави радиостанцията и погледна часовника си. Преди няколко минути се бе появил обезумял инспектор от ФАА, който поиска списък на всички товарни полети, по които бяха работили тази сутрин, и списъкът, който му бяха дали, бе изготвен светкавично. Като мениджър той знаеше, че би трябвало да го провери за грешки, но нямаше време. Нямаше представа защо във ФАА изглеждаха толкова пощръклели, макар обикновено да проявяваше любопитство. Определено не ставаше въпрос за отмъстителния служител, когото току-що бе уволнил. Това беше прекалено дребен проблем за ФАА. Не, на летището ставаше нещо необичайно.

Имаше нужда от почивка, беше обедно време в крайна сметка. Отбеляза си да провери точността на списъка след обяд. А онова, което безпокоеше федералните власти, не бе негов проблем.

ПЕТА ГЛАВА

Талахаси, Флорида — 2:10 следобед, източно време

След като влезе в терминала на талахасийското летище, Вивиан Хенри спря: питаше се дали някой — като например представител на „Юнивърсъл форуърдърс“ — щеше да прояви благоприличие и да я очаква, за да я придружи до товарния терминал.

Никой обаче изглежда не се интересуваше от присъствието ѝ.

Полетът от Маями за нея мина като насън. Имаше да мисли за толкова много неща, включително и за осъдителното нехайство на „Юнивърсъл“. Целият този епизод я бе смутил силно, тъй като изгубването на палета ѝ се стори като лична обида — особено след като ѝ казаха, че зад цялата бъркотия стои държавна агенция.

Значи отново я бяха прецакали. Тя стигна до това заключение още в Маями и чувствата ѝ надделяха над логиката. Бушуващият у нея гняв от двегодишната битка за пенсията от мъжа ѝ, напълно я бе погълнал — докато не откри, че агенцията бе НОАА и че тя бе също толкова потърпевша от грешката на „Юнивърсъл“.

Вивиан бързо премина през пункта за проверка към изхода, като пренебрегна напълно мъжа в скъп костюм, който ѝ отвори вратата.

Тя бутна сама съседната врата.

Мъжът се поколеба, сви леко рамене, след това я изгледа, докато преминаваше — висока, елегантна жена с дълга до раменете грива от кестенява коса, дръпната над ушите и оставена да пада свободно надолу. Добре скроеният ѝ тъмносин костюм и обувките на високи токове подчертаваха стройната ѝ женствена фигура и благородното ѝ поведение. Навярно бе на четирийсет и девет — петдесет години, заключи усмихнат той и образът ѝ се запечата в съзнанието му — без да съзнае, че бе спестил над десет години от възрастта ѝ.

Вивиан забеляза опашката от таксите и пое към нея. През последните месеци отново бе започнала да се гордее с външния си вид и знаеше, че често привличаше вниманието на мъжете. Ала по някаква причина при това пътуване нуждата от анонимност бе много важна и

тя потрепери от облекчение, когато мъжът до вратата се отдръпна без да я заговори. Срамуваше се, че се наложи да пълзи отново за да изпълнява условието на Роджърс, срамуваше се, че нямаше друг избор, освен да го направи заради парите.

Фактът, че товарният терминал се намираше само на миля разстояние ядоса шофьора на таксито, който през зъби процеди че бил очаквал „дълъг превоз за далеч по-добри пари“. Той включи таксиметъра си с отвращение и с изсвирване на гумите пое от мястото за получаване на багажа и излезе в леката лятна дъждовна буря, като си мърмореше нещо под носа на език, който приличаше на фарси.

Странно, помисли си тя, от самолета не забелязах, че вали.

Вивиан се насили да мисли съсредоточено през следващите няколко часа. Дори самолетът да я очакваше, както бе обещано, сигурно щеше да се сблъска с още проблеми при пристигането във Вашингтон. Беше позвънила от Маями, за да промени разписанието на наетия камион, ала не бе сигурна, че той ще се появи в уречения час, а дори и човекът, на когото позвъни в Пентагона, й прозвуча неубедително. Той не можеше да разбере защо тя продължава да настоява големият сандък да бъде доставен директно на дежурния офицер в складовете на Пентагона в сутерена, вместо да бъде транспортиран до най-близката военновъздушна база или до някой голям склад.

— Това е в интерес на националната безопасност — му беше казала, следвайки точно предписанията на Роджърс.

— Ами... — бе измърморил той, — мога да се срещна с вас не по-късно от шест вечерта. Ще остана дотогава, но не и по-късно.

Те нямат представа какво им носят, помисли си тя. Никой не е допускал дори, че той ще успее.

Разбира се, винаги съществуваше възможността да не бе успял, а оръжието „Медуза“ да не бе нищо друго, освен последния презрителен жест на Роджърс Хенри — безполезен модел, изпратен като последна обида на хората, които го бяха изгонили и принудили да се пенсионира преждевременно. Можеха да изучават прототипа с месеци, дори с години, преди да разберат, че е измама, а Роджърс бе достатъчно способен да измъти подобен план. Не можеше да бъде сигурна, разбира се, но идеята, че наистина бе успял сам да разработи *Оръжието*, все още й изглеждаше смехотворна. Нямаше да имат друг

избор, освен да похарчат безкрайни месеци и астрономически суми долари, за да изследват модела, а може би и да построят истинско устройство и да го изпробват в някое далечно ъгълче на планетата.

Шофьорът на таксито с мъка взе поредния завой с висока скорост, колата занесе по мократа настилка, но той бе доволен, че пътничката му се лашна към единия край на задната седалка. Бе натиснал педала на газта докрай, за да не пропусне тази възможност, след това засили по сервизния път към товарния терминал, като крадешком я погледна в огледалото за обратно виждане — беше разочарован, защото тя изглеждаше потънала в мислите си и не забелязваше бясното му каране.

Вивиан се сви, като си помисли как би реагирал Роджърс на поведението на шофьора. Щеше да влезе в словесна битка, щеше да залее таксиджията с вълна от обиди, които човекът нямаше как да разбере. Тези сцени не ѝ липсваха. Бившият ѝ съпруг бе в състояние да упражни заплашително, смразяващо словесно насилие спрямо всекиго, включително и спрямо собствената си съпруга.

Особено спрямо мен, помисли си тя. Носеше достатъчно душевни травми, за да може да ги забрави.

Сепна се, като си помисли, че Роджърс бе починал и отдавна погребан. Ала поради някакво странно психологично изкривяване в мисленето ѝ, тя се улови, че се отнася към палетизираната дървена каса като към неговия ковчег. След като го доставеше на висшите военни в Пентагона, може би щеше, дай боже, да се отърве най-сетне от самия него.

Вивиан осъзна, че таксито е спряло и шофьорът ѝ е отворил вратата, без да има никакво намерение да проявява любезност.

— Шест и петдесет — лаконично избъбри той с грубия си акцент, като явно изгаряше от нетърпение да се върне към терминала и да се сдобие с по-доходоносен курс.

С презрителен жест тя постави точно шест долара и петдесет цента върху дланта на мъжа и, заслонила с ръка глава от дъжда, закричи към входа на металната сграда. Почти не чу как вратата зад нея се хлопна и таксито потегли от паркинга със свистене на гумите.

Боинг 727 на „Скот еър“ я очакваше, както бе обещано; тримоторният реактивен самолет бе паркиран странично до товарния

терминал и една цистерна с гориво тъкмо разкачаше шланга си от долната страна на дясното му крило.

Млад сламенорус мъж с четирите еполета на командир крачеше пред фасадния офис. Бе среден на ръст, широкоплещест, атлетичен, с широка уста и бърза усмивка на симпатичното си лице. Тя имаше чувството, че го е виждала и преди, ала това усещане бе смътно и далечно.

Младият командир се оживи, когато тя влезе. Преди да забележи бръчиците около очите му бе решила, че е на около двацет и пет години — възраст, която ѝ се струваше твърде малка за командир на самолет.

Не — реши тя миг по-късно, — по-скоро е на трийсет и пет и все пак е достатъчно млад, за да ми бъде син.

Той приближи с бърза крачка и с протегната длан.

— Мисис Хенри?

— Да.

Разтърси здраво ръката ѝ и едновременно с това погледна часовника си.

— Ужасно съжалявам за това объркване на товарите — започна той. — Но в интерес на истината не смятам, че вината е наша; ала както и да се е случило, ако искаме да ви откараме до Вашингтон, ще е най-добре да тръгваме. Предполагам знаете, че огромен ураган заплашва окръг Колумбия и имаме само един ограничен „прозорец“ от време, за да се доберем до там.

— А вие сте...? — попита тя, малко смутена от бързата му реч и от това, че не се представи.

— О, извинете. Аз съм Скот Макей... командирът.

В един миг той възнамеряваше да добави и „собственикът“, ала разговаряше с човек, който го заплашваше със съд, а и следващия вторник титлата „собственик“ най-вероятно щеше да украсява само празната черупка на някогашната авиокомпания. Не, по-добре беше тя да си мисли за него като за обикновен служител.

— Имате ли багаж? — попита той.

— Само този. — Жената показа малката пътна чанта, която носеше през рамо. — Споменахте за урагана, командире. С колко време разполагаме?

Скот прехапа устни, докато преглеждаше листите, изписани с колонки от числа.

— Ами, бих рекъл, че ако излетим в следващите дванайсет минути, това означава да кацнем на Националното летище около час и четирийсет минути по-късно. Смятам, че ще ни трябват около четирийсет и пет минути, за да разтоварим палета ви, да ви изпратим, да дозаредим и да излетим отново. Това прави малко под два часа и половина, а прогнозите сочат вятър със скорост около трийсет мили в час през следващите два часа, ако бурята не се усили още повече. Тъй че времето е критичен фактор.

Той посочи вратата и двамата поеха натам. Когато излязоха навън трябваше да наведе глава под предложения ѝ чадър, огънат от напора на вятъра.

— Никога не съм виждал нещо толкова мощно! — извика Скот.

Тя кимна и той продължи:

— Наричат го урагана „Сигрид“ и диаметърът му е над осемстотин мили! Силата на вятъра в центъра му е...

— Какво? — извика в отговор тя.

— Скоростта на вятъра близо до центъра му е над двеста мили в час!

Изкачиха се по гладката, нестабилна стълбичка, прилепена към предната врата.

След като най-сетне влязоха на сухо, Вивиан Хенри го помоли да повтори думите си.

— Казах, че ветровете в центъра на урагана са ужасяващи, над двеста мили в час. Ако „окото“ му се стовари върху брега на Делауеър, ще издуха целия плаж Рехобот Бийч и половината от бреговата линия на Джърси на север.

— Но ние ще успеем да стигнем до Вашингтон навреме, нали?

Очите ѝ се бяха разширили от тревога. Значи трябваше да се състезават и с времето, и с урагана убиец.

Скот пое дълбоко дъх като видя изражението ѝ.

— Не мога да обещая, че ще успеем, госпожо, но определено ще се опитаме.

— Моля ви... — започна тя, но се поколеба, сякаш премисляше думите си. — Аз... не бих искала да навлизам в подробности, но ви

моля да разберете, че е въпрос от първостепенна важност да пристигна с товара си във Вашингтон този следобед.

Как бих могла да му внуша колко много искам всичко това да свърши? — помисли си тя.

Скот Макей усети настойчивостта в думите ѝ, а нейното вълнение и безпокойство сякаш се предадоха и на него. Затова отговорът му далеч не прозвуча уверено:

— Ние ще... ще направим всичко, което е по силите ни, мисис Хенри.

Вашингтон, окръг Колумбия — 2:25 следобед, източно време

По обяд службите на федералното правителство във Вашингтон започнаха да затварят, предвид прииждането на урагана „Сигрид“. Това спешно затваряне обаче нямаше никакъв облекчителен ефект върху стремглаво растящия обем работа на персонала в Националния съвет по сигурност.

Станли Шапиро, съветникът на президента по въпросите на националната сигурност, реши да отиде пеша от Западното крило^[1] до седалището на НСС в прилежащото Административно здание, веднага щом стана ясно, че във Флорида бе засечен реален опит за терористична заплаха. Тъй като президентът летеше за Япония за международна среща на върха по търговските въпроси, информацията бе предадена до ВВС номер едно^[2].

Шефът на президентската администрация причака д-р Шапиро при излизането му от Западното крило, за да се посъветват на крак.

— Точно сега цари пълна бъркотия — започна Шапиро. — Информирани си за това какво смята, че е открил онзи екип по мониторинга на флота в Маями, нали?

Шефът на администрацията кимна.

— Добре, докато Лангли^[3] работи по въпроса кой, ФБР съвместно с Пентагона и ФАА работи по въпроса къде, а НСС работи по въпроса какъв материал е бил засечен, основният проблем е, че може би сме твърде закъснели. Може би вече сме изгубили следата.

— Увериха ме, че всички самолети са били привикани обратно в Маями.

Бившият професор от Принстън поклати отрицателно глава и характерната му папийонка запърха — гледка, която закопчаният до последното копче шеф на администрацията винаги намираще за дразнеща.

— Не са го открили навреме. Някои самолети вече са кацнали на местоназначението си, други е трябвало първо да презаредят гориво, а така би могло материалът да бъде разтоварен. Мисля, че осем полета са били върнати и са минали през проверка с детектора, но резултати няма. Но радиоактивният товар би могъл да е на камион, или в кола, а ние дори не сме сигурни, че сме установили всички излетели самолети. Все едно търсим игла в купа сено.

Шефът на администрацията се облегна на стената и заби за няколко секунди поглед в пода, преди да вдигне отново глава.

— Някой обмислял ли е въпроса този засичащ апарат да се качи на самолет и да полети над страната?

— Съобщено ми беше, че апаратът не би могъл да функционира от въздуха без допълнително оборудване, което никой не може да изработи за нула време. Казаха ми освен това, че въздушнопреносим вариант на апарата не е бил произведен, поради съкращения на бюджета на Пентагона преди няколко години, тъй че не можем да вдигнем детектор в орбита.

— Пентагонът, естествено, ще се възползва от ситуацията да изтъкне тези пропуски. И тъй, къде се намираме? — попита шефът на администрацията. — Какво ще правим?

Шапиро поклати глава и сви устни, преди да отговори.

— Мисля, че никой не знае *точно какво* трябва да правим. Ужасяващо е. Вдигнали сме на крак всички, включително и Министерството на правосъдието. Не че има кой знае какво дърлене между службите, но и не може да се похвалим с бляскава координация. Всички са абсолютно изумени и стреснати, че може би сме изправени пред най-тежкия случай на заплаха до сега. И ако е така, това е пълен кошмар, защото ми съобщиха, че онези записани данни са достатъчни, за да потвърдят едно нещо със сигурност: някой някъде е разполагал с достатъчно ядрен материал, нерегистриран и незаконен, затова пък годен за направата на термоядрена бомба. Трябва да приемем, че този някой разполага и с хардуера, и с технологичния опит да построи устройство, чрез което да я използва.

Шефът на администрацията изсумтя:

— По дяволите, че той даже и Том Кланси^[4] обясни как да се направи подобно устройство в една от предишните си книги! Не че му чета нещата де...

— Изводът? Трябва да приемем, че някой планира да взриви ядрено оръжие някъде в Съединените щати. От ЦРУ твърдят, че подкрепят подобно заключение.

— Мили боже! — подсвирна тихичко той. — За каква мощност би могло да става въпрос?

Съветникът сви рамене.

— Един господ знае. Казаха ми, че може да варира от килотон до мегатонове. Достатъчно, за да изтрие от земята един от големите ни градове. Досега не е имало подобен прецедент. Е... — поколеба се той, — поне в най-общи линии. Знаеш за иранеца, когото ФБР спипа в Далас в средата на осемдесетте години с куфарче, пълно с радиоактивни капсули, нали?

Той кимна.

— Да. Знам поне, че притежаваха достатъчно „делим материал“, както го наричат, за да направят бомба и са разполагали с работещ взривяващ механизъм. Но така и не узнахме коя е била целта им.

Шефът на администрацията на Белия дом въздъхна и поклати мрачно глава.

— Спомням си, че предупреждавах още преди това да се случи. Преди години държах реч — беше дори преди инцидента в Далас, докато още бях в Сената. Говорих за разпространението на ядрените оръжия, което неминуемо ще стигне до разрушаването на някой от американските градове от ядрен взрив, ако необходимият минимум материали попаднат в ръцете на някой маниак. Беше ужасяващо предупреждение, специално предназначено да разтърси публиката, да я разгневи достатъчно, за да окаже натиск върху неколцина мои колеги, които се опитваха да орежат бюджета на ФБР. Но знаеш ли какво, Станли?

В отговор Шапиро вдигна вежди.

— Истината е, че аз сам не си вярвах! Не вярвах, че някога *наистина* ще се изправим пред такава възможност.

Международно летище Маями — 2:30 следобед, източно време

Още една кола изсвири с гуми и спря пред трейлъра на флота. Агентът от ФБР зад волана изрече още няколко думи по клетъчния си телефон и натисна бутона за край на връзката. Изскочи от колата и се втурна през вратата на трейлъра.

— Добре, народе, боя се, че вече проверихме всички самолети, които можехме да проверим — обяви той. — Не остана нито един за прехващане, а сме на нулата. Високо ще оценим всяка плодотворна идея.

Един от мъжете се обърна:

— Провериха ли и полета до Солт лейк сити?

Агентът кимна.

— Още при кацането. Не са намерили нищо, но при условие, разбира се, че нашите хора са знаели какво търсят.

Флотският офицер, под чието командване бе първоначално трейлърът, седеше зад малко писалище в единия край. Той се обърна към поелия вече ръководството агент и му кимна за поздрав, след което отново се зарови в книгата пред себе си. Очевидно търсеше нещо, досети се старшият агент от ФБР, и бе явно разочарован, че не го намира.

Той бързо отиде до писалището и хвърли поглед на документите. Най-отгоре на купчинката лежеше спешно изготвеният списък на полетите от Международното летище в Маями по времето, когато показанията за радиацията бяха спаднали до нула. А до списъка се мъдреше купчина товарни манифести от различни спедитори на летището, от които бе видно какви товари са били обработени през същия период.

— Да не би нещо да ви озадачава, капитане? — попита агентът.

Флотският офицер вдигна глава, почеса се по бузата, намръщи се леко и кимна към товарителниците.

— Нещо не се връзва.

Той се изправи и взе документите, после посочи най-горния от тях, за да може старши агентът да го види.

— Имало е пратка от високо приоритетни палети за НОАА, която е трябвало да отлети за Денвър със 727, но, според данните на онзи, който е говорил със спедитора, става ясно, че товарен самолет на ВВС

— С-141 — е кацнал и е взел товара на НОАА. Знам, че сте проверили този полет.

Агентът от ФБР кимна.

— Накарахме го да кацне във военновъздушната база „Ричардс-Габойър“ близо до Канзас сити. Не намерихме нищо, разбира се. Само един палет, собственост на НОАА. Екипажът от ВВС потвърди, че го накарали да вземе товара, след като чартираният самолет не се появил. Не бяха много доволни.

Докато сядаше, капитанът закима отново и почти ритмично и придърпа към себе си още документи.

— Така. Така.

Агентът придърпа сгъваем стол и го възседна наопаки.

— И какво те безпокои? — попита той.

Капитанът го погледна преди да отговори.

— Аз... може и да греша тук, сър, но мисля, че има *още един* полет, който не фигурира в списъка на контролната кула.

— Това не би трябвало да е възможно — присви очи агентът от ФБР, докато проследяваше показалеца на капитана по листа.

— Съгласен съм, но спедиторът посочва в списъка си от този предобед още една пратка за НОАА. За разлика от единия палет, който е отлетял със С-141, тази пратка е от два палета, също с дестинация Колорадо. Сега ние знаем къде е отишъл единият палет. Отлетял е със самолета на ВВС. Обаче пратката от двата палета най-мистериозно изчезва от списъка. И тъй... накъде са заминали двата палета и преди всичко дали изобщо е имало две пратки? И в тази връзка, ако *е имало* втора пратка, наистина ли са били два палета на НОАА, или някой се е възползвал от присъствието на товара ѝ, за да качи на борда нещо друго под фалшиво име?

Агентът се наведе, за да погледне документите по-отблизо, докато капитанът продължи:

— Виждате ли дневника на кулата тук? Струва ми се, че два пъти е вписан полетът на „Нортуест“ девет-девет-четири? Вижте как единият е зачеркнат, сякаш диспечерът от кулата е осъзнал, че е записал този полет два пъти? Времето на излитане съвпада почти напълно с времето, когато радиацията спада до нула. А сега да предположим, че този зачеркнат полет е бил на някой друг товарен самолет с двата мистериозни палета и диспечерът просто е сбъркал

позивните му. И диспечерите са хора, правят грешки, а очевидно някой е записал един и същи полет два пъти.

Старшият агент от ФБР се обърна веднага към един инспектор от ФАА, който се намираше на няколко крачки.

— Чарли, можеш ли да провериш дали има регистриран план на полет за времето, което ни интересува, чиито позивни не фигурират в дневника на отлетелите самолети?

Човекът от ФАА кимна утвърдително.

— Компютърът на Центъра в Маями би трябвало да съдържа всички планове за полети, които са били задействани. Ще отнеме няколко минути да вземем данните и да ги сравним. Ако не успеем, винаги можем да вземем магнетофонните записи от кулата и да ги прослушаеме.

Агентът от ФБР посочи документите върху масата.

— Обади се в Центъра, моля те. Ако е имало полет, който не е отбелязан в дневника на кулата, трябва да разберем кой е бил самолетът и къде се намира в момента.

Капитанът се изправи и застана до старшия агент.

— Знаете ли, двата товарни палета биха могли доста лесно... — започна той.

— ... да поберат и пратка плутоний? — довърши вместо него агентът. — Капитане, дори едно дипломатическо куфарче е достатъчно.

След по-малко от пет минути инспекторът от ФАА затвори телефона и се завъртя със стола си, за да улови погледа на старшия агент от ФБР.

— Оказахте се прави!

Капитанът се надигна от стола си.

— Открихте ли нещо?

— Един от полетите *наистина* се е изплъзнал. Боинг 727, собственост на малка фирма от Колорадо Спрингс — „Скот еър“. Отлетял е точно по същото време, когато полетът на „Нортуест“ е записан два пъти.

Агентът от ФБР се обърна бързо към своя помощник:

— Обади се на спедитора, който е обработил товара на НОАА, и разбери дали са качили нещо на онзи 727. — После се обърна отново към инспектора от ФАА. — Знаем ли накъде лети?

— Аха. Планът на полета му е до Денвър, Колорадо.
— Бинго!

[1] Западното крило на Белия дом, където е работният офис на президента. — Б.пр. ↑

[2] Air Force One — така наричат в Щатите президентския самолет. — Б.пр. ↑

[3] Лангли — главната квартира на ЦРУ. — Б.пр. ↑

[4] Нашумял американски автор на бестселъри, в които се преплитат военни и разузнавателни теми предимно от времето на Студената война. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Национално летище във Вашингтон — 3:30 следобед, източно време

Пийт Кук въздъхна с облекчение, когато самолетът забави ход и свърна от главната писта. Кацането бе толкова тежко, че можеше да се регистрира по скалата на Рихтер, ала пилотите на самолета Макдонъл-Дъглас MD-80 се бяха справили забележително с настъпващите ветрове на урагана „Сигрид“. В крайна сметка кацнаха невредими, а тъй като Пийт сам бе пилот, той добре разбираше как двамата летци в кабината се бяха преборили с изключително яростния вятър през цялото време на кацането им.

Журналистът от „Уолстрийт джърнъл“ видя през прозорчето си как дърветата по протежение на река Потомак се привеждаха доземи, докато самолетът рулираше на юг, към терминала. От тази гледна точка виждаше много добре пистата, на която се бяха приземили — Писта 36 — виждаше много добре и малък пътнически самолет, който с мъка се спускаше към същата бетонна лента.

Беше малък, двумоторен джетстрийм, който се мятеше доста драматично от силните пориви. Пийт се наведе, за да може да вижда по-добре: съчувстваше на пътниците на борда на малкия самолет, които навярно вече стискаха торбичките за повръщане. Когато стигна началото на пистата, силен порив завъртя турбовитловия самолет и го хвърли в опасен завой под четирийсет и пет градуса, но после крилете изведнъж се изправиха. Пийт очакваше пилотите да започнат маневра за ново подхождане.

Но за негово учудване те продължиха с опита си за приземяване.

Мощният страничен вятър издухваше джетстрийма от централната ос на пистата, ала пилотите продължиха да се снижават, решени да кацнат. Бяха вече изминали половината писта и уверено вървяха към нормално докосване на колесниците, когато самолетът изведнъж пропадна в последните три метра и се удари силно и под наклон в земята. Левият колесник мигновено се разби в рояк от искри

и завъртя джетстрийма рязко наляво. Все още движещ се с повече от сто мили в час, самолетът заора с лявото си крило, обърнат напъряко на пистата, а носът и десният колесник се удариха в бетона, вторият колесник също се строши, самолетът застърга по корем и спря няколкостотин метра по-нататък, където се пресичаха Писта 36 и Писта 33. По този начин на практика Националното летище във Вашингтон се оказа затворено.

Когато, шокиран и недоумяващ, Пийт Кук погледна отново през прозорчето, видя как вратите и люковете се отвориха и пътниците и екипажът изпълзяха живи и здрави на бетона. Въпреки искрите пожар не последва.

Слава богу, помисли си той.

После бръкна в чантата си, напъхана под седалката пред него, и потърси опипом новия ръчен радиоскенер, който носеше. Най-сетне го откри, извади го и бързо набра записаната в паметта на уреда честота на диспечерите по подхода към Вашингтон.

Пистите щяха да бъдат неизползваеми, докато не отместят повредения джетстрийм, ала към Националното летище във Вашингтон се бяха насочили десетки полети. Те щяха да се превърнат в едно огромно ръмжащо ято от пренасочени към други летища или към зона за изчакване самолети, а репортерът и пилотът в него се питаше какви ли действия предприемат сега диспечерите по подхода, за да оправят бъркотията в условията на връхлитащия ураган.

На борда на „Скот еър“ 50 — 3:45 следобед, източно време

Когато пристигна съобщението, че Националното летище е затворено, „Скот еър“ 50 бе на четирийсет мили южно от Околовръстния пръстен.

— За колко време е забавянето? — попита диспечера Док Хазърд.

— Нямаме информация, „Скот еър“. Ще ви съобщя, когато узная. А засега мога да ви дам разрешение за изчакване, да ви пренасоча към летище „Дълес“, или към Балтимор.

Седящият в лявото кресло Скот Макей поклати глава в мъчително недоумение. *Точно когато си мислех, че нищо по-лошо не може вече да се случи, нещата се влошават още повече!*

Той изрече нямо, само с устни „изчакване“ към Док, който кимна и отново натисна бутона на микрофона.

— Ще приемем изчакване, Подход. Трябва да кацнем на Националното колкото е възможно по-скоро, ала имаме достатъчно гориво, за да изчакаме.

— Разбрано, „Скот еър“ 50, имате разрешение да се насочите към радиофара на Джорджтаун и да изчакате на три хиляди метра височина, кръжене с десни завои.

Док нагласи силата на звука на радиостанцията, след което се обърна да се заеме с работата си.

— По дяволите, Скот, трябва да сменим тези копчета. Пак завъртях не онова, което трябва.

Скот погледна към копчетата на УКВ станциите. Двете бяха огледално разположени — последица от това, че Джери бе отмъкнал ремонтирана станция в замяна на оригиналната на стария нает 727, която се бе повредила. Всяка станция имаше две копчета за сила на звука, едното за връзка с въздушния контрол, другото — обикновено намалено до нула — за навигационните средства. Ала при УКВ станция номер едно важното копче за сила на звука бе отляво, докато на станция номер две бе отдясно. Това водеше до непрестанни обърквания и на няколко пъти имаха трудното изживяване да летят два̀сет минути без радиовръзка, защото бяха завъртели погрешното копче.

— Съжалявам, Док. Ще ги поправим веднага, щом можем.

Джери се бе навел напред:

— За зоната на изчакването. Тежим около осемдесет и шест тона, момчета — обяви той. — Това означава скорост двеста и четирийсет мили в час при кръженето.

Док повтори инструкциите за изчакването и набра честотата на радиофара, докато Скот насочи боинга наляво, а с дясната си ръка дръпна ръчките на газта, за да намали скоростта до двеста и четирийсет мили в час, като се опитваше да не мисли колко много му се искаше да приключи този полет. Желанието да изпълзи някъде и да си ближе раните насаме бе много силно. Надвисналият над авиокомпанията му крах — и крахът на мечтата му — бе просто твърде болезнен.

Шаблонът на полета при изчакването бе като невидима състезателна писта. Щяха да летят минута в една посока, после — десен завой на сто и осемдесет градуса и полет в обратна посока пак една минута, след това нов десен завой и обратно по същия път: дотогава, докато имаха гориво.

Джери Крисчън се наведе над централния пулт и подаде на Скот листче хартия, изписано с числата за горивото. Резервоарите на 727 бяха напълнени в Талахаси срещу осем хиляди долара и кредитната карта на „Скот еър“ бе приета за последен път. Това гориво поне щеше да им стигне до Колорадо.

— Остават ни двайсет и четири тона гориво — започна Джери, — което ни дава възможност да изчакаме час и половина, преди да отлетим за Денвър. Но ако променим дестинацията си, примерно до Луисвил, бихме могли да чакаме над окръг Колумбия повече от четири часа.

Скот вече клатеше отрицателно глава.

— След четири часа не бихме искали да се намираме дори близо до това място, като се има предвид скоростта, с която ураганът приближава брега.

Намеси се Док Хазърд:

— Току-що прослушах прогнозата за военновъздушната база „Доувър“, която се намира току до нас, малко по на изток. Не е добра, момчета. Вятърът там вече вие с над седемдесет мили в час.

Док погледна наляво, към новата им пътничка, която седеше на мястото, което д-р Макой бе заемала по-рано, седалката на наблюдателя зад Скот. В Талахаси високата метър и шейсет Линда Макой само погледна високата почти метър и осемдесет Вивиан Хенри и реши, че нямаше начин по-възрастната жена да сгъне дългите си крака на второто сгъваемо столче — малко местенце, свито в сандвич между наблюдателското място и задната стена на кабината. Линда веднага се премести на по-неудобното място.

Вивиан Хенри се въздържаше да зададе очевидните въпроси, ала лицето ѝ издаваше дълбоко безпокойство, затова вторият пилот се наведе към нея, за да ѝ обясни какво блокираше пистите долу. Тя го изслуша внимателно, преди да попита с тих, но твърд тон:

— Ще могат ли да отворят пистите до час и половина?

Док кимна, макар да знаеше, че това бе съвсем безпочвена догадка.

— Ще трябва да вземат разрешение от съвета по безопасността и от ФАА да преместят катастрофирания самолет, но може и да успеят, ако действат енергично.

Лицето на Линда Макой бе твърде изразително, за да скрие обзелата я мрачна тревога. Тя се наведе между креслото на Джери Крисчън и наблюдателското място.

— Не съм метеороложка — започна тя, — ... но съм сигурна, че не бива да подценявате тази буря. Вятърът долу се усилва все повече. Не се уповавайте на това, че ураганът ще следва пътя на предишните.

Нещо в тона ѝ накара Скот да се обърне.

— Защо, докторе?

— Това е нова порода буря — резултат от ефекта на глобалното затопляне. Моята специалност е науката за атмосферата и мога да ви кажа, че горивото за двигателя на тази буря е по-топлият океан, а колкото повече топлина се излъчва от океаните, толкова по-мощни стават бурите. Може би сте забелязали как през последните години стават по-силни, по-страховити? Е, тази буря е от новия вид и най-лошото тепърва предстои.

— Вие ме плашите, д-р Макой — произнесе Док и малко пресилено се изсмя.

— Опитвам се — отвърна Линда. — Искам да разберете, че това циклонално чудовище с диаметър осемстотин мили притежава огромна мощ. Не ми се иска точно вие, момчета, да подценявате силата му. Особено ако възнамерявате да кацнете с моя задник на борда си.

Бордовият инженер Джери Крисчън се опита да скрие усмивката си, като видя пламъчетата в очите на командира, в очакване на неизбежната секси забележка за хубавия задник на д-р Линда Макой. Твърде добре познаваше Скот. Знаеше, че няма да е в състояние да устои и тази секунда на очакване го накара да забрави вътрешния си страх от последните няколко часа.

Ала върху лицето на Скот не се появи самодоволна усмивка — нямаше никаква реакция, толкова дълбоко се бе замислил. Мълчанието засили още повече тревогите на Джери. Празнотата на отчаянието дълбаеше дълбоко в него, досущ както преди осем години, когато бе излязъл от симулатора в Минеаполис с ясното съзнание, че е пропилял

и последната си възможност да мине изпита за втори пилот при „Нортуест“ — изпит, който трябваше да вземе, ако искаше да запази работата си.

Джери погледна лицето на командира, опитваше се да проникне в мислите му, осъзнал защо мълчанието го бе изненадало толкова: ако Скот Макей бе изгубил своето дяволито чувство за хумор, значи всичко бе свършило.

Скот се обърна доколкото можа в опита си да погледне към Вивиан.

— Мисис Хенри, навярно можем веднага да кацнем на летище „Дълес“, ако желаете да промените дестинацията си.

В съзнанието ѝ се появи картината на камиона платформа.

— Вече съм уредила транспортирането от Националното летище и това не бе никак лесно. Бих предпочела да кацнем на Националното.

— Добре — започна отново Скот, — но да допуснем, че Националното във Вашингтон не бъде отворено. Трябва да предвидим и такава ситуация.

Вивиан обмисля трескаво няколко секунди. Ако не можеха да кацнат на Националното, имаше логика да се приземят на „Дълес“, дори това да ѝ струваше още един ден, докато намери друг камион.

— Мисля — започна тя, — ... че бих искала да изчакаме и да видим дали Националното ще отвори навреме, ако прецените че това няма да е опасно.

Скот се замисли, преди да кимне в съгласие. Щом бе стигнал дотук и бе изгорил толкова много гориво, за да задоволи изискванията ѝ, можеше да прежали и още малко.

— Добре, нека приемем, че ще изчакаме още четирийсет и пет минути. Ако Националното не отвори отново, ще кацнем на „Дълес“ и аз ще ви помогна да уредите транспортирането, преди да излетим на запад.

Вивиан прие плана с лека усмивка, а в съзнанието ѝ прозвучаха отново думите на връзката ѝ в Пентагона: „Мога да се срещна с вас до шест часа“. Роджърс Хенри бе оставил изключително прецизни инструкции: „След като товарът пристигне във Вашингтон, той трябва веднага да бъде доставен в Пентагона, в рамките на един час. Това е много важно! Изисква го безопасността!“.

Самата тя не се бе замисляла защо. Той никога не ѝ бе давал правото да поставя под въпрос решенията му, макар че много отдавна, когато се бяха срещнали за първи път в лабораториите „Лоурънс-Ливърмор“, такава необходимост липсваше. Тя бе млада инженерка, която се специализираше в технологиите за монтаж на оръжията, омаяна от това, че излиза с местния гений, изгряващата звезда в теоретичната физика. Решенията му не подлежаха на съмнение, докато не се ожениха и нежният и любящ млад съпруг започна да се превръща в чудовище, решено да запази пълната власт у дома.

Тя потрепери, като осъзна, че дори след смъртта му желязната воля на Роджърс бе в състояние да направлява мисленето ѝ.

Международно летище в Маями — 3:50 следобед, източно време

Старши агентът от ФБР, който ръководеше импровизирания команден пункт във флотския трейлър, бе раздразнен. Отне им твърде много време да приемат тревожната новина, че губещият се товарен полет „Скот еър“ 50, в крайна сметка не е пристигал на Международното летище в Денвър. Той се бе тревожил как да бъде проверен товарът, как да бъде проследен, ако част от него вече е напуснал това летище. Но възможността „Скот еър“ 50 да е бил отклонен някъде другаде и да не е продължил към местоназначението си — Денвър, не хрумна никому.

А точно това, заключи той, *бе лошо планиране от негова страна.*

Този път сведенията дойдоха за минути.

— Окей, разбирам — казваше един от хората на ФАА по телефона, като вдигна дясната си ръка в знак да изчакат. — Може да се наложи да се свържем с него. Дайте ми директна връзка с диспечера на този сектор, моля. Да, ще почакам.

— Какво? — попита старши агентът от ФБР. — Какво?

Инспекторът от ФАА пое дълбоко дъх и поклати глава.

— Не знам дали ще повярвате.

— Опитай.

— Става дума за онзи самолет, за който подозираме, че носи на борда си материал, годен за ядрена бомба.

— Да?

— В този момент той кръжи в зона на изчакване над Вашингтон.

На борда на „Скот еър“ 50, 4:00 следобед, източно време

Док Хазърд се извини и отиде за малко в задната част на самолета.

— Не мога да наблюдавам без почивка как си играем да правим дупки в небето — обясни той и с изненадваща лекота измъкна едрото си тяло от креслото.

След минута обаче се върна с озадачено изражение, което бе сбръчкало обветреното му чело.

— Кхм... доктор Макой, преди няколко часа казахте, че сте имали в товара си отзад апаратура с батерии, нали?

Линда Макой изгледа продължително Док преди да отговори.

— Да. Защо?

— Ами, неприятно ми е да ви го кажа, но там отзад се е включила електронна алармена инсталация.

Скот озадачено погледна Док, който сви рамене.

Младата жена последва Док от кабината по тясната пътечка вляво на товарния отсек и веднага чу пронизителния писък, който се засилваше с придвижването ѝ назад. 727 летеше с ниска скорост в изпълнено с въздушни ями пространство и двигателите му не вдигаха силен шум, тъй че ехото от алармената инсталация се носеше из целия отсек. Тя напрегнато прехвърли в паметта си всичко, което екипът ѝ бе натоварил в залива Макмърдо в Антарктида, ала доколкото бе в състояние да си спомни, нищо не би могло да излъчва такъв звук.

— Мисля, че идва от втория ви палет — подсказа ѝ Док, докато вървяха бавно покрай товарите.

— Не мога да си представя какво би могло да бъде — рече тя, вдигнала глава в опит да открие източника на високия звук, който вече бе станал оглушителен.

Док Хазърд опита да допре ухо до стената на единия от палетите, ала Линда мина покрай него и разбра, че звукът се засилваше, колкото по-назад се преместваше тя.

— Док, това не е от моя товар! Идва откъм последния палет — посочи Линда в дъното на товарния отсек.

Заедно се придвижиха предпазливо покрай пратката на Вивиан Хенри, застанаха зад палета, а Линда се улови за един от укрепващите

ремъци; в същия миг звукът се превърна в настойчиво електронно чуруликане, което накара и двамата да се сепнат.

— Какво, по дяволите...? — прошепна Линда.

Док отстъпи назад и погледна втренчено палета.

— Почакай тук — рече той и тръгна към предната част на самолета. Линда го видя как изчезва в тесния проход, за да се завърне след по-малко от минута със слисаната Вивиан Хенри, която заобиколи бавно палета си с широко отворени очи, вторачени в голямата дървена каса, укрепена с дебели метални и найлонови въжета.

— Какво има там, мисис Хенри? — попита Док.

Вивиан го гледа няколко секунди с неразбиращо мълчание, след това изведнъж сякаш се пробуди.

— Аз... не знам. Не знам какво би могло да издава този звук.

Гласът ѝ изглеждаше някак далечен на фона на електронното чуруликане.

— Имам предвид какво има *вътре* в касата? — попита отново Док.

— Съпругът ми ме инструктира... — започна тя — ... да транспортирам лично това нещо до Вашингтон. Не ми е позволено да обяснявам какво е, но е много важно за нашите военни... за Съединените щати.

Док Хазърд приближи леко, опитвайки се да я погледне в очите.

— Мисис Хенри? Трябваше ли нещо да работи, или да се задейства там вътре?

Вивиан пое дълбоко дъх.

— Не. Това е модел. Работен модел.

— Ако се обадим на мъжа ви по телефона, той би ли могъл да ни каже нещо повече?

— Мъжът ми е мъртъв.

— С какво... с какво се занимаваше той, мисис Хенри?

— Преди да се пенсионира беше учен и работеше за правителството.

— Какъв учен, мисис Хенри? В коя област?

— Беше физик — отговори тихо тя.

Док изведнъж усети как губи равновесие. Ведно с думата „физик“ дойде и раздрусалото го опасение, сякаш думата влагаше в

палета някакво незнайно съдържание с още по-зловещи възможности. Той се отърси от това си усещане и опита отново.

— Има ли някой, с когото вашият съпруг е работил, който би могъл да знае нещо за това?

Вивиан кимна без да откъсва очи от палета — отначало бавно, а после поклати по-енергично глава.

Линда я наблюдаваше внимателно, особено очите ѝ. Очевидно бе, че мисис Вивиан Хенри нямаше абсолютно никаква представа какво съдържа собственият ѝ палет. Но дали пък бе възможно Вивиан да е просто много добра актриса? И ако бе така, какво криеше? Линда усети как по гърба ѝ пробягват ситни, студени тръпки.

— Добре — отсече Док. — Мисля, че ще е най-добре да го отворим.

— *Не!* — отговорът на Вивиан Хенри бе мигновен, ала погледът ѝ продължаваше да е хипнотично прикован към палета. — Неговите стриктни указания са... че...

Док положи едрите си длани върху раменете ѝ и бавно я обърна към себе си, докато погледите им се срещнаха.

— Мисис Хенри, във вашия палет е включена алармена инсталация. Тя се опитва да ни каже нещо, а ние сме на товарен самолет в полет. Трябва да разберем какво означава този сигнал, освен ако съпругът ви не е дал конкретни указания какво да правите, ако чуете този звук. Съгласна ли сте с мен?

Тя го погледна неразбиращо.

— *Съгласна ли сте?*

Сведе поглед към пода.

— Да.

Док даде знак на Линда и двамата започнаха да откачат укрепващите въжета, използваха джобно ножче, за да разрежат дебелията найлонова опаковка, под която се разкри дървената каса.

— Изчакайте малко.

Док изчезна отново в прохода и се завърна бързо с железен лост. Опита се да овладее предизвикващото тръпки усещане, че алармата бе извън неговия контрол. Гвоздеите скърцаха, докато ги вадеше от касата. Задната стена най-накрая поддаде и падна, като накара тримата да отстъпят назад. Тя издрънча върху металния под на 727 и разкри съдържанието на касата.

Пред тях стоеше голям контейнер от неръждаема стомана. Беше правоъгълен, ала всичките му ъгли бяха заоблени. Задният му панел бе широк над метър и осемдесет, ала в отворената каса се виждаше само гладък метал. Нямаше никакви стикери или надписи — нито обозначения от какъвто и да е вид — очертаваше се само нещо, което приличаше на подвижен капак, с площ около двайсет и четири квадратни инча, разположен до левия ръб на около метър от дъното.

Линда Макой посегна към капака, ала звукът на алармата се измени още преди да го бе докоснала.

След като отдръпна ръката си, звукът отново премина в познатото електронно чуруликане.

— Това нещо има сензор с магнитно поле, което реагира на присъствието ни! — обади се Линда. — Питам се защо ли?

Хвърли един поглед към Вивиан, която изглеждаше като вкаменена на мястото си, с прикован в контейнера поглед. Док пристъпи напред и реши да положи ръка върху панела, независимо от променения звук на алармата.

Капакът се крепеше на четири самонарязващи се винта, Док извади малка отвертка и с лекота ги разви. Когато махна и последния, дръпна капака и го подаде на Линда.

Сиянието на компютърен дисплей се появи веднага, щом капакът бе отворен. Док се наведе към него и забеляза, че под монитора са монтирани сгъваема клавиатура и панелче с числа. На екрана имаше съобщение, което го подканваше да натисне клавиша Enter.

Той го стори.

Звукът от алармената инсталация спря мигновено и на екрана се появи текст:

Сегашното местоположение на това устройство е 38 градуса, 52,5 минути северна ширина, 77 градуса, 03,5 минути западна дължина.

Числата се промениха леко, след като 727 прелетя известно разстояние спрямо земята; Док разбра, че вътре има някакъв тип инерционна система за навигация, която следеше точните им координати.

Неочаквано на екрана без ничия намеса се появи нов текст:

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ! Фактът, че това устройство сега се намира във физическа близост до Пентагона, е установен и е записан в паметта му. **ВСЕКИ ОПИТ ТОВА УСТРОЙСТВО ДА БЪДЕ ПРЕМЕСТЕНО ОТ СЕГАШНОТО МУ МЕСТОПОЛОЖЕНИЕ — И ВСЕКИ ОПИТ ДА БЪДЕ ДЕЗАКТИВИРАНО — ЩЕ ДОВЕДАТ ДО МИГНОВЕНО ВЗРИВЯВАНЕ.**

СЕДМА ГЛАВА

В полет — „Скот еър“ 50 — 4:05 следобед, източно време

Думите на диспечера от Вашингтон бяха лаконични:

— „Скот еър“ петдесет, предадоха ми телефонен номер в Маями, на който трябва да се обадите незабавно. Имате ли телефон на борда?

Скот се изненада силно. Никога досега не бе чувал въздушен диспечер да нарежда на пилот да се обади по телефона. Искаше му се Док да бе в кабината.

Мъжът натисна бутона на микрофона.

— Разбрано. „Скот еър“ петдесет има телефон. Кой иска да се обадим?

— Не знам, „Скот еър“ — започна диспечерът, — но трябва да се обадите веднага. Казаха ми, че било спешно.

Диспечерът му продиктува номера и Скот го набра по флайтфона, като междувременно в съзнанието му се въртяха най-различни апокалиптични варианти; мъжът, който отговори, чу позивните на „Скот еър“ и се представи като агент от ФБР. Скот усети как потреперва вътрешно.

— Опитвахме се да ви открием, „Скот еър“. Вие сте били в Маями преди обяд по същото време, когато е бил натоварен някакъв непосочен в документите опасен материал. Смятам, че този материал може да е на борда на вашия самолет.

Споменът за настойчивостта на Линда Макой да качи двата си палета веднага нахлу в съзнанието на Скот и почти измести думите на агента. Не бяха установили самоличността й, нали така? Не бяха проверили и товара й, след като той се бе съгласил да го вземе.

— Настояваме да кацнете незабавно — произнесе агентът.

Визуалният спомен за единствения палет на мисис Хенри също се мярна през съзнанието му. За нея знаеше още по-малко.

Скот усети, че агентът още говори, а той не го слушаше.

— Извинете, повторете отново.

В Маями последва кратка пауза.

— Казах, че ще изпратим съответните хора, които да ви посрещнат и да проверят товара ви. Не сте разтоварвали нищо, откакто сте излетели от Маями, нали?

Изведнъж, кой знае защо, той се почувства гузен. Единствената им грешка бе, че бяха натоварили нечий чужд палет, а това бе невинна грешка. И все пак самият факт, че от ФБР му задават въпроси, бе плашещ.

— Не, сър — отговори Скот. — Всичко си е още на борда, но трябва да знам дали се намираме в опасност, ако онова, което търсите, е наистина тук.

Мълчание.

— Сър? Чувате ли ме?

Скот чу как в Маями слушалката се прехвърля от едната ръка в другата и най-сетне гласът на агента от ФБР се чу отново.

— Командире, съмнявам се, че сте в непосредствена опасност, но не мога да го твърдя със сигурност. Ако... нещата... които търсим са на борда на вашия самолет, то зависи колко добре са... м-м-м... опаковани.

В съзнанието му се зародиха и кръстосаха нови връзки и предположения и нито едно от тях не бе успокояващо.

Маями... наркодилъри... оборудване за производство на наркотици... опасни, канцерогенни химикали... ами ако превозваме нелегално наркотици...

Скот чу гласа си отстрани, сякаш не бе неговият собствен глас:

— Добре. Къде искате да кацнем? Ние изчакаме за Националното, но то в момента е затворено.

От другата страна последва тревожно колебание. Скот чу няколко гласа, преди агентът отново да заговори в слушалката.

— Окей, останете в режим на изчакване. Какъв е телефонният ви номер?

Скот му продиктува номера на флатфона.

— Дръжте линията свободна, командире, аз ще ви се обадя веднага щом решим къде да кацнете.

— Давате ли си сметка, че насам приближава ураган? — попита Скот.

— Аз... почакайте за минута — започна агентът. Скот дочу, че разговаря с някого другого. — Добре, командире, какво казахте?

— Казах, че в района на окръг Колумбия нахлува ураган. Накъдето и да се насочим, трябва да го сторим бързо. Една от клиентките ми иска товарът ѝ да бъде доставен на Националното, но ако то не отвори скоро, вятърът ще надхвърли допустимите граници.

— Вие имате само една пратка на борда, нали?

— Не, сър, две са. Едната е за Денвър, Колорадо, другата бе натоварена по грешка тази сутрин. Трябва да я доставим на Националното.

Последваха още разисквания. Скот осъзна, че бе прехвърлил шаблона на изчакването. Дясната му ръка намери лоста на автопилота и влезе в десен завой, за да обърне обратно. Дори на височина три хиляди метра и скорост двеста и четирийсет мили в час, турбуленцията ставаше все по-силна и старият 727 подскочаше с дразнещо постоянство.

Гласът на агента отново прозвуча в ухото му. Скот си помисли, че долавя умора в него.

— Окей, командире, ще се наложи да проверим всичко на борда ви. Точно сега обсъждаме да кацнете на военновъздушната база „Андрюс“. Стойте на подслушване, докато не получим последно разрешение. Ще ви се обадя веднага.

Шумът от отварящата се врата на кабината съвпадна с изщракването, с което агентът от ФБР прекъсна връзката.

— Скот! — Док положи едрата си лява длан върху рамото на помладия пилот и го обърна към себе си неочаквано грубо. — Скот, имаме проблем.

Линда Макой стоеше до вратата и той забеляза, че лицето ѝ е пребледняло. Мисис Хенри не се виждаше.

— Какъв?

Док седна в креслото на втория пилот и започна да закопчава колана си.

— Д-р Макой ще те заведе отзад. Аз ще поема птичката. Не знам какво да си мисля.

— *Какво има*, Док? За какво, по дяволите, говориш?

Док Хазърд стисна щурвала с дясната си ръка и се обърна към Скот.

— Онзи сигнал на алармената инсталация... Идваше от пратката на мисис Хенри. В палета ѝ има метален контейнер. Изглежда

направен от неръждаема стомана. Отворих един сервизен люк и открих вътре монитор, върху който е изписано съобщение — трябва да го видиш, Скот... Скот, онова нещо може би съдържа бомба! И има инерционна система за навигация, която може би не е в ред — тя си мисли, че знае къде се намира, ала не го знае с точност...

— Док, за бога, намали малко темпото! Каж ми го отново. Там отзад има голям контейнер с някакво съобщение и ти мислиш, че това е бомба?

Док поклати глава, докато оглеждаше уредите, за да се ориентира къде се намират.

— Ще разбереш, като го видиш.

— А какво за онази навигационна система?

Док се обърна към него.

— Според оная система излиза, че ние се намираме в Пентагона. Или по-скоро, че *тя* е в Пентагона.

— Добре, ние прелетяхме *над* Пентагона преди да влезем в зоната на изчакване, но какво общо има това с...

Думата „бомба“ започна да прониква в съзнанието му. Скот съзря паника в погледа на втория пилот. Осем месеца нищо не бе могло да разтърси Док Хазърд. Винаги бе твърд като скала. Ала сега трепереше.

— Док, мисис Хенри знае ли какво има в палета?

Док поклати енергично глава.

— Няма представа. Казва, че мъжът ѝ бил физик, който работел за правителствена агенция. Каквото и да е онова там, го е построил той. Не мога да измъкна нищо друго от нея, освен че той бил починал и ѝ оставил нареждания да отнесе това нещо в Пентагона. Би трябвало да е някакъв модел. Това бе всичко, което ми каза, но изглежда доста изплашена.

Линда Макой го стисна за рамото с учудваща сила.

— Командире, моля те ела. Онова нещо отгатък ме тревожи не на шега.

И в нейния глас имаше напрегната настойчивост. Скот стана от креслото си и я последва към вратата на кабината.

Вивиан Хенри се бе хванала за една малка дръжка над прозорчето, за да устои на турбуленцията, ала почти нищо друго не я

интересуваше, освен контейнерът пред нея. Забеляза тревожното изражение на младата изследователка преди няколко минути, след това видя как тревогата обхваща и втория пилот. Те сякаш не можеха да ѝ кажат какво виждат, затова пристъпи напред и погледна сама малкия екран вътре в творението на бившия си съпруг. Единственото, което видя там, бе някакъв текст, ала в съзнанието ѝ изплува познатият ръмжащ глас на починалия ѝ мъж, който отново достигаше до нея с ужасяващата яснота на кошмар от типа „Не можеш да избягаш от мен“.

Какво има той предвид с това „ще се взриви“?

Може би бе някаква алармена инсталация против крадци, помисли си тя в отчаяно търсене на безобидно обяснение. Погледна отново екрана. Не, той очевидно бе искал тези думи да звучат заплашително. Роджърс Хенри бе планирал след като пратката пристигне в Пентагона, тя да си остане там.

Може би е точно това! Заплахата е номер, за да бъде сигурен, че ще проучат модела.

Нищо нямаше да се случи. Нищо нямаше да експлодира. Вивиан знаеше, че Роджърс винаги проявяваше страст, когато станеше въпрос за отбраната на страната. Той никога не би я застрашил.

Док Хазърд и д-р Макой бяха изчезнали към кабината и я оставиха насаме с изделието на мъжа ѝ. За пръв път от толкова време студените тръпки на обсебващия я страх започнаха отново да потискат съзнанието ѝ. Старото чувство на безпомощност и примирение, унижителният спомен как той я блъска, притиска я в някой ъгъл, опряла гръб о стената, а пръстите му се вкопчват в гърлото ѝ — неочаквано се върнаха вледеняващо познати. Толкова пъти ѝ бе минавало през ума, че ще умре от ръката му, толкова пъти бе вярвала, че този път наистина ще изпълни заканите си. Докато най-сетне не събра достатъчно кураж да го напусне — дотогава тя бе свикнала да се чувства безпомощна и примирена със съдбата си.

Ала този път бяха замесени и други хора, напомни си тя.

Вивиан Хенри се загледа умислено през най-близкия илюминатор, опитвайки се да отхвърли усещането за надвиснала беда. Преди време Роджърс спря да се появява в кошмарите ѝ, ала чувството за гадене и електрическо изтръпване от страх пред приближаваща опасност се бе завърнало. Това чувство също ѝ бе до болка познато. Години бе сънувала как той я издебва — кошмари, които изживяваше

нощ подир нощ. Отново и отново понасяше с цялото си същество прегарящите флуиди чиста омраза, която излъчваха очите му, когато срещнеха нейните. Зениците му ставаха малки, остри карфици, а тя се парализираше, неспособна да помръдне, докато не се събудеше в пълно объркване.

Тя бе втренчила поглед в полуразкритата метална кутия с предчувствието, че бившият ѝ мъж е стигнал до краен садизъм.

Линда Макой се появи отново с командира, и двамата извърнаха очи, а напрегнатите им лица се доближиха до светещия екран. Тя чу как младият пилот пое рязко дъх.

Щяха да я помислят за отговорна за заплахите на Роджърс, заключи Виван. Щяха да си мислят, че тя е планирала това, особено след като разберат, че тя също бе работила в Лос Аламос.

Пийт Кук бе програмирал ръчния си радиоскенер да прехваща двойната честота, използвана от флайтфон — системата за телефонни разговори „въздух-земя“. Това бе случаен избор, направен преди месеци, когато подготвяше журналистическо разследване на бизнес самолетите, ала като прехвана искането на диспечера по подхода към „Скот еър“ петдесет да позвъни до Маями по флайтфона, разбра, че ще може да подслушва разговора и на двете страни. Възможността бе твърде привлекателна, за да я пропусне.

Пийт стоеше в единия край на фоайето за пристигащи пътници, съсредоточен в слушалката, докато разговорът между самолета и агента на ФБР не приключи. Замисли се за миг. Какво ли евентуално би могло да търси ФБР?

Самолетът още бе в зоната на изчакване някъде горе, над главата му. Реши, че разследването, което го бе довело във Вашингтон, можеше да почака.

Пийт прекоси с най-бърз ход терминала към помещенията на Подход Вашингтон на ФАА. Един глас го разпита по интеркома, монтиран на стената, идентифицираха го като лицензиран пилот, който иска да посети службата, зумерът избръмча и вратата се отвори. Някакъв инспектор провери документа му за самоличност, след което го отведе до диспечера, който водеше „Скот еър“ 50.

— Той изчаква да отворят летището — обясни диспечерът, след като нагласи микрофона, свързан със слушалките на главата му, за да може Пийт да го чуе.

Пийт му показва скенера.

— Слушах, когато му дадохте онзи номер и се прикачих към разговора.

— Имате ли такова право?

— Това са радиовълни. Не са частни.

Диспечерът вдигна пръст, даде указания за един от полетите, които контролираше, преди да се обърне отново към посетителя си.

— За какво се отнасяше разговорът?

Пийт го информира.

— Може би след няколко минути ще поиска курс към база „Андрюс“. Каквото и да мислят от ФБР, че има на борда, то се радва на неотклонното им внимание.

— Наркотици?

Пийт понечи да отговори, ала диспечерът отново се зае с микрофона — да даде инструкции на полетите, които водеше. Лесно бе да се предположи, че са наркотици, но защо ФБР ще предупреждава екипажа, ако го подозира в контрабанда? И защо ще се намесва ФБР, а не Агенцията за борба с наркотрафика?

Не, заключи той, едва ли бяха наркотици. Нямаше логика.

Диспечерът изключи микрофона си и опита отново:

— Мислите, че става въпрос за дрога, така ли?

Пийт поклати глава.

— Не. Нещо ми подсказва, че е много по-сериозно.

Главна квартира на ФБР, Вашингтон — 4:15 следобед, източно време

Все повече хора се стичаха в малката заседателна зала близо до кабинета на заместник-директора, след като агентите на ФБР в Маями бяха поели ръководството на операцията преди няколко часа. Новината, че най-вероятната цел бе Боинг-727, който сега кръжеше над Околовръстния пръстен, раздруса събралите се агенти и персонал от щаба и ги превърна в екип, а след като стана ясен разговорът между

специалния агент в Маями и командира на товарния самолет, ФБР изцяло пое контрола върху ситуацията.

Помощникът на заместник-директора Тони ди Стефано започна с кратка информация, за да осведоми всички за последното развитие на събитията. Навсякъде се виждаха бележници, стенографски тефтери и телефонни пултове, както и три преносими ноутбук компютри, свързани с телефонните линии.

— Добре, флотът ни информира, че имали още един неутронен детектор в авиационната база „Патюксънт ривър“. Това е на юг от нас, така че няма да знаем дали ядреният материал, който е задействал машината в Маями, е на борда на онзи 727, докато не го подложим на ново неутронно сканиране. По случайност група от наши хора е в същата военновъздушна база и в този момент присъства на някакъв семинар по антитероризма. Не могли да си осигурят място за конференцията в Куантико^[1], затова всички експерти ще са там. Проблемът е, че флотът не разполага с товарен самолет в „Пакс ривър“, с който да прехвърлят детектора в „Андрюс“. Той е с площ около осем квадратни фута и тежи над тон, затова ще го натоварят на камион платформа и ще го отправят по най-бързия начин насам с полицейски ескорт. Ще отнеме около деветдесет минути. Джордж, ти говори ли с командния пункт на „Андрюс“?

Мъж със сребристая коса се изправи в края на масата и заговори:

— Ще ги пуснат през задния вход. Уреден е и въпросът къде ще бъде паркиран 727.

— Сър, имаме и други проблеми. — Една жена на около трийсет и пет години вдигна молива си, за да привлече вниманието, след което остави телефонната слушалка на рамото си.

— Давай, Дона — кимна помощникът на заместник-директора.

— ЦРУ ни предупреждава гръмогласно, че не бива да изключваме чуждестранна намеса... изпращат неколцина от техните хора тук от Лангли. Агенцията за ядрен контрол лобира за участие на персонал от НСС, а ФАА показва намерение да започне война за територии по въпроса кой може да нарежда на този самолет да каца и къде. Агенцията за контрол върху алкохола, тютюна и оръжията също настоява за своя роля в събитията. Казват, че и те разполагали със специалисти по ядрен тероризъм.

Помощникът на заместник-директора отметна глава назад и изсумтя, преди да я погледне отново.

— Майната им! Ние сме начело. Ние ще приземим този самолет, ще докараме детектора и ще разберем дали превозват ядрен материал, или не. Ако се окаже така, тогава и само тогава ще предадем случая в други ръце.

Един по-млад агент по риза говореше по телефона. Изправи се и подаде слушалката.

— Сър?

— Да?

— Звънят от командния пункт на ВВС в Пентагона. Доколкото разбрах — генерал-майор Годард. Твърди, че има пълномощия от президента да ви съобщи, че е немислимо да нареждате на самолета дори да доближава базата „Андрюс“, щом се подозира, че на борда му има ядрен материал.

На борда на „Скот еър“ 50 — 4:15 следобед, източно време

Товарният отсек на неговия 727 бе твърде шумен, затова преди да опита да говори, Скот Макей отведе Вивиан Хенри и Линда Макой обратно в пилотската кабина. Фронтът на урагана „Сигрид“ вече бе прекосил Околовръстния пръстен и при полет на три хиляди метра височина самолетът ставаше все по-нестабилен. Скот и Линда се бяха напрегнали, за да преодолеят постоянното друсане и люлеене.

— Мисис Хенри, това може да се окаже сериозно — започна Скот.

Тя кимна. Дясната ѝ ръка бе положена върху празното кресло на командира, а с лявата разтърка слепоочията си.

— Знам — отвърна тихо тя.

— Докато бяхте там...

— Моля ви, наричайте ме Вивиан — добави жената.

— Добре. Вивиан. Докато бяхте там отзад, се обади агент на ФБР от Маями. — Скот погледна назад към Линда. — Доктор Макой, вие също не го знаете.

— Линда — рече тя.

— Добре. Вивиан, Линда. Ние превозваме пратки и на двете. Не знам какво има в тях. Вие знаете. Вивиан, ти казваш, че *не знаеш* какво

съдържа твоя товар, но върху онзи компютърен екран там е изписана недвусмислена заплаха! ФБР ми съобщава, че цял предобед търсят някаква пратка, в която имало опасен материал, излетял от Маями, точно когато ние бяхме там. Почти са убедени, че го превозваме ние.

Скот се обърна отново към Линда, чиито очи се бяха разширили от тревога. Поизправи се, сякаш бе предизвикана.

— Не и аз! В моя товар няма нищо, което може да бъде наречено опасно. Какво търсят те?

— Не знам. Не уточниха. Вероятно агентът не искаше да ми съобщи по радиотелефона, но за миг си помислих... преди да ме извикаш при товара на Вивиан... мислех, че Маями може би се колебае между наркотици и химикали.

— Изключено! — Линда решително завъртя глава. — Моите неща са непрекъснато под личния ми контрол, откакто напуснах залива Макмърдо.

Скот се обърна към по-възрастната жена.

— Вивиан, трябва да ми кажеш всичко, което ти е известно за онази апаратура, вероятно конструирана от мъжа ти, но преди всичко ти защо си тук. Защо лично ти превозваш това нещо до Вашингтон? Какво би могло да бъде то? Защо се споменава Пентагонът?

... Какво би могло да бъде? Защо се споменава Пентагонът?...

Вивиан Хенри срещна погледа на Скот Макей без да трепне, а думите на Линда Макой отекваха в ушите ѝ.

— Вивиан, аз те наблюдавах там, отзад. Струва ми се, че нямаш представа какво съдържа онзи контейнер. Вярно ли е?

Погледът на Вивиан се отмести към Линда.

— Аз... мислех, че е... нещо друго. Не очаквах да е включено, или пък да има вътре компютър.

727 навлезе в зона на умерена турбуленция и лудото подмятане накара Скот да се наведе напред и да се взре през прозорчето към небето, преди отново да се изправи и да погледне Вивиан.

— Знаеш ли какво е това, все пак? — настоя Скот.

— Мога само теоретично да предположа, че Роджърс, моят бивш съпруг, е планирал опасна, дебелашка интрига — и ме е въвлякъл дълбоко в нея...

Скот вдигна ръце в знак на недоумение.

— Интрига? Какво имаш предвид под „интрига“? Кой всъщност е бил той? Каква беше специалността му?

Скот усещаше присъствието на Док от дясната си страна, след като едрият втори пилот се наведе, за да чуе отговора. Джери Крисчън бе завъртял стола си напред, седеше с кротко сключени длани и гледаше Вивиан в очите, като само от време на време поглеждаше през прозорчетата, тъй като турбуленцията продължаваше.

Вивиан Хенри пое дълбоко дъх.

— Добре. Нека се опитам да ви кажа онова, което знам, защото точно сега съм... много объркана, и съм покрушена... че онова, което съм направила, тревожи всички. А сега изглежда, че може би имате достатъчно основания за тревога. Аз... аз самата започвам да се плаша.

Тя погледна Линда, после — отново Скот, гласът ѝ беше по-тих отпреди, а думите ѝ сякаш се процеждаха през воал на объркване.

— Съпругът ми бе ядрен физик, който работеше за правителството. Той беше онзи, който откри и теоретично обоснова съществуването на явлениято, наричано „Ефектът на Медуза“ — разрушителна електромагнитна вълна, енергийна конвулсия с огромни, континентални размери.

— *Ефектът на Медуза* ли? — попита Скот, обърна се към Джери, а после — към Док.

И двамата свиха рамене.

Вивиан кимна.

— Роджърс твърдеше, че такъв ЕМИ, тоест електромагнитен импулс, е толкова мощен, че би могъл да разруши съвременното общество — като го лиши с един удар от комуникации, компютърни технологии, пренос на електроенергия, дори от използването на електронни схеми от какъвто и да е вид.

— Чувал съм нещичко за ЕМИ... — пророни мрачно Джери.

— Във флота винаги се опитваха да защитят електрониката ни срещу евентуални ЕМИ, които Съветите биха могли да създадат — допълни Скот.

— Това бе някъде през шейсетте години — продължи Вивиан. Тя замълча за няколко секунди, през които погледът ѝ срещна очите на Док, а сетне отново сведе глава. Пое си дъх, а с дясната ръка се улови за гърдите. — Извинете, но съм много разстроена...

Линда Макой съчувствено положи длан върху рамото ѝ.

— Моля те, продължавай, Вивиан. Трябва да разберем.

Вивиан я погледна и се опита да се усмихне.

— Роджърс бе изпреварил времето си. Той знаеше, че в крайна сметка ще станем зависими от компютрите и компютърните кодове, и че САЩ трябва първи да разработят „Медуза“, инак рискувахме да бъдем неутрализирани или изнудвани.

— Тоест — заключи Скот, — онова, което имам на борда си, може би е някакъв електромагнитен импулсен генератор?

— Не съвсем — рече Вивиан. — Това е само модел, но предполагам, че Роджърс е искал да драматизира нещата и за последен път да ме постави в неудобно положение.

— И защо ще иска да го стори? — попита Джери.

— Той... можеше да бъде много жесток с мен — рече тя след известна пауза.

— Вивиан, това нещо от някоя държавна лаборатория ли идва?

Тя поклати отрицателно глава.

— Тогава откъде? — попита Скот.

— От гаража ни. Нека да обясня. През 1975-а година прекратиха изследователската му програма, по която се работеше в околностите на Денвър, разпръснаха научния му екип, а когато той въпреки всичко отказа да спре с опитите си да конструира „Медуза“, го обявиха за психично нестабилен и го пенсионираха. Преместихме се във Флорида, ала той бе неудържим. Продължи изследванията си сам и построи своя, собствена лаборатория в гаража ни. Мисля, че този модел е построен там.

— Но модел на какво? — попита отново Скот.

— Това бе целта на целия му живот — отвърна просто тя. — Да създаде апарат, който поражда Ефекта на „Медуза“.

— И той ти нареди да го отнесеш лично в Пентагона, така ли? — В тона на Скот се прокраднаха нотки на неверие. Той погледна Линда, която не сваляше очи от елегантната жена, приседнала на сгъваемото столче.

— Малко по-сложно е... — произнесе тя безизразно.

Погледна към вратата на кабината.

— Вивиан — подсказа ѝ Скот, — аз все още не съм получил отговор на основния въпрос. Що за апаратура е тази, която създава

Ефекта на „Медуза“? Бомба ли е? Имам предвид, че онова нещо заплашва да се взриви. А се взривяват тъкмо бомбите.

Вивиан Хенри отново вдигна глава.

— Не знам, наистина. Обяснението бе ужасно сложно и никога не успях напълно да го разбера. Единственото, в което съм сигурна е, че това устройство трябва да задейства целия процес.

— И какъв би бил той?

Тя не отговори.

— Вивиан?

Тя отново вдигна рязко глава, пое дълбоко дъх, издиша, след което отговори:

— За да се предизвика Вълната на „Медуза“, първо е необходим термоядрен взрив.

[1] Куантико — центърът за обучение на кадри от ФБР. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Главна квартира на ФБР, Вашингтон — 4:20 следобед, източно време

Един от шестнайсетимата мъже и жени, които обслужваха телефоните и компютърните терминали в напрегнатата атмосфера на заседателната зала, изрече няколко думи в слушалката и се обърна към ръководителя на операцията.

— Свързах се, сър. Трета линия, сър.

Тони ди Стефано, помощникът на заместник-директора на ФБР, вдигна победоносно палец нагоре и грабна слушалката.

— „Скот еър“?

— Да?

— Вие сте... — той погледна набързо надрасканото върху бележка име — ... командир Макей? Скот Макей?

— Да. А вие кой сте?

Ди Стефано се представи и му съобщи факта, че контролът върху кризата е поет от главната квартира на ФБР във Вашингтон.

— Окей — отвърна пилотът. — Какво искате да направим? Сигурно знаете, че ветровете вече са доста силни.

— Знаем, командире, но възнамеряваме да ви приземим в базата на военновъздушните сили на флота „Патюксънт ривър“. Знаете ли я?

Споменаването на изпитателния център на военновъздушните сили на флота, разположен на около петдесет мили от Околовръстния пръстен, в залива Чесапийк, слиса Скот.

— Знам я много добре, но защо Пакс ривър? — попита той. Това бе дори по-близо до връхлитащия ураган.

— Защото... — леко заекна служителят от ФБР, — там е най-близкият пункт, в който има екипировка за обследване на товара ви.

Тони ди Стефано се стегна вътрешно да посрещне въпроса, който знаеше, че неминуемо ще последва. Изминаха няколко мига на мълчание, преди командирът да отговори.

— Директор Ди Стефано... нали така беше?

— Да, сър. *Помощник* на заместник-директора, Ди Стефано.

— Окей — започна Скот. — Вашият човек в Маями ни каза, че търсят опасен материал. А сега искате да летим по-близо до урагана, защото в Пакс ривър разполагате със специална екипировка. *Каква точно* екипировка, мистър Ди Стефано? Какво именно мислите, че носим на борда си?

— Командире, не бих искал да...

— Не, по дяволите! Аз трябва да знам с какво си имам работа тук горе. Не съм проверявал каква е скоростта на вятъра в Пакс ривър, но би трябвало вече да е страховита. Искам ясен отговор, преди да се опитам да кацна там. Какво, за бога, смятате, че возим на борда на този самолет?

В кабината на „Скот еър“ 50 Скот Макей изведнъж усети, че бе затаил дъх. Линда Макой стоеше зад него и се опитваше да слуша.

Във ФБР вече бяха убедени, че съдържанието на товара на Вивиан Хенри е опасно, но *доколко* опасно? Ако този товар бе просто един модел, използван в сложна мистификация, както тя смяташе, то защо бе замесено ФБР?

Да не би пък контрабандата все пак да бе в товара на Линда, без тя да е разбрала? В крайна сметка нейният товар идваше от Южна Америка.

След като разговорът започна, Линда Макой му посочи слушалките и Скот леко ги обърна, за да може и тя да притисне ухо и да чува. От време на време лицата им се докосваха; те стояха в малкия проход зад креслото на бордовия инженер и се опитваха да се задържат на крака в непрестанно клатушкащия се самолет. А усещането на допира на косата ѝ до бузата му — нейната близост! — беше успокояващо.

Скот усети как вътрешно трепери. Подозрението, че си имаше работа с нещо, което е излязло извън всякакъв контрол, му пречеше да се съсредоточи. Щеше да се наложи да каже на Ди Стефано за контейнера, за екрана и за предупредителните съобщения, ала първо трябваше да разбере какво бе вдигнало на крак Федералното бюро за разследване на Съединените щати.

Екипът на Тони ди Стефано бе свикнал с нарастващите признаци на вътрешното му напрежение — от ритмичното потупване по плешивото теме до разтъркването на брадичката.

През последните няколко секунди той яростно разтъркваше очи, докато се опитваше да прецени до каква степен да бъде откровен с пилота.

Ако искам пълното съдействие на този човек, ще трябва да отида докрай.

Ди Стефано пое дълбоко дъх, стегна се и взе отново слушалката.

— Командире, като анализирахме записите на една изключително прецизна детекторна апаратура в Маями по времето, когато вие сте отлетели, смятаме, че на борда на самолета ви може да има много опасен... ъ-ъ-ъ... ядрен материал.

Ди Стефано долови друг глас, женски, да прошепва нещо, преди командирът да отговори.

— Мистър Ди Стефано, да не би да имате предвид нещо като плутоний?

Ди Стефано погледна към ядрения експерт, който слушаше разговора от друг апарат. Мъжът кимна.

— Да, командире, точно за това става дума. Запознат ли сте с подобен материал?

— Не и като специалист.

Тони ди Стефано даде знак на агента да вземе писалка и да вдигне другата слушалка.

— Между другото, командире, бихте ли ми съобщили пълните имена на всички на борда, включително и на двете пътнички?

Скот продиктува петте имена. Те веднага бяха вкарани в компютърната система на ФБР, след което няколко агенти изскочиха на бегот от залата, за да търсят допълнителна информация. Ди Стефано се прокашля и отново нагласи слушалката към ухото си.

— Окей, моля отправете се към Пакс ривър колкото е възможно по-бързо. Там на товарната рампа ще ви посрещне един от нашите хора и капитан от флота. Съдействайте им изцяло.

— Мистър Ди Стефано?

— Да?

— Има... още нещо — започна Скот. — Има нещо, което трябва да знаете... нещо странно, което става тук, горе.

Скот изключи микрофона, докато трескаво обмисляше проблема.

Какво да му кажа сега? Трябва ли просто така да изстрелям вестта, че може би на борда е задействано термоядрено оръжие, което е в състояние да изпари Вашингтон и да изпепели пет милиона души в следващите няколко секунди?

— Говорете, командире. Слушам.

— Добре, следете внимателно думите ми. Това е много странно.

Подход Вашингтон — 4:20 следобед, източно време

Пийт Кук не каза нищо на диспечера, след като прослуша новия разговор по флайтфона между „Скот еър“ 50 и ФБР. Настани се колкото можа по-тихичко на един свободен стол и остана зад пулта на диспечера, за да запише бележките си. Фактът, че вече бяха замесени главната квартира на ФБР и помощник на заместник-директора на бюроа, правеше залога още по-висок.

Но защо искаха да насочат самолета към Пакс ривър? Обяснението шокира Пийт.

Боже мой, плутоний! Нищо чудно, че ФБР се бе заело със случая.

Пийт записа имената на намиращите се на борда на самолета хора, докато командирът ги диктуваше на ФБР. Името на д-р Линда Макой му се стори познато, ала не бе сигурен откъде. В продължение на няколко секунди той бе толкова погълнат от усилието да си припомни нещо за нея, че думите на командира за „нещо странно“ на борда почти не му направиха впечатление.

Командирът описваше някакъв палет в самолета — метален контейнер, който имал екран с изписано върху него предупредително съобщение. Той го продиктува бавно дума по дума.

— *Какво?!*

Пийт притисна слушалката още по-силно към ухото си, като се стремеше да не пропусне нито дума.

Отново прочете надрасканите си набързо бележки, искаше му се да не бе развалял толкова много почерка си през последните години:

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ! Фактът, че това устройство сега се намира във физическа близост до Пентагона, е установен и е записан в паметта му. ВСЕКИ ОПИТ ТОВА УСТРОЙСТВО ДА БЪДЕ ПРЕМЕСТЕНО ОТ СЕГАШНОТО МУ МЕСТОПОЛОЖЕНИЕ — И ВСЕКИ ОПИТ ДА БЪДЕ ДЕАКТИВИРАНО — ЩЕ ДОВЕДАТ ДО МИГНОВЕНО ВЗРИВЯВАНЕ.

Взривяване! Боже мой, какво означава това?

Пийт се изправи и тихо приближи зад диспечера, като мислено съпоставяше координатите на „Скот еър“ 50 с приблизителното местоположение на Пентагона.

Те се различаваха значително! Самолетът бе прелетял над Пентагона, ала сега бе в зоната за изчакване между осем и осемнайсет мили встрани от него, а нещото в товарния отсек на „Скот еър“ 50 изглежда не знаеше за това.

Пийт се върна отново на стола си, мислеше трескаво. Предполагаемо наличие на плутоний... съобщение заплаха за взрив... намесено е ФБР... голям метален контейнер в товарния самолет...

Мили Боже в небесата, имаме действаща ядрена бомба, която кръжи над столицата на САЩ!

Изкушението да изтича до най-близкия телефон и да позвъни на редактора си бе невероятно, но дали това беше най-правилният ход? Сценарият се разгръщаше пред очите му, ала следващото издание на вестника бе след четиринайсет часа. Това бе може би тема за електронните медии, но бе твърде вероятно той да е единственият репортер в страната, който имаше представа какво се случва само на няколко мили разстояние.

Но какво *всъщност* знаеше?

Пийт усети как пулсът му се ускорява. Изведнъж му стана много горещо в иначе хладната диспечерска зала.

Ами ако това е опит, а аз паникьосам всички в страната, като ги накарам да си помислят, че над главите на правителството на Съединените щати кръжи ядрена бомба? Може би съм пропуснал нещо...

Ако грешеше, последиците щяха да бъдат тъй гръмотевични и плашещи, че не искаше дори да си помисли за това.

Гласът на един от пилотите на „Скот еър“ от говорителя, монтиран над главата на диспечера, го извади от шока и препотвърди, че поне последната част от разговора, който бе подслушал, е истинска.

— Ало, Вашингтон — подход, тук е „Скот еър“ петдесет. Сър, искаме незабавно курс към военновъздушната база „Патюксънт ривър“ и последните метеопрогнози, ако имате време.

Диспечерът хвърли един въпросителен поглед към госта си. Пийт Кук приближи стола си до него и се опита тонът му да бъде спокоен.

— ФБР им нареди да кацнат там — обясни простичко той.

Диспечерът кимна, обърна се към екрана си и взе линия на радара, за да уреди разрешението им и да вземе прогнозата.

— Разбрано, „Скот еър“ петдесет. Вашето искане е прието. Останете на подслушване, моля.

Във въздуха, „Скот еър“ 50 — 4:25 следобед, източно време

Воят на друга електронна аларма от товарния отсек стигна до пилотската кабина в мига, в който получаваха новото разрешение за курс към военновъздушния център в Пакс ривър. Док пое управлението, а Джери го дублираше от мястото си, докато Линда се отправи към товарния отсек, последвана от Скот и Вивиан. Този път воят на сирената бе по-силен с много децибели и с по-различен тембър.

Линда заобиколи към задната част на контейнера и се наведе, за да прочете съобщението на екрана, а Скот я последва и едва не изгуби равновесие, когато 727 подскочи в турбуленцията.

Тя докосна екрана и воят на сирената спря мигновено.

— Съобщението се променя — рече тя.

Скот приближи още, за да го прочете:

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ: това оръжие е вече
задействано.

Всички предпазни устройства срещу обезвреждането му са активирани. Само един човек — мисис Вивиан Хенри — може да обезвреди това оръжие, ако го направи лично в следващите петнайсет минути. Ако не бъде обезвредено в следващите петнайсет минути, започва броенето до взрива.

Появиха се числата 15:00:00 и започна броенето.

Скот даде знак на Вивиан и тя се приближи да прочете съобщението — което се промени още веднъж.

Присъствието на Вивиан Хенри е установено.

Тя подскочи назад.

— Как? Откъде знае, че съм тук? — Тонът ѝ бе разтревожен, почти възмутен.

Линда Макой приближи и я улови за ръката, за да я успокои.

— Той би могъл... *то* би могло... само да гадае.

Нисък мъжки глас избуча внезапно в товарния отсек и Вивиан изведнъж се почувства в капан и обречена.

Вивиан, както се вижда на екрана, мога да засека присъствието ти. Любопитна ли си да узнаеш как?

Вивиан ахна силно, закри уста с лявата си ръка, а очите ѝ се разшириха от страх.

Линда погледна Скот, който не сваляше поглед от контейнера.

— Предполагам, че там има голям говорител — рече той. — Това е или магнетофонен запис, или компютърно синтезиран глас.

Линда се обърна към Вивиан.

— Това гласът на съпруга ти ли беше?

Тя кимна задъхана, а гласът отново ги сепна, изпълнен със сарказъм и екзалтация. Ако бе компютърен синтезатор, заключи

Линда, то той бе много усъвършенстван.

Пристъпи напред, Вивиан, скъпа, ела до екрана. Ако хората, събрани там, искат да обезвредят това оръжие, а аз съм сигурен, че искат, единственото нещо, което трябва да направиш, е да въведеш няколко числа. Това е проста работа. Дори и една безмозъчна идиотка като теб може да го стори.

Вивиан стоеше като вкаменена на мястото си.
Компютърният глас продължи отново, с още по-гневен тон:

ПРИСТЪПИ НАПРЕД, ВИВИАН! Знам, че си ти. Модифицирах пейсмейкъра, който лекарят ти имплантира през 1991-а година. Сега той има специален транспондер, тъй че винаги мога да те засека по електронен път. Знам, че си там и ще разбере, ако се опиташ да се измъкнеш. А ако това стане, ще взривя устройството мигновено.

— Това е дигитализиран глас, Вивиан! — обади се Скот.

Вивиан изглеждаше като парализирана, притиснала длан към устата си.

— Това не е той, Вивиан — опита се да я измъкне от вцепенението Линда, — това е нещо, което е програмирано от съпруга ти.

Възрастната жена бавно се отдръпна от Линда, изпъна рамене и после все тъй бавно приближи към екрана. Когато бе вече на трийсетина сантиметра от него, гласът се включи отново:

Вивиан Хенри, ти си последната възможност, която всеки компютър, всяка база данни, всяка телефонна и комуникационна централа и всички останали електронни вериги в радиус от две хиляди мили имат, за да останат

действащи. Ако провалиш всичко това, ти ще обречеш Вашингтон, Пентагона, Националното летище, Арлингтън и икономиката на Съединените щати на разруха. Ала за да се обезвреди това устройство, просто протегни ръка, положи я върху клавиатурата под екрана и вкарай стария петцифрен PIN код на нашата обща банкова сметка.

Вивиан бавно протегна ръката си, а добре познатият номер бясно препускаше из мислите ѝ. Стомахът ѝ се сви от страх, ръцете ѝ трепереха, но тя намери сили да набере всяко число.

Линда Макой бе замръзнала на няколко крачки зад нея и трескаво се питаше какво ли се опитваше да постигне Роджърс Хенри. Ако заплахата бе истинска и ако той бе готов да позволи устройството да се обезвреди, тогава защо бе тази игра? Защо ще кара бившата си съпруга да си спомня стария PIN код, под заплаха грешката ѝ да задейства ядрен взрив?

Защо, наистина... освен ако не си играеше с нея.

— *Вивиан!* — изкрещя Линда и пристъпи напред. — *Спри!*

— Какво?

Когато се обърна към Линда, последната цифра вече бе набрана.

— Той те провокира да направиш грешка!

В товарния отсек се изви пронизителен електронен вой, последван от нов, по-тих бибипкащ звук, след което саркастичният, дигитализиран глас на Роджърс Хенри се чу отново:

Ти набра погрешен PIN код, Вивиан, тъй че броенето до експлозията започва. За всичко това вината е твоя, Вивиан.

Вивиан се завъртя към устройството, смазана от избликналия у нея гняв. Отново го бе сторил! Дори и от гроба, той я бе изнудил да се чувства виновна за всичко, независимо колко плитко скроен бе заговорът. Усети как в гърлото ѝ се заражда вик, след което се втурна към контейнера и го заблъска с юмруци.

— *He! He! He! He! He! He!*

Линда Макой сложи ръка на рамото ѝ.

— Вивиан!

— Едно-шест-пет-пет-две! Правилно го набрах! Правилно го набрах, проклет кучи сине!

Ако не беше ме напуснала, Вивиан, щеше да има по-добър начин това оръжие да бъде представено и по-добър начин да накажем глупците от федералното правителство, които се опитаха да предотвратят създаването му. О, между другото, кажи здравей на „Медуза“. Този модел, доказващ верността на концепцията, е двайсетмегатонно ядрено устройство, специално конструирано от мен. В случай, че някой се съмнява в онова, което се случва, искам да бъда ясен: военните в САЩ съкратиха проекта ми. А сега, благодарение на глупавата ми жена, аз ще изрежа загнилата сърцевина на американската армия и нацията ще може да започне на чисто. Генералите разполагат точно с три часа и трийсет минути от този миг нататък, за да евакуират Вашингтон и зоната с радиус двайсет и пет мили, която това оръжие ще унищожи. Ако веднага бъде постигнато разбирателство, може да бъде спасен животът на повече от един милион души, но очаквам „Медуза“ да убие поне още толкова, повечето от които, по мое убеждение, са безполезни бюрократи. И, разбира се, няма да има начин за защита срещу Вълната на „Медуза“, която ще възникне, нито да се предотврати смъртта на още милиони от радиационно отравяне през следващите няколко месеца. Може би бъдните поколения ще ти благодарят, Вивиан, за това че тъй глупаво събуди „Медуза“. В крайна сметка Пентагонът и целият Вашингтон са надживели безполезността си. Приеми това като най-ефикасния метод да се намали раздутия щат на федералното правителство.

Скот и Линда застанаха от двете страни на Вивиан, хванаха я за ръце и я отдръпнаха назад от превъплъщението на Роджърс Хенри, преди гласът отново да заговори:

Засичам, че си се отместила малко назад, Вивиан. Ако се отдалечиш на повече от пет метра, ще последва мигновена експлозия. И ти ще отнесеш със себе си милиони невинни човешки същества, които иначе биха могли да бъдат спасени. Ти ще останеш тук и ще умреш след по-малко от три часа и трийсет минути. А можеш и да умреш веднага, като се отдалечиш и убиеш много повече хора. Изборът е твой, Вивиан.

— Нека седна тук. Ще остана тук — прошепна Вивиан и се свлече на пода.

Скот я погледна объркан.

— Ти каза, че било само модел! Имитация! Нали все още е така, а?

Вивиан поклати глава.

Линда коленичи до нея и усети студа, който излъчваше подът.

— Ще потърся одеяла, Вивиан, ако настояваш да останеш тук.

— Нямам друг избор — рече тя. — Той е помислил за всичко. Отново печели. Винаги е казвал, че няма да мога да се отърва от него. Казваше, че ще ме убие. И ето че сега ще го стори.

— Това за пейсмейкъра, вярно ли е, Вивиан? — попита Линда.

Тя кимна.

— Имам пейсмейкър. Датата е вярна. Предавателят, монтиран в него, би обяснил маса неща.

Скот също коленичи до нея.

— Вивиан, той вече допусна една грешка. Каза, че контейнерът ще експлодира, ако напусне Пентагона. Ние се намираме на повече от осем мили от Пентагона и се движим непрестанно. Навярно това наистина е само модел.

Тя гледаше с празен поглед устройството, ала клатеше бавно, но решително глава.

— Боя се, че съм се самозалъгвала. Дадох ви напразни надежди.

Линда и Скот се спогледаха.

— Какво искаш да кажеш? — успя да изрече Скот.

Тя погледна младия командир.

— Бях омъжена за Роджърс Хенри двайсет и пет години. Той обичаше да се гаври. Но през цялото време не знам за случай, в който да е блъфирал.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Национално летище, Вашингтон — 4:30 следобед, източно време

Пийт Кук излезе от офиса на летище Вашингтон — подход, точно когато „Скот еър“ 50 се подготвяше да напусне зоната за изчакване и да се насочи към военновъздушната база на флота в Пакс ривър. Въпросът бе много сериозен и той трябваше да бъде там, когато самолетът кацне. Но как? Нуждаеше се от усамотение и от телефон, за да разбере, реши той, а най-добре щеше да му свърши работа клубното помещение на някоя авиолиния.

Пийт приготви служебната си карта и се насочи към клуб „Американ адмирал“, без да изважда мушнатата в ухото му слушалка на радиоскенера, настроен на честотата на флайтфона.

Ако реши да използва клетъчен телефон, направо съм загубен!
— помисли си той.

Необходими му бяха само няколко минути по пряката линия до „Уолстрийт джърнъл“, за да мобилизира екип от двама сътрудници за проучването, секретарката си и още един репортер и да проведе с тях симултанна телефонна конференция. Съвсем друг въпрос бе да се избави от впечатлението си, че се бе поддал на параноя.

— Някой кръжи над окръг Колумбия със задействана атомна бомба? Но по електронните медии няма нищо, Пийт. Какъв е източникът ти?

— Съществуват неща, за които електронните медии не съобщават, Хилъри. Моите източници са действителните телефонни разговори между ФБР и екипажа на самолета. Следя ги. Всичките.

Пийт чуваше шума от разговорите в стаята в Ню Йорк.

— Окей, слушайте всички — започна той. — Това може да се окаже и блъф, но може да бъде и най-невероятният уводен материал, на който някога съм попадал! Трябва ми тилова подкрепа и то веднага. Необходимо е да научите всичко за физик на име Роджърс Хенри. Починал е преди две години в Маями, Флорида, не знам нищо повече

за него. Жена му се казва Вивиан Хенри. Освен това ми трябва информация и за д-р Линда Макой, не се сещам коя е, но името ѝ ми звучи познато.

Той съобщи и останалите имена на хората от екипажа и в този миг честотите на флайтфона отново оживяха.

— Трябва да прекъсвам. От самолета отново се обаждат. Когато научите нещо, звъннете ми на клетъчния телефон.

Главна квартира на ФБР, Вашингтон — 4:40 следобед, източно време

Тони ди Стефано грабна слушалката. Веднага разпозна гласа.

— Командир Макей? Какво има?

— Тъкмо се готвех да изляза от зоната на изчакване, сър, когато...

— Стига с това „сър“, става ли? Наричай ме Тони.

— Окей. А-а-а... Тони, бомбата... не знам как най-добре да се изразя... задейства се часовника и започна обратно броене до взривяването. Остават малко по-малко от три часа и трийсет минути. Това означава... осем-нула-едно вечерта. Има и записан глас, който съобщава, че това е двайсетмегатонно оръжие, което ще изпари всичко в радиус от двайсет и пет мили. Спомняш ли си какво заплашваше да направи, ако го отнесат от Пентагона?

— Помня. Ако го преместиш, ще гръмне. Но вие веднъж вече сте се отклонили на разстояние до осемнайсет мили от Пентагона, докато сте били в зоната за изчакване. Следователно би трябвало вече да сте се взривили! Очевидно устройството в контейнера не е установило отклонението, или напротив — „знае“, че сте напуснали координатите, но не избухва.

— Но, Тони, я си представи, че бомбата има толеранс от, примерно, двайсет мили? И докато стоя вътре в този радиус, всичко е наред. Но щом премина границата от двайсет и една миля, тя се взривява! Страхувам се да се отклонявам. За бога, става въпрос за смъртта на милиони хора, за взривяването на цялата столица! Ако това нещо гръмне, докато летим на тази височина, експлозията ще убие дори повече хора, ще ослепи десетки хиляди, които ще направят грешката да погледнат нагоре.

— Успокой се, Скот. Нека караме стъпка по стъпка.

— Опитвам се, но адски се боя. Определено не горя от желание да умра, но ако се наложи, никак не искам да съм отговорен за изгарянето на няколко милиона души. Ако се опитаме да се отдалечим оттук, контейнерът може да експлодира!

— Стига, приятел! Ние дори не знаем със сигурност, дали *наистина* става въпрос за бомба...

Но в този миг до съзнанието му най-сетне достигна смисълът в последните думи на пилота.

— Я чакай малко, Скот. Какво искаше да кажеш с това, че е започнала броенето? Разкажи ми всичко.

Тони ди Стефано изслуша резюмето на Скот Макей за случилото се в задната част на 727. Закри с ръка микрофона и прошепна на един от агентите в залата:

— Имаме терористична ситуация. Ясно? Определяме това като вътрешна акция на ядрен тероризъм.

Внезапно мощен порив на вятъра разтърси прозорците на залата, в която се намираха, и накара всички да погледнат навън. Дърветата се люлееха силно, а дъждовната пелена блъскаше навремени прозорците, сякаш за да извести за приближаващия фронт на урагана.

Тони ди Стефано затвори очи за няколко секунди и се опита да се концентрира. Не биваше да се съсредоточава върху потенциалните човешки загуби. Трябваше да мисли хладнокръвно, без емоции.

— Онзи контейнер... каза ли нещо повече за координатите си?

Пилотът отговори почти мигновено:

— Не. Но стана ясно, че една от целите на маниака Роджърс Хенри е била да изтезава жена си. Тя е там, отзад, при устройството. Заплашени сме от взрив, ако тя се отдалечи на повече от пет метра от него. Той е превърнал пейсмейкъра ѝ в своего рода транспондер. Устройството засича къде се намира тя във всеки момент.

— Нейният *пейсмейкър*?! — Тони отново разтъркваше очите си. — Онова нещо сипе доста заплахи, не мислиш ли? Скот, то не се интересува толкова от въпроса къде се намира мисис Хенри, колкото от това тя да е близо до него, така ли е?

— Така ми се струва, да.

— Тогава... Мисля, че е безопасно да напуснете зоната. Знаем, че за мен е лесно да го кажа, но...

Тази мисъл блесна в съзнанието на Тони ведно с представата, че мигновеният взрив ще започне с прекъсването на телефонната връзка и с невероятно ярка светлина навън. За броени секунди сградата на ФБР, в която се намираше, щеше буквално да бъде издухана от ударната вълна на експлозията.

Опита се да се отърси от смразяващата картина и продължи:

— Скот, смятам, че ти казвам истината, нали разбираш? Защото ако заплахата „само да ме изнесете от Пентагона и ще се взривя“ — ако беше вярно, вече да ви няма. Накарай диспечерите да ви насочат на юг колкото е възможно по-бързо. Не се връщай към Околовръстния, защото... ами...

— Разбирам, защото ако грешите... Ти също си наблизил... нали?

— Въпросът не е в това, Скот, но — да, тук съм.

Последва миг мълчание от страна на „Скот еър“ и Тони усети как сърцето му като че пропусна един удар, докато не се чу отново гласът на Макей.

— Предполагам, че хората, които ще ни посрещнат в Пакс ривър са готови за това, а, Тони? Да го обезвредят, имам предвид?

— Да, Скот, ние ще ги подготвим. Вие просто трябва да стигнете дотам.

Тони почувства колебанието в гласа на командира.

— Тони, чувал ли си някога за Вълната на „Медуза“?

— За кое?

— Мисис Хенри, жена му, ни каза, че работел върху нещо, наричано Вълната на „Медуза“ или Ефекта на „Медуза“. Става дума за невероятно по сила електромагнитно излъчване. А устройството твърди, че е точно това оръжие.

— Ще го проверим, Скот. Не мога да измисля нищо по-лошо от двайсетмегатонна бомба, която кръжи над Белия дом. Можеш ли да задържиш тази линия отворена?

— Ако платиш сметката — засмя се летецът по телефона. — Да, ще я държим отворена. Ще предам слушалката на Джери, бордовия инженер, веднага щом приеме прогнозата за Пакс ривър. Вятърът там преди минути бе стигнал до седемдесет мили в час на поривите.

— Но все още можете да кацнете там, нали?

— Ако страничният вятър не се засили — да, мисля, че ще можем. Но... ще бъде доста спортно кацане.

— В какъв смисъл „спортно“, Скот?

— Добре де, рисковано.

— Колко рисковано?

Колебанието на „Скот еър“ 50 можеше едва ли не да се напипа с ръка.

— Ами... ако страничният вятър е прекалено силен... Искам да кажа, че дори един Боинг 727 си има своите граници.

Военновъздушна база на ВМС „Патюксънт ривър“ — 4:45 следобед, източно време

На командира на Военновъздушна база на ВМС „Патюксънт ривър“ бе съобщено, че плановите отново са променени. И без това му бе дошло до гуша, докато подготви хората си за най-тежкия в историята ураган, ами сега и ФБР му пращаше граждански самолет, на чийто борд може би се намираше ядрен материал. И то само защото експертите на ЦРУ, които заседаваха на конференцията си, се намираха в неговата база! Нямаше никакви указания от командването на флота, а само от ФБР, което дори не си направи труда да поиска съгласието му.

Ала все пак, за да запази добрия тон между институциите, той им помогна.

Нежеланата новина, че на борда на самолета може да се намира нещо повече от откраднат плутоний, блесна на екрана, докато си стоеше зад писалището и се мръщеше на тъмните облаци и силния вятър, които вече метяха базата му. На вратата се появи офицерът за свръзка с папка в ръце и с изражение на пълно недоумение.

— Сега пък какво има?

— Сър, ФБР твърдят, че не са сигурни, но е възможно на борда на онзи самолет да има истинско ядрено оръжие.

— *Какво?! —* Думата кънтя по стените на канцеларията му поне две секунди, докато той се опитваше да схване същината. — Мили боже! Да не би да е някоя открадната от ракета ядрена бойна глава?

Свръзката поклати глава.

— Не, сър. Както изглежда е индивидуална изработка. И може да е заредена.

— Така-а-а! — изръмжа командирът. — Има ли някакви директиви по въпроса от Пентагона?

— Съвсем не, сър.

— Тогава значи аз решавам?

— Тъй вярно, сър.

— Обади се на онзи агент от ФБР, с когото си разговарял. Кажу ми, че отказваме разрешение за достъп и че ще приземят самолета си тук само през трупа ми! Тук, в Пакс ривър, не се занимаваме със задействани ядрени бомби!

Офицерът се ухили и кимна енергично:

— Слушам, сър!

Национално летище, Вашингтон — клуб „Американ адмирал“ — 4:45 следобед, източно време

След като предаде подробностите от последния разговор на „Скот еър“ 50 на екипа си в Ню Йорк, Пийт Кук се облакът на една от масите в клуба пред свързания си с телефонен жак преносим компютър. Трескаво затрака с клавишите за да влезе в Интернет и да пусне запитвания за учен на име Роджърс Хенри, както и за явлението, наричано Ефект на „Медуза“.

Докато чакаше отговорите, позвъня клетъчният му телефон; този път се обаждаше Айра, шефът на проучвателния екип, който бе сформирал в Ню Йорк.

— Пийт, пратих ти по електронната поща огромен файл по въпроса за оръжията ЕМИ и за Проекта „Медуза“. Можеш ли да се включиш и да ги изтеглиш?

— Да, само минутка. Осветли ме набързо.

— Господи, Пийт. Не знам дали си представяш с какво си се сблъскал. Това наистина е нещо кошмарно!

— Е, и защо?

— Ами, имаш ли представа какво би предизвикала двайсетмегатонна експлозия над Вашингтон?

— Бегла.

— Първо, мигновено се превръщаш в история. Както и още няколко милиона души. Други няколко милиона ще агонизират в адски мъки преди да умрат в рамките на година от радиационно заразяване. В Хиросима имаше хиляди жертви с изгаряния, ние ще имаме милиони. Броят на хората, които мигновено и завинаги ще бъдат

ослепени, навярно ще достигне и надмине сто хиляди. Целият град ще се превърне в руини, необитаеми за хиляда години напред, а може и повече. Радиоактивното замърсяване вероятно ще бъде разнесено от онзи ураган из всичките южни щати, а което е най-съществено, цялата инфраструктура на управлението ще престане да съществува.

— Мили боже!

— Пийт, това е само началото. Ти ми каза, че онзи Роджърс Хенри твърдял, че е разработил оръжието, наричано Вълната на „Медуза“. Е, това може да се окаже вярно. Доктор Роджърс Хенри е бил ръководител на научния проект по ЕМИ през шейсетте и седемдесетте години до закриването му през 1976-а. Част от информацията още е секретна, но човек може да се шашне, като разбере колко много от нея е вече достъпна и се мотае из разни бази данни.

— Какво точно *представлява* Вълната на „Медуза“?

В слушалката се чу силно изсвирване.

— Всеки ядрен взрив предизвиква електромагнитен импулс. Обаче Проектът „Медуза“ е целял създаването на бомба, която да задейства много по-голяма, *чудовищна по размери* вторична вълна, която може да извади от строя електрониката, електропреносните системи, комуникациите, дори електромоторите, както и да съсипе безброй компютърни чипове на цял континент! Ако теорията излезе вярна и такова устройство може да бъде направено, вторична електромагнитна вълна от подобен характер може да парализира цяла Европа, или цяла Северна Америка.

— Искаш да кажеш, че работещите с компютри ще изгубят цялата си информация?

— А какво ще кажеш да си представиш нещо пет пъти по-лошо? Не, имам предвид, че ще трябва да се смени всеки шибан компютърен чип, твърд диск, модем или какъвто и да било друг хардуер. Всеки клетъчен телефон и всеки компютърен процесор. Всичко, което съдържа в себе си силициев чип, ще бъде унищожено. Превърнато в камък. Ето откъде идва името „Медуза“. В мига, в който силициевият чип погледне „Медуза“, той ще се превърне в безполезен камък. Но както и да е, дори хардуерът да не бъде съсипан, Вълната „Медуза“ ще го унищожи, защото тя ще въведе допълнителни нули и единици в

компютърните кодове, които по същото време ще минават през процесора.

— Което означава?

— Означава, че в наше време не е необходимо кой знае какво усилие да бъде съсипана една компютърна програма. Спомняш ли си големия срив на телефонната система по Източното крайбрежие преди няколко години?

— Да, помня го — отвърна Пийт. — Мисля, че беше през 1991-а. Но доколкото си спомням, там ставаше въпрос за грешка в програмирането, а не за външен електронен импулс.

— Точно така. Някакъв техник в офиса им в Плейно, Тексас, един хубав следобед въвел всичко на всичко три реда в мултимилионна програма, без да провери какъв ще е ефектът, и в резултат цялата телефонна система на Източното крайбрежие рухна.

— Добре, но какво...

— Знаеш ли как я поправиха?

— Как?

— След като нищо друго не подействало, те просто изтрили трите програмни реда и възстановили старото положение. И като по чудо системата сработила, макар никой да не знаел защо. Цялата програма действа чрез тези невероятно сложни, написани на компютърен език кодове. Не могли да поправят програмата, защото никое човешко същество не би могло да дешифрира онова чудовище, в което се била превърнала операционната им система.

— И какво общо има всичко това...?

— Уязвимостта, Пийт. Повечето комуникационни системи, производствени системи, банкови и финансови системи, се основават на милиони редове, написани на такъв компютърен език, и никой не може да се закълне, че познава нещата изцяло. Вкарваш някъде няколко единици и нули и ефектът е като да си бръкнал в човешката ДНК. Един господ само знае къде ще се озовеш!

— Ти каза, че ако оръжие като това гръмне...

— Ами в добавка към дребната подробност, че ще убие няколко милиона американци и ще изравни със земята всички значителни сгради във Вашингтон, включително Белия дом и Капитолия, че ще изтрепе по-голямата част от правителството и ще причини човешки страдания в непознат за тази планета мащаб, фондовите борси ще се

сринат с гръм и трясък, банковите сметки ще изчезнат и нищо няма да може да се направи, защото самото компютърно оборудване ще бъде съсипано. Няма да можем да теглим пари, асансьорите ще спрат, болниците ще затворят, дори най-съвременните пътнически самолети ще паднат, защото двигателите им няма да могат да работят без компютърно управление. Всички телефони ще прекъснат, тъй че даже няма да можем да се обаждаме един другиму. Няма да има радари, няма да има ръководство въздушно движение, телефони, пейсмейкъри, пари, услуги... нищо! И още нещо, Пийт — може да потрябват поне *шест месеца*, само за да бъдат подменени компютърните системи и нещата отново да заработят, дори ако всички бази данни се окажат по чудо възстановени. Пийт, ако това изчадие е истинско, дори да експлодира в морето без да засегне и един човек, електромагнитният ефект ще постави цялата страна на колене.

— Боже мой... Сигурен ли си?!

— Това е най-малкото. А има и още. Навярно не си забравил в каква къщичка от карти се превърна нашата международна банкова система? Цялата паянтова структура зависи от компютри, за да й вървят нещата. Извади компютрите и комуникациите и всичките Съединени щати на Америка са въвн от играта. Умножи го по влиянието на долара. Теоретично става дума за невиджан световен финансов колапс. Моля те, Пийт, кажи ми, че това е само една шега, макар и налудничава...

— Не е шега, Айра — въздъхна Пийт. — Би ми се искало да бъде. Разбира се, не сме сигурни, че може да предизвика цялата тази разруха...

— Тогава най-добре се моли онова нещо да не се взривява *където и да е*, приятел, освен ако не си минал на бартерни сделки.

— Айра, направи ми една услуга. Искам да си държиш устата здраво затворена. Говоря сериозно. Не искам да нося отговорността, че съм предизвикал паника.

— Ами ако всичко това е вярно? Ако онзи смахнат учен наистина е разчел физиката му и това нещо е истинско?!

— Все още не искам да се създава паника.

— Вече го направи. Аз съм паникьосан! Веднага щом приключим разговора слизам долу до банкомата, а след това ще се завра в най-дълбокото мазе, което съществува в този град.

— Не ме разбирай грешно, но ти не си от значение.

— Ясно, Пийт, но ако Чичо Сам не предупреди хората, не трябва ли да го сторим ние? Най-малкото би трябвало да евакуират окръг Колумбия. Не би ли трябвало да се обадим на приятелите си от електронните медии или нещо подобно?

— Нима имаме приятели в електронните медии? — попита ехидно Пийт.

— Е... — затихна гласът на Айра.

Пийт помисли няколко секунди, опитваше се да си представи обществената реакция към новината за надвисналата катастрофа.

— Само когато бъдем напълно сигурни, Айра. Само когато сме абсолютно сигурни.

„Скот еър“ 50 — 4:50 следобед, източно време

— Док, ще те сменя за няколко минути, ако искаш да се разгъпчеш.

Скот погледна втория си пилот, който кимна в знак на съгласие и отдръпна едрите си ръце от щурвала, докато боингът си пробиваше с друсане път през досадните въздушни течения.

— Поемай — отвърна Док. — Автопилотът е включен, курсът ни е две-нула-нула, както вече стана дума, а височината е горе-долу три хиляди и триста метра, в зависимост от турбуленцията.

— Разбрано.

— Ще отида да видя мисис Хенри. Викни ме по интеркома, ако ти потрябвам.

— Док... — Скот погледна от долу нагоре пилота ветеран, докато се колебаеше как да продължи.

— Да?

— Ако трябва да остане там, мисля, че няма да е зле да я привържем някак си.

Док кимна. Нямаше да е много изискано да се използват укрепващи въжета вместо осигурителен колан, но самолетът подскачаше, подмятан от теченията, а и предвид предстоящото тежко кацане перспективата да катапултира към тавана не бе приемлива.

— И аз си мислех същото, Скот.

Джери Крисчън се обърна, когато Док минаваше покрай креслото му.

— Ще имаш ли нужда от помощ?

— Не. Ще се справя сам.

Той потупа Джери по рамото и погледна назад към Линда Макой, която седеше на наблюдателското място и го гледаше въпросително как напредва към вратата.

— Докторе, остани си тук. Двама разхождащи се при тази турбуленция са твърде много. Закопчан ли е коланът ти?

— Не — отвърна тя и погледна колана си, който лежеше в скута ѝ незакопчан.

— Няма да е лошо да го закопчеш.

Док излезе от кабината и закричи по прохода към дъното на товарния отсек, като заобиколи устройството, създадено от Роджърс Хенри.

Вивиан Хенри седеше, кръстосала крака върху алуминиевия под, с непроницаемо изражение и неподвижен поглед, втренчен в металното лице на „Медуза“. „Медуза“... Едрият мъж, който се мярна в периферното ѝ зрение, я сепна за миг и тя вдигна глава към него с болезнен вид, за да разпознае малко по-късно присъствието на дружелюбно настроен човек.

Док също се слиса, като видя израза на лицето ѝ. В един кратък миг го връхлетяха сърдечните спомени от ранно детство: за баба му по майчина линия Джени, стълбът на обществото в Рокпорт, Мейн, непобедимата сила, която крепеше семейството заедно в годините на Голямата депресия, преди той да се бе родил. Нейното достойнство и женственост бяха устояли и на най-бурните времена, а снимките, на които се виждаше изключително красива жена, взела на ръце шестгодишния си внук, му напомниха за Вивиан Хенри. Джени все още му липсваше. Нейната сърдечност и хапливото ѝ чувство за хумор бяха легендарни за Рокпорт.

Ала пред него сега се намираще друга жена — седнала като затворничка, непозната, независимо колко близка му се струваше, жена, приблизително на негова възраст и само година или две по-млада от онзи вечен и скъп образ, който той пазеше в паметта си.

— Как си? — попита той, изпитал най-неочаквано стеснителност.

Как би могла да се чувства тя при тези обстоятелства? Ама че тъп въпрос! — тутакси се упрекна пилотът.

— Бих искала да намеря бутона за изключване колкото е възможно по-скоро — отвърна простичко тя и погледът ѝ отново се зарея към устройството, в чийто пленник се бе превърнала.

— Нещо ново? — попита Док.

Тя поклати глава. Той я предупреди за предстоящото кацане с очакван силен вятър в Пакс ривър.

— Вивиан, тук, в товарния отсек нямаме осигурителни колани, затова аз... ще трябва да използвам въжета за укрепване на товара, за да те привържа сигурно. Играта може доста да загрубее.

Погледът ѝ мигновено се впи в него.

— Има ли някое отдалечено място, където можете да ни откарате и да ни разтоварите — това чудовище и мен, след което да се измъкнете?

Док клекна до нея и положи длан върху рамото ѝ.

— Не... не знам, Вивиан. Сега най-важното е да отидем при някой, който знае как да обезвреди това нещо.

— Той е мъртъв.

— Моля?

— Единственият човек, който е знаел как да го обезвреди, бе Роджърс, а той е мъртъв. Повярвай ми, сигурна съм в това. Работила съм с него години наред в Лос Аламос. Бях инженер и помагах на екипа му да конструира най-невероятни неща, ала той знаеше повече от всички нас, взети заедно, по въпроса за взривяващите механизми, т.нар. „спусъци“. Знаеше всички номера за зареждане и обезвреждане, а повечето от тях бе изобретил сам. Ако е решил, че това нещо не трябва да бъде обезвредено, няма начин това да стане.

Тя се опитваше да запази спокойствие, ала той долови лекото заекване и осъзна, че бе сподавила стон и веднага се бе овладяла.

Реши да не дава вид, че е забелязал усилието ѝ.

— Вивиан, преди малко се питах... как това устройство е могло да си стои две години, без батериите му да се изтощят? Искам да кажа, че би трябвало да има някакви батерии, нали така?

Тя пое рязко дъх.

— Когато за пръв път миналата седмица влязох в лабораторията му, забелязах, че има кабел, който водеше към стената. Трябваше да се

усъмня, но пък съм свикнала да не питам за нищо, което той прави, и никога не съм питала до този момент. Навярно е бил охраняващ кабел, но тогава не се замислих. Не знам изобщо какво си мислех тогава.

Последвалата пауза изглеждаше неловка и той се улови, че търси да каже нещо. В същия миг и двамата трябваше да се подпрат при поредния подскок на самолета.

Док се прокашля.

— Знаеш ли, мисля си, че това сигурно е един много сложен блъф. Имам предвид, че за да задейства този Ефект на „Медуза“ му е бил необходим плутоний, а не можеш просто така да отскочиш до магазинчето на ъгъла и да си вземеш едно контейнерче с плутоний, нали?

Тези окуражителни думи не дадоха никакъв ефект. Погледът ѝ бе впит в него, а мъката ѝ бе ясно изписана върху лицето. Изглежда отново устройството дълго-дълго, а единствената им компания бе шумът на двигателите и воят на въздушния поток, обтичащ самолета. Най-сетне гласът ѝ долетя до ушите му.

— Аз казах на командира — произнесе тя.

— Моля?

Тя отново го погледна право в очите.

— Роджърс никога не блъфираше. Истината е, че би могъл да се сдобие с плутоний. Което означава, че трябва да приемем това нещо тук, на борда, за истинско ядрено оръжие, способно да убие милиони невинни хора. Не мога дори да си представя какви поражения може да нанесе, дори да не сработи Ефектът на „Медуза“.

Тези думи се стовариха върху Док като нокаутиращ удар. До този миг вероятността да летят с истинска ядрена бомба на борда му изглеждаше нулева.

Или поне далечна.

Но само за един миг увереността му рухна.

— Но, Вивиан, ти каза, че това било модел! Беше сигурна!

Тя бавно поклати глава.

— Бях сигурна. Но съм сгрешила.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Главна квартира на ФБР — 4:55 следобед, източно време

Всичко това вече излизаше извън контрол.

Тони ди Стефано осъзна, че тримата агенти, които искаха да го информират, нямаше да престанат да говорят едновременно.

— Ей! Ей! *Ей!* — вдигна ръка той, за да млъкнат и изчака, докато всички погледи в залата се насочиха към него и всички разговори прекъснаха наред дума.

— Ако не действаме по правилата, ще провалим всичко!

Огледа тримата души с книжа в ръце и ги посочи един по един.

— Бил, ти си пръв. Какво имаш?

— Метеосводка за Пакс ривър. Положението се влошава.

— Добре. Дона, а ти?

— Първична информация за семейство Хенри. Няма да повярвате.

— Не коментирай. А ти, Джим?

— Джейк.

— Извинявай, Джейк. Нещо интересно?

— Флотът е взел решение, че той не може да кацне там.

— Къде? Къде не може да кацне?

— В „Патюксънт ривър“. Командирът на базата я е затворил.

— По дяволите! Окей, Бил, Дона, изчакайте. Джейк, кой предаде *това* съобщение?

— Командването на флота в Пентагона. Още са на линия.

— Свържи ме.

Агентът веднага подаде на Тони слушалката и натисна премигващия бутон на пулта. Разговорът бе кратък и напрегнат. Тони върна слушалката на агента на име Джейк.

— Позвънете в кабинета на директора и кажете на Джейни, секретарката му, че съм тръгнал за натам. Трябва да накарам директора да задейства Ситуационната зала в Белия дом, СНС и военния

министър да принудят флота да отвори отново оная база. Нямаме време да се разтакаваме!

Обърна се към другите двама агенти, които очакваха нареждания.

— Дона? Обади се на самолета. Кажи на командира — името му е Макей — да накара хората от Ръководство на въздушното движение да го насочат към зона за изчакване около Пакс ривър и да чака указания.

— Да му кажа ли, че са затворили базата?

— Да. Но му кажи, че въпросът ще бъде уреден до няколко минути. След това намери телефона на Ситуационната зала и ги информирай.

Тони тръгна към вратата, но се върна.

— Бил.

— Да?

— Придружи ме по коридора и ми разкажи каква прогноза дават метеоролозите.

Агентът скочи на крака и пое към вратата:

— С две думи — там се очаква истински ад!

Национално летище — Вашингтон — 5:01 следобед, източно време

Нестройният хор от реактивни двигатели оповести отварянето на Националното летище и накара Пийт Кук, който бе в клубното помещение на „Американ“ да вдигне изненадан глава. Дъждът малко бе намалял, ала вятърът се усилваше непрекъснато, силните пориви дори разклащаха някои от лайнерите, които се подготвяха за изтегляне.

Нямаше начин да стигне навреме до „Патюксънт ривър“. Преди да научи, че флотът е закрил базата, се беше опитал безуспешно да наеме вертолет. Щеше да си остане на Националното и да продължи да рови с надеждата, че скенерът му ще улови обажданията до 727.

Пийт гневно изгледа телефона:

— Хайде бе, хайде, не разполагам с цял век!

В резултат на отчаяно търсене из собствените архиви на „Джърнъл“, Айра му бе изровил името и номера на д-р Уилям Баркър, отдавна пенсиониран колега на Роджърс Хенри. Физикът живееше

някъде из предградията на Мериленд и, при известна доза късмет, можеше дори да се окаже у дома.

Слушалката вдигна жена, гласът ѝ звучеше подозрително, ала макар и неохотно, все пак повика съпруга си. Той изслуша внимателно Пийт Кук, който се представи за репортер от „Уолстрийт джърнъл“, който се обажда от Вашингтон и се опитва да научи нещо повече за учения Роджърс Хенри.

— Работих с Хенри повече от десет години — рече д-р Баркър. — За него, всъщност. Знаете ли, че почина?

— Да, сър. Преди две години, ако не греша.

— Точно така. Рак на панкреаса. От диагнозата до смъртта му минаха по-малко от девет месеца. Защо се интересувате от него?

Пийт затвори очи и взе едно импулсивно решение.

— Докторе, нуждая се от помощта ви, за да проумея нещо, което се случва сега, в този момент, над град Вашингтон. Имам причини да смятам, че преди да умре, Роджърс Хенри е направил действащ модел на оръжието, за чието създаване сте му помагали.

— *Какво?!*

— Да, сър. Освен това имам достатъчно основания да смятам, че оръжието в момента е задействано, намира се на борда на самолет, който кръжи над Вашингтон, и е на ръба... да се взриви.

Мълчание.

— Сър?

— Казахте, че сте от „Уолстрийт джърнъл“, нали? — попита д-р Баркър.

— Да.

— И името ви е Кук?

— Точно така. Пийт Кук.

— В редакцията знаят от кой телефон се обаждате сега, нали?

— О, да, но...

— Ще ви позвъня след малко.

Връзката прекъсна. Пийт гледаше втренчено телефона и се питаше дали да набере отново номера на физика или да изчака няколко минути.

Разбира се! Той би трябвало да е инструктиран никога да не дава информация на човек, когото не познава. Ще позвъни в Ню Йорк и ще ме провери.

Пийт набра номера на Айра в Ню Йорк и го предупреди да даде номера му в клубното помещение във Вашингтон, веднага щом ученият се обади.

След две минути телефонът позвъни.

— Пийт Кук ли е?

— Да.

— Окей. Пак съм аз, Бил Баркър. Проверих ви и се убедих, че сте онзи, за когото се представяте. Какво ви е известно за Проекта „Медуза“?

— Само наименованието и фактът, че е включвал опит да бъде създаден електромагнитен импулс.

От другата страна на линията се разнесе саркастичен смях.

— Импулс, как ли не! Всяка ядрена ракета за пет долара и десет цента може да създаде ЕМИ. Ние работехме по най-съвършеното оръжие в съвременната война, бомба, която може да парализира която си щете страна, разчитаща на компютрите.

— И успяхте ли? — попита Пийт.

Отсреща последва дълго мълчание. За момент Пийт дори се усъмни, че връзката е прекъсната.

— За дълбоко проучване на историята ли става дума? Мога ли да разчитам, че няма да ме цитирате?

— Ако искате да говорим за миналото, д-р Баркър, имате думата ми, че няма да ви цитирам.

— Мистър Кук, подписал съм обичайната клетва да не говоря и със сигурност не бих искал да влизам в затвора, но честно казано, не знам вече какво от това е и какво не е държавна тайна. Във всеки случай няма да ви кажа как да направите нещо, но ще ви кажа *в какво ние* наистина вярвахме: че бяхме на прага на невероятен пробив, когато прекратиха работата по проекта ни.

— Защо я прекратиха?

— Защото Джими Картър реши да подхвърли на Съветите едно кокалче. Той не бе сигурен, че сме толкова близо до целта и не искаше да харчи пари, за да се увери в това. За това пък Съветите *наистина* вярваха, че можем да успеем. Всъщност бяха ужасени от тази перспектива, оказаха огромен натиск върху Картър да ни ликвидира и дребният фъстъкаджия капитулира. А аз продължавам да смятам, че бяхме *на косъм* от пробива! Бяхме застанали на ръба и треперехме.

Още няколко месеца математика, един полеви опит, за да се убедим дали можем да създадем лек вторичен ефект, и мисля, че щяхме да докажем теорията.

— Възможно ли е Роджърс Хенри да е довършил сам работата?

Отговорът долетя без миг колебание.

— Ако теорията е била вярна — да. Когато ни изхвърлиха, прибраха цялата документация, но съм сигурен, че Роджърс си е пазел копия от всичко. Винаги съм подозирал, че нарушава правилата и си прави лични файлове, та дори и че е носил у дома си екипировка. В крайна сметка „Медуза“ бе неговото отроче. Той притежаваше познанията, ината, просто нямаше как да докаже истинността на теорията без практически изпитания, които можеха да бъдат доста рисковани. Но той е мъртъв от две години. Затова, кажете ми, мистър Кук, какво, по дяволите, имахте предвид като ми казахте, че над Вашингтон кръжал работещ модел, готов да експлодира?

Пийт му разказа накратко за всичко, което бе научил дотогава, включително и за странния факт, че устройство смятало, че се намира в Пентагона. Дочу как ученият премества слушалката в другата си ръка и как въздъхва дълбоко.

— Боже мой! След всичкото това време, бих си помислил, че... но не виждам как... Имам предвид, че човекът е мъртъв от две години!

— Интересно — отвърна Пийт. — Очаквах да кажете, че Хенри не би могъл да се снабди с плутония.

Отсреща се чу къс и остър смях.

— О, повярвайте ми, мистър Кук, Роджърс би могъл като катеричка да натрупа малко по малко достатъчно плутоний. Не забравяйте, че той бе шефът, ръководителят на програмата. Би могъл да вземе каквото си поиска през това време. Въпросът, на който не мога да дам отговор, е *защо* би искал да направи истинско оръжие. Искам да кажа: каква евентуално мотивация би могъл да има.

— Това... тъкмо това ви питам. Знаем, че бившата му съпруга е уредила транспортирането на оръжието.

Шокът от другата страна бе почти осезаем.

— *Какво?* Твърдите, че Вивиан е замесена?

— Точно така.

— Как?

— Тя е на борда на самолета и ако съм разбрал правилно, устройството е настроено да се взриви, ако тя се отдалечи на повече от пет метра от него. Изглежда в плана му се включва и нейното убийство.

— О, господи, това наистина е било сериозно!

— Кое, сър?

Последва нова дълга пауза.

— Намерението му да убие бившата си съпруга. За последен път разговарях с Роджърс преди три години. Той ми зададе няколко въпроса за това откъде бяхме закупили някои части. Спомням си, че си помислих: това е странно искане. Едва не го попитах дали не си прави собствена бомба като хоби, ала той нямаше достатъчно чувство за хумор. Направих обаче грешката да го попитам за Вивиан. Тя бе жена от висока класа, хубавица — една от инженерния персонал в Лос Аламос, там всъщност се запознах и той се ожени за нея, за мое учудване... Винаги съм бил убеден, че Роджърс я тормози. Винаги съм смятал, че един ден на нея ще ѝ писне и ще го напусне. Както и да е, след като попитах най-небрежно за Вивиан, ми потрябва цял час, докато се отърва от онзи негодник по телефона. Всичкото, което искаше, бе да избълва яростта си колко я ненавиждал за това, че го била напуснала, колко зла била *тя*, как заговорничела да го съсипе — което си беше направо смешно. Той искаше тя да умре.

— Значи той... той *е мал*... причина да я нарани, д-р Бейкър?

— Да, в собственото си изкривено съзнание — да. Каза ми направо колко силно желаел да я убие, бавно и мъчително. Каза ми как мечтаел за това. Тогава си мислех, че просто изпуска парата от клапана. *Надявах се* да е само парата. Искам да кажа, че този човек бе отговорен учен от световна класа. Дори мисълта за това, че би се опитал да взриви Вашингтон, заедно с два или три милиона души, за да ликвидира жена си, е прекалено сюрреалистична!

— Докторе, всичко това ни води до ключовия въпрос: смятате ли, че той е бил способен на такова нещо? Бил ли е в състояние да нападне с ядрено оръжие собствената си страна?

— О, боже!

Отговорът бе изпълнен с отвращение, след което настъпи мълчание. Пийт побърза да го съкрати.

— Искам да кажа, толкова ли бе неуравновесен?

Гласът на д-р Баркър прозвуча бавно, но твърдо:

— Дали би могъл да подготви ядрен капан за жена си и да пренебрегне невероятните поражения на човечеството, които би нанесъл? Не вярвам. Мога да ви кажа, че той бе съвсем наясно какво бе сторил взривът над Хирошима и винаги е заявявал, че е ужасен от касапницата, преживяна от японците, само заради това, че не са се предали по-рано. Хирошима бе мотивацията му да направи оръжие, което би унищожило икономиката на една страна, а не населението ѝ. Но това бе преди програмата ни да бъде спряна, преди той да започне да се държи странно с всички нас...

— Значи ли това, че от един момент нататък все пак е бил в състояние да извърши масово убийство?

— Откъде, по дяволите, някой би могъл да знае това, мистър Кук? Знам, че мразеше Вивиан. Знам, че мразеше Министерството на енергетиката и Министерството на отбраната. Знам, че мразеше президента Картър — всички му викахме Джими Фъстъка^[1]. Ала ако Роджърс наистина е успял да създаде оръжието „Медуза“, той е бил наясно какви невероятни поражения би предизвикала ядрената експлозия, да не говорим какво би сторила „Медуза“ на всички, които имат поне банкова сметка. Той е знаел, че освен дето ще изпари двореца лабиринт на военните, ще опустоши и целия окръг Колумбия... — Гласът на физика утихна. — Споменахте мегатонове... Съзнавате какво би причинила двайсетмегатонна термоядрена бомба, пренасяна със самолет, на хората долу, нали? И знаете, че това е само „запалката“ на оръжието „Медуза“?

— Да, знам.

— Господи! И казвате, че точно сега кръжат над *Вашингтон*?

— Всъщност, сър, насочиха ги към военновъздушната база на флота „Патюксънт ривър“, на около петдесет мили на юг.

— Това е все още твърде наблизно! Трябва да изведат веднага този самолет далеч, далеч от там!

— И тъй — настоя Пийт, — не можете да бъдете сигурен дали би могъл да стори всичко това?

— Разбрали сте ме погрешно, мистър Кук. Мога да бъда сигурен. Не заради жената, разбира се — уви, тя е само претекстът и първата изкупителна жертва. Но заради проекта. Заради забраната. Заради фикс

идеята да довърши Оръжието... Да докаже на чугунените глави, че ще постигне целта на живота си въпреки всичко и всички.

Пийт долови злокобните, смразяващо сериозни нотки в тона на Уилям Баркър.

— Точно това ме плаши до смърт — продължи професорът. — Като си спомням онази неистова ненавист в гласа на Роджърс, трябва да ви кажа, че тогава не разговарях с човек, който бе напълно с всичкия си. Дали Роджърс би могъл да планира нещо подобно? Да. Тъжно е, но отговорът е — да.

Главна квартира на ФБР, Вашингтон, ОК, — 5:05 следобед, източно време

Краткото отсъствие на един от агентите на ФБР в заседателната зала, изпълнена с телефонни позвънявания и напрегнати гласове, мина незабелязано — точно както младият агент бе и предполагал. Информацията, че „Скот еър“ 50 се насочва към военновъздушната база на флота „Патюксънт ривър“ не му остави никакъв избор, тъй като сестра му и двете му малки племенници живееха в базата. Докато зет му бе далеч, в безопасност в базата Рота, Испания, семейството на капитана трети ранг си седеше безгрижно на пътя на едно задействано термоядрено устройство.

Той трябваше да предприеме нещо.

Агентът затвори вратата на канцеларията и извади клетъчния си телефон, за да набере номера на сестра си в Пакс ривър. Телефонът позвъня четири пъти, преди някой да му се обади.

— Джолийн? Тук е Том. Разполагам само с една секунда. И двете момичета ли са там?

— Защо шепнеш, Том?

— Слушай ме внимателно — рече той. — Трябва да грабнеш момичетата, да се качите в колата и да заминете незабавно.

Тя се възпротиви.

Имаше безброй причини, за да не тръгне. Вятърът вече бе бурен, дъждът — ужасен, трябвало да пазят къщата в базата от пораженията на щорма.

— *Джолийн!* Чуй ме, за бога! Махайте се оттам! Тръгвайте на север колкото е възможно по-скоро. Поемайте към лятната вила в Ню

Джърси, закъдето и да е, но веднага.

Той усещаше как рисковете нарастваха в геометрична прогресия. Говореше по клетъчния телефон. Всеки би могъл да подслуша клетъчен телефон, включително и други отдели на ФБР. Рискът беше съвсем малко по-малък, отколкото ако бе говорил открито.

Беше очевидно, че тя няма да отстъпи безпричинно, а времето течеше. След секунда колебание той обясни какво би могло да се случи.

И протестите й секнаха.

— Господи, Том; онова нещо *заредено* ли е? Защо никой не ни е казал?

— Не могат да евакуират всички. Джолийн, губим време! Вземай момичетата и тръгвай. И не казвай на никого защо. Просто замини. Веднага! Моля те!

— Окей, окей, вече сме заминали.

— Включи телефона в колата си — рече й той, ала връзката беше вече прекъснала.

Силвър спрингс, Мериленд — 5:10 следобед, източно време

Д-р Уилям Баркър — бившият сътрудник на Роджърс Хенри — изслуша благодарностите на Пийт Кук и остави потресен слушалката. Как би могъл Роджърс да направи сам „Медуза“? И ако наистина бе успял, как би могъл да я използва за такива безумни цели — за *масово убийство*?

Възрастният човек се огледа, сякаш се боеше, че го следят. Какво трябваше да направи сега? Дали да се обади на властите? Те вече знаеха. Дали да се обади в медиите? Но Пийт Кук бе от медиите, напомни си той. Дали пък не трябваше да се съсредоточи върху това да намери начин да защити компютрите си и дисковите им устройства?

Не искаше да си помисли за взрив близо до окръг Колумбия. Нямахше да има време да се подготви за това, нито да избяга някъде. Не, щом изпрацаха бомбата в Пакс ривър и ако тя се взривеше случайно, щеше да оживее, ала разрухата в електрониката щеше да е невероятна. Вълната на „Медуза“ — независимо дали щеше да бъде голяма или малка, щеше да разруши всички електронни устройства, на които той разчиташе.

На първо място бяха банковите сметки. Да изтегли всички пари. След няколко часа щеше да бъде твърде късно.

Това е твърде сюрреалистично, за да е вярно! Запита се дали не сънува.

Още един обезпокоителен спомен продължи да го притеснява. Репортерът го бе попитал дали знае начин за обезвреждане на устройството.

— Ако Роджърс не е искал то да бъде обезвредено — бе казал той на Кук, — значи е невъзможно това да стане. Той знаеше буквално всички номера.

Това, разбира се, означаваше, че ако обратното броене бе започнало...

Едва петото иззвъняване на телефона го върна към реалността и той грабна слушалката, за да чуе изненадан още един бивш участник в Проекта „Медуза“.

— Видя ли съобщението по електронната поща, което ти пратих преди двацет минути? — попита обадилият се.

— Не. Защо?

— Някой сърфира из Интернет мрежата и задава отчаяно въпроси за Вълната на „Медуза“ и Роджърс. Имаш ли представа какво става?

— Няма да повярваш.

— Точно това имаше обичая да казваш в лабораториите „Сандия“ в Албюкърк и отговорът ми си остава същият: ами, опитай.

Главна квартира на ФБР — Вашингтон, ОК, — 5:10 следобед, източно време

Тони ди Стефано благодари на директора на ФБР и почти излетя от вратата, за да възобнови изпълнението на задачата си, доволен, че разгорещеният спор в подземните помещения на Белия дом най-сетне бе приключил. Въпросът, който бе разтърсил мигновено старшите съветници на висшата изпълнителна власт, бе дали правителството на Съединените щати наистина смята, че устройството на борда на „Скот еър“ 50 е задействано ядрено оръжие, което може да се взриви.

— И тъй, вярваме ли в това, или не? — попита Тони, след като директорът затвори телефона.

— Да, вярваме. Според Ситуационната зала, то е, то *може* и ако онези магьосници от Пакс ривър не успеят да го обезвредят, то *ще* се взриви. Най-малкото го премества на петдесет мили южно от тук, но ако онова проклето нещо се взриви по някакъв начин, докато работят по него...

— Значи заповедта на командира на базата е отменена?

— Командирът на базата гори, ако се опита да се намеси. От флота най-сетне му наредиха да стои настрана.

Тони бе тръгнал вече към вратата, когато гласът на директора го спря.

— Има още нещо, Тони.

Ди Стефано го изглежда въпросително.

— Според Съвета за национална сигурност, ние официално се страхуваме повече от възможността да се възпроизведе Вълната на „Медуза“.

— Така ли? Не знам почти нищо за Проекта „Медуза“, или пък за Вълните на „Медуза“.

— Чакаме факс по секретната линия — мисля, че е от Министерството на енергетиката^[2]. Не знаем дали подобно нещо изобщо съществува, ала трябва допуснем, че го има. Важното е, че Вълната на „Медуза“ може да съсипе всяко общество, зависещо от компютърните технологии.

— А ние, разбира се...

Директорът клатеше глава:

— ... сме невероятно зависими от компютрите. СНС разполага със старо проучване от края на шейсетте години по въпроса какво би могло да ни се случи. Тони, още тогава, преди да са се появили персоналните компютри, положението е изглеждало твърде мрачно. А днес е далеч по-зле. Към края на седемдесетте години сме разполагали със засилена защита срещу електромагнитните въздействия, или както там ги наричат. Но доколкото съм информиран, оттогава насам нещата са се охладели много.

— ФБР ли се занимава със случая?

Директорът въздъхна.

— Намирам се в разгара на битката за територии, но за момента ние изпълняваме музиката, а флотът танцува. Сигурен съм, че в мига, в

който онзи самолет се приземи, управлението ще поемат Съветът за национална сигурност, Ситуационната зала в Белия дом и Пентагонът.

„Скот еър“ 50 — 5:10 следобед, източно време

Джери Крисчън подаде последната метеосводка на Скот Макей, тъкмо когато Док Хазърд се завръщаше в кабината. Скот й хвърли бърз поглед и поклати глава. После погледна втория си пилот:

— Вятърът сега е с посока три-шест-нула градуса със скорост четирийсет и осем мили в час, Док, на поривите — до шейсет и пет, а това означава страничен вятър под четирийсет градуса спрямо писта три-две и шейсет градуса страничен вятър към писта шест.

— А писта две? Тя е почти идеално разположена спрямо този вятър.

— Затворена е.

Док бавно се отпусна в дясното кресло, намери опипом колана си, вперил очи в развихрените тъмни облаци пред тях. Погледна радарния екран, който показваше петна от силен дъжд и турбуленция навсякъде между тях и Пакс ривър, на десет мили източно. Самолетът се тресеше така, че беше трудно дори да се разчитат показанията на уредите.

— Скот не знам какво да кажа... — започна Док, и въздишката му се чу дори на фона на трополящия по прозорчетата дъжд. — Трудно ще удържим машината там долу.

Скот кимна.

— С Джери разглеждахме схемите на вятъра. Надхвърляме максимума, но не с много. И знаеш ли, мисля си, че ако насоча самолета откъм подветрената страна на писта три-две към наветрената, вместо да се опитвам да кацам по средата, скоростта ни ще падне толкова, че може би ще успее да спра машината.

— А ако не стане? — попита Док.

— Е, ако не стане, ще заорем в тревата и навярно другата седмица няма да можем да работим.

Док изсумтя и поклати глава. И без това другата седмица щяха да са без работа.

— Ами какво ще стане, ако раздрусаме онова нещо отзад толкова, че да се взриви? Ами ако катастрофираме? Ще гръмне ли?

— Не мисля — отвърна Скот.

— С каква скорост ще кацаме — двеста и двацет ли?

— Тежим осемдесет и два тона. При нормални трийсет градуса на клапите^[3], това означава скорост при подхода от сто четирийсет и четири мили в час — намеси се Джери.

Скот хвърли поглед към инженера и му кимна с благодарност.

— Добре, сто и четирийсет минус петдесет мили насрещен вятър, означава сто мили в час. Карал съм детска количка с такава скорост.

— Да, но не и с двама ужасени пътници и цъкаща ядрена бомба на борда — обади се Линда Макой иззад креслото на Скот.

Той се сепна и се обърна да я види. Бе забравил за присъствието ѝ.

Тя не се усмихваше.

— Линда, това е достатъчно ниска скорост, за да спрем без сериозни повреди, дори и да излезем извън пистата, в тревата.

Док се понамести в креслото и прокара нежно пръсти по щурвала.

— Изводът е, че нямаме избор. — Погледна изпитателно Скот. — Готов ли си, командир Макей?

Скот кимна.

— Окей.

Док включи микрофона и съобщи, че „Скот еър“ петдесет е готов за инструментален заход към писта 32, но в същия миг 727 влезе в облак градушка и трополенето на парчетата лед по алуминиевия корпус на боинга направи разговора невъзможен.

Разтърсващ звук, досущ като изстрел от пушка, но засилен няколко десетки пъти, прогърмя в кабината, придружен от невероятно ярка светкавица.

— Гръмотевица! — успя да извика той. — Не е опасна!

— Само дето може да те уплаши до смърт — добави Док.

Градушката спря тъй внезапно, както беше и започнала.

— Завий надясно, Скот. На три мили пред нас има противно буреносно ядро — рече Док.

— Кажй на диспечера да ни даде прехващащ пеленг от южната страна и приблизителен курс.

Док кимна, натисна бутона на микрофона и в следващия миг очите и ушите им се изпълниха от нова светкавица и гръм.

Ей Би Си Нюз — Ню Йорк — 5:10 следобед, източно време

Да погледне в интернетската „чат рум“ с название U-235 му подсказа по телефона един приятел от Колумбийския университет, на четирийсет преки северно от редакцията. На разследващия кореспондент от Ей Би Си му потрябва по-малко от минута, за да извика на екрана си бързо разгръщащата се дискусия:

РОКЕТДОК: Хей, Емс, Проектът „Медуза“ се провали, не помниш ли? „Медуза“ не може да бъде осъществена. Кофти наука.

ЕМС: Може и е била. Или сега става пред очите ни. В този момент прототипът ѝ е задействан — намираме се в голяма опасност! Не се майтапя.

АЗ: Кой е в опасност?

ЕМС: Със сигурност — всички в близост до Вашингтон, но и всички ние по източното крайбрежие. И ако тя сработи както бе проектирана — цяла Северна Америка. Аз съм в Бостън, но въпреки това ще ми изпържи чиповете тук.

АЗ: Глупости! Чии са тези твърдения?

ЕМС: Мой. Устройството е на борда на товарен самолет, който кръжи над окръг Колумбия. Активирано е и е нагласено да се взриви след няколко часа. Правителството се опитва да запази това в тайна, но ако експлодира, тази форма на комуникация ще изчезне, както и около пет милиона души.

РОКЕТДОК: Окей, приемам, че е така. Но защо е тази цялата истерия?

АЗ: Сега ще ти каже, че то ще унищожи компютърните ти чипове.

ЕМС: Онова, което ще направи, освен първоначалния взрив е, че ще унищожи компютърните чипове и ще промени основните операционни кодове в цяла Америка. Особено на ROM-паметта.

РОКЕТДОК: Хей, Емс, как стана така, че ти си единственият, който знае за всичко това?

ЕМС: Току-що разговарях с един от учените от Сандия, участвали в проекта. Приятел ми е. Аз замият случайно бях от тази група. Бях там, правих това, видях това, получих си фирмената тениска. Доволен ли си сега? Между другото, получи ли съобщението, че нещото, което задейства явлението, е термоядрен взрив? Тук става дума за картини от Армагедон! Не мога да разбера защо не насочат този самолет някъде далеч в морето?!

АЗ: Значи не се шегуваш?

ЕМС: Ужасно сериозен съм.

АЗ: Аз съм в Балтимор. И веднага изчезвам оттук.

Кореспондентът се наведе над клавиатурата и изтрака залп от клавиши, за да влезе в дискусиата с обичайния си псевдоним.

РИСЪРЧ-R-US: Извинете, господа, но ви моля: може ли някой да обясни „Вълната на Медуза“ и „Проекта Медуза“?

Почти минута екранът остана непроменен. Мярна му се мисълта, че бе възможно тримата участници в разговора да се бяха скрили, за да не допуснат непознат, ала най-накрая на екрана се появиха няколко реда.

ЕМС: Не те познавам, „РИСЪРЧ“, но остави телефонния си номер и ще ти се обадя.

Кореспондентът набра номера на телефонната централа на телевизионната мрежа плюс вътрешния си номер, след което седна да чака. Съзнанието му бе заето с подробностите от едно проучване, което бе правил за националните лаборатории в Лос Аламос и Сандия, и за онова, което се вършеше там. Все още се надяваше да му позвънят по телефона, когато изведнъж му светна какво бе направил.

— По дяволите!

Кореспондентът запрати молива си срещу отсрещната стена на кабинета. Автоматичната телефонна централа щеше да каже на човека, когато позвъни, че се е свързал с телевизионната мрежа Ей Би Си. Несъмнено той щеше да затвори без да избере вътрешния номер. Сигурно не гореше от желание да разговаря с медиите.

Обърна се към компютъра, за да направи директно колективно обаждане, но в същия момент телефонът звънна.

Той грабна слушалката.

— Значи Ей Би Си се интересува от Проекта „Медуза“? Мисля, че беше крайно време.

[1] Семейство Картър притежават плантация за отглеждане на фъстъци. — Б.пр. ↑

[2] В САЩ всички ядрени програми, включително и военните, са под юрисдикцията на Министерството на енергетиката. — Б.пр. ↑

[3] Подвижните части на крилете и опашните хоризонтални плоскости — елерони, задкрилки, предкрилки и пр. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На борда на „Скот еър“ 50 — 5:15 следобед, източно време

Светкавиците следваха вече почти без паузи и осветяваха подгизналата земя долу с призрачни, резки просветвания, които разкриваха загадъчния пейзаж от тъмни гори, прорязани от тесни пътища, по които едва-едва пълзяха на север дълги редици от автомобилни фарове.

Д-р Линда Макой заби нокти в подлакътниците на своето наблюдателско място, когато 727 се наклони и премина през поредната тясна ивица на силна турбуленция. При всеки подобен сблъсък виждаше как двамата пилоти се борят да задържат самолета в хоризонтално положение; стомахът ѝ се бунтуваше, виеше ѝ се свят.

Линда видя как Скот с дясната си ръка бутна трите ръчки на газта до максимума, след като „дъното“ под тях изчезна и пак пропаднаха. Изглеждаше невероятно спокоен, ала въпреки това можеше да усети напрежението в гласа му, когато заговореше. Той очевидно бе изплашен и се опитваше с все сили да не му проличи.

Ако той е изплашен — заключи тя, — значи наистина е страшно!

Гласът на диспечера, който им даде разрешение да започнат заход по уреди към Пакс ривър ѝ прозвуча като музика, особено след като минути преди това им бяха казали, че базата била затворена.

Само още малко! — опита се да се успокои тя, а кабината се разлюля и се наклони силно, по гърба ѝ пробягаха тръпки, а устата ѝ се изпълни с горчива слюнка.

Никога не бе преживявала нещо подобно, дори когато летеше със съвсем несигурни самолетчета по най-отдалечените краища на света. Не можеше да сдържи ужаса, който я обземаше. В този миг едно внезапно издигане я залепи за седалката, 727 се блъсна в масивен възходящ поток, след което влезе също тъй неочаквано в отвратително пикиране. Почуди се колко ли още можеше да понесе остарелият самолет.

Нека бъдем наясно, момиче — рече си тя, — може и да не успееш да излезеш жива от всичко това!

Мислите ѝ полетяха към дома ѝ в Колорадо. Досега трябваше да е пристигнала там. Помисли си за котката си. За родителите си. Помисли и за Криста Маколиф^[1] при онзи трагичен полет на „Чалънджър“ и се запита дали и тя бе изпитала същата паника, когато совалката се бе взривила.

Гласът на Скот Макей я извади от унеса ѝ като електрически шок.

— Клапи на петнайсет! — изстреля той внезапно към Док и гласът му почти се изгуби в краткия пореден сблъсък с градушката.

— Клапи на петнайсет — повтори мигновено Док, лявата му ръка бе положена върху лоста за управление на клапите, който вече бе на зададеното си място. — Включена противообледеняваща система на двигателите. Локализаторът ти е включен и е идентифициран, Скот.

— Той нали ни нареди да слезем до хиляда метра? — попита Скот.

Док кимна:

— Точно така. Хиляда.

— Клапи на двайсет и пет, колесниците — спуснати, проверка по списъка преди кацане.

Тя видя как ръката на Док дръпна лоста на колесниците в положение „спуснати“ и веднага чу свистенето на нахлуващия с голяма скорост въздух някъде на метър под краката им, след като бе спуснат носовият колесник.

И основният колесник, на около двайсет и пет метра зад тях, също щеше да се спусне.

Погледът на Линда се стрелна от Док към Скот до Джери и обратно. Бяха спокойни. И тя трябваше да бъде спокойна. Но как можеше човек да бъде спокоен при това силно тресене и подмятане на самолета? Едва успяваха да го овладеят — и само мисълта за това увеличи ужаса ѝ до нови величини.

Гласът на диспечера по подхода изпраця от говорителя над главите им:

— „Скот еър“ петдесет, поддържайте този курс, имате разрешение за заход към писта 32, снижете се на осемстотин метра, до курса за захода и се обадете веднага на кулата.

— „Скот еър“ петдесет, имам разрешение за заход, осемстотин метра, докато застана на курс — повтори Док. — Заходът — разрешен, Скот.

— Разбрано. Въведи ми сега курса за заход. Той е три-нула-нула. Ще запазя с трийсет мили по-висока скорост заради евентуално завъртане на вятъра.

— Бих препоръчал малко по-висока скорост, например с четирийсет мили — рече Док.

Скот хвърли бърз поглед на втория си пилот, а после през рамо — и на Джери. Макар да не можеше да откъсне поглед от предните прозорци, Линда някак усети, че Джери кимна.

— Окей, скорост с четирийсет по-висока — съгласи се Скот и се пресегна да нагласи малката бяла индикаторна стрелка на скоростомера.

Док завъртя отново копчето на радиостанцията, за да установи връзка с контролната кула и гласът на диспечера долетя съвсем слаб от говорителя, тъй като в ушите им изпраща статично електричество, причинено от поредната порция светкавици.

— ... разрешено кацане, вятърът е... а-а-а... три-пет-пет при скорост петдесет и пет до шейсет, на поривите над дваисет мили отгоре. Пистата е отворена за вас, „Скот еър“, но кацането е по ваша преценка.

— Разбрано, кула Патюксънт — отговори Док и веднага сведе глава да погледне показанията на уредите, след което гласът му отново се извиси, за да надвика оглушителния шум на силния дъжд. — Окей, Скот, сега сме на петстотин метра височина, на пет мили от летището. Това е последното определение преди кацане. Разрешено ни е да се снижим до сто и трийсет метра.

Гласът на Джери Крисчън долетя от мястото на бордовия инженер.

— Навигационната радиостанция приема добре и стабилно, пистата се вижда на около десет градуса вляво.

— Това е дяволски силен страничен вятър! — рече Скот, ала думите излязоха като сподавено грачене; ръцете му върху щурвала бяха в непрекъснато движение, за да успее да задържи самолета в режим на плавно спускане и по курса към пистата, зададен автоматично от радионавигационната система.

— Отнася ни странично на трийсет градуса спрямо пистата!

— Скот, бъди готов за повторен заход. Не насилвай машината! Разполагаме с достатъчно гориво!

Линда се чувстваше като парцалена кукла, подхвърляна в перална машина. Тя усети напрежението в гласа на Док, който започна да изрежда различни параметри — говореше безспир.

— Скоростта е с четирийсет и пет по-висока. Готов ли си за клапите?

— Да. Клапи — на трийсет.

— Разбрано. Клапи — на трийсет.

— Задай окончателната скорост, продължавам да се снижавам до минималната височина. Пистата се вижда отпред. Да го наречем визуално кацане.

— Искаш ли да пусна чистачките, Скот? — попита Док, след като спусна клапите до зададения окончателен ъгъл.

— Да!

Док щракна копчето на чистачките, които вдигнаха адски шум и почти заглушиха гласа, който изреждаше състоящия се от шест точки списък за проверка преди кацане. Думите „Проверка — приключена“ прозвучаха почти едновременно с огромната мълния, която озари терена пред тях.

Линда чу ахването откъм бордовия инженер.

— Тази удари кулата! — извика Джери Крисчън.

— Мамка му! — изруга Док и натисна бутона на микрофона. — Кула Пакс ривър, обади се! Чувате ли ме?

Отговор не последва.

— Двеста и четирийсет метра, скоростта ти е с четирийсет мили над маркираната — додаде Док.

— Чуват ли ни? — попита Скот, приковал поглед в уредите.

— Не, но вече имаме разрешение за кацане — отвърна Док.

— Окей.

— Сега си на двеста метра, скорост по-висока с трийсет и осем мили.

— Окей.

— Скорост — плюс трийсет и четири... това е заход на вятъра, Скот! Скочи с десет, може би дващест мили в час... не, *повече е...*

— Усещам го!

С дясната си ръка Скот дърпаше назад ръчките на газта, а Док бе сложил лявата си ръка върху неговата.

— Не прекалено много! Не отнемай твърде много!

— Каква е скоростта ми?

— Височината ни е сто и двацет, скоростта — плюс... а-а-а — почти петдесет.

— Трябва да намаля!

— Скот...

Гласът на Док утихна, след като скоростта им бързо се увеличи с нови двацет мили, а ревът на въздушния поток около тях се засилваше с всяка секунда.

— Това можеше да бъде минипорив, Скот!

Думите на Док отекнаха в ушите на Линда, точно когато боингът прелетя през средата на масивна, бързо спускаща се въздушна колона.

В един миг насрещният вятър със скорост четирийсет мили в час се превърна в попътен. Изведнъж се оказа, че крилете вече не разполагат със скорост, която да осигури достатъчно подемна сила, за да останат в полет — шейсеттонният самолет потръпна и започна да пада.

Линда сграбчи подлакътника на седалката и усети как сърцето ѝ тупти в гърлото. Този път не изпита усещането за издигане, което следваше дотогава всяко пропадане. Този път наистина падаха.

Чу резкия звук, който изклокочи в гърлото на Скот, ала не долови разбираеми думи. Видя с периферното си зрение, че Док бе не помалко смаян, когато Скот избута рязко ръчките на газта докрай напред; дори се чу ударът им в ограничителите. Двигателите на боинга нададоха гневен рев, машината завибрира.

Джери Крисчън отзад бе човекът, който успя да намери думи.

— *Заход на вятъра! Максимална мощност! Вдигай! Вдигай!!!*

— ... правя го... — успя да изрече Скот.

— Скорост сто мили в час, Скот, потъваме! — изкрещя Док.

— Знам!

— Шестстотин метра в минута! — рече Док, почти едновременно с отговора на командира.

— Максимална мощност! — отвърна Скот.

Лявата ръка на Док проследи трите ръчки, но те вече бяха в крайно положение.

Погледът на Док бе закован в радиовисотомера, който педантично отчиташе точната им височина спрямо земята. Стрелката се движеше надолу към последната цифра преди нулата.

— Трийсет и три метра, Скот, *вдигай!*

— Правя го!

Пистата се втурна към тях и в този миг Скот изтегли щурвала към гърдите си. Линда усети как самолетът отговаря, носът му се повдигна, ъгълът се увеличи изведнъж и пистата и тревата покрай нея се отдалечиха под ъгъл трийсет градуса вляво от тях. Ако се удареха с такава скорост, сигурно щяха да експлодират и да се превърнат в огнено кълбо.

— *Върни! Върни!* До петнайсет градуса! — извика Док.

Скот кимна бързешком. Гласът му не излизаше. 727 зави надясно, залюля се и пое право срещу вятъра. Земята продължаваше да се носи бързо срещу тях. Трябваше да изравни крилете! Усети как щурвалът омеква, сякаш голямата птица не можеше да изстиска повече от себе си.

— Опитвам се да... — това бе единственото нещо, което успя да изхрипти.

За двамината души в контролната кула, разтърсващият удар на мълнията бе придружен от ослепително ярък блясък, който мигновено ги лиши от възприятия. И двамата диспечери едновременно осъзнаха, че лежат на земята, без да имат ясен спомен как се бяха озовали там. Скочиха бързо на крака в мига, в който светлините на „Скот еър“ 50 пробиха черните облаци в далечния край на пистата.

— Радиовръзката е извън строя! — извика единият.

— Какво прави той? — отвърна с въпрос другият и посочи към пистата.

Приближаващият самолет бе сякаш едва ли не увиснал в края на летището, носът му не сочеше към пистата, а към залива, докато пилотите се опитваха да задържат машината при силния напречен вятър.

После изведнъж самолетът започна да се спуска с плашеща бързина, с вирнат нос и бързо набиращ скорост, докато летеше към земята.

— Какво по...? — Единият от диспечерите грабна микрофона и натисна толкова силно бутона, че пръстът го заболя; беше забравил, че радиостанциите не работят.

— „Скот еър“, върни се! *Върни се!*

— Минипорив! — обяви другият и видя как носът на самолета се вдигна още, след като двигателите бяха включени на пълна мощност и ядни струи дим изригнаха зад опашката на боинга.

— Той ще се удари!

Скот почувства тъй желани тласък на трите монтирани в опашната част на боинга двигатели по напрежението в кръста си, когато дръпна щурвала, приковал поглед във висотомера, докато скоростта започна да расте. Беше потънал в някакво почти мистично спокойствие, в чувството, че само се вози, а не управлява — сякаш стоеше отстрани и наблюдаваше борбата да останат във въздуха с безпристрастно любопитство.

— Три метра, Скот! — сепнаха го думите на Док.

Скот виждаше дърветата отпред и вляво, а с периферното си зрение — тревата покрай пистата, която се носеше към тях. Бяха сякаш на сантиметри от земята.

— Скорост сто и трийсет мили в час и се покачва! — обяви Джери.

Скот остана съсредоточен върху това, което бе само загатнато издигане, и точно тогава го изненада силен порив отляво.

Дясното крило мигновено се наклони надолу и 727 се понесе странично срещу вятъра. Шумът и усещането за стържене на метал и бетона и резкият завой вдясно, след като десният край на крилото закачи пистата в облак искри, се усилиха многократно в кабината.

Крилете бяха пълни с гориво. Трябваше да спре тези искри и допира със земята.

Скот дръпна силно щурвала назад и инстинктивно го отмести леко вляво.

Краят на дясното крило се вдигна от пистата и в същия миг гумите на двата основни колесника се удариха с тъп звук върху пистата под ъгъл от почти четирийсет градуса, огромната сила занесе носа на

боинга отново вляво с такова треперене и друсане, каквото Скот никога досега не бе усещал.

Секунда по-късно и носовият колесник опря пистата и Скот отново изтегли щурвала колкото можеше и смееше по-назад, усетил как вятърът повдига дясното крило. С усилие удържа крилето в равно положение; гумите свистяха и свиреха ядно и той осъзна, че са на път да забият лявото крило в меката почва до пистата.

Всичко в съзнанието му ставаше сякаш в забавен каданс. Ако лявото крило се удареше, то щеше да се забие, да ги тласне наляво, докато самолетът не се завърти странично и не се разруши в пламъците на огромна експлозия на горивото. Трябваше да се отлепи от пистата!

Завъртя кормилото почти докрай вдясно и заби щурвала в корема си. Усети как самолетът изведнъж подскочи от повърхността и бавно залитна, издигнал се отново във въздуха. Струваше му се, че ще мине цяла вечност, преди страничното клатене и вибрациите да престанат.

Гласът на Док наруши мълчанието.

— Скот! Върни се вдясно!

Гласът в съзнанието му крещеше същото предупреждение. Контролната кула бе вляво и те се носеха над тревата право към нея, стъклената ѝ кабина бе на трийсетина метра, ала бързо нарастваше в страничното прозорче на Скот.

Погледна скоростомера. Стрелката трептеше върху сто и трийсет мили, а натискът, който креслото му оказваше в кръста, подсказваше, че продължава да се покачва. Необходима му бе скорост, за да се издигне, скорост, за да завие и да не връхлети върху кулата, скорост, за да надмогне земното привличане...

— Колесници — прибрани — нареди Скот. — Дано имаме късмета да не са повредени.

Док грабна лоста на колесниците и го постави в горно положение. Скот зави рязко вдясно и коригира курса на самолета, опитвайки се да прелети над сградата на контролната кула.

Откъм източната страна на летището се издигаше стена от градушка и тя ги погълна, след като 727 бавно набра височина, издигна се най-сетне над кулата и се изправи срещу яростта на бурята.

— Скот, индикаторът на левия колесник показва, че не е затворен безопасно, но мисля, че е вдигнат. Смятам, че засега можем да го

игнорираме — обади се Док.

— Люкът на колесника или самият колесник?

— Самият колесник. По-късно можем да проверим по процедурата дали ще се спусне. Ще оставя засега лоста в горно положение. Така колесникът ще стои притиснат.

— Да, не му е сега времето да се занимаваме с него.

Док вдигна микрофона към устата си и погледна към командира.

— Накъде искаш да летим?

— Вземи разрешение да поемем на запад, да излезем от цялата тази буря. Нека се стабилизираме и ще разговарям отново с човека от ФБР. Не знам къде отиваме, но в никакъв случай не бих искал да опитвам *това нещо* отново, по дяволите!

Гласът на Джери Крисчън прозвуча отзад.

— Амин!

— Съгласен — добави Док, натисна бутона и рече: — Вашингтон център, „Скот еър“ петдесет, на връзка.

Той погледна Линда Макой, която бе останала безмълвна и забеляза как се бе вкопчила до смърт в подлакътниците на стола си, както и пепеляво бледата кожа около здраво стиснатите ѝ устни.

Тя улови погледа и му отвърна, без дори и намек за усмивка.

Док ѝ кимна и затвори очи в мигновен жест на съчувствие.

— Всичко е наред, докторе.

Тя едва го чу и преглътна тежко, но вместо глас, от гърлото ѝ излезе само лек хрип. Устните ѝ бяха напукани до кръв и пресъхнали и тя осъзна, че бе спряла дъха си. Едрият втори пилот я гледаше загрижено и тя най-сетне разбра, че ѝ казва нещо.

— Какво? — с мъка успя да попита тя.

— Казах, че всичко е окей. Отпусни се. Все още сме във въздуха.

— Точно това — рече тя тихо, възряна в него, — е проблемът.

Главна квартира на ФБР, Вашингтон — 5:15 следобед, източно време

Още преди „Скот еър“ 50 да започне подход към Пакс ривър, серия от телефонни обаждания свързаха агентите на ФБР, изпратени в базата да посрещнат самолета с обичайната цел, поставена в главната квартира на ФБР: всички на борда на „Скот еър“ трябваше да бъдат

арестувани, задържани и отведени на сигурно място, съгласно стандартната процедура за отвличане, с презумпцията, че отвлеклият самолета — или терористът — може да е някой от пътниците или екипажа. Щяха да установяват по-късно кой е добър и кой — лош.

След като всички мерки бяха взети и боингът се намираше на няколко мили от летището, Тони ди Стефано се отпусна на един стол, за да изслуша резултата от извършените проверки.

— Окей, Дона, ти какво имаш?

Високата привлекателна жена с големи очила, с която работеше от години, седна на въртящия се стол до него и погледна подложката си за писане със сноп листи върху нея.

— За доктор Роджърс Хенри няма много изненади, Тони.

Тя очерта миналото му на един от пионерите в разработването на ядрено оръжие — в Лос Аламос, по време на Проекта „Манхатън“^[2], а после в Сандия, Денвър, в „Лоурънс-Ливърмор“; проверката по достъпа му до секретни материали, който си е останал непроменен до смъртта му; разказа накратко историята на Проекта „Медуза“ и неговото прекратяване, както и за липсата на негативни данни в досието на Хенри по отношение на надеждността му от Националната агенция по сигурност — организацията, която разрешаваше допуск на американците до важни за държавата изследователски проекти.

— И само толкова? — попита Тони.

— Има полицейско досие в Маями след пенсионирането си. Два ареста за предполагаеми семейни побои. И в двата случая съпругата му е отказала да подаде жалби. През шейсет и шеста и през шейсет и осма. Два пъти е глобяван за превишена скорост. Няма никакви искове и наказания, освен тези.

— А жена му?

— Съвсем различен случай. Не си забравил, че той е умрял преди две години, нали? А жена му е жива и е на онзи самолет.

— Добре. И какво? Тя има ли някакво досие? — Той повдигна вежда, когато зърна усмивката от типа „Знам нещо, което ти не знаеш“, която цъфна на лицето ѝ.

— Няма криминално досие, няма дори глоба за превишена скорост, но чуй това. Тя се е запознала със съпруга си, докато е работела в лабораториите „Лоурънс-Ливърмор“ в Калифорния като ядрен инженер и после се е омъжила за него, когато са работели за

правителството в Лос Аламос. Проектирала е методи за монтаж в „Ливърмор“ и е работела по производството на взриватели в Лос Аламос. С други думи, това момиче е наясно с ядрените оръжия.

— Е-е?... — Тони вдигна ръце в жест на леко объркване. — До какъв извод ни води всичко това?

— Мъжът ѝ е мъртъв от две години. Тъй като него го няма, той не може да има мотив да заплашва собствената си страна с предполагаема бомба.

— Да, така изглежда.

— Тя обаче има.

Тони се наведе напред.

— Какво имаш предвид?

— Вивиан Хенри притежава цяла планина от причини да ненавижда правителството и — може би — военните. Развела се е със съпруга си преди пет години. По време на развода ѝ е присъдена половината от пенсията му и годишна рента след смъртта му, която е доста значителна. Живее си сравнително добре с доходите от пенсията, докато бившият ѝ съпруг не умира от рак, след което тя се връща в дома им и подава молба за годишната си рента, която е горе-долу толкова, колкото е получавала от пенсията му. Но онези великолепни хуманисти от Управление „Кадри“ намират някаква уловка в съдебните решения и я отрязват. Аз също съм си имала работа с „Кадри“. Там властват абсолютно непробиваеми идиоти. Както и да е; „Кадри“ с радост ѝ съобщават, че рентата ѝ е невалидна и тъй като мъжът ѝ е мъртъв, те дори не допускат да се преразгледа делото за развода и да се поправи грешката, макар че рентата си е от ясно по-ясно нейна. Това е отвратително решение, ала тя се бори с „Кадри“ през последните две години сама, без да стигне до никъде. Преди месец Федералният апелативен съд отхвърля жалбата ѝ без последствия и ѝ отнема рентата завинаги. Тази седмица тя обявява къщата си за продажба, може би защото не може да плаща просрочените данъци за сградата. А днес изведнъж се оказва над Вашингтон в този самолет с мистериозно устройство, най-вероятно ядрено, чийто часовник както изглежда вече цъка.

— „Най-вероятно“ ядрено ли? Дона, ти забравяш показанията за радиацията на онзи уред в Маями.

— Не, не забравям. Ние просто *предполагаме*, че ядреният материал, причинил онези показания, е на борда. Всъщност има и алтернативи, както ти сам посочи. Няколко други самолета не са били претърсени навреме. А от летището тогава са отпътували и камиони в най-различни посоки. Изводът? Може би гоним не онази лисица, която трябва. Може да е съвпадение. Жената на онзи учен решава да предприеме изнудване от въздуха с едно несъществуващо оръжие, а по някаква тъпа ирония на съдбата в същия момент неизвестен терорист пренася плутоний през Маями.

— Това вече отива твърде далеч.

— Тогава може би е истинска? Бомбата, искам да кажа. Това също е възможност за нея.

— Моля те, Дона, това е неправдоподобно. Някаква вдовица, която свършва парите, решава с остатъка от пенсията си да вдигне света във въздуха?! Не, дума да не става. Тук не надушвам заподозряна.

Дона се наведе напред, доближи лицето си до неговото и продължи с бруклински акцент:

— *А-а-ло?* Мъжът ѝ е мъртъв, Тони. От две години. *И още е мъртъв!* Единственото живо същество, което има мотив, е Вивиан Хенри!

Тони се усмихна, вторачи се във върховете на обувките си за секунда, после отново я погледна.

— Добре, къде е тогава искането за пари? Няма никакви искания.

Дона се изправи, още гледаше сърдито, но гласът ѝ бе по-тих.

— Може би ще дойде. Може би пък това *наистина* е бомба, а тя е готова да се самоубие, като възнамерява да затрие колкото е възможно повече народ, за да се разплати с официален Вашингтон. Кой знае?

Тони отбранително вдигна ръце към нея, за да я спре.

— Окей, окей. Тя има мотив, но ние не знаем дали има намерение, дали притежава тази ярост, тази възможност...

— О, възможността я има, това е ясно. Както ти казах, тя е излизала на ринга в Лос Аламос и съществуват достатъчно причини да се смята, че знае как да конструира фалшива бомба. Току-що говорих с хората от Комисията по ядрен контрол. Те още проверяват досието ѝ, но потвърждават, че човек с нейното минало, с нейния опит, на това отгоре омъжена за ключов ядрен физик като Хенри, навярно би могъл

да построи и истинска бомба. Това е правдоподобно, Тони. На всичкото отгоре, на борда на онзи самолет имаме говорещи компютри, които сипят заплахи, а тя е използвала компютрите с размах.

— Това пък откъде го знаеш?

— Стандартните проверки. Тя има сметки в „Компюсърв“ и „Америка онлайн“ и ги използва всекидневно. Проверихме банковите ѝ сметки и се оказа, че харчи доста там.

Тони се изправи и отиде до прозореца, бръкнал дълбоко в джобовете си, докато обмисляше онова, което му бе съобщила Дона. Досега беше възприемал всички на борда на „Скот еър“ като жертви. Ами ако престъпникът *наистина* бе в самолета и се преструваше на жертва? Какви биха били плановете ѝ? Какво искаше тя? Пари? Или може би бе готова да се самоубие?

Тони се обърна.

— Някога изобщо заплашвала ли е с насилие?

— Не знаем още. Изискахме цялото ѝ досие, тъй че след като го преровим основно ще мога да ти кажа дали има нещо писано, но за да дублираме, се опитваме да се свържем с някой от хората на „Кадри“, които са се занимавали с нея.

Тони се извърна от прозореца.

— Добре, има един проблем. Бомбата „си мисли“, че е в Пентагона, а преди няколко минути ми съобщила, че Вивиан Хенри всъщност е наела камион платформа, който да откара товара — бомбата — от Националното летище до Пентагона. „Кадри“ е в центъра на града, на няколко преки от Белия дом. Тогава, ако искаше да превърне „Кадри“ в димяща дупка, защо ще откарва бомбата в Пентагона?

Един агент ги слушаше мълчаливо. Приблужи и вдигна показалец в знак, че иска думата.

— Мисля, че мога да отговоря на този въпрос.

Тони ди Стефано леко повдигна глава.

— Давай, Бил.

— Аз също се разрових в миналото ѝ. През седемдесетте години Вивиан Хенри е водела тиха, но доста енергична кампания, за да накара Министерството на енергетиката и Белия дом да задействат отново проекта на мъжа ѝ. Лобирала е доста в Капитолия, пращала е писма до редакторите на различни списания, пишещи на военни теми,

а съдейки поне по един архивиран репортаж, е била много ядосана за това, че са пратили мъжа ѝ да пасе трева.

— Но защо Пентагона? — настоя отново Тони.

— Защото младият съветник, който е убедил президента да спре Проекта „Медуза“ — човек, когото мисис Хенри нарича по време на слушания в Сената „лъжец от макиавелистки тип“ — сега е на работа в Пентагона. Тези дни обаче рангът му е друг...

— Какъв?

Агентът се усмихна:

— Министър на отбраната.

Тони кимна замислен.

— А освен това един ядрен взрив в Пентагона ще унищожи и „Кадри“, да не говорим за всички нас — допълни Бил. — И адът не е толкова ужасен, колкото...

Агентът изведнъж погледна жената, по-старша по ранг от него, и засече на половин дума. Тя му се усмихна — знаеше какво бе премълчал и защо.

— Колкото една засегната жена, нали това щеше да кажеш?

Той кимна сконфузен.

— Не се съмнявайте, че е точно така! — тръсна глава тя.

[1] Учителка, член на екипажа на катастрофиралата при излитането си совалка „Чалънджър“. — Б.пр. ↑

[2] Проектът за създаването на американската атомна бомба, ръководен от физика Р. Опенхаймер и генерал Гроувс. — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Източен Вашингтон — 5:25 следобед, източно време

Засилващият се вятър тресеше остарелите прозорци на малкия ѝ апартамент. Старшата служителка от Управление „Кадри“ седеше до кухненската масичка и се питаше какво ли толкова важно се бе случило, та шефът ѝ да я безпокои у дома. В крайна сметка поради лошото време бяха затворили всички държавни учреждения по-рано и сигурно това бе причината. Тя винаги отказваше да работи извънредно. Искаше ѝ се дори да напусне завинаги! Нейният сектор се състоеше от нещастна сбирщина противни началници и пасмина завистливи служители, повечето от които не можеше да понася. Никой от тях нямаше правото да я безпокои у дома, най-малкото — нейният тъп шеф! Може би изобщо не трябваше да му се обажда. На следващия ден щеше да излъже и да му каже, че е отишла да види майка си.

Ала на записа на телефонния секретар хленчещият му глас звучеше дори по-уплашено от нормалното. Не, реши тя. Той може да ѝ докара неприятности. Най-добре да му звъне.

Набра номера му в службата и продължи да клати глава. Ако е променил решението си и поиска тя да се върне на работа следобеда, по-добре да забрави. Знаеше правилата!

— Тук е Дорис. Търсил си ме.

— Дорис! Слава богу. От ФБР искат да разговарят с теб веднага във връзка с един скорошен случай за наследствена рента. Чакай. Ще ти дам номера.

Последва пауза и тя чу как той шумоли с някакви хартии. Даде ѝ телефонния номер и името без допълнителни пояснения и тя прекъсна връзката, ала в стомаха ѝ вече се оформяше малка топка страх.

Какво съм сторила? Защо ще искат да говорят с мен?

Никога дотогава не бе разговаряла с хора от ФБР. Макар да бе сигурна, че не е извършила нищо лошо, дори мисълта да говори с тях я плашеше. Може би някой я подвеждаше, за да сбърка?...

Ала шефът ѝ бе казал „веднага“.

Тя набра номера и несмело се представи. Отвърна ѝ школуван женски глас:

— Много ви благодарим, че се обадохте, госпожо — рече жената от ФБР. — Необходима ни е спешна помощ във връзка със стара информация за госпожа Вивиан Хенри. Разбирам, че сте у дома си, но дали си спомняте тази жена?

Агентката обясни историята за отказаната рента, а Дорис затвори очи и потърка чело с пухкав пръст, сякаш се опитваше да накара спомена да изплува чрез масаж.

Вивиан Хенри. Навярно бе една от онези разведени жени, които търсеха подаяние от правителството, помисли си тя. Беше ѝ писнало от такива — вечно хленчеха и молеха по телефона „Кадри“ да направят изключение и да им помогнат. Неколцина от тях може би заслужаваха помощ, ала тя знаеше, че повечето си бяха сами виновни, задето се бяха омъжили за негодници и за това, че бяха наели калпави адвокати при разводите, които не можеха да подготвят като хората едни документи за наследствена рента. *Тя самата* не получаваше никакви подаяния и, доколкото зависеше от нея, всичките тези префърцунени бивши женички трябваше да се хванат на работа и да си изкарват хляба, както тя самата го бе правила цял живот. Майната им! Майната им на всички!

Гласът на агентката от ФБР я върна към действителността.

— Госпожо, това име говори ли ви нещо? Вашият началник ми каза, че сте водили това дело лично и че сте разговаряли с жената.

В паметта ѝ изплуваха няколко имена и лица, всичките свързани с жалби и с отчаяни жени, а за самата нея — със спешна работа да пригответи папките за юристите на правителството. Винаги, когато някой обжалваше решение на „Кадри“, на всички им се налагаше да работят по-усилено, за да са абсолютно сигурни, че решението няма да бъде отменено.

— Не знам. Занимавам се с много такива — отвърна тя.

— Е, добре, спомняте ли си някоя от тези жени някога да ви е заплашвала? — попита агентката от ФБР.

Заплашвана. Това бе по-различно!

В паметта ѝ се появи лицето на очевидно разглезена снобка със скъпо кожено палто в ръка, нейното снизходително, презрително изражение, когато се бе изправила да си върви.

— Ще съжालявате много! — бе рекла тя на Дорис. — Аз ще се погрижа за това.

— Какво имате предвид? — бе попитала Дорис, извадена от равновесие и принудена да заеме отбранителна позиция.

Жената бе посочила с високомерен жест малкия кабинет на Дорис в главната сграда на „Кадри“ и бе хвърлила официалните си писма обратно на бюрото ѝ. После, извън себе си от нерви, бе креснала:

— Ти, недоучена кучко! Не можеш дори да напишеш едно интелигентно писмо, навярно не си завършила и гимназия, не разбираш нищичко от онова, което ти казвам и мислиш, че *би могла* да интерпретираш съдебно решение, което определя финансовото ми състояние в бъдеще? Това е един глупав фарс! Ще ти кажа какво ще направя. Ти ще одобриш изцяло тази жалба, иначе ще си платиш последиците!

Дорис си спомни как се бе изправила с разтреперени крака, с изкривено от объркване и яд лице. Ненавиждаше конфронтациите и ако онази жена не препречваше изхода, щеше да си излезе и да я остави сама.

— Щом... щом твърдя, че жалбата ви е неоснователна — бе заекнала тя, — ... значи това е така, независимо дали се смятате за умна или не. Правилата са си правила. Аз просто ги следвам.

Точно тогава жената се бе навела и бе приближила тъй, че никой друг да не може да я чуе. Гласът ѝ напомняше яростно съскане:

— Ако ти, невежество такова, ме лишиш от доходите ми, аз ще те унищожа, от теб тук ще остане само една димяща дупка! Разбра ли!

— Вие, вие ме заплашвате! — бе рекла Дорис, опитвайки се тонът ѝ да прозвучи заплашително, но без успех.

— Не. Това не е заплаха. Това е обещание.

Жената бе облякла дългото си до глезените елегантно палто и бе изчезнала в коридора, а Дорис бе останала разтреперана зад бюрото, без да е в състояние да изрече и дума.

Сигурно е тази, която търсят!

— Госпожо? — прозвуча отново гласът на жената от ФБР.

— А?

— Попитах ви дали сте била заплашвана?

— Имате предвид неща от типа „Ще ти дам да се разбереш, ако не направиш както ти кажа“?

— Точно така.

— Да.

— Да? С други думи *сте били* заплашена от тази жена?

— Бях заплашена, да.

— Но дали точно от Вивиан Хенри?

Дорис се замисли. Нямаше добра памет за имена, ала си спомняше, че бе унижена.

Хенри. Вивиан Хенри. Да. Това бе кучката. Превъртя няколко пъти името в съзнанието си. Спомни си случая с Хенри. В решението на съда имаше слаби места. Лесно бе да се откаже рентата.

— Да. Това бе Вивиан Хенри.

— Разкажете ми какво се случи и какво ви каза тя.

Чиновничката се усмихна вътрешно. Една невзрачна служителка не разполагаше твърде често с подобна възможност да си отмъсти.

Ей Би Си Нюз — Ню Йорк — 5:30 следобед, източно време

Ураганът, който опустошаваше източното крайбрежие от Ню Джърси до двете Каролини, трябваше да отнеме по-голямата част от трийсетминутните вечерни новини. Картина, предавана на живо от крайбрежието плюс интервютата — метеоролози и специалисти, изучаващи атмосферата и глобалното затопляне, бяха вече на линия, докато в Ей Би Си се готвеха да покажат какво се случва с помощта на графични изображения.

Нещо ново обаче събираше все повече и повече членове на новинарския екип. От вашингтонското бюро на мрежата бе дошло съобщение за нова, несвързана с времето криза, с която се бе сблъскал Белият дом.

— Обичайното отричане, разбира се — обърна се вашингтонският кореспондент на Ей Би Си към колегата си в студиото, — но един от най-добрите ни източници в Белия дом потвърди, че Ситуационната зала е задействана на пълни обороти и кризата, за която става дума, е някакъв вид терористична заплаха в страната.

— Значи имаме само един източник за тази новина, така ли?

— Имаме два, но ми съобщават само, че нещо е в ход и може би включва заплахата за употреба на ядрено оръжие.

— А другите телевизионни мрежи?

— Няма нищо от другите мрежи, но съществува вероятност за истинска бомба. Знаеш как клетъчните телефони могат най-неочаквано да променят честотите си и да попаднете на нечий чужд разговор, нали?

— Да. Случвало ми се е.

— Член от екипа на сенатор Пиърсън се обади на един от приятелите си преди петнайсет минути и поиска да научи дали знаем нещо за ядрена тревога във военновъздушната база на флота „Патюксънт ривър“. Изглежда е засякъл отчаян разговор на някого тук с жена в Пакс ривър, в който ѝ казал да качва дъщерите си в колата и да поема веднага на север. Проверихме случая. В базата е в ход евакуация, само преди няколко минути граждански товарен самолет се е опитал да кацне и е отлетял в силния вятър, ала официалното становище от базата е, че евакуацията е поради урагана.

— Това правдоподобно ли е?

— Едва ли. Били са предупредени за урагана ден преди това, но не са предприели нищо. А сега, след като вятърът вече вилнее, няма логика да се мести базата.

— Разполагате ли там с радиоскенери, за да следите авиационните честоти? Тук имаме онази интернет информация, че някакво ядрено устройство кръжи над Вашингтон, а сега ти съобщаваш за граждански самолет, който се опитал да кацне във военноморска база. Бих искал да узная дали самолетът е още в този район. Ако наистина носи на борда си ядрен заряд, ще се окажат застрашени три милиона души.

— Напълно съм наясно с това, особено след като и аз съм един от тях! Да, имаме скенер и следим честотите. Ще ви държа в течение. Какво открихте вие в Ню Йорк?

Старши продуцентът на вечерните новини се настани тихомълком на един стол до същата маса и даде знак на кореспондента да продължи.

— Открихме един пенсиониран ядрен физик, който е работил по Проекта „Медуза“. Той обясни същността му и каза, че преди половин час един негов добър приятел е разговарял с някакъв репортер от

„Уолстрийт джърнъл“. Репортерът твърдял, че е следил телефонните разговори от онзи самолет. Сега се опитваме да открием репортера, защото нещата започват да звучат вече съвсем правдоподобно и плашещо. Получи ли резюмето, което ти пуснах по електронната поща?

— Пред мен е. Петият етаж взе ли вече решение?

Споменаването на кабинетите на управата на Ей Би Си Нюз предизвика споглеждане сред екипа около пулта.

— Още не. Изчакват. Опитваме се също да определим рисковете за националната безопасност от огласяването на проблема. Ще бъдем готови за извънредно включване на живо, ако се наложи.

На борда на „Скот еър“ 50 — 5:30 следобед, източно време

Вивиан Хенри бе затворила очи по време на най-силните трусове и пропадания над пистата на Пакс ривър, благодарна, че е привързана с товарните въжета към пода на самолета. След като колесниците бяха прибрани и самолетът започна да се издига, тя разбра, че отново бяха променили плановете си.

Не беше достатъчно близо до екрана на роджърсовото чудовище, за да види числата, които отброяваха оставащото им време, но знаеше, че имат не повече от три часа. Скъпоценна щеше да се окаже всяка минута.

Трябваше някак си да убеди екипажа да приземи самолета — те можеха да избягат... а тя щеше да остане там. Трябваше също да предотврати всички опити устройството да бъде обезвредено, тъй като резултатите щяха да са очевидни.

Но докато някой не дойдеше да провери как е, тя си оставаше насаме с бомбата. Не биваше да се отдалечава на повече от пет метра и нямаше никакво намерение да се опитва.

Главна квартира на ФБР — Вашингтон — 5:35 следобед, източно време

Тони ди Стефано вдигна глава от листа с информация, която четеше, за да види Дона, която отново нетърпеливо пристъпяше от крак на крак пред него.

— Трябва да чуеш това, Тони. Веднага! Командирът на „Скот еър“ е на линия и те очаква, но първо трябва да чуеш това.

— Давай.

Тя се отпусна на съседния стол и заговори бързо, като ръкомахаше енергично в такт с думите си.

— Намерихме служителка от „Кадри“, която е работела по делото на Хенри. Мисис Вивиан Хенри е заплашвала чиновничката.

Тони остави листа, облегна се назад и потърси очите ѝ.

— Преди колко време?

— Влязла с гръм и трясък в офиса им, за да се оплаче срещу отказа за рентата ѝ преди повече от година, но не забравяй, че апелативната ѝ жалба е била отхвърлена окончателно само преди няколко седмици.

— Тази от „Кадри“ сигурна ли е?

— О, съвсем сигурна е. Мисис Хенри очевидно ѝ е наговорила неща, които никога няма да забрави.

Тони въздъхна тежко.

— Ти наистина ли смяташ, че тази жена може да направи всичко това, Дона? Със самолета, с устройството и тъй нататък?

Дона кимна сериозно.

— Окей — рече Тони и посегна към телефонната слушалка. — Вивиан Хенри вече е главната ни цел, а тъй като тя навярно е в кабината, не мога да кажа нищо на командира.

— Възможно е той вече да знае. Може би ги държи заложници.

Тони се наведе напред към телефона, но Дона вдигна ръка, за да го спре преди да включи линията към Скот Макей.

— Какво има? — попита нетърпеливо той.

— За „Скот еър“ — посочи тя телефона. — Току-що разбрахме, че не е могъл да кацне в Пакс ривър. Едва не се разбил. Искат да се насочат някъде на запад.

Тони ди Стефано въздъхна отново, поклати глава и натисна бутона на четвърта линия.

Национално летище, Вашингтон — 5:35 следобед, източно време

Пийт Кук се опитваше да подслуша последните разговори между федералните агенти и „Скот еър“, когато телефонът пред него извънтя. Той вдигна слушалката без да се замисли, озадачен от непознатия глас от другата страна.

— Пийт Кук?

— Да. Кой е?

Мъжът се представи като кореспондент на Ей Би Си, а едновременно с него в разговора, който подслушваше, се намеси женски глас и съобщи на командира на „Скот еър“ да изчака.

— Ей Би Си ли?

— Да.

— Какво... защо ми се обаждате?

— Очевидно работите по същата тема, по която работим и ние. Ние си имаме своите източници, вие — вашите, но новината не търпи отлагане и е твърде важна, затова търсим потвърждение.

— За какво точно говорите? — попита Пийт, макар инстинктивно да разбра какъв щеше да бъде отговорът.

— Изглежда над Вашингтон кръжи истинска ядрена бомба, която заплашва всички компютърни чипове и компютърни системи в национален мащаб — в добавка към няколкото милиона души, които навярно ще убие при взрив. Вие сте говорили за това преди малко с пенсиониран учен, който ви е разказал доста подробности. Може да разполагате и с още. Вижте, Пийт. Вие сте от пресата, ние от електронните медии. Вашият краен срок е утре. Нашият е сега. Необходимо ни е потвърждение, на вас — може би също. Какво ще кажете да обменим новините си?

Пийт хвана слушалката с лявата си ръка и разтърка очи с дясната. Значи вече бе изтекла информация? *Как*, по дяволите? Да не би някой от неговите хора в Ню Йорк да бе проговорил?

Думата „потвърждение“ най-сетне си проби път в съзнанието му. „Само ако сме сигурни“, бе предупредил той Айра. Може би това бе последната цифра в кода, с който да се отключи катинара. Навярно Ей Би Си можеше да даде онова потвърждение, от което се нуждаеше, за да бъде сигурен.

— Кажете ми първо вашите данни — рече Пийт. — Ако съвпадат, ще споделя с вас моите.

— Справедливо е. Имате ли писалка?

— Да.

— Да започнем със странното съобщение от Пакс ривър.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На борда на „Скот еър“ 50 — 5:40 следобед, източно време

Джери Крисчън протегна дългото си тяло колкото можа по-напред от креслото на бордовия инженер и леко постави костеливата си лява ръка върху рамото на командира. Скот нагласяше приемника на флайтфона, опитваше се да постави слушалката върху вилката ѝ, след като бе приключил последния си разговор с ФБР. Силната турбуленция бе изчезнала, ала боингът все още се подмяташе и клатушкаше по западния си курс към неизвестна точка, но по-далеч от най-силните ветрове на урагана. Червената лампичка „колесник — несигурен“ продължаваше да трепка тревожно.

— Скот, разполагаме с още четиринайсет и половина тона гориво. Това прави не повече от три часа полет, в зависимост от това, накъде ще летим. Могат да се окажат и по-малко, ако останем на по-малка височина.

Скот Макей погледна инженера, но остана мълчалив.

— Какво казаха федералните, Скот? — кимна Док към флайтфона. — Май не са много доволни, че не можахме да кацнем в Пакс ривър.

— Окей, ето какво е положението. Нашият приятел от ФБР иска да отлетим към военновъздушната база „Макгуайър“ в Ню Джърси и да останем в режим на изчакване, докато групата специалисти от Пакс ривър не пристигне. Флотът ще ги качи на техен транспортен самолет и ще ги откарам там. Пожелавам им много късмет с тези ветрове!

Скот улови с периферното си зрение как инженерът поклаща неодобрително глава. Обърна се леко надясно.

— Какво има, Джери?

Отговорът на ококорилия се инженер издаваше силна възбуда:

— Защо, за бога, ще изберат „Макгуайър“? „Макгуайър“ е твърде близо до Ню Йорк и Филадельфия и навярно базата е подложена на силата на урагана не по-малко, отколкото Пакс ривър. Дори тези приказки за Ефекта на „Медуза“ да не са истина, ние си летим напред-

назад с двайсетмегатонна термоядрена бомба, която може да убие — колко — десет милиона, двайсет? Тия да не са полудели?!

— Очевидно не вярват, че ще се взривим — отвърна Скот.

Очите на Джери горяха.

— Можеш ли да си представиш с какво си имаме работа тук? Ами ако това нещо гръмне, докато сме над Ню Джърси? Само радиационният облак ще причини рак, лъчева болест, слепота и тъй нататък у милиони хора по цялото Източно крайбрежие. Но ако може също така да възпроизведе и тази „Медуза“... как го наричаха?

— Вълна. Нарича се Вълната на „Медуза“ — въздъхна Скот.

— Да. Ако тя *може* да причини такива поражения, защо ФБР или който и да е, ще иска да я приближи до банковите центрове в Ню Йорк?

— Добър довод — съгласи се мигновено Док, без да откъсва поглед от уредите, след като изкачи 727 до пет хиляди метра и започна да изравнява на пет хиляди и триста.

Гласът на диспечера от вашингтонския център изпълни слушалките им.

— „Скот еър“ петдесет, виждам, че изравнявате на пет хиляди и триста, завийте сега надясно на три-нула-нула градуса и съобщете за намеренията си.

Док погледна наляво, видя как Скот взе микрофона, но се спря и погледите им се срещнаха.

— Някакви свежи идеи? — опита се да бъде духовит Скот.

Док поклати глава и въздъхна.

— Май нямам.

Скот се извърна към инженера.

— А ти, Джери?

— Нямам... Не знам какво друго можем да правим, освен да си сътрудничим с тях. Но „Макгуайър“... не разбирам логиката им. Може би трябва да им се обадиш отново?

Скот поиска курс към „Макгуайър“, получи разрешение, след което вторият пилот зави по новия курс и включи автопилота. Док прокара едра длан по плешивото си теме и се пообърна в креслото си, усетил, че Скот очаква да обсъдят създалата се ситуация.

Изведнъж видя, че сгъваемото столче зад Скот, където допреди минути бе седяла Линда Макой, е празно. Още щом се издигнаха на

безопасна височина тя бе предприела бърз преход назад, към товарния отсек, за да види какво става с Вивиан Хенри. Док внезапно осъзна, че тя му липсва, сякаш отсъствието ѝ превърна плашещата дилема в единствена.

— Аз... имам чувството, че се намираме в някакъв безконтролен полет, момчета. Ситуацията ни диктува, но не знам какво друго да направя. На самолетоносачите съм работил край ядрено оръжие, но никога не съм летял с истинска, закачена на задника ми бомба. Какво ще стане, ако не могат да я обезвредят? Какво можем да направим тогава?

— Нека видим с какво разполагаме, Скот — започна Док и взе да изброява, като свиваше пръстите на дясната си ръка. — Първо, онова устройство там отзад може да е и неразрив, но нито ние, нито властите могат да рискуват с това. Второ, ако приемем, че е истинско, тогава ни остават по-малко от два часа и половина, преди да се взриви и ако не бъдем на — да речем — поне на петдесет мили далеч от него, когато това стане, ние също загиваме.

— Трето — намеси се Скот, — ... никой от нас не знае как да обезвреди подобно нещо. Така че трябва да направим всичко необходимо, за да откараме този самолет там, където някой експерт ще може да прекрати обратното броене. Съгласни ли сте? Значи, след като не можем да изхвърлим товара от 727 по време на полет, единствената друга възможност е да кацнем някъде и да прехвърлим бомбата на С-141 или на С-130, който да я изхвърли в морето, за да се предотвратят най-тежките поражения. Ако не беше този проклет ураган, щяхме да разполагаме с достатъчно време, но боже мой, с всяка следваща минута летене покрай Източното крайбрежие, ние самите се превръщаме почти в терористи. Можете ли да си представите какво ще си помисли всеки обикновен човек там, долу, ако знаеше какво се носи над главата му?

— Страхотен имидж за нашата малка компания, нали? — горчиво се засмя Док.

— Господи... — въздъхна Скот. — Лети си някакъв самолет с един малък предмет на борда, който може да те изпепели дори от трийсет мили разстояние... По дяволите Ефекта „Медуза“, една заредена ядрена глава е достатъчна, за да погълне цялото ми внимание.

Док кимна.

— И какво ще стане — рече тихо Джери, — ако кацнем в „Макгуайър“ и експертите не могат да я обезвредят или да я преместят? Тогава?

Док се бе навел отляво над централния пулт. Той се поизправи, потънал в мисли, а Скот посочи назад, към товарния отсек на боинга.

— Знам, че ако нищо друго не измислят, те могат да унищожат самолета заедно с бомбата вътре. Взривяването му от разстояние ще свърши работа.

Док изглеждаше слисан.

— Да го взривят ли...? Но това не отговаря на целта!

Скот поклати глава.

— Това няма да предизвика ядрена експлозия. Това е способът на военните да се отърват от ядрено оръжие, за да не попадне във вражески ръце. Спомням си го от инструкциите във флота. Или го изгаряш, или му залепяш мощен експлозив, който да взриви детониращото устройство вътре в бомбата. Така се унищожават действащия ядрения взрив „спусък“, преди той да сработи. Единственият проблем е радиоактивното замърсяване. Плутониевият заряд се оголва. Ще трябва да сме доста надалеч от летището, когато направят това.

— Може би това ще свърши работа — въздъхна Джери с облекчение. — Ако не могат да изключат машинката, могат да я гръмнат безопасно. — Засмя се, без да му е много смешно и добави: — След като я доставим на земята и се отдалечим достатъчно от този самолет, разбира се.

Док Хазърд мрачно клатеше глава.

— Забравяте нещо, момчета.

— Какво, Док? — попита Скот.

— Ами Вивиан? Тя не може да се отдалечи на повече от пет метра, иначе онова нещо ще гръмне.

Тримата млъкнаха за известно време, след което Джери наруши мълчанието:

— Ами, ние не сме съвсем сигурни, че мъртвият ѝ съпруг казва... — или е казвал истината за това, доколко може да се отдалечи от бомбата, нали така? Може да гръмне, а може и да не гръмне. Просто не можем да бъдем сигурни.

— Дали да рискуваме? — изгледа ги Скот. — Знаем, че устройството засича присъствието ѝ, но дали ще ни предупреди отново?

Док хвърли око на уредите, колкото да се увери, че автопилотът работи добре, след това се извърна и кимна.

— Да. Аз мисля, че ще го направи. Онзи негодник е искал да я измъчва. Той не би оставил всичко да свърши просто така. Изчадието му ще ни предупреждава отново и отново, само да я държи непрекъснато под страх.

— И тъй — заключи Джери, — смятате, че ако не могат да го обезвредят, ние бихме могли да тестваме заплахата с пейсмейкъра, като постепенно отдалечаваме Вивиан от устройството?

— Както сам видя, то не реагира когато се отдалечихме от Пентагона — рече Скот. — Ние сме вече на доста километри от там и все още сме живи.

Док посочи уредите и сетне се обърна към командира:

— Скот, един от нас трябва да отиде да види какво става с дамите. Аз привързах Вивиан, но се безпокоя, че Линда Макой се разхожда необезопасена.

Скот започна да сваля презрамките на колана си и го откачи.

— Аз ще хвърля едно око. На Линда ѝ изкарахме акъла, докато се опитвахме да кацнем там.

— Самите *ние* си изкарахме акъла, та какво остава за жените! — завъртя глава Док.

— Преди да идеш, Скот — рече бордовият инженер, — има още нещо, което всички трябва да обсъдим.

Скот веднага усети промяната в тона му. Винаги, когато нещо преминаваше от сериозна към критична фаза, тонът на Джери се променяше неуловимо, а погледът му отразяваше дълбочината на неизречената му тревога.

— Какво, Джери?

Док се размърда в креслото си.

— Не ми е приятно да повдигам този въпрос, но досега винаги сме смятали Вивиан за жертва и дори не сме допускали друга възможност.

— Каква възможност? — попита Скот, силно смутен от посоката, в която поемаше разговорът.

— Вивиан ми харесва. Надявам се да не е вярно, но...

— *Какво, Джери?* — настоя Скот.

Док също се обърна и се взря през рамо в изражението на инженера.

— Добре, нека предположим... само да предположим... че това не е измислено от мъртвия ѝ съпруг. А че е нейно дело. Не забравяйте, че той е мъртъв от две години. Какво значение би имало за него?

Док изсумтя и завъртя очи.

— Това е идиотско, Крисчън.

— Почакай... — Скот вдигна ръка, за да прекъсне протестите на Док. — Искаш да кажеш, че тя би могла да стои зад всичко това, така ли, Джери? Но *защо*, за бога? Какво ще *постигне*?

Джери отново поклати глава.

— Не знам *защо*. Не я обвинявам. Просто предлагам алтернативно обяснение, което не сме обсъждали.

Скот и Док се спогледаха. Тримата потънаха в мълчание, което обаче бе моментално нарушено от звъна на флайтфона.

Обаждаше се Тони ди Стефано. След по-малко от минута разговор Скот постави обратно слушалката с озадачено изражение.

— Какво? — попита Док.

— Отново промяна — поклати глава командирът. — Изглежда и на тях им е светнало, че Джери е прав и „Макгуайър“ е твърде близо до Ню Йорк и Филадельфия, тъй че сега трябва да летим на юг, към военновъздушната база „Сеймур-Джонсън“ в Северна Каролина.

Док поклати отвлечен глава.

— Естествено. Както винаги, никой от властите не може да вземе окончателно решение. Какво друго?

— Каза нещо много странно — продължи Скот и погледна към Джери. — Интересува се дали Вивиан Хенри може да чуе разговора ни. Попитах го *защо*, но той не пожела да ми обясни.

Източен Вашингтон — 5:40 следобед, източно време

Телефонната слушалка беше вече положена на вилката, когато Дорис си спомни нещо съществено. Шокът от разговора ѝ с ФБР я бе поразтъргил за известно време, но изведнъж споменът за онова дело

изскочи в съзнанието ѝ ведно с фамилното име на онази жена, която бе заплашила да взриви „Кадри“.

Не беше Хенри. Облечената с кожи кучка се казваше Уоткинс! Значи не бе същата, за която питаха от ФБР.

Дорис поседя известно време върху изтъркания диван във всекидневната и се опита да се съсредоточи, изплашена далеч повече от преди. Може би трябваше да позвъни на онази жена от ФБР и да ѝ каже, че ѝ е дала погрешна информация?

Дорис погледна към телефона; стомахът ѝ се бе свил на топка. Ами ако във ФБР ѝ се ядосат, че ги е подвела? Можеше да изгуби работата си. Беше ги излъгала, нали така?

Но те не знаят това... Освен ако аз не им кажа.

Вивиан Хенри навярно бе просто поредната разведена глезла, реши тя, и дори да не бе заплашвала „Кадри“, сигурно си го е мислила, което си беше почти същото. В крайна сметка тя бе обжалвала решението. Това превръщаше тази Хенри в неин враг. Тя бе поставила под въпрос разумността на решението на държавата, което им струваше време, а съдът бе постановил, че Дорис е била права. Спомни си сега за присъдата. Почувства се много добре след нея. Кучката си бе получила онова, което заслужаваше, а Дорис се бе усетила важна и умна. Съобщението за съдебното решение бе дошло миналата седмица.

Телефонът седеше на близката масичка и сякаш ѝ се подиграваше. *Ти си в беда!* — безмълвно крещеше той. — *Ако съобщиш на ФБР, че си ги излъгала, тогава си в голяма беда!*

В крайна сметка нямаше никакво значение, нали така? — помисли си Дорис. ФБР няма да вкара онази жена, Хенри, в затвора заради едната заплаха. Никога досега не са вкарвали някого в затвора за това, че е заплашил „Кадри.“ А се случва непрекъснато.

Ако се обадя, ще загазя — реши тя. — *Ако не се обадя, няма да се случи нищо, нито на нея, нито на мен.*

В това имаше логика. В крайна сметка не ѝ беше работа да се тревожи за враговете на „Кадри.“ Дорис взе дистанционното на телевизора, включи го и мислите ѝ постепенно се отвлякоха към малко скучните реплики на някакъв разговор в студиото.

Ей Би Си Нюз, Ню Йорк — 5:48 следобед, източно време

След като информацията на Пийт Кук попълни липсващите парченца на пъзела, истинността на очертаващата се новина най-сетне оправда извънредното ѝ включване. Всички станции на Ей Би Си в страната се включиха към една-единствена камера в Ню Йорк.

Въведението на Питър Дженкинс бе проследено моментално от всички останали новинарски екипи на другите телевизионни мрежи, както и на телевизионните екрани в Овалния кабинет и в Ситуационната зала в Белия дом, където внезапно настъпилото ледено мълчание преряза всички разговори:

— В този момент в бурното небе над Източните щати се разиграва драма на борда на граждански товарен самолет, за който имаме основание да смятаме, че пренася заредено термоядрено оръжие. Авиолайнерът Боинг 727, опериран от малка фирма от Колорадо наречена „Скот еър“, първоначално е летял за Националното летище във Вашингтон. Преди по-малко от час обаче, ФБР е наредило на самолета да се насочи към военновъздушната база на ВМС „Патюксънт ривър“, южно от Вашингтон. Поради силните ветрове, причинени от урагана „Сигрид“, опитът за приземяване е бил неуспешен и самолетът сега е насочен към друга, неназована точка по Източното крайбрежие.

От Белия дом и други правителствени агенции последва незабавно отричане, но източници на Ей Би Си следят комуникациите „въздух-земя“ между командира на самолета и правителствени агенции, и потвърждават, че екипажът ще се опита да се приземи във военноморска база, за да се даде възможност на екип от ядрени експерти да обезвредят бомбата, която очевидно се намира като товар на борда. В този момент самолетът е насочен в друго направление и ние се опитваме да установим... към коя именно точка. Ей Би Си Нюз узна също, че екипажът на боинга смята, че бомбата е включена на обратно броене към автоматично взривяване, до което остават по-малко от три часа, считано от този момент.

Макар всичко това да е достатъчно ужасяващо, има още нещо за характера на бомбата, което трябва да бъде съобщено. Както научиха източници на Ей Би Си, в самолета се намира действащ прототип на принципно ново оръжие, каквото САЩ се опитваха да разработят още през шейсетте и седемдесетте години. Главната му

особеност е, че ако експлодира над или в близост до високоразвита страна, като нашата, не само ще убие няколко милиона души и ще обезлюди район с размерите на Вашингтон, но и ще атакува икономиката и инфраструктурата, като унищожи всички компютърни системи, компютризираните банкови и финансови системи, комуникационните мрежи, дори и телевизионната мрежа, която вие гледате в този момент.

Последва пълно описание на Проекта „Медуза“ и Ефекта „Медуза“, както и на споровете в научните среди дали такова оръжие съществува. Другите новинарски мрежи на мига задействаха трескаво телефони и компютри, за да наваксат изоставането си. Информационната машина се завъртя на бесни обороти.

След петнайсетина минути подобни сензационни репортажи с гриф „ИЗВЪНРЕДНО СЪОБЩЕНИЕ“ се появиха по всички телевизионни канали и повечето радиостанции, а жителите на погълнатото от бурята Източно крайбрежие започнаха тревожно да се взират в небето и да се питат къде ли се намира в този миг смъртоносният самолет.

Главна квартира на ФБР, Вашингтон — 5:51 следобед, източно време

Тони ди Стефано остави слушалката, пребледнял като платно, и неколцината агенти около него се запитаха какво ли се бе случило.

— Дона, намери телевизор и го включи. Някой негодник е изпял цялата история!

Той метна молива си с все сила.

— Какво е станало?

— Ей Би Си току-що са съобщили, че имаме заредена ядрена бомба, която ще се взриви в рамките на три часа.

Тони зарови глава в дланите си.

— Но, Тони... — обади се един агент, — това в общи линии е вярно.

— Знам, но последното нещо, от което се нуждаем сега, е паника в национален мащаб, а тъкмо това — той посочи телефона, — ... е което става в Ситуационната зала.

— Значи губим контрол върху операцията?

— Не съм убеден, че изобщо го искам, тоя контрол!

Все още бледен, Тони се облегна назад във въртящото се кресло и погледна през прозореца. Яростните облаци, дъждовната пелена и размазаната картина на превиващите се под най-необичаен ъгъл дървета, попаднали в пастта на бурята, бе изпълвала периферното им зрение през последния час.

— Ако тази бомба се взриви *където и да е*, в близост до населен район... *Господи!* Добре че го отклонихме оттук, но дори в „Сеймур-Джонсън“, дори в Северна Каролина, ще има милиони жертви, даже да не се получи Вълната на „Медуза“.

Тони се наведе напред и посочи към прозореца.

— Знаете ли какво ще стане с очите ви, ако имате нещастieto само да погледнете не натам, накъдето трябва, когато изригне ядреното кълбо? Ретината ви ще бъде унищожена. Мигновено.

— А ако се задейства Ефектът „Медуза“? — попита Бил.

— Тогава цялата тази страна ще е в голяма беда. — Той скочи неочаквано от мястото си. — Окей, нека не губим яснотата на мисленето си. Ето последното развитие на нещата. Самолетът е насочен към военновъздушната база „Сеймур-Джонсън“ по настояване от Ситуационната зала. ВВС ще евакуират базата и ще осигурят малка охранителна полицейска част, която ще разполага и с тежко въоръжение. Пентагонът разработва план да изхвърлят устройството в морето, ако не успеят да го обезвредят. Предполагам, че ще го взривят над водата. Как — не знам. Не е по нашата част. Нашата работа е да накараме командира да се отправи към Северна Каролина. Хората ни там ще имат задачата да поемат екипажа и да задържат мисис Хенри в ареста. Ще им е нужна всяка секунда, за да обезвредят бомбата, тъй че последното нещо, от което имаме нужда, е тази жена да държи с бомбата заложници и да заплашва да я взриви, ако това са намеренията ѝ. — Тони огледа лицата на хората, които го бяха наобиколили, и погледът му спря върху Дона. — Разбира се, аз още не съм убеден, че мисис Хенри е нашата заподозряна. Не мога да разбера какво би спечелила, освен да тероризира правителството на Съединените щати.

— Отмъщение, Тони. Тя иска отмъщение — рече Дона.

— Възможно е да е потенциална самоубийца — добави Бил. — За какво друго ѝ е да живее, Тони? След всичко онова, което вече е

направила, всяко жури от съдебни заседатели ще я осъди до живот и ще изхвърли ключа от килията ѝ.

— Тогава трябва да разберем какво желае тя и да се надяваме, че иска нещо, което можем да ѝ дадем или да се престорим, че ще ѝ го дадем. Дона? Продължавай да ровиш в историите на останалите хора на борда. Може да открием нещо, което да е от полза.

— Имам предложение, Тони — обади се един от агентите.

— Разбира се. Давай.

— Някой проверявал ли е жилището на мисис Хенри в Маями с гайгеров брояч? Това може да даде отговор на някои ключови въпроси. Не можеш да събираш радиоактивни материали, без да оставиш следи.

Тони изгледа мълчаливо мъжа за няколко секунди.

— Неудобно ми е да го призная, но не се сетих досега. Можеш ли да се погрижиш за това? Бюрото ни в Маями ще трябва да получи бързо заповед за обиск.

— Смятай го за направено.

— А ако няма радиация? — попита Тони.

— Тогава навярно няма и бомба.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Главна квартира на ФБР — 5:55 следобед, източно време

Дона се появи с нова купчина факсове.

— Готов ли си? Получих сведения за двама от екипажа.

— Давай.

Тони се отпусна тежко на стола и започна отново да разтрива челото си.

— Това е за втория пилот. Име — Джон Търнър Хазърд, прякор „Док“, възраст — 63 години, роден в Конуей, Арканзас, син на методистки свещеник, служил в морската пехота през войната в Корея, уволнен с почести през 1953-а, обучил се за летец по програмата за преквалификация на войниците и е постъпил в „Пан Американ еърлейнз“, след като е летял на най-различни самолети. Работил е като пилот и командир в „Пан Ам“ до фалита на компанията през осемдесетте години. Защитил е бакалавърска степен в Южния Илинойски университет през осемдесет и девета и магистърска в Сиракюз през деветдесет и втора. Женил се е три пъти, разведен три пъти. Никакви данни за насилие в семейството. Безупречно досие на пилот във ФАА. Няколко глоби от пътната полиция през последните години, както и забележителен списък от глоби за неправилно паркиране през 1983-а, но няма никакви други сериозни нарушения. Няма досие във ФБР, няма искове към него, няма проблеми. Във ФАА са регистрирани твърде много заемани от него служби в авиацията от „Пан Ам“ насам, за да бъдат изброявани. В момента живее сам в град Голдън, Колорадо.

— Никак не изглежда подозрителен. Височина и тегло?

— Едър мъжага. Метър и деветдесет, сто и десет килограма от последния му изпит по физическа подготовка във ФАА.

— И морски пехотинец. Това е добре. Кой още?

— Имам данни и за бордовия инженер. Казва се Джералд Доналд Крисчън, прякор „Джери“, 43-годишен, родом от Топика, Канзас, няма данни за родителите му, завършил е Канзаския университет с

бакалавърска степен през 1975-а, има любителски пилотски лиценз от 1975-а, авиационен механик от 1976-а, постъпил същата година в „Нортуест Ориент еърлайнз“. Уволнен от „Нортуест“ през 1985-а заради неуспешно представяне на изпит след обучение. В досието му във FAA има регистрирана катастрофа без жертви с малък самолет през 1983-а, иначе досието му е чисто. Няма досие във ФБР, не е служил в армията, няма искове и тъй нататък. Крисчън е женен, има три деца и живее със семейството си в Далас. Има регистрация за фалит през 1989-а. Няма данни за глоби или други наказания от пътната полиция.

— А командирът?

— Доскоро е бил военен. Данните са на път. Дай ми още петнайсет минути.

Белият дом — 5:56 следобед, източно време

Един етаж над Ситуационната зала съветникът по националната сигурност и председателят на Обединения комитет на началник-щабове на въоръжените сили се бяха оттеглили в един хол за спешен разговор на четири очи. Генералът с четири звезди^[1], бе пристигнал по най-бързия начин от Пентагона преди десет минути.

Висок малко над метър и шейсет, съветникът по национална сигурност трябваше да вири глава, за да гледа високия метър и осемдесет и пет генерал в очите, ала го правеше с безспорния авторитет на човек, който е много приближен на президента.

— Окей, Джон, тук никой няма да ни чуе. За какво става дума?

— Намерихме хората от Специалните части, които ни трябва, Станли, за да летят със самолета, ако не можем да обезвредим оръжието, но...

— Имаш предвид да го отклоним над морето и да го взривим във въздуха някъде на изток?

— Да, а ВВС са готови да използват крилата ракета, за да го свалят на безопасно разстояние. В противен случай, нали знаеш, там е Бермуда и бог знае колко търговски кораби. Имаме и самолетноносач с група кораби, които се опитват да заобиколят урагана от юг. Дяволски неподходящо време.

— И тъй, какъв е проблемът, Джон? Защо поиска да говорим насаме?

— Нуждаем се от това оръжие.

По-ниският мъж свали очилата си, сякаш му пречеха да вижда ясно генерала.

— Какво...?

— Ако ученият, който е конструирал онова нещо, наистина е успял да създаде оръжие, предизвикващо Вълната на „Медуза“, ние трябва да разберем какво има в него и как действа. Трябва да се опитаме да го спасим чрез обезвреждане, вместо да го взривяваме или да го изхвърляме в океана. За да стане това, ни е достатъчен един час полет на боинга над Атлантика — когато остане един час до взривяването на бомбата. Смятаме, че за един час ще можем да я обезвредим.

— Джон... — висшият чиновник от Белия дом поклати глава и стисна зъби, — ... ти ми говориш, че искате да си играете на ашици със заредена термоядрена бойна глава на американска земя? Не разбираш ли какъв дяволски късмет извадихме, че не избухна над кабинета ти? Съзнаваш ли какъв брой човешки жертви е заложен на карта? Не ти ли е ясно, че ако допуснем грешка, това дяволско изчадие е в състояние да промени хода на историята?

— Много добре разбирам рисковете.

— Не съм напълно убеден. Знаеш ли освен това, че тази новина току-що бе излъчена? Много добре разбираш, нали така, че не можем до безкрайност да крием от медиите какво предприемаме?

— Съзнавам всичко това, но цялата тази работа е от огромно значение за националната сигурност.

— А аз съм съветникът по националната сигурност, но чакай... чакай малко! — Той вдигна ръка във възпиращ жест. — Какво възнамерявате вие, военните, да сторите, ако не успеете да го обезвредите? За бога, нима планирате да го взривите, след като ви останат само седем секунди — също като Джеймс Бонд?

— Това бе „Голдфингър“, 1964-а, Станли. Чудесен филм, но Бонд не взриви бомбата във Форт Нокс^[2], някой друг дойде и я обезвреди. Ако не можем да я обезвредим, тогава десет минути преди взривяването ѝ ще детонираме мощни експлозиви и ще я унищожим.

— Ами ако грешите?

— От десетилетия работим по тези планове — за непредвидени обстоятелства при откраднати бойни глави или повредени оръжия. Изгарянето е по-непрецизно, затова вече сме изпратили мощни експлозивни към базата. Ще ги монтираме, докато специалният отряд по обезвреждането се опитва да изключи таймера на бомбата.

— Ами ако часовникът ѝ лъже? Ако гръмне по-рано, ако съсипе икономиката ни, ако избие милиони хора в Северна Каролина, да не говорим за собствените ви специалисти, след като можем да я изхвърлим безопасно над Атлантика? Нима искаш да поемеш тези рискове, Джон, само за да я изучите?

— Да. Ние смятаме, че е от жизненоважно значение да притежаваме тази технология.

— Защо е жизненоважна? В момента не се намираме във война с никого, в случай че не си забелязал.

Генералът въздъхна и погледна надолу по коридора, преди да забие поглед в краката си и да реши колко да каже.

— Добре, Станли, казано накратко, в края на седемдесетте ние бяхме сигурни в две неща. Първо, че нашите основни средства — военни и граждански, комуникации, електроснабдителна мрежа — са адекватно защитени срещу електромагнитните вълни от ядрени експлозии. Второ, бяхме доста сигурни, че подобно нещо, като Вълната на „Медуза“, не съществува.

— А сега не сте толкова сигурни?

— А сега са изминали почти две десетилетия и нашето общество е много по-различно. Комуникационните ни мрежи и почти всички клонове на стопанството — да не говорим за средното американско домакинство — зависят от компютрите. По-голямата част от работата, която свършихме преди, за да защитим националната инфраструктура срещу ЕМИ през шейсетте и седемдесетте години, сега е безполезна. Ние сме много, много уязвими дори от обикновено ЕМИ. Няма дори нужда от Вълната на „Медуза“, за да бъдат унищожени всичките ни компютри. А ако това стане, рухва цялата финансова система.

— Хм... Чел съм за ЕМИ преди години. Мислех си, че сме защитени. Значи твърдиш, че ако „Медуза“ се задейства, термоядрената трагедия ще е *най-малкият* ни проблем?

— Абсолютно. И не искам дори да си помисля какво би станало, ако тази технология попадне в нечийи чужди ръце.

— Но, Джон, нима вие изведнъж решихте, че една отхвърлена теория е вече неоспорим факт? Нали вие прекратихте тази програма преди двайсет години?

— Преди двайсет години никой не твърдеше, че притежава работещ прототип. Освен това няколко свръхсекретни проучвания в края на осемдесетте години отново откриха дебата с твърдения, че Ефектът „Медуза“ е реален и в крайна сметка — постижим. Моите предшественици не са предприели нищо по въпроса, но сега...

— Значи ако това не е наистина оръжието „Медуза“, не се налага да го проучвате и можем да го взривим в морето. Но ако е „Медуза“, ще трябва да го задържим тук, за да можете да го проучвате и да предотвратите евентуална заплаха в бъдеще. Интересна ситуация, не смяташ ли? — Съветникът по националната сигурност се изсмя и разтърка чело. — Не са ни нужни врагове. Ние се заплашваме сами. Отговори ми на още един въпрос, Джон, само на един.

— Давай.

— Възможно ли е този мъртъв учен наистина да се е снабдил с годеен за бомба ядрен материал? Мислех си, че на вас може да се разчита да държите играчките си добре заключени.

Генералът въздъхна дълбоко. Сети се за доклада, който бе получил преди много месеци — доклад, представен единствено на него преди да заеме длъжността председател на Обединения комитет на началник-щабове. Това бе плашещо разкритие, засягащо сигурността при производството на ядрено оръжие в САЩ, и военна тайна, която не биваше да узнае дори Белият дом: отчитаха, че не цялото количество радиоактивен материал в ръцете на военните, е в наличност. Той подозираше, че и Министерството на енергетиката пази подобни тайни за собствените си запаси от плутоний.

— Станли, трябва да приемем, че това е възможно. Всяка основаваща се на човешката надеждност система е несъвършена, а този доктор Хенри е бил шеф на проекта и е имал неограничен достъп. Дали неговите началници са водели на отчет всяка молекула от обогатения материал? Ще трябва да попиташ тях.

По-ниският мъж кимна с печално изражение и видя как по-високият му колега се гърчи вътрешно заради онова, което премълчава.

— Добре, Джон. Ще предам препоръките ти на президента. Той може да поиска да обсъди нещата с нас много скоро. Кога ще тръгне

екипът от Пакс ривър?

— Всеки момент. — Генералът погледна часовника си. — Би трябвало да излитат точно сега.

Военновъздушна база на ВМС „Патюксънт ривър“ — 5:58 следобед, източно време

Ококореният лейтенант от флота, заел лявото кресло на двумоторния транспортен самолет „Груман“ S-3 си спомни как бе вдигнал самолета си в силна буря от борда на самолетоносача „Джон Кенеди“ само преди два месеца. При наслагдащата се скорост на кораба и вятъра, на палубата духаше със скорост осемдесет мили — по-малко, отколкото сега на наземното летище в Пакс ривър. Ала тогава той имаше зад гърба си подсигурияващия тласък на парния катапулт. Този път разполагаше единствено с двигателите на самолета, които да го хвърлят в пастта на урагана и задачата изглеждаше малко нещо самоубийствена.

От командния център в Пентагона му наредиха по телефона да откара група хора до военновъздушната база „Сеймур-Джонсън“ в Северна Каролина, ала никой не му каза поради каква причина. Опита се да обясни колко е опасно да се лети в такова време, но адмиралът от другата страна не искаше и да чуе за каквито и да било извинения. Изглежда никой не се интересуваше от мнението на пилота. Петима души от флота и двама от ФБР щяха да рискуват живота си заедно с него, а той дори не знаеше защо.

Рулирането бе жестоко. Самолетът се развърташе произволно и едва не бе изтласкан извън пистата. Комбинирайки спирачки и газ, той се пребори с поривите и най-сетне успя да докара самолета до стартова позиция. Вече бе готов за излитане, вятърът духаше със скорост над седемдесет мили отдысно и му се струваше, че ще успее да развие мощност, да дръпне щурвала и да се издигне над земята.

Във всеки случай засилването нямаше да бъде дълго.

— Готов ли си? — попита той втория си пилот.

Чифт изплашени очи се взряха в него с престорено хладнокръвие и младши лейтенантът кимна.

Подаде газ, увери се, че и двата двигателя работят стабилно и освободи спирачките. Самолетът сякаш залитна напред и след това се

вдигна мигновено, докато той се опитваше да натиска носа му надолу, за да набере достатъчно скорост. Насочиха се към тъмна маса от облаци, която пресичаше далечния край на пистата. Дъждът плющеше силно, а висотомерът започна да отчита изкачването им.

— Прибери колесника — заповяда той.

Вторият пилот застопори лоста, самолетът зави наляво и се насочи на север. Метеорадарът бе безполезен: екранът бе изпълнен от червени петна, предупреждаващи за жестоко време, в което никой авиатор не би посмял да лети. Беше се опитал да разгадае картината на радара преди да излети, ала цялото небе изглежда бе изпълнено от мощна гръмотевична активност и наличието на един малък, подобен на кука израстък в края на масивно образувание северно от летището, бе убягнал от вниманието му — до този момент.

Неземният грохот на хиляда товарни влака и на вятъра, който се въртеше със скорост, надхвърляща триста мили в час, достигна до ушите му в мига, в който груманът навлезе със скорост деветдесет и девет мили в час в плътната фуния на смерча и мигновено се завъртя настрани; по този начин неколkokратно бяха надвишени всички проектни натоварвания на конструкцията: крилете и опашката се откъснаха и се разхвърчаха в облак алуминиеви парчета. В същата частица от секундата десният двигател се откъсна и витлата му надупчиха разпадащия се фюзелаж, който пропадеше в пропастта. Корпусът на самолета, лишен от структурната си цялост, се разцепи и избухна в парчета метал, а хората в него мигновено се превърнаха в безжизнени, летящи към търбуха на фунията предмети. За по-малко от две секунди онова, което бе летяща машина, се превърна в страховит дъжд от отломки, които падаха северно от базата.

На радарните екрани на диспечерите самолетът изведнъж се превърна в многобройни цели, а след това напълно изчезнаха и сигналите на транспондерите му. От кулата видимостта в северна посока бе нулева. Никой не отговори на непрекъснато повтаряните позивни. Минаха почти три минути преди диспечерите да стигнат единодушно до заключението, че груманът и деветте души на борда му са преминали в небитието.

Операторът на кулата вдигна слушалката на телефона за спешна връзка, когато сирената на аварийния локатор започна да вие в говорителите.

На борда на „Скот еър“ 50 — 6:01 следобед, източно време

Линда Макой тъкмо се връщаше към кабината, когато Скот Макей я пресрещна в прохода.

— Скот! — хвана го тя за ръката и кимна назад, към опашката на самолета. — Онова нещо бълва още предупреждения. Трябва да ги чуеш.

Той я последва бързо към задната част на третия палет. Вивиан Хенри стоеше изправена, скръстила ръце, вперила поглед в екрана на трийсетина сантиметра от лицето ѝ, ала същевременно успяваше да запази и дистанция, сякаш докосването до гнусното дяволско изчадие щеше да я зарази. Погледна към Линда и командира.

— Повтаря същите предупреждения отново и отново, но нищо не разбирам.

Скот застана до нея и се вгледа в екрана.

... Много добре знам, че има планове това устройство да бъде преместено. Предвидил съм всички възможни методи на преместване и съм конструирал устройството така, че да засече всяко движение по всички възможни оси. Не съществува никакъв физически достъпен ключ или сензор, чрез който можете да въздействате, или да го обезвредите. Ако се опитате да го преместите, то **ЩЕ ЕКСПЛОДИРА БЕЗ ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ**. Освен това не си мислете, че взривяващият механизъм би могъл да бъде обезвреден чрез силен експлозив или изгаряне. Това не е стандартно военно ядрено устройство. Ако се опитате да го изгорите, или да взривите нещо близо до него, ядреният „спусък“ ще се задейства и ще го активира, преди да сте успели да проникнете през външната му обвивка. Разполагате с един час, петдесет и девет минути, за да евакуирате Пентагона и целия окръг Колумбия.

Линда видя как Скот Макей отстъпи леко назад. Изражението му бе леко замаяно, изглеждаше изцяло потънал в размисъл.

— Разбра ли какво има предвид? — попита Вивиан.

Скот не отговори. Вниманието му продължаваше да бъде изцяло погълнато от екрана.

Тогава Вивиан се обърна към Линда.

— Онова, което не разбирам, е твърдението му, че може да засича движение, а единственото, което сме правили, откакто е задействано, е да се движим. Нагоре, надолу, настрани и обратно.

— О, господи! — сепна я гласът на Скот, чийто объркан поглед се стрелна от Вивиан към Линда и обратно.

— Какво? — попита веднага Линда.

Неочаквано раздрусване от турбуленцията ги принуди да изгубят равновесие. Линда сграбчи едно крепително въже, но Вивиан залитна надясно и Скот едва не падна, опитвайки се да я задържи. Когато самолетът се стабилизира, той улови погледа на Линда.

— Няма нищо. Просто си помислих...

— Нещо против да го споделиш? — настоя тя.

Скот погледна Вивиан, после — отново Линда.

— Добре. Изчадието твърди, че може да засича движение, но очевидно не може, защото все още си мисли, че е в Пентагона. Обзалагам се на всичко, че там вътре има инерционна навигационна система и програмата ѝ някак си се е застопорила, щом е засякла, че сме влезли в координатите на Пентагона.

— Което означава, че...? — попита Линда.

— Означава, че можем да изхвърлим проклетото нещо зад борда или да го преместим където и да е и то няма да усети разликата. — Скот погледна Вивиан. — Не знам дали твоят бивш съпруг е блъфирал или не. Ти каза, че никога не блъфира и може би си права. Може би устройството му се е повредило. Но съм адски сигурен, че това проклето нещо *не може* да засича движение. Ти си права за това, Вивиан.

Вивиан Хенри изведнъж пристъпи напред към открития екран и прочете още веднъж съобщението. Обърна се със странно изражение, погледът ѝ бе вперен отвъд командира, към задната врата на отсека.

— През всичките тези години аз вярвах на всяка дума, която Роджърс ми казваше, защото той бе постановил да бъде така. Мисля... мисля, че е време да спра да му вярвам.

Тя тръгна бавно към Линда и Скот, подмина ги и продължи неотклонно към дъното на почти празния товарен отсек. Беше извървяла няколко крачки, когато Скот осъзна какво правеше.

— Вивиан! Сензорът за дистанцията до пейсмейкъра не е като навигационната система!

— Не искам да му вярвам — произнесе тя с неочаквано силен глас, който надвика шума на въздушния поток.

Скот видя как Линда погледна първо към монитора, после отново към Вивиан, а в очите ѝ ясно се четеше тревога.

Вивиан бе изминала три метра и продължаваше да върви неотклонно. Премина петметровата граница и продължи без колебание, а Скот затаи дъх.

Не се чу никакъв звук от изобретението на Роджърс Хенри. Никакъв знак за отговор. Скот си припомни думите на Док, че заплахата с пейсмейкъра може и да е фалшива. Вероятно бе прав.

Вивиан бе изминала вече осем метра и продължаваше към тоалетните в края на корпуса.

Ако и тази заплаха се окаже фалшива — помисли си Скот, — може би ще е възможно да приемем, че всичко това е номер. Остави няколко секунди мислите си да се щурат свободни. Как би се чувствал, ако всичко се окажеше измама? Как би се чувствал да узнае, че са били подтикнати да предприемат онова почти самоубийствено кацане в Пакс ривър за едното нищо?

Вивиан стигна до дъното на салона и сложи ръка върху вратата към стълбичката в опашката. Обърна се бавно и върху лицето ѝ се появи нещо като лека усмивка, първата ѝ усмивка, която Скот бе видял, откакто се бе качила на борда.

Той самият усети как поема дъх и чу нервния смях на Линда.

Вивиан разтвори ръце и склони глава, сякаш правеше реверанс пред признателната публика.

— Ти беше права, Вивиан! — извика Скот и гласът му изкънтя в празната коруба на товарния салон, докато не бе удавен от друг звук, чийто източник беше зад тях — идваше откъм „Медуза“.

— *Вивиан Хенри се е отдалечила на повече от пет метра от това устройство в нарушение на моята заповед!* — избумтя компютризираният глас на Роджърс Хенри. — **ПРЕДУПРЕДИХ ВИ!** Тя

трябва физически да докосне това устройство в следващите пет секунди, за да бъде избегната мигновената му детонация.

Вивиан хукна като ужилена, прелетя покрай Скот с широко отворени, ужасени очи, хвърли се към задната част на устройството и с двете си длани омекоти падането си върху металната повърхност.

— *Връщането ти е установено, Вивиан* — рече гласът, веднага щом тя докосна повърхността, — *но ти прояви неподчинение. Детонацията ще бъде осъществена след трийсет секунди. Помисли си за милионите, за чиято смърт ще бъдеш отговорна. Ти допусна фатална грешка, Вивиан.*

Друг безплътен звук — безизразен компютърен глас — започна обратното броене; Скот и Линда се спогледаха безпомощни.

— *Двайсет и осем, двапет и седем, двапет и шест...*

Гласът на Вивиан се извиси зад тях като мъчителен контрапункт:

— *Не! Бъди проклет!*

— *Двайсет и три, двапет и две, двапет и едно...*

Линда Макой изведнъж се хвърли към задната част на устройството. Избута Вивиан настрани, бръкна вътре и започна да набира на клавиатурата всяка възможна комбинация, която ѝ идваше на ум, опитвайки се да получи отговор.

— *Деветнайсет, осемнайсет, седемнайсет...* — Гласът продължаваше да брои неумолимо и безстрастно.

Скот усещаше как времето сякаш разширява границите си, а собствените му мисли трескаво препускаха напред. Бяха прекалено самоуверени, бяха направили фатално предположение, бяха притиснали противника твърде много. А вече беше късно да преосмислят нещата. Нямахше с кого да преговарят. Възможността скоро да умре затрептя пред очите му като реалност.

Док и Джери! Ако трябваше всички да умрат, навярно им дължеше да ги предупреди няколко секунди по-рано. Нямахше да има време за обяснения. Може би щеше да стигне до кабината, ако хукнеше веднага...

Думите, изречени от Док половин час по-рано, изведнъж блеснаха отново в съзнанието му като светкавица. „Негодникът се наслаждава да я измъчва“ — бе казал Док. — „Той не иска всичко да свърши ей така. Той ще предупреждава отново и отново, за да поддържа страха й“.

Обляната в сълзи Вивиан Хенри падна на колене и заблъска в безсилието си с юмруци неподдаващата неръждаема стомана на контейнера. Линда Макой продължаваше да чатка по клавишите с маниакална решителност. Тогава Скот осъзна, че всичко ставаше точно така, както го бе планирал Роджърс Хенри.

— *Десет, девет, осем...*

— Какво правиш? Пусни ме! — изкрещя Линда.

— Няма да се случи нищо, Линда.

— *Шест, пет...*

— Трябва да го спрем! — изкрещя отново тя и се опита да издърпа ръката си от неговата.

— *Четири, три, две...*

— Това е блъф, Линда!

— *Едно.*

Тишина.

Линда Макой бе като вкаменена. Потърси с очи Скот. Погледна контейнера, после Вивиан, която тихо ридаше на колене.

Ако се изключи шумът на въздушния поток, от устройството не се чу нищо в продължение на трийсет безкрайни секунди.

Най-накрая компютризираният глас на Роджърс Хенри прозвуча отново с една дума:

— *Бум!*

Върху екрана се върна първоначалният часовник, който отброяваше безшумно времето до взрива — числата 1:57 се виждаха ясно.

Линда затвори очи, залитна за миг, облегна се на Скот и сграбчи раменете му за опора. Той я улови неловко, след това я притегли към себе си и я прегърна силно.

Младата жена отпусна глава върху рамото му и той усети как цялата трепери.

Тя най-сетне се изправи и се отдръпна, като дискретно стисна ръката му.

— Толкова неудобно се чувствам...

— Недей — прекъсна я тихо Скот. — Аз също... отначало... си помислих, че сме мъртви. Но ти поне се опита да сториш нещо.

Тя потърси погледа му.

— Как разбра?

— Док ми бе казал нещо по-рано, в кабината. Както винаги, той се оказа прав.

Те се гледаха в очите няколко секунди, Линда не изпускате ръката му, а после двамата се обърнаха да помогнат на Вивиан да се изправи. Поеха я помежду си, но малко по-късно тя настоя да седне отново на одеялото, където бе седяла и преди.

— Видяхте ли? — рече тя. — Не блъфираше. Той винаги печели.

Линда и Скот коленичиха до нея.

— Но той *наистина* блъфираше, Вивиан. Ние сме още живи.

— Не блъфираше за пейсмейкъра. Той продължава да иска да ме убие. Исква да се наслади на агонията ми.

Линда Макой взе в длани лицето на Вивиан и я принуди да я погледне в очите.

— Чуй ме, Вивиан. Роджърс Хенри не може да се наслади на нищо. Той е мъртъв! Разбираш ли? Това е просто едно устройство, което е програмирал, и толкоз. Ние заедно можем да го победим, защото то показва повреда. Не знае, че е преместено. Това и фактът, че иска да те тормози, ни дава шансове.

Вивиан се усмихна леко, потупа Линда по ръката и извърна поглед, без да види озадаченото изражение на командира. За какви възможности говореше тя? Какво можеха да сторят? Всичко вече зависеше само от групата експерти от Пакс ривър.

Линда нагласи и пристегна крепителното въже около кръста на Вивиан.

— Ние сега ще отидем отпред — рече тя, — но аз скоро ще се върна.

Главна квартира на ФБР, Вашингтон — 6:05 следобед, източно време

Новината за катастрофата в Пакс ривър потресе Тони ди Стефано и екипа му. Докато десетки военни и цивилни служители трескаво се опитваха да намерят някой друг достатъчно опитен експерт, който да може да обезвреди нестандартно ядрено оръжие, бавно започна да се очертава реалността, че най-добрата им възможност да обезвредят „Медуза“ се бе изпарила с останките на грумана.

— Какво да направим, Тони? — попита тихо един от екипа му, след като ги информира за случилото се.

Тони ди Стефано въздъхна дълбоко и кимна към река Потомак.

— Току-що ми се обади директорът. От тук нататък командването поема Пентагонът, за да може — както се изрази той — да обедини усилията на всички. Ние просто ще стоим настрани и ще помагаме.

— Какъв е тогава изводът? Че вината за торнадото и за катастрофата със самолета е наша, така ли? — попита Дона.

Тони отхвърли с жест на очевидно раздражение въпроса ѝ.

— Това е война за територии, какво друго? Щом е ядрено оръжие, значи е на военните.

— Те допускат ли възможността престъпникът да е мисис Хенри? — попита Дона.

— Ти ще направиш всичко възможно да узнаят за нея, нали, Дона?

— Ако това е заповед.

— Заповед е. — Тони се огледа, за да привлече погледите на останалите. — Окей, на нас все още ни предстои да арестуваме мисис Хенри, когато самолетът кацне, ала военните ще трябва да се заемат с бомбата.

— Мислиш ли, че ще се провалят? — попита Бил.

— Ти служил ли си в армията? — попита Тони.

Агентът кимна.

— Аз също. Във военновъздушните сили.

— А аз — в сухопътните.

— Окей. Като изхождаш от опита си колко новаторско, изтънчено и интуитивно е обикновено мисленето на военните, *ти* чувстваш ли се сигурен в способността им да се справят с може би най-опасното оръжие, което се е появявало на Североамериканския континент?

Бил кимна мрачно.

— Разбирам какво имаш предвид. Но все още съществува възможността да не е истинско.

— Не, не съществува такава възможност.

Един глас накара двамата да се обърна към агента, който влезе с подложка за писане в ръка.

— Тони, току-що говорих по телефона с екипа ни по претърсването в Маями. Обследвали са дома на семейство Хенри и работилницата с гайгеров брояч, облечени в защитни костюми.

— Е, и?

— Открили са следи от плутоний, както и облицована с олово кухня в бетонния под, където този д-р Хенри очевидно го е държал. Намерили са и контейнер с надписи на Агенцията за ядрен контрол, както и два резервни механизма за взривяване на ядрени заряди — и двата силно модифицирани. Първоначалната версия е, че регистрираният контейнер със същия сериен номер, който трябва да е скрит дълбоко в Ханфорд, Вашингтон, е навярно празен.

— Боже мой!

Дона кимаше енергично.

— Така си и помислих! — рече тя. — Семейство Хенри са разполагали с необходимите средства за целта. Имали са средствата, имали са и мотив. Което означава, че ние трябва да заловим живия от двамата.

И тя се зае да звъни в Пентагона, преди още Тони да бе предложил това.

[1] Най-високият военен чин в Щатите е генерал (адмирал) с четири звезди, равностойно на армейски генерал по нашата военна йерархия. — Б.пр. ↑

[2] Във Форт Нокс се пази златният резерв на САЩ. Заговорът за взривяването му е и в основата на сюжета на споменатия филм с главен герой Джеймс Бонд. — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На борда на ВВС Едно — на път за Токио — 6:05 следобед, източно време

Президентът на Съединените щати спусна крака от леглото и посегна към окачените на стената слушалки с микрофон, чрез които се свързваше с пилотската кабина, на стотина метра по-напред. Вече бе невъзможно да спи, макар Първата дама да бе закрила главата си с възглавница и да бе заспала отново, когато обажданията във връзка с кризата започнаха през десетминутни интервали.

Полковникът — командир на Боинг-747 — отговори почти мигновено.

— Джим, ще се наложи да се връщаме обратно. Откарай ни обратно във Вашингтон колкото можеш по-бързо.

— Слушам, сър. Ще ни е необходимо дозареждане във въздуха северно от Джуно.

— Направи всичко, което е необходимо. Колко време ще ни отнеме полетът до дома?

— Над девет часа и половина, сър. Сега се намираме над западния край на Алеутската верига.

— Ураганът ще достигне кулминацията си далеч преди това, Джим. Знаеш за кризата с онзи 727 нали?

— Да, сър.

Президентът постави интерфона на мястото му и вдигна глава към монитора, който показваше настоящото им местоположение. Малкият компютърен символ, който изобразяваше самолета, вече извършваше ляв завой, за да се насочи обратно на изток.

Той вдигна телефонната слушалка и приглади коса назад, преди да набере номера по сателитната връзка.

— Станли, на път сме към дома. Събери всички в Звездния кабинет, ще се срещна с вас там след десет минути. Трябва първо да се облека.

— Добре, сър.

Осем минути по-късно необръснатият петдесет и пет годишен президент влезе в телеконферентната зала: помещение с размери пет на шест метра, облицовано с орехова ламперия на долната палуба на 747, където го очакваха държавният секретар, американският посланик в Япония и неколцина сътрудници. От другата страна на полираната орехова маса, която разсичаше помещението по дължина, се бяха събрали съветникът по националната сигурност, заместникът му, председателят на Обединения комитет на началник-щабове и още четирима души. Те се обърнаха и кимнаха при влизането на президента.

Масата изглеждаше като едно цяло. Но всъщност само половината ѝ бе на борда на ВВС Едно. Другата половина — както и другата половина от стаята и хората в нея — бяха холографски изображения, възпроизвеждани от масивен поток от данни, които посредством комуникационен спътник свързваха ВВС Едно с идентично помещение, наскоро обзаведено до Ситуационната зала в сутерена на Белия дом на пет хиляди мили разстояние.

Президентът погледна в очите съветника си по националната сигурност и поклати леко глава.

— Удивителна технология, Станли. Винаги ми се налага да потисна желанието си да се ръкуваме през екрана, стената, или както там го наричат.

Станли кимна.

— Така е, сър. И аз мога почти да се закълна, че се намираме в една и съща зала.

— Дяволски съм доволен, че я имаме в моменти като този. Добре, приятели — започна президентът, огледа всички събрали се и им даде знак да седнат: — Нека да започваме. Какво знаем, какво правим и къде са пресечните точки за решенията?

Всички заеха местата си, освен генералът, който взе купчина листи и обясни накратко теоретичната основа на Вълната на „Медуза“, съобщил за катастрофата на екипа по ядрена безопасност в Пакс ривър, за откритите следи от плутоний в гаража на Роджърс Хенри в Маями, за заключението на ФБР, че престъпникът е Вивиан Хенри и за плана да се залови мисис Хенри, а бомбата да се обезвреди в Северна Каролина. След като генералът приключи, той усети, че президентът го наблюдава много напрегнато.

— Джон — започна президентът, — защо, по дяволите, Северна Каролина? Не можем ли да намерим някое по отдалечено място? Успяхме да ги отдалечим от Вашингтон, но не бива да подлагаме на опасност *който и да било* населен център.

— Ураганът „Сигрид“ засяга вече и военновъздушната база „Сеймур-Джонсън“, сър, а по-отдалечените места са или твърде навътре в обсега на бурята, или са твърде на запад, за да бъдат достигнати безопасно в оставащото време. Не забравяйте, че сме много силно ограничени от данните за обратното броене до взрива на бомбата, които екипажът ни докладва.

— С колко време разполагаме?

Генералът погледна часовника си.

— С един час и четирийсет и шест минути.

— А колко време остава до приземяването в „Сеймур-Джонсън“?
— попита президентът.

— Около трийсет минути, сър.

— А... колко време е необходимо да се обезвреди онова проклето нещо?

Генералът се поколеба малко по-дълго преди да отговори, което на върховния главнокомандващ се стори цяла вечност.

— Вие не сте сигурни, че *ще можете* да я обезвредите, нали, Джон?

— Всъщност... разбира се, че не сме, сър. Това очевидно е саморъчно изработено устройство. Докато не го видим, нямаме представа дали може да бъде обезвредено.

— И сте изгубили най-добрите си хора при онази катастрофа в Пакс ривър, нали така?

Генералът сви рамене.

— Ние изгубихме хората, които бяха специално подготвени за такава цел, сър, да. Но открихме неколцина други, които знаят какво трябва да правят.

— Какви са рисковете да го взривят без да искат, докато ровят из него?

— По наше мнение — никакви, сър. Те са инструктирани да действат изключително внимателно. Освен това са информирани за опита на д-р Хенри и на жена му, която очевидно изпълнява желанията му и се представя за жертва.

— И ако не можете да го обезвредите, планът е да го взривите на място, заедно със самолета, така ли?

Генералът кимна.

— Ще монтираме мощни експлозиви в мига, в който завземем самолета. Вие разбирате, сър, че ядрените оръжия не могат да се взривят случайно. Те...

Президентът вдигна ръка, за да прекъсне лекцията му.

— Бил съм пилот от ВВС, командир на С-141 и на активна служба, и в запаса, нали не си забравил, Джон? Превозвал съм ядрени бойни глави напред-назад доста години. Поне петнайсет пъти съм инструктиран за аварийно ликвидиране.

— Извинете, сър.

— Продължавай, моля.

— Базата и живеещите наоколо вече се евакуират, но ако трябва да го взривим, ще се получи същият ефект като от взривяването на петстотинкилограмова конвенционална бомба. Събирането на разпръснатия радиоактивен материал ще отнеме обаче няколко дни.

— Ами мисис Хенри? Казаха ми, че устройството отчитало отдалечаването ѝ на повече от пет метра.

— Във ФБР смятат, че това е номер, сър, за да получи възможност да извърши замисленото. Във всеки случай ние сме готови с друг радиопредавател, който да имитира онзи слаб сигнал, който евентуално би излъчвал пейсмейкърът ѝ, ако нейните твърдения излязат верни.

— Джон, ти наистина ли вярваш, че тази жена е способна на това? Имам предвид дали вярваш, че би могла да построи сама оръжието „Медуза“?

Преди да отговори, председателят на Комитета на началник-щабовите се огледа, после се вторачи за няколко секунди в президента.

— Ние нямаме формирано мнение за мисис Хенри. Просто мислим, че ще е най-добре да се отнесем към бомбата като към истинска.

— Добре казано от играч, който пази терена си, Джон, но аз искам личното ти мнение за мисис Хенри. Не съм попитал „вас“, а попитах теб.

— Нямам мнение, сър — отвърна бързо генералът.

— Ами тогава си състави! Знаеш какво мисля за личната отговорност и как ненавиждам всички бюрократични глупости, нали? Нима всички тук си мислехте, че вдигам само пушилка?

Президентът се огледа във всички посоки, а събралите се около масата поклащаха глави и изглеждаха изпаднали в неудобство. Погледът му се върна върху генерала.

— Добре. А сега, Джон, искам личната ти преценка. Аз одобрих решението да поемете от ФБР управлението на тази криза, тъй че може би ще трябва да решиш съдбата на тази жена, ако не можете да я отделите безопасно от бомбата ѝ. Наистина ли смяташ, че тя би могла да скрои такъв номер с намерението да държи правителството на Съединените щати като заложник? Знам, че е изгубила пенсията си и е заплашвала някого в „Кадри“. Получих по телефона цялата информация от ФБР преди десет минути. Но всичко това...?

Гласът му утихна, ала лицето му изразяваше подчертан скептицизъм.

— Аз наистина го намирам трудно за вярване — отвърна генералът.

Президентът кимна.

— Аз — също. На мен начинът, по който мъртвият съпруг е програмирал това устройство, за да тероризира жена си, ми се вижда много странен. Затова смятам, че зад тази история се крие нещо друго! Не мислите ли?

Генералът леко вирна глава.

— Господин президент, мисля, че не ви разбрах.

Президентът изведнъж се изправи и започна да се разхожда зад другите столове на масата откъм страната на ВВС Едно.

— Опитвам се да предвидя какви удари би трябвало да очакваме през следващите два часа. Съществуват два безкрайно различни портрета на тази мисис Хенри. Единият е на гневна, отмъстителна личност, решена на крайни и безразсъдни действия, които заплашват нацията и правителството на Съединените щати; портрет, който би могъл евентуално да включва и чудовищен самоубийствен план. Другият портрет обаче е на торможена бивша съпруга, подучена от умиращия си съпруг, без да подозира нищо, да откара след смъртта му ядрено оръжие в Пентагона, оръжие, програмирано най-малкото да я тероризира, ако не в крайна сметка и да я убие.

Бюрото смята, че жената от първия сценарий се прикрива под маската на жената от втория. Престъпничка, която играе ролята на жертва. Ако това е вярно, трябва да подходим много внимателно в „Сеймур-Джонсън“. Тя би могла, например, да смъкне маската и да твърди, че държи пръста си на спусъка, и ако нашите хора не се оттеглят или не направят нещо друго, тя да натисне копчето далеч преди да можем да неутрализираме устройството. Но ако това *не е вярно* и ние правим грешка в предположенията си, можем да изгубим безценно време, опитвайки се да я арестуваме, след като е било възможно просто да помолим екипажа да отвори вратите. Тук си имаме работа с огромна, безпрецедентна заплаха. Не искам да губим никакво време заради предположения. Ето защо обсъждаме толкова нашироко това. Мисля, че сме стигнали до прибързано заключение.

Той се тръшна на стола си.

Съветникът по националната сигурност обсъждаше нещо с пресекретаря на заден план. После се изправи неочаквано.

— Господин президент...

Президентът му даде знак да изчака.

— Искам да узная от теб едно нещо, генерале. Доколкото съм информиран, първоначално е съществувал план да свалим екипажа, да качим на борда двама наши пилоти с парашути, които да насочат самолета към океана, да го включат на автопилот и да скочат, а той да продължи полета си докато се взриви. Сега обаче разбирам, че ще се опитват да обезвреждат устройството. Тази технология наистина ли ни е толкова необходима, та да рискуваме експлозия? Съзнавате ли, че тя ще изпепели близо милион души, ако се случи в „Сеймур“? Оправдан ли е такъв чудовищен риск, за бога?

Генералът клатеше глава.

— Ние изобщо не смятаме, че рискуваме случайна експлозия, като се опитваме да го обезвредим, но това е своего рода Параграф 22, господин президент. Ако това оръжие наистина е „Медуза“, ние *трябва* да се сдобием първи с технологията. Ако не е „Медуза“, можем просто да го изхвърлим в морето без никаква опасност за националната сигурност.

Сега президентът поклати глава.

— Генерале, ти говориш за Вълната, а аз говоря за убийството на американски мъже, жени и деца, за опустошаването на икономиката на

Северна Каролина, за ослепяването на хора, за заболяването им от рак, за травматизирането на цялата нация, най-сетне и за грандиозен политически и международен скандал! Съзнавам, че Вълната на „Медуза“ е далеч по-тежка социална заплаха, но се надявам, че не си забравил за човешката цена, ако грешите и това проклето нещо се взриви.

— Сър, не исках да внушавам, че...

Президентът вдигна ръка.

— Ти казваш, че нашите национални интереси изискват да се опитаме да се сдобием с технологията. Аз много се надявам, че си прав, но искам и другата възможност да остане открита. Искам да имате там под ръка самолет С-141 или С-17 с готовност да излети. Вместо да го взривявате в „Сеймур“, ако не можете да го обезвредите, натоварете го и го изхвърлете в морето.

Президентът погледна изпитателно цивилните в Ситуационната зала на пет хиляди мили разстояние от него.

— И двата типа самолети, както знаеш, могат да отворят опасните си товарни люкове и да изхвърлят товара по време на полет. Ако нашите експерти решат, че не могат да го обезвредят, или обезвреждането е малко вероятно, веднага прекратете всичко и го откарайте далеч в морето. Ако има обещаващи признаци, добре, работете, като се подсигурите със силните експлозиви. Но аз по-скоро бих го изхвърлил, отколкото да поема риска да се взриви на американска земя. — Погледът му се отмести от съветника по национална сигурност отново към генерала. — Джон, можем ли да прехвърлим там С-141 навреме?

Генералът кимна.

— Да, сър. Ще изпратим веднага един от Чарлстън. Не е далеч. Но има и друг проблем.

— Да?

— Ако го взривим в „Сеймур“, ще елиминираме Ефекта „Медуза“. Ако го детонираме в морето като го изхвърлим, е напълно възможно да се получи Вълната, която то е проектирано да генерира.

Президентът замълча няколко минути, взрян в лицето на генерала, след което се обърна към Шапиро:

— Окей, Станли, какво още?

— Сър, изправени сме пред засилваща се паника в обществото. Медиите съобщават за заредена ядрена бомба, която лети над градовете ни. Ще се наложи да излезем с официално изявление.

— Доколкото разбирам, дотук сме отричали всичко, нали? — попита президентът и се обърна към пресекретаря, който кимна.

— Да, но медиите са наясно с Ефекта „Медуза“, както и с последствията от ядрен взрив над гъсто населен район. И тъкмо поради това е паниката. Естествено, фактите стават все по-объркани. Но телефоните ни загряха от обажданията на редица влиятелни индустриалци, които настояват да бъдат защитени електронните им системи за обработка на данни.

— И какво им отговаряме?

— Аз... ами, не е кой знае какво. Все още не сме признали официално, че съществува проблем.

— Добре, от тук нататък това се променя. Разполагаме ли с достатъчно опитен човек, който да ни информира как да се защитят компютърните системи? — Президентът огледа всички безизразни лица. — Значи тук сме най-уязвими, нали?

Един млад мъж с папийонка се прокашля, след като съветникът по националната безопасност го посочи.

— Господин президент, поканих тук д-р Ралф Йенсен от Службата за оценка на технологиите. Той е експерт по ЕМИ. — Обърна се към Йенсен, който изглеждаше почти ужасен. — Докторе?

— Добре дошъл, д-р Йенсен. Моля ви да ни помогнете — насърчи го президентът. — Ако бъде причинена Вълната на „Медуза“, какви ще са пораженията и какво можем да посъветваме хората да направят, за да изпреварят времето.

Д-р Йенсен огледа лицата на хората и от двете страни на екрана, прокашля се още няколко пъти преди да заговори с изненадващо силен глас:

— Сър, казано накратко, няма нищо, което можем да сторим, ако ни връхлети истинска, с континентални размери Вълна на „Медуза“. Ще са необходими екрани от тежки метали около всяко компютърно устройство, а никой няма време да ги осигури. В самите силициевы чипове на повечето системи ще се стопят вътрешните превключватели. Ако системите бъдат изключени обаче и не се обработват потоци от данни, записите в голямата си част няма да бъдат поразени. Би

трябвало да се посъветва всеки, който оперира критично важна или голяма система — като банка или стокова борса например — да затвори веднага и да прибере всички носители с данни колкото се може по-надълбоко. Всички дискове, ленти и други носители на информация навярно ще оцелеят, ако не бъдат използвани в момента, когато това се случи. Но ще се наложи да бъде подменен целият компютърен хардуер.

— Когато казвате „целия“, докторе, какво точно имате предвид?

Младият учен поклати глава.

— Имам предвид, че буквално всеки силициев процесор, изложен на Вълната на „Медуза“, ще бъде безвъзвратно разрушен. Говоря за всяка базирана на силициеви чипове верига. Вие... би трябвало също така да знаете, че последните модели самолети могат да изгубят мощност и да им се наложи принудително кацане. Препоръчвам целият трафик, в който участват самолети с компютърно управлявани двигатели, да бъде прекратен веднага в национален мащаб, включително и ВВС Едно, тъй като доколкото знам, неговите двигатели също се управляват от компютри.

Той млъкна. Главнокомандващият се наведе веднага напред.

— Продължете, моля, с целия си наличен списък. Имате думата.

— Добре, сър. Ами, тук съм приготвил списък на всичко, което трябва да бъде спряно, просто за всеки случай. Доста е... смайващо колко много нашето общество зависи от компютърните чипове. Например, всички железопътни превози и метрополитени... — той вдигна отново глава, — тъ-тъ-тъ — нека обясня, че ако дадено превозно средство, управлявано от компютърен микропроцесор, тоест чипове, бъде атакувано от ЕМИ, в една милисекунда загиващият компютър ще подаде грешна команда, която ще причини преместване на железопътните стрелки, светофарите ще светват погрешно, пристанищата ще изпаднат в паника, крановете ще тръгнат накъдето си поискат или ще пускат товарите си, и тъй нататък. Всичко, което включва едновременно компютри и тежка техника, трябва да бъде спряно. Кораби и фериботи с компютърно управлявани машини могат да бъдат заварени на максимална скорост, която няма да може да бъде намалена, тъй като няма да има връзка с машинното. Мостове, шлюзове, големите язовири в национален мащаб и техните електропреносни мрежи; ядрените електроцентрали са особено уязвими, тъй като охладителните им системи могат да блокират.

Асансьорите в сградите ще спрат, повечето — между етажите. Пречиствателните станции ще създадат огромни здравословни проблеми на обществото чрез вонящите си разливи, помпите или ще спрат, или ще задействат в обратен режим, като клапаните им ще се отварят и затварят в непредвидима последователност. Изключение правят корабите с ядрени енергетични установки, тъй като смятам, че там всичко е добре подсигурано.

— И това е единствената ни светлинка? — попита изумен президентът.

— Да, сър. Всички дейности от критично естество в болниците в национален мащаб ще трябва да бъдат превключени на ръчно управление. Нито една медицинска процедура не би трябвало да бъде провеждана, освен ако не е неизбежно спешна. Възможен е пълен срив в националната електропреносна мрежа, не поради изключване, а поради зависимостта ѝ от управлявани чрез компютри превключватели и релейни станции. — Той обърна нова страница от дебелия сноп листи върху подложката си за писане. — Да, бих препоръчал част от промишлените предприятия тук и в Канада да бъдат затворени, особено такива, които боравят с компютърен контрол върху опасни материали — като рафинерии или заводи, произвеждащи опасни газове и течни продукти. Определено трябва да бъдат затворени веднага всички заводи от тежката промишленост, тъй като голяма част от системите им за безопасност и за предотвратяване на замърсяването са зависими от компютрите. Стоманодобивът, автомобилостроенето и хранителната промишленост... е, списъкът може да бъде почти безкраен. Всичко, което включва използването на промишлени работи — също. Те могат да причинят големи щети на работещите, след като компютрите им загинат. Дори и тръбопроводите трябва да прекратят дейността си, особено онези за природен газ.

Президентът бавно се облегна назад в креслото си.

— Боже мой!... Докторе... та тук става дума да затворим цялата страна и то в рамките само на два часа?

— Дори по-скоро, сър. Бих препоръчал всички информационни системи да бъдат изключени веднага, особено компютрите на финансовите пазари. А трябва да спомена и комуникациите.

— И след като всичко това бъде изключено, колко време ще е необходимо, за да стартира отново?

— Някои ръчно управлявани производства могат да започнат броени часове след събитието. На всичко, което зависи от компютри обаче, ще са необходими седмици, месеци, дори до половин година, защото всички компютри ще трябва да бъдат възстановени и проверени, а никой не би могъл да рискува. Господин президент, ако наистина бъде възпроизведена Вълната на „Медуза“, става дума за мигновено разрушаване на всички силициевы процесори в Северна Америка. Дори да е само ЕМИ, предизвикано от обичаен ядрен взрив, всичко в северната половина на Източното крайбрежие ще бъде засегнато по същия начин, ако не е предварително защитено. Не можете да смените чиповете за един ден. Съмнявам се, че в света има на склад толкова чипове, че в рамките на шест месеца да сменим всичките, които бихме могли да изгубим. А при това изобщо не става дума за цената.

— Имате да кажете и още нещо, доколкото разбирам? — попита напълно потресен президентът.

— Да, сър. Критичният момент е с комуникациите. Повечето от комуникациите на военните са защитени, но буквално всички геостационарни комуникационни спътници са уязвими, както и всички електронни предаватели, всички връзки до и от спътниците, повечето телефонни системи, базирани на спътникови връзки за далекосъобщения и на високоскоростни мултиплексни превключватели, излъчвателите на радио- и телевизионни програми и...

Президентът вдигна ръка, за да го възпре.

— Достатъчно, докторе. Кажете ми какъв ще е крайният резултат.

— Добре, сър. Почти всички телефонни услуги, включително клетъчните, бизнес радиовръзките, телеметричните радиосистеми, охранителните наблюдателни системи и всички останали комуникационни системи ще излязат от строя. Изводът? Ще изпаднем в пълна немота за много седмици, с изключение на военното командване и управленските канали.

— Господи, боже мой! — прошепна президентът.

Той се поколеба за няколко секунди, потупа се с показалец по брадичката, после отново се наведе бързо напред.

— Добре, нека обобщим възможностите. Станли, ти си пръв.

Станли Шапиро се прокашля и вдигна ръка с длан напред.

— Първо, мисля, ще трябва да приемем, че това нещо е истинско. Ако е така, съгласен съм с генерала, че тази технология ни е необходима, защото щом е постижима, то някой друг сигурно работи върху нея и в крайна сметка ще успее. Тъй че ако изходим от предположението, че това съществува и ни е необходимо, то трябва да се запитаме дали си струва риска да обезвредим онази бомба и да се сдобием с технологията. Генералът ни казва, че няма никакъв риск. Ако неговите хора не могат да я обезвредят, тогава или ще я взривят като конвенционално оръжие, или ще я изхвърлят да избухне в морето. Доколкото разбирам има достатъчно време и за двете опции. Проблемът е, че ако я взривим в „Сеймур“, вероятно няма да има Вълна на „Медуза“, а ако я хвърлим в морето, опасността от възпроизвеждане на Вълната е много голяма. В добавка, трябва да си отговорим на въпроса дали ще съобщим на обществото какво наистина става и да поискаме помощ в опита си да изключим колкото е възможно повече компютри в критични точки, или да лъжем и да излъчваме успокоителни съобщения, че всичко това е фалшива тревога — а в същото време отчаяно да се опитваме да намерим начин да я обезвредим?

— Това е много добро обобщение на проблема, Станли, но какво препоръчваш?

— Аз бих се опитал да я обезвредя и ако не успея, да я взривя по конвенционален начин в „Сеймур“. Наистина рискуваме много, ако я изхвърлим в морето.

— Трябва ли тогава да наредим затваряне на всички електронни средства?

— Не, сър. Мисля, че това ще причини повече проблеми, отколкото ще реши, а и всъщност изобщо не сме наясно дали ще има полза, ако се разиграе най-лошият сценарий на експлозията.

— Генерале? Мнението на Пентагона? — попита президентът.

— Сър, ние сме уверени, че онова нещо може да бъде обезвредено или изхвърлено без да се възпроизведе Вълната на „Медуза“, както казва и мистър Шапиро. При тази наша увереност ми се струва неблагоприятно да предизвикваме паника в национален мащаб, като затваряме институциите, зависими от електрониката.

— Има ли някой друг от присъстващите, освен доктор Йенсен — попита президентът, — който да смята, че е разумно да обявим затваряне?

Президентът на Съединените щати огледа залата, взря се в очите на всеки от присъстващите, след това се замисли за няколко секунди и продължи:

— Добре, господа. Ще приема оценката на Пентагона, че планът е с нулев риск от случайна детонация и че можем да опитаме да обезвредим устройството, или да го взривим без да предизвикаме Вълната на „Медуза“. Ето защо ще се въздържа да вдигаме всеобща тревога чрез медиите. Но ако нещо се промени, аз също ще променя решението си. — Той посочи с пръст пресекретаря си. — Добре, Джо, поработете тук с доктора върху въпроса какво да кажем на медиите.

Столовете се изместиха назад, хората се заизправяха. Президентът вдигна показалец.

— А, още нещо, Джон.

— Сър?

— Ако възникне и най-малкото подозрение, че планът ви за обезвреждане става несигурен, че не можете да гарантирате стопроцентова безопасност, тогава искам оръжието да бъде изхвърлено в морето. Колкото по-скоро вземете такова решение, толкова по-далеч ще можете да го отнесете.

— Слушам, сър. Вие наредихте да имаме самолет в готовност. Ще бъде изпълнено.

— И още нещо: в мига, в който възникне подобна заплаха, бих искал тихомълком да наредим някои системи да бъдат затворени като предохранителна мярка. Спрете влаковете малко преди да изтече поставеният срок, приземете всички самолети по Източното крайбрежие дващест минути преди това. Намерете подходящ начин да предупредите компаниите, които работят с опасни материали, електрическите и комуникационните фирми. Няма да имаме много време, тъй че мобилизирайте всички хора, необходими за изпълнението на силен план за действие при непредвидени обстоятелства, който може да бъде задействан с едно обаждане.

Пресекретарят скочи на крака.

— Сър, взехте ли предвид законността на тези действия?

Всички приглушени разговори изведнъж секнаха. Президентът погледна пресекретаря си през почти невъобразимата електронна пропаст между ВВС Едно и Ситуационната зала.

— Какво попита, Джо?

— Поставих под въпрос юридическата отговорност, която правителството поема, в случай, че приеме подобни искания или директиви, особено ако предупредим някого, а пропуснем другото. Не можем да бъдем държани отговорни, че сме направили нещо незаконно като сме поели дълга си, освен, разбира се, ако не съществуват законови ограничения. Но ако започнем да издаваме подобни препоръки и възникнат щети, а онова нещо не гръмне или не сработи...

— Джо, ние тук да не сме някаква частна корпорация?

Секретарят изглеждаше шокиран.

— Е, разбира се, че не, но...

— Ние сме правителството, ясно?

— Да.

— Не мога да повярвам, че изобщо повдигна този въпрос. На правителството не му е работа да се занимава с потенциална юридическа отговорност. Ние правим всичко, което можем, съобразно законите, а ако някой иска да постави под въпрос коректността на нашите действия в съда, то съдилищата са точно за това. Джо, извинявай за острите думи, но искам всички да разберат, че този въпрос никога няма да бъде толериран в тази администрация като пречка за предприемане на каквито и да е действия от която и да е държавна агенция. Ясно ли е?

— Да, сър.

— Добре, свържете се с канадския премиер, с неговия министър на транспорта и с тяхната Агенция за гражданска авиация, предупредете ги, информирайте ги, а аз ще разговарям с тях по-късно. Необходимо е да ни подкрепят във всичко това. Споделете всичко, което знаем. Същото се отнася и за мексиканското правителство. А сега...

Президентът се огледа за миг.

— Знаят ли медиите накъде сме насочили онзи самолет?

— Мислим, че не, сър. Но са разкрили почти всичко друго.

— Добре. Подгответе ми кратко изявление, което да дам до десет минути пред медиите и съобщете на телевизионните мрежи. Ще направя включване на живо отгук, от ВВС Едно. Искам да уверя всички, че ще обезвредим онова проклето устройство, но не искам да подвеждам никого. Искам всички да са наясно, че не подценяваме реалната опасност. И задвижете Министерството на транспорта да действа по аварийен план. Ако поискат първо да забавят системата като предохранителна мярка, кажете им да го направят.

— Въздушният трафик, магистралите, влаковете?

— Всичко онова, което изисква най-много време, за да спре. Ако изведнъж се окаже, че ще трябва да изхвърляме устройството в морето, не искам самолетите и влаковете да бъдат уязвими.

Президентът погледна генерала.

— Джон, къде се намира самолетът в този момент?

— Сега са южно от Ричмънд, сър. — Генералът натисна един бутон пред себе си и на екрана се появи карта, която сякаш плаваше пред очите им. — Започват снижаване за кацане в „Сеймур-Джонсън“. Кръгчето с двайсет и две мили диаметър около символа на 727 е пряко уязвимата зона за какъвто и да е взрив. Той още представлява заплаха за населените райони, но отнася тази заплаха със себе си на юг.

Президентът възкликна смаян:

— Но, Джон, ти току-що успя да ме убедиш, че няма никакъв риск за случаен взрив!

— Да, сър, но като последица от нашия опит да го обезвредим. Все още обаче се налага да го смятаме за ядрено оръжие, което може да експлодира по ред други причини.

Президентът на Съединените щати закова поглед в председателя на Обединения комитет на началник-щабовете и потропа с молива си по половинката от масата във ВВС Едно. Минаха няколко напрегнати секунди преди той да се прокашля и да заговори отново:

— А какво ще правим с радиоактивното замърсяване, ако невъзможното се случи в „Сеймур“, генерале?

— Благодарение на бурята то бързо ще бъде отнесено на югоизток и към морето. Чарлстън и част Североизточна Флорида ще бъдат засегнати, но само от първичната вълна.

— Добре — кимна президентът и отново се изправи. — Поддържайте връзка с тази зала, установете комуникации със

„Сеймур“, включително и видео от кулата, стига да е възможно, и ме дръжте в течение. Генерале? Вие поемате командването в „Сеймур“, но използвайте за преговори хора от ФБР. Информирайте ги за моето безпокойство относно мисис Хенри.

— Слушам, сър.

— А, и още нещо, Джон: дано твоите хора знаят как да обезвредят онова нещо, без да го задействат. Разпореди на командирите си да не преминат и с един инч чертата на безопасността, ясно?

— Да, сър.

Президентът седна отново и се опита да си представи бомбата, летяща над Вашингтон и какво би станало, ако се бе взривила. Не бе споделял с никого, но изпита голямо облекчение, че жена му и двете им дъщери бяха в безопасност, далеч от Вашингтон, на борда ВВС Едно.

Главна квартира на ФБР — 6:07 следобед, източно време

Дона отново се появи пред Тони с още сведения в ръце.

— Останалата част от екипажа ли?

Тя кимна:

— Командирът и изследователката.

Тони се облегна на касата на вратата.

— Давай.

— Добре. Името на научната работничка е Линда Ан Макой, трийсет и три годишна, родена в Остин, Тексас, баща ѝ е лекар, майка ѝ — професор в университета, самата Линда е признат експерт от световна величина в изучаването на атмосферата и глобалното затопляне с предълъг списък от публикации, доктор на науките от Калифорнийския университет в Ървайн, в момента старши изследовател в Националния център за атмосферни проучвания в Боулдър, Колорадо, който работи за изследователския център на НОАА, също в Боулдър. Не е омъжена, живее в Боулдър и ръководи тазгодишната експедиция на НОАА за изучаване на озоновия слой в залива Макмърдо. Връщала се е от там, когато се е качила на този самолет в Маями преди няколко часа.

— Надявам се да даде под съд агенцията, която я е снабдила с билет — изсумтя Тони.

Дона погледна надолу и завъртя очи.

— Мисля, че не им мърда обвинение в предумишлено убийство. — Тя отново зачете: — Д-р Макой няма криминално досие, каква изненада... няма искове, никакви позорни петна, освен че изпитва влечение към високите скорости.

— О, така ли?

— Четири глоби за превишена скорост в Колорадо само за последните няколко години. Добра познайничка на щатската пътна полиция в Колорадо.

— А командирът?

— Казва се Скот Дейвид Макей. Трийсет и една годишен, единствен син на фермерско семейство от Хътчинсън, Канзас, роден и израсъл там, военноморски офицер, завършил Академията на ВМС в Анаполис трети по успех във випуска си, най-високият чин, до който е стигнал, е капитан трети ранг, девет години служба, последно назначение — пилот на Ф-14 на борда на самолетоносача „Айзенхауер“. Уволнил се е в запаса преди две години. Майка му е починала, баща му — също. Няма нищо особено за семейството му. Не се е женил. Защитил е магистърска степен, докато е служил във флота. Основал е авиокомпанията си с един самолет преди година с пари, наследени от баща му. Живее в Сентръл сити, Колорадо. Няма досие във ФБР. Досието му от ФАА е безупречно. Няма криминални прояви, не е обявявал фалит, няма искове, няма нищо. Солиден гражданин с добра репутация от военната си служба, допускът му при военните до свръхсекретни материали е още валиден.

— Вече имаме и историята на Вивиан Хенри. Някакви заключения, Дона?

Тя поклати глава и направи гримаса.

— Добри хора, попаднали в неподходящ момент на неподходящо място, с изключение на мисис Хенри.

— Но, за бога, Дона...

— Отнася се и за всички нас — отвърна тя.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Във въздуха — „Скот еър“ 50 — 6:11, следобед, източно време

Скот Макей връхлетя в пилотската кабина, следван на сантиметри от Линда Макой. Бързо се плъзна в лявото кресло, като междуременно си удари пищяла в централния пулт, тъй като 727 заора отново в турбулентен поток над настъпващия ураган.

— Къде се намираме, момчета?

Док му подаде слушалката на флайтфона.

— Пробиваме си път сред гръмотевични бури на около петдесет и пет мили северно от Голдсбъро, Северна Каролина, курс две-осем-нула. Агент Ди Стефано иска да говори с теб.

Скот закопча колана си и взе слушалката, а с периферното си зрение зърна как Линда заема наблюдателското място.

— Тони, ти ли си? — попита командирът.

— Да, Скот.

Беше задъхан, пулсът му препускаше.

— Трябва да поговорим, Тони.

Кръвта му се смрази, ала думите на Тони ди Стефано му подействаха така, сякаш във вените му се вля втечен азот. Дори не посмя да погледне към Док, който го наблюдаваше изпитателно. Беше толкова слисан, толкова шокиран да осъзнае колко много бе искал всичко това да бъде измама.

— Ох, Тони, господи, определено не исках да чуя това — заекна той.

— Знам, Скот. Аз — също. Но имаме добър план, „Сеймур-Джонсън“ е отворена, вятърът още не е прекалено силен, персоналът се евакуира и ако не можем да обезвредим онова нещо, ще се наложи да го изхвърлим.

Скот занемя и няколко много дълги секунди изминаха в пълна тишина. Док забеляза как чертите му се изостриха от нарасналата тревога и се запита защо всичката кръв от лицето му изведнъж бе

поела на юг. Джери също го гледаше, а Линда Макой се мъчеше да се доближи максимално до слушалката и да чуе разговора.

— Имаш предвид — започна с въздишка Скот, — имаш предвид да го взривите ли, Тони?

От другата страна последва пауза и кратък кикот.

— Пред мен е биографията ти, Скот. Знаех, че си пилот от ВМС, тъй че би трябвало да се досетя, че разбираш каква ще е процедурата. Разбира се, можеш да загубиш самолета си.

— Хайде да си говорим направо, Тони, защото и аз наистина си помислих това преди известно време. Имам предвид — помислих си, че може би ще трябва да го взривим — рече Скот, като с една ръка придържаше лявото си слепоочие, а с другата бе отдръпнал слушалката така, че и Линда да чува. — Значи това, което казваш, Тони, е, че ако онези момчета от Пакс ривър не могат да го обезвредят, военните ще докарат мощни експлозиви, с които да „облепят“ бомбата, за да я взривят, преди да бъде активиран ядреният взривател?

— Скот, знаеш ли, не ми се иска да казвам всичко това по една открита линия. Ние смятаме, че истерията на медиите, която нараства с всяка изминала минута, навярно произтича от това, че някой е подслушал разговорите ни по този флайтфон. Но, да — това е планът. Стандартната аварийна процедура за обезвреждане на ядрена бойна глава.

— За бойна глава на *военните*, Тони.

— Добре де. Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че имаме един голям, много голям проблем, Тони! Това устройство не е като на военните.

— О, няма нищо. Те са общо взето еднакви...

— Чуй ме, Тони. Моля те! Слушай.

— Слушам, Скот.

— Бомбата избухва още едно съобщение. То се появи преди онзи епизод с Вивиан, за който ти разказах.

— Е?

— Съобщението предупреждаваше, че това нещо е специално конструирано така, че да се различава от стандартните ядрени бойни глави.

— Добре де. И какво от това...?

— На екрана бе изписано, че ако някой се опита да го взриви с мощни експлозиви или да го изгори — точно онова, което бихме направили и д-р Роджърс е бил много наясно с това — специалното му детониращо устройство ще взриви бомбата, преди да сме успели да я унищожим. Иначе казано, най-добре е да помислим за друг вариант. Ако екипът не успее да я обезвреди, няма други възможности да се справят с нея на сушата. Не могат да я взривят. Най-добре е да подготвят бърз самолет, който да я изхвърли в морето.

— Виж сега, Скот...

— Тони, аз ти казах какво бе изписано, нали? И му вярвам на онзи негодник! След като приключим с всичко това, ще намеря гроба на копелето, ще изровя скапания му скелет и ще го стрия на прах, ала точно в този момент, точно тук, съм убеден, че онова, което устройството твърди, е вярно. Не можем да го изгорим или взривим, без да предизвикаме термоядрен взрив и Вълната на „Медуза“!

— Добре, Скот. Ще препредам информацията ти до командващия в „Сеймур-Джонсън“.

Скот съсредоточи всичките си инстинкти върху тона на агента от ФБР. Нещо не беше наред. Той спусна ръка от челото си и се взря през предното стъкло на боинга, сякаш се опитваше да „види“ какво точно имаше предвид Тони ди Стефано.

— Тони? Тони, ти можеш да им въздействаш, нали?

— Какво имаш предвид под това „да им въздействам“, Скот?

— Все още вие ръководите тази операция, така ли е?

— Ние я координираме, Скот. Както можеш и сам да си представиш, участват множество държавни агенции. Дори президентът от борда на ВВС Едно. Ние сме само координаторите, докато не кацнете.

— Добре... добре, кой поема от там нататък?

— В „Сеймур“ ли?

— Да. Това е база на ВВС. Има ли там командващ от страна на военните?

Скот дочу гласовете на съвещаващите се в залата на ФБР агенти, а после — отново гласа на Тони.

— Ами, не мога да ти кажа със сигурност какъв е чинът му, но мисля, че ръководството ще поеме генерал с две или три звезди, а заповедите му ще идват директно от Пентагона.

— Искам личното му обещание, че никой няма да се опитва да унищожава това устройство чрез експлозиви. Самолетът ми изобщо не ме интересува. Той е взет на лизинг, застрахован е, а аз и без друго ще бъда аут от бизнеса следващия понеделник. Но те не бива да се опитват да взривят това нещо.

— Скот...

Пилотът усети как тонът се повишава, как думите се процеждат през стиснатите му устни.

— Повтарям ти: не могат да взривят това нещо, без да предизвикат ядрена катастрофа! Ти сам каза, че бомбата е истинска!

— Истинска е, Скот. Убедени сме в това, поради следите от плутоний в лабораторията. Но засега разполагаме само с твърденията на онзи починал учен, че не можем да я ликвидираме с мощни експлозиви — това са само неговите думи, нали така?

— Искам обещание, Тони! Аз все още съм военноморски офицер и отговорността да не се провали операцията е моя. А аз *познавам* начина на мислене на военните.

— Скот, ако ти бе програмирал тази бомба, какво би я накарал да каже?

— Нямам бомба.

— Не, но ако имаше, нали не би искал някой да си помисли, че може да я обезвреди, или да я унищожи чрез изгаряне или взривяване? Знам, че всички там, горе, сте изплашени, но не губете самообладание. Позволявате си да повярвате напълно в глупостите на Роджърс Хенри. И това е всичко.

— Не си сигурен в това. Играеш на тъмно.

— Ти — също, Скот, по дяволите! — сопна му се Тони. — Трябва да напънем мозъците си.

Скот въздъхна, разтърка очи и поде отново:

— Роджърс Хенри би програмирал устройството да излъчва тези заплахи, независимо дали има или няма специален взривател. Ето защо тази заплаха не доказва нищо. Може да лъже, но може и да казва истината. И в двата случая е рисковано, тъй че трябва да изберем по-малкия риск — тоест, че казва истината.

— Ще препредам исканията ти, Скот. Това е всичко, което мога да направя.

— Искам личното уверение на командващия, искам думата му, иначе няма да приземя този самолет на „Сеймур-Джонсън“. Ясно?

— Добре, Скот. Ще видя какво мога да направя.

— Екипът от Пакс ривър отлетя ли вече? — попита Скот.

Тони ди Стефано бе предварително решил, че не бива да проявява колебание или тонът му да прозвучи по-различно, за да не се досети Скот Макей, че нещо се е случило с екипа за борба с ядрения тероризъм в Пакс ривър. Сдържа се да не поеме дълбоко дъх, преди да отговори.

— Да, отлетели са от Пакс ривър, а и друг екип ще пристигне в „Сеймур“ от другаде. Ще се погрижат за вас.

— Изчакай една секунда — отвърна Скот. Обърна се към бордовия инженер. — Джери, провери, моля те, това.

След което изложи теорията си защо устройството на Роджърс Хенри не бе в състояние да засече факта, че бяха напуснали координатите на Пентагона преди почти час.

Джери кимна въодушевено:

— И аз си мислех същото. Той е вкарал цифровите данни за географската дължина и ширина в централния процесор, но навярно изобщо не е допускал, че бомбата няма да кацне във Вашингтон. Ето защо е използвал погрешни команди, които са накарали програмата да спре да приема данни за местоположението, след като е засякла координатите на Пентагона. Обзалагам се на всичко, че онзи детектор си е там, на място, функционира перфектно и предава безсмислени нули и единици за местоположението и скоростта ни на компютърен процесор, който просто не се интересува от тях. Единственото, което е искал да узнае, имам предвид по електронен път, е дали е пристигнал в Пентагона и сега продължава да мисли, че е там. Можем да го откараме и на луната без изобщо да разбере.

Скот препредаде този анализ в опростен откъм технически термини вид.

— И тъй, Тони, аз смятам, че ще можем безопасно да го разтоварим от този самолет, ако това се наложи.

— Добре — отвърна Тони. — Казаха ми, че ще разполагат с необходимата претоварна техника, автоповдигачи и прочее.

— Тони, още нещо. Първите два палета съдържат важна техника, превозвана от доктор Макой, която е при нас. Екипът може да започне

работа по обезвреждането, докато бъдат разтоварени първите два палета. Те блокират пътя до устройството. Ще ги накараш ли да го направят?

— Иска ли питане?

— Освен това искам д-р Макой, вторият ми пилот и бордовият инженер да бъдат отведени веднага на възможно най-голямо разстояние — в безопасен район. Аз ще остана тук, докато не успеем да отстраним мисис Хенри от оръжието.

От Вашингтон последва дълга пауза.

— Чу ли онова, което казах, Тони? — попита отново Скот.

— Да, Скот. Между другото, казваш, че мисис Хенри е още отзад, в товарния отсек?

— Да, там е.

— Да не би тя... да диктува тези условия? Да не би да ти прави предложения или нещо подобно?

Скот огледа останалите в пилотската кабина.

— Той иска да разбере дали Вивиан ни казва какво да правим.

По лицето на Док се изписа силна тревога. Линда чу въпроса в слушалките и изглеждаше също толкова разтревожена.

— За какво, по дяволите, става дума? — попита тя.

Скот приближи отново слушалката към лицето си.

— Разбира се, че не е така, Тони. Какво намекваш?

— Имам предвид само предохранителни мерки, Скот. Освен това трябва да те попитам... дали тя разполага с някакво оръжие?

— Оръжие ли? — смути се той. — *Оръжие?* Имаш предвид нещо друго, освен милата малка, сглобена в градината термоядрена бомбичка? Какво друго, Тони — нож за рязане на пликове или може би някой боздуган? Какво ви става бе, хора?! Да не би скапаняците от ФАА да питат дали съм пребърквал пътниците си?

— Успокой се, Скот. При терористична ситуация съм длъжен да задам определени въпроси.

— Добре, но терористът е умрял преди две години! А ние си имаме работа с механичното отроче на негодника.

— Тя разказа ли ти нещо за битката, която е водила за пенсията си? — попита изненадващо Тони.

Скот погледна към Линда, която се облегна назад и вдигна озадачена вежди. Скот бавно върна слушалката към ухото си.

— Да, Тони, спомена, но какво общо би могло да има това със сегашната ситуация?

— Каза ли нещо от сорта, че ще им даде да се разберат?

— Нищо подобно. Накъде биеш?

Неочаквано в кабината прозвуча гласът на Джери:

— Изтребители! Около десет градуса вляво, Скот. Два Ф-16.

Док подскочи, а Скот веднага погледна наляво.

Двата сиви Ф-16 от ВВС летяха с носове надолу в десен завой и подхождаха откъм левия борд на 727 в добре изпълнена маневра за сближаване. След малко те заеха позиция малко вляво и пред боинга. Скот помоли Тони ди Стефано да изчака. Вгледа се в бойните машини, а след това приближи слушалката към устните си.

— Тони, да не би вие да сте ни изпратили ескорт?

Отговорът бе отрицателен. Скот обясни какво бе видял току-що.

— Имаме. Най-случайно съм монтирал на борда си УКВ станция, която лови честотите на военните. Ще им се обадим. Но повече би ми харесало, ако някой ни бе предупредил, че се канят да наминат насам.

— Съжалявам. Не бях видял съобщението.

— Тони, какво целяха въпросите относно Вивиан Хенри?

— Бяха рутинни въпроси, Скот. Работя по стандартен въпросник.

Как ли не, помисли си Скот. Ти току-що се разкри като лъжец.

Главна квартира на ФБР, Вашингтон — 6:19 следобед, източно време

Пет минути след края на разговора си със Скот Макей Тони ди Стефано пое друга слушалка — този път, за да разговаря с полковника от ВВС в командния пункт в Пентагона, който докладва, че от неговите изтребители не били забелязали сериозни повреди по крилете и по „корема“ на „Скот еър“ петдесет.

— В кабината се виждат трима мъже и една жена. Друга жена не се вижда. Нашите момчета се смаяли, когато командирът на боинга ги потърсил на тяхната честота. Гражданските самолети обикновено не са снабдени с такива станции. Ще поддържат връзка с него.

На борда на „Скот еър“ 50 — 6:19 следобед, източно време

Скот Макей остави микрофона и погледът му се плъзна по фюзелажа на водещия Ф-16. Тонът на пилота бе окуражетелен. Може би беше по-млад от самия него, заключи Скот, но усети същата атмосфера на увереност и владееене на машината, която бе изпитвал сам като пилот от ВМС.

Въпросите на Тони за Вивиан още го тормозеха, отвличаха вниманието му от двата Ф-16. Но скоро се върна отново към мисълта за тяхното присъствие, защото се опитваше да разбере каква е задачата им.

Двата изстребителя несъмнено щяха да придружават отблизо боинга до кацането му, макар той да очакваше все пак да стоят малко по-настрани по време на подхождането. Твърде жалко, че не можеше да насочи стария боинг към Бермуда и да прехвърли всички на лъскавите изстребители, помисли си той. Толкова могъщи самолети, толкова близки и... толкова смъртоносни.

Скот леко обърна глава към лявото прозорче, за да огледа крилата на водещия Ф-16. Беше го попитал на шега дали е въоръжен и опасен и бе получил отговор с прибавка от смях — „Не“.

Ала двете ракети „въздух-въздух“ тип „Сайдуиндър“ си бяха окачени под дясното крило на водещия, а още две — под другото му крило. Скот знаеше как изглеждат учебните ракети и тези никак не му приличаха на учебни.

Бяха съвсем истински.

И отново усети как в кръвта му плъзва втечен азот.

Национално летище, Вашингтон — 6:19 следобед, източно време

Пийт Кук притисна клетъчния телефон към ухото си, докато шофьорът на таксито му, без да обръща внимание на силния дъжд, препускаше по булевард „Джордж Вашингтон“ към центъра за управление на въздушното движение на ФАА в Рослин. Сега вече, след като „Скот еър“ 50 бе извън обсега му, ръчният скенер бе изключен и прибран в куфарчето.

Разследващият му екип в Ню Йорк бе засякъл масови изключвания на бизнес и промишлени корпорации по цялото Източно

крайбрежие, точно когато на Скот Макей бе наредено да се отпрати към базата на ВВС „Макгуайър“ в Ню Джърси — район, който определено бе вече връхлетян от урагана „Сигрид“.

— Пийт, в „Макгуайър“ не се случва нищо, освен дето духа — рече Айра.

— Знам. Изпуснах да чуя разговорите им, когато променях дестинацията. Трябваше да бъде от база „Макгуайър“ нанякъде, но не можах да установя къде. Не знам накъде са се запътили сега. Вие следите радио, телевизионните и телекомуникационните връзки, нали?

— Новината бе подета твърде бързо, Пийт. Ей Би Си я обявиха първи и сега предават на живо. Ен Би Си и Си Би Ес ги последваха, а също и Си Ен Ен. Всички имат затруднения с намирането на подходящ изобразителен материал, но новината се развива бързо.

— И каква е посоката?

— Три са: кои райони заплашва онзи самолет, какво ще се случи ако бомбата избухне над този район, а след това какво би станало, ако се възпроизведе Вълната на „Медуза“. Издирват специалисти под дърво и камък. Поразително е колко много учени са привикани и колко единомислени са по въпроса за единоборството между човека и ядрения взрив. Досега показаха всеки възможен кадър от Хиросима, както и отвратителни снимки на изгорени хора, които се опитват да се измъкнат минути след взрива. Освен това се изтъква и възможността Вълната на „Медуза“ да ни върне няколко века назад, дори и голяма част от информацията да излезе невярна.

— Почакай... чакай малко, Айра — прекъсна го Пийт и се наведе към предната седалка. — Обратно, наляво! Не направо! Трябва да завием наляво, веднага!

Шофьорът на таксито стреснато завъртя волана и колата с бясно свирене на гумите профуча през четирите ленти на обляната в дъжд магистрала, за да заеме позиция към съответния изход. Точно в този момент голяма пластмасова кофа за боклук се затъркаля към тях, понесена от вятъра. Ужасеният шофьор направи отчаян зигзаг и едва избегна кофата. Пийт можеше само да си представя как ченгетата от пътната полиция вече клатят глави и насъскват по петите им патрулните коли от целия град да ги гонят за опасно превишена скорост.

— Боже мой!...

— Жив ли си още? — попита Айра.

— Комай. Та какво казваше?

— Казвах, че е удивително колко много учени познават теоретичните основи на Ефекта на „Медуза“, но всички те очевидно са го смятали за непостижим. Е, сега вече вярват и драпат да се защитят от предстоящото.

— Имаш предвид, че изключват системите си, така ли?

— Не чу ли обръщението на президента?

— *Не*. Кога беше?

— Преди около пет минути от борда на ВВС Едно. Той гарантира, че военните безпроблемно ще обезвредят бомбата. Но по-важното е онова, което премълча.

— И какво е то?

— Той не каза изрично, че теорията за „Медуза“ е погрешна, не каза, че няма нужда хората да изключват компютрите си, да изключат промишлените командни и контролни системи, както и не отхвърли онова, което вие търсите — приземяването на всички самолети. Впрочем, Пийт, чул ли си за тези приземявания, или просто го подозираш?

— Аз самият съм пилот, Айра, не го забравяй. Има логика, но не съм сигурен, че ФАА ще ме допусне до такава информация. Командният център навярно е луднал, ако това е вярно.

— Пийт, влаковете също спират. Говорих с един приятел от метрото тук, в Ню Йорк. Всички линии трябвало да спрат. Нещата в „Гранд сентръл“ изглеждат зле, а от „Амтрак“ не отговарят. Получаваме съобщения и от кораби, на които е наредено да спрат и да хвърлят котва, но това може да се дължи и на урагана.

— Съмнявам се.

— Аз — също. Нюйоркската борса и Американската борса вече са затворили, но дочуваме, че клиринговите сделки се забавят, че дори вече се изключват компютърните терминали.

— Вече пристигаме пред сградата, Айра. Най-добре е да приключваме, трябва да вървя.

— Знам, Пийт, но напоследък ние също разчитаме на сателитни комуникации за изданията с общонационален тираж. Ако онова нещо се случи в следващите два часа, утре няма да можем да пуснем вестника. Няма да ги има и лаптопите ни, нали?

— Аз още си имам тетрадки, Айра. Предлагам ви да почнете да си остриете моливите.

— Моливи ли? Какво беше това „моливи“?

Борбата му да проникне през параноичните пластове на администрацията във ФАА отне по-малко от очакваното време. Умерените му репортажи и годините, през които завърза приятелства в агенцията — плюс списъка от лични телефонни номера на хора на възлови постове във ФАА и други правителствени учреждения — свършиха работа. Щом става въпрос за Пийт Кук, всичко е наред. Петнайсет минути по-късно той бе допуснат в главната диспечерска зала, пред чиято врата го посрещна един от спешените координатори.

— Само самолетите с компютърно управление на двигателите ли приземявате? — попита Пийт.

— Сваляме на земята цялата система. Заповедта току-що дойде от Министерството на транспорта. Там, горе, в небето, има твърде много компютри, за да се прави някаква диференциация. Дори пилотските кабинни на бизнес самолетите, частните самолети, вертолетите и по-старите пътнически лайнери са тъпкани с компютри. И ураганът също, разбира се, вече стана причина за принудителни приземявания и за затваряне на някои летища.

— Това за цялата страна ли се отнася?

Диспечерът кимна.

— И за Канада. Не знам още за Мексико. Трябва да се заемем и с презокеанските полети в Атлантика и Пасифика. Приземяваме ги навсякъде, където можем: Гандър, Нюфаундленд, Анкъридж, дори Исландия.

— Колко време още ще отнеме?

Мъжът сложи ръце на кръста си и огледа залата. Яката му бе разкопчана, вратовръзката му бе килната на една страна.

— Може би още час. Ще успеем до крайния срок, ала по-голямата борба ще бъде да възстановим по-късно системата.

— Ами...

— Добре сте дошъл да наблюдавате, мистър Кук. Знаем, че сте пилот. Но аз ще трябва да се гмурна в този хаос. А, и още нещо, което не е за писане.

— Знаете, че можете да разчитате на мен.

— Страшно се надявам, че президентът знае какво прави. Ще има около милиард бесни пътници и членове на екипажи, които ще останат на земята поне седмица преди да успеем да оправим тази бъркотия. Но, разбира се, това изобщо не съм го казал.

— А и аз не съм го чул. Благодаря. Само ще наблюдавам.

Диспечерът се отдалечи веднага, вдигна телефонна слушалка и остави Пийт в един ъгъл, където той извади отново клетъчния си телефон и набра номератора на „Джърнъл“ в Ню Йорк.

Военновъздушна база „Сеймур-Джонсън“, Северна Каролина — 6:19 следобед, източно време

Командващият военновъздушната база „Сеймур-Джонсън“ се опитваше да запази стоическото си изражение, откакто агентите на ФБР и ядрените експерти започнаха да пристигат в базата му през последните двацет минути. По негово мнение той би трябвало да ръководи операцията, но за адютантката му майор Дилингъм бригадният генерал Уоли Уолч имаше вида на елен, попаднал пред фаровете на автомобил, докато гледаше граничещата с паника подготовка за посрещането на „Скот еър“ 50; излинялата му коса се ветрееше на вятъра със скорост двацет мили в час, който предхождаше идването на урагана „Сигрид“.

Уолч виждаше щабната си кола в края на главната писта. Офицерът от ВВС, който бе назначен да командва операцията — полковник Питърс — я бе реквизирал преди десет минути, след пристигането си от военновъздушната база „Шоу“, разположена южно от „Сеймур“. Полковник Питърс, все още облечен в зелен летателен костюм, бе долетял със свръхзвукова скорост на задната седалка на двуместен Ф-15. Друг двуместен свръхзвуков изстребител трябваше да пристигне всеки момент; той превозваше ядрен техник от „Райт-Патърсън“, Охайо.

Генерал Уолч посочи полковник Питърс.

— Той трябва да ме информира за плана. Не разполагаме с никакви подробности, а само с основните параметри.

Майор Дилингъм кимна, късата ѝ руса коса бе прилепнала към главата от силния вятър. Около тях от време на време тупаха тежки

дъждовни капки, но по-голямата част от пистата все още оставаше суха, макар че буреносните облаци се носеха над главите им и се събираха в далечината.

— Ще го помоля да дойде тук — рече Дилингъм и се насочи към малката група от агенти на ФБР и военни от ВВС.

Генерал Уолч забеляза оживените жестикулации, преди тя и полковникът да се отправят бързо към него.

— Господин генерал, извинете, имаме малко време. Прощавайте, че завзех базата ви. Командващият агент от ФБР ще се присъедини към нас след секунда. Проблемният самолет се намира на около петдесет мили отгук. Ще започне подхода си след десет минути. Ако е възможно това да се избегне, не бихме искали да го поставяме в зона за изчакване. Другият ни пътник — полковник Питърс се обърна и погледна към изстребителя Ф-16, с който бе долетял по спешност от Охайо — ... би трябвало да се появи всеки момент. Той е единственият ни ядрен експерт, когото можехме да осигурим навреме.

Командирът на базата кимна.

— Полковник, информираха ме, че от военновъздушната база в Чарлстън трябва да пристигне С-141, който да бъде на ваше разположение.

Полковникът кимна.

— Тъй вярно, сър.

Той погледна към екипа от ФБР, който още се съвещаваше недалеч от тях. Доволен, че никой не ги чуваше, той се обърна към командира на базата.

— Наредено ми бе да докарам тук един С-141, който да е на разположение, генерале. Това е за в случай, че решим да изхвърлим бомбата в морето, вместо да я обезвреждаме. Теоретично погледнато, можем да натоварим бомбата на С-141 и да наредим на екипажа ѝ да я изхвърли в морето. Но поради някакви странни причини С-141 ще остане на разположение в Чарлстън. — Той намигна на генерала, който не му отговори. — Мога да ви уверя, генерале, че бомбата няма да напусне тази база. Ние ще се заемем с оръжието и ще се справим — по един или друг начин.

Генерал Уолч бе смаян.

— Мислех си, че директивата на президента бе да я изхвърлите в морето, ако не можете да я обезвредите?

— Сър, Пентагонът ме инструктира веднага, след като началник-щаба се завърна от телеконференция с президента. Имам изрична заповед да запазя бомбата на всяка цена. Кое то означава, че ще използваме всяка секунда, за да я обезвредим, а ако поради някаква причина нашият човек не успее, и без това няма да има достатъчно време, за да я транспортираме някъде. В този случай сме готови просто да я взривим тук.

— Колко успокояващо, полковник — процеди язвително генерал Уолч. — Аз също разговарях с Пентагона и доколкото разбрах, самолетът С-141 трябваше да е тук, очевидно за транспортиране на устройството. Вие съзнавате, разбира се, че вашата интерпретация, която току-що ми дадохте, може да се смята за нарушение на заповедите на президента, нали?

Полковник Питърс се намръщи на по-старшия офицер.

— Генерале, става въпрос за свръхсекретна операция на ВВС, нали? Ние тук сме от един и същи екип. И двамата сме старши офицери от ВВС, и аз като вас получавам заповедите си от началниците ни в Пентагона. Моите заповеди са да обезвредя и да запазя бомбата. Не съм длъжен да предвиждам какво ще си помисли някой политически наемник, независимо дали е в Белия дом, или където и да е другаде. За това, извинете ме, сър, но за тази операция изпълнявам само разпоредбите на прекия ми шеф, генерал Билингс от щаба на ВВС.

Командирът на базата мълчаливо гледа полковник Питърс известно време. После хладно каза:

— Мога ли да направя нещо за вас, полковник Питърс?

Онзи сви рамене.

— Не кой знае колко много засега, освен да евакуирате базата си и да оставите на разположение самолет, с който вие и хората ви да се изнесете от тук, когато останат двайсет минути до детонацията, ако дотогава не сме обезвредили бомбата.

— Онзи КС-10 там е готов — рече генерал Уолч и показа летящия танкер — военната версия на гражданския самолет DC-10, който бе пред контролната кула. По-нататък бяха паркирани още три КС-10 — последната вълна от масовата евакуация, която се осъществяваше в базата.

Полковникът тъкмо се канеше да се обърне и да си тръгне, когато му хрумна нещо друго и се обърна отново към генерала.

— Между другото, сър, ето всичко, което ми е известно засега. Терористката е бяла американка. ФБР се надяват да я арестуват без инциденти и това е първата ни задача. Има разрешение за прилагането на най-крайни мерки спрямо нея, ако не можем да я накараме да изостави устройството, след като сме анализирали и дублирали сигналите, излъчвани от пейсмейкъра ѝ. Щом я поставим под контрол и сме убедени, че не разполага с детонатор от разстояние, ще започнем работа по бомбата. Докато се опитваме да я обезвредим, друг екип ще зареди устройството отвън с мощни експлозиви. Ако не можем по някакви причини да го извадим от 727 или не успеем да го обезвредим, тогава като последна мярка ще го взривим заедно със самолета.

— Ами ако жената окаже съпротива, полковник?

— Точно затова ми е необходима вашата военна полиция, сър. Федералните ще направят всичко, за да я уговорят. Обаче не знаем със сигурност дали някой от екипажа не ѝ сътрудничи, тъй че ще трябва да спечелим доверието им, докато не ги поставим под наш контрол. Но целта е всички да бъдат задържани и да обезвредим проклетата бомба.

— Ами ако се взриви преждевременно и стане ядрена експлозия?

Полковник Питърс погледна генерал Уолч, след това майор Дилингъм, после пак генерала.

— Ами — започна той — да ви кажа истината, ако избухне без предупреждение, ние няма да разберем това, поне в този живот, освен ако между нея и нас няма трийсет мили разстояние.

Майорът пое дълбоко дъх, но бързо възвърна самообладанието си. Очите на генерала се разшириха, но чертите му си останаха непроменени. Той каза на полковника:

— Разбирам, че трябва да се върнете при групата от ФБР — и посочи тримата мъже в тъмни костюми, които стояха на няколко метра встрани.

— Да, сър, така е. Пожелайте ни късмет и кажете няколко молитви.

Полковникът заби поглед в краката си, пое дълбоко въздух, сякаш решаваше дали да изрече още нещо. След това изведнъж вдигна глава и срещна погледа на майор Дилингъм.

— Казаха ми, че ако оставим онова нещо да гръмне, не само ще изпари Голдсбъро, но и ще парализира цялата страна. Мога да ви уверя, че няма да допусна това стане.

Погледът му се отмести към генерала, който се усмихна напрегнато и посочи към рамото си.

— И ще ви дадат още една звезда за това, а, полковник?

— Сър?

— Учудващо е как бързо в наше време човек може да стане генерал. Късмет, полковник Питърс.

Генералът се обърна, последван от адютанта си, и двамата поеха през пистата към сградата на базата. Полковник Питърс осъзна, че току-що бе понесъл обида, но вече бе късно да измисли нещо подходящо в отговор, тъй като те си бяха тръгнали.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

На борда на „Скот еър“ 50 — 6:23 следобед, източно време

След като започна спускането, Линда Макой се върна в товарния отсек при Вивиан, която изглеждаше на път да се разплаче.

— Остават още десетина минути — каза ѝ Линда и пооправи единственото одеяло, която я предпазваше от студения под.

В отговор Вивиан я потупа по ръката.

— Много съм ти благодарна, че се върна при мен.

— Никак не ми е приятно, че трябва да стоиш тук сама.

— Съжалявам, че ви въвлякох, Линда — и още толкова невинни хора — в тази бъркотия. Нямах и представа, че...

— Не се безпокой за това. Наистина. Важното е, че всички сме задно в тази работа и ще се справим с нея заедно. Окей?

— Окей.

— Добре. — Линда приглади косата си назад и коленичи до Вивиан. — А сега ето какво трябва да ти кажа. Нашият млад командир почти непрекъснато е във връзка с ФБР. Те са съвсем наясно, че не можеш да се отдалечиш на повече от пет метра от това нещо, но са подготвили радиопредавател, който да го измами. Ще разберат каква е честотата и какви са идентификационните кодове, които предава пейсмейкърът ти и ще нагласят предавателя да ги имитира. След като това стане, ще можеш да се измъкнеш от тук. Бомбата няма да улови разликата.

— Линда, ти каза, че сме близо до Голдсбъро, Северна Каролина. Те не бива да оставят това нещо да експлодира където и да е на континента, а определено — не и в близост до който и да е град. Властите нали са наясно, че това е термоядрена бомба, която ще предизвика Ефекта на „Медуза“?

— Изглежда са наясно. Слушай, Вивиан, ще бъда откровена докрай с теб. Скот се опитва да получи обещанието им да не изгарят това нещо или да го унищожат с мощни експлозиви. Предаде им онова съобщение на компютърния екран, което аз и ти прочетохме. Той е

ужасен от предположението, че военните няма да се вслушат, макар ние и двамата да сме убедени, че заплахата не е блъф. И тъй, можеш ли да ми кажеш още нещо, каквато и да е информация, която да им съобщя, в подкрепа на твърдението, че съпругът ти е заложил ядрен капан?

— Капан ли...? — Вивиан изведнъж сведе поглед към алуминиевия под, усмихна се леко и изражението ѝ светна.

— Какво има? — попита озадачена Линда.

Вивиан вдигна глава. Усмиваше се.

— Споменът! — рече загадъчно тя и махна към бомбата с ръка, сякаш да възпроизведе някакъв образ, който Линда не можеше да види. — Аз... съжالياвам много! Но ти събуди един глупав спомен.

Линда леко повдигна глава.

— Какъв? Кажи ми.

— Роджърс бе жесток с мен, тормозеше ме, унизяваше ме, а по-късно с годините се превърна в истинско чудовище. Всичко това е вярно. Но в по-ранния период на брака ни можеше да бъде и весел. Притежаваше своеобразно, чудато чувство за хумор. Това бе една от причините да се влюбя в него.

— Но какво ти е толкова смешно сега?

— Когато спомена „ядрен капан“, не можах да не се разсмея. Така Роджърс наричаше сутиените ми.

Линда извъртя очи и разтърси глава, след което видя че Вивиан отново бе станала сериозна.

— Ти ме попита какво да им кажеш, Линда. Кажи им да се поразровят из публикациите на мъжа ми от шейсетте и седемдесетте години. Ще разберат, че той е изобретателят на повечето от широко използваните сега взривателни механизми за ядрени оръжия. Има и една научна статия в която твърди, че съществуващият „спусък“ може да бъде модифициран така, че да предизвика ядрен взрив, ако се използват силни експлозиви за унищожението на бойната глава. Кажи на Скот, че е прав. Ако взривят това устройство, ще задействат Ефекта на „Медуза“.

Линда кимна:

— Окей.

Вивиан посегна и я сграбчи за ръката.

— Но има още нещо, с което трябва непременно да се съобразяват! Напразно ще изгубят много време, ако се опитват да го обезвреждат. Няма да успеят, а ако отидат твърде далеч, ще ни изпарят всички от картата на света и ще задействат „Медуза“. Няма нищо, за което Роджърс да не е помислил предварително. Нищичко! Тази кутия е здраво заварена и всеки опит да се проникне в нея...

— *Чуй се* какво говориш, Вивиан!

Тонът на Линда прозвуча обвинително скептично. По-възрастната жена реагира мигновено, сякаш бе жегната.

— Ка... какво?

— Думите ти прозвучаха досущ като програмираните от мъжа ти заплахи на компютъра.

Вивиан повдигна глава, след това бавно се обърна към бомбата.

— Май е така — произнесе отчаяно тя и погледът ѝ отново срещна погледа на Линда. — Така, защото знам, че не блъфира!

— Но *блъфираше*, когато каза, че ще бъде засечено всяко преместване, нали така?

Вивиан поклати енергично глава.

— Това не беше блъф. Това бе някаква повреда. Направил е грешка или нещо се е развалило. Което е съвсем различно. Не можем да разчитаме на повече грешки.

— И какво те кара да мислиш, че тази единствена грешка няма да ни позволи да намерим начин да проникнем в това нещо?

— Той би трябвало да е предвидил, че ще се предприеме отчаян опит да бъде обезвредено, не разбират ли това? Той е знаел, че военните не могат просто да останат настрана и да чакат ей така да видят дали наистина ще срина Пентагона и целия Вашингтон, да не говорим за освободената Вълна на „Медуза“. Той *знае*, че ще им се наложи да опитат да проникнат и да го обезвредят. Навярно е заредил десетки предупредителни програми. В крайна сметка той по-скоро би го взривил, отколкото да позволи да бъде обезвредено.

— Досущ както го направи, когато ти отиде в дъното на самолета ли?

Вивиан отново я погледна с изненада. Линда прочете объркването в очите ѝ.

— Той... онова може би е по-различно. Той иска да ме унизи. Исква да ме изплаши.

— Точно така. Тогава защо би поискал устройството да избухне? Помисли, Вивиан. Взривяването му ще сложи край на болката и страданието ти. Ако блъфира, но продължава да заплашва, той получава максималното предимство на терориста. Колкото повече стяга нашияника ти, толкова повече може да те тормози. Ако те взриви, това ще е краят на тормоза.

— Но, Линда, съществува някаква граница. Роджърс е знаел, че ако някой проникне в устройството с цел да го обезвреди, тогава ще изгуби инициативата. Не би приел да изгуби контрол. По-скоро ще го взриви, отколкото да изгуби контрол. Случилото се преди — опитът ми да се отдалеча от него и реакцията му — не бе достатъчна заплаха за контрола му. Но ако той засече...

— Ако *то* засече. Съпругът ти е мъртъв. Недей да забравяш този факт!

— Добре. Ако *то* открие, че ще бъде обезвредено, *то* ще се взриви.

Линда кимна.

— Логично е.

— Чуй ме, Линда. Трябва да убедиш Скот и всички останали, които вземат решенията, че единственият начин да се избегне този ужас, е да се възползват от онази единствена грешка, допуснатата от Роджърс — от факта, че бомбата не отчита положението си в пространството. Не може да се разговаря с този терорист. Той е мъртъв. Не можете да обезвредите бомбата. Но можете да я отнесете над океана и да я изхвърлите. А ако избухне достатъчно дълбоко под водата, навярно няма да успее да задейства Вълната на „Медуза“.

— Трябва първо да освободим теб.

— Ако има достатъчно време и ако намерим начин. Ако не, ще трябва да си замина с нея. Преди всичко аз нося отговорността за тежкото положение. Но ВВС ще трябва да откара това изчадие над морето, и то бързо!

— Вивиан, Скот е уредил да бъде свален товарът ми, а Джери, Док и аз да бъдем отведени бързо на безопасно място. Той ще остане с теб, докато не бъдеш освободена от това нещо, но и аз бих останала, ако желаш.

Вивиан поклати глава в знак на категорично отрицание.

— Няма да правиш нищо подобно. Ще вземеш тези три момчета и ще отпътувате веднага. Не искам и Скот да остава.

— Имам чувството, че няма да можеш да го склониш — рече Линда.

— Той няма да постигне нищо, ако остане. Нямам нужда някой да ми държи ръката. Ще се чувствам далеч по-добре, ако и четиримата сте на стотина мили оттук.

— А аз ще се чувствам по-добре, ако това нещо е изключено и разглобено.

Вивиан кимна, но Линда зърна насмешливото ѝ изражение и повдигна вежда, за да я попита на какво се дължеше то.

— Знаеш ли, Линда, забавно е...

— Кое?

— Ти едва ли си на повече от... колко... трийсет и две години? А Скот е на около трийсет и въпреки това ти говориш за него като за „нашия млад командир“. Мога да те уверя, че съм доста впечатлена от този млад командир, независимо от възрастта му.

Линда изглеждаше леко смутена.

— Е... аз също. — Погледна към носа на самолета, покрай цъкащата бомба. — Седях зад него по време на онова страховито приземяване в Пакс ривър, Вивиан, и го наблюдавах. Гледах вените на ръцете и дланите му и видях как се бореше да не изпусне контрола върху самолета. По-рано днес му бях ядосана по ред причини, но той е... способен. Имам му доверие, а това при мен не става лесно.

— Доверието ли?

— Да се доверявам на мъжката половина от човешкия род. На който и да е мъж.

Тя погледна Вивиан, усмихна се лъчезарно, отметна глава и повдигна вежда, за да подчертае казаното.

— Това е дълга история за по-късно. Обичам ги — всъщност колкото е възможно по-често. Но просто не им вярвам. Нали разбираш: не мога да живея с тях, не мога и без тях, а пък те са твърде глупави, за да ги научи човек.

— Бих искала да узная историята на живота ти, Линда. Бих искала да имаше време за това.

— Ще има. Тази вечер, например. Но ще ти прозвучи като сапунена опера.

Линда нагласи колана от укрепващото въже в скута на Вивиан и я прегърна леко, преди да се запъти отново към пилотската кабина. Там закопча колана си и сложи слушалките, тъкмо когато Док докладваше за последното разрешение и превключваше на нова честота. Той изведнъж вдигна глава и я погледна.

— Забеляза ли нещо, докторе?

Тя се огледа озадачено.

— Имаш предвид нещо друго, освен ескорта ни от изстребители?

— Да. Чу ли нещо по радиото?

Док не се усмихваше.

— Не.

Той кимна.

— Приземяват всички самолети в страната като предохранителна мярка. Радиеофирът става все по-тих и по-тих.

Скот се извърна да я погледне.

— Линда? Намираме се на около дванайсет мили от летището и мисля, че ще ни разрешат веднага кацане. Когато се приземим и спрем — докато ние тук приключваме със самолета — бих искал да отидеш и да хванеш лоста за автоматично спускане на аварийната надуваема „пързалка“ на лявата предна врата, зад кабината, да отвориш вратата, но много внимателно, за да не паднеш. Помогни им да подведат преносимата стълба. Док и Джери ще излязат веднага. Искам да ви видя тримата да спринтирате по пистата към хората на ФБР, а от тях — да ви отведат моментално от тук. Ние ще свалим екипировката ти колкото е възможно по-бързо.

— Разбрано. Не се сърди, но не мога да се отдалеча бързо от този самолет. А какво ще стане с теб? И с Вивиан?

— Аз ще се оправя. Ще ви последвам веднага след като предам бомбата в сигурни ръце. Това ще бъде класически пример от приказката за Кума Лиса: „Моля ви се, краченца, не ме подвеждайте сега“.

— С Вивиан ли?

— Тя ще бъде с мен. — Той замлъкна, после додаде: — Надявам се.

— Какво имаш предвид с това „надявам се“?

Скот посочи флайтфона.

— Придобивам... тревожното усещане, че долу смятат Вивиан за много повече замесена, отколкото е. Хората от ФБР може би ще искат да разговарят надълго и нашироко с нея.

— Какво разбираш под „замесена“, Скот?

— Ами мисля, че те не са убедени в това, че тя е жертва. Ти чу част от предишните въпроси на Ди Стефано, нали?

Линда сграбчи облегалката на креслото на Скот и се изтегли към него, погледна Док, после отново Скот, търсеше някакви нюанси в израженията им.

— Мислех си, че това са стандартните въпроси. Навярно — въпросници, съставени за разпити при отвличания. А сега ти ми намекваш, че я подозират, така ли?

Скот сви рамене.

— Не знам, но от тези въпроси нямам кой знае колко приятни усещания.

Док я погледна през рамо и кимна, а Скот продължи:

— Боя се до смърт, че ни смятат за заложенници на Вивиан, което е една смехотворна идея. Но не забравяй, че те не я познават, а *именно тя* натовари бомбата за Пентагона. Убеден съм, че при нейното минало, което включва участие в ядрена програма, и след като мъжът ѝ е починал преди две години, за тях тя изглежда много подозрителна. Просто не искам някой прибързан стрелец от специалните части или някой от федералните да я гръмне без да се замисли.

Линда потъна в размисъл, но след няколко секунди гласът на Док изпълни кабината.

— Окей, Скот, снижаваме от шест хиляди, висотомер — на девет-две нула.

— Девет-две-нула — повтори Скот и нагласи двата висотомера на таблото пред себе си.

— Времето се влошава, Скот — добави Джери и подаде на капитана малка ламинирана картичка, изписана със знаци, нанесени с мек молив. — Вятърът се надига, но времето е направо цвете в сравнение с онова, което преживяхме в Пакс ривър. Посока три-пет-нула градуса, скорост осемнайсет, на поривите до двайсет и две мили в час. Лек дъждец.

— Благодаря, Джери — въздъхна Скот.

— Скот? — рече Линда.

Той се обърна достатъчно, за да види, че се бе вторачила в някаква точка на централния пулт и погледът му проследи нейния. Нямаше нищо важно на таблото.

— Да?

Погледът ѝ се вдигна и срещна неговия с такава сила, сякаш се сблъскаха.

— Скот, тя може да се окаже в голяма беда, ако долу наистина мислят така.

— Какво имаш предвид? — намеси се Док и Линда погледна към него.

— Онова, което имам предвид е, че единственото доказателство дали тя е замислила всичко това, или го е сторил мъжът ѝ, е самата бомба и онова, което той е програмирал тя да съобщава.

— Не мога да схвана мисълта ти, Линда.

Тя стисна още по-силно облегалката, разклати я леко и се наведе още напред, устните ѝ почти докоснаха ухото му и предизвикаха усещания, за които нямаше време да помисли, но някак вътре в себе си знаеше, че бяха приятни.

— Не съм юристка, но...

— Точно за това те уважаваме, докторе — ухили се Док.

Тя пренебрегна закачката му.

— Не познавам законите, но имам известна представа, а проблемът е в доказателствата. Има доказателство, ако искаш да тълкуваш фактите по този начин, че Вивиан Хенри нарочно е качила тази бомба на граждански самолет, за да тероризира правителството. Ако това е истинска ядрена бомба — а аз мисля, че е — с основание ще обвинят Вивиан, че е нарушила безброй закони. Но ако не могат да обезвредят онова нещо и да го изследват — ако го взривят, или го изхвърлят, или го унищожат — ще изчезне и единственото доказателство, че не тя, а съпругът ѝ е в дъното на всичко.

— Имаш предвид компютърната програма вътре? — попита Скот.

— Да. Дори да бихме допуснали, че Вивиан е програмирала устройството, ако те успеят да го изследват и да дешифрират програмата, това навярно ще докаже, че не тя, а мъжът ѝ го е направил.

— Но защо, Линда? Защо би го сторила? Каква мотивация би могла да...

Думите на Скот изведнъж секнаха.

— Какво има? — попита Линда.

— Аз...

Гласът на Док го прекъсна на половин дума.

— Слизаме от три хиляди и седемстотин на три хиляди, Скот. Намалявам скоростта до двеста и петдесет мили в час. На радара се вижда грозд от отметки, трябва да заобиколим турбуленцията.

Скот кимна.

— Разбрано. Ще поемеш ли радиотрафика за няколко минути?

Док кимна:

— Искат ли питане?

Скот се обърна към Линда.

— Тя *има* мотив, Линда. Поне според федералните. Спомни си битката ѝ за пенсията. Знаеш ли, че Ди Стефано ме попита дали знам за това?

— Не съм го чула. Не можах да чуя всичко.

— Направи го. И с нотка на подозрителност.

Линда Макой въздъхна дълбоко.

— Тази дама е жертва, Скот. Залагам живота си за това. — Тя замлъкна за миг, но продължи: — Мисля, че всички сме заложили живота си за това. Но вярваш ли, че единствено нашите показания — на този екипаж и моите — ще са достатъчни, за да я спасят от наказателно преследване? Ние всички чухме как устройството я заплашва.

— Но онзи спедитор в Маями ще се закълне, че е чул как тя заплашва екипажа ми и мен да се върнем да я вземем. Тя е превозвач на устройството. Тя е уредила всичко. Може и да е измислила историята, че мъжът ѝ я е накарал да го превози и да е съставила сама подробните инструкции, за които твърди, че са оставени от него.

— Глупости! — сопна се Линда.

Скот поклати глава и се замисли за няколко секунди. Забеляза как раменете на Линда леко се изпънаха — знак за нарастваща упоритост и начало на гняв.

— Линда, може би някой юрист ще забележи нещо по-различно, а може би в Маями има още доказателства, за които не знаем, но всичко, което видяхме, чухме и преживяхме, показва, че тя би могла да го е направила сама.

— Никога! Този случай е още един пример за това, че е жертва на насилие!

— Аз знам това! *Ти* също го знаеш! Но дали един прокурор ще го приеме? Господи, Линда, цялата нация вече е на нокти! Дори нищо да не се случи, те ще жадуват кръв, също както след взрива в Оклахома сити! След като не могат да съдят мъртвец, навярно ще погнат жена му.

— Никой в тази страна изглежда не разбира нищичко за насилията, извършвани от съпрузите. „Щом е била насилвана — ще рекат — и онзи е бил толкова ужасен тип, тогава защо ще изпълнява заповедите на съпруга си, дори след смъртта му?“ — Линда поклати глава и въздъхна. — Ако се измъкнем от всичко това, Вивиан ще е под сериозна съдебна заплаха.

— Ако устройството бъде унищожено.

— Знаем. И какво ще правим? — попита Линда.

Скот мрачно поклати глава.

— Ще кацнем. Ще рулираме. Ще се молим да обезвредят онова изчадие. И ще се отдалечим на достатъчно безопасно разстояние.

— Не мога да... — понечи да каже Линда.

— Линда! *Линда, чуй ме!* — Тонът на Скот бе властен, ала очите му бяха пълни със състрадание и тя видя, че той бе не по-малко разстроен от нея. — Стъпка по стъпка. Ще я защитаваме по всички възможни начини. Но точно сега е необходимо експертите да се заемат с онова оръжие отзад. Не трябва да забравяме за мощта на това, което превозваме.

— Скот? — прекъсна мислите му гласът на Док.

— Да — отвърна Скот и се завъртя в креслото си.

— Най-добре е да се заемем двамата. Заобиколих на пръсти онова струпване на облаци вляво, но ще трябва да се снижаваме.

— Добре. Окей, поемам радиотрафика.

Скот провери честотата и поиска от диспечера по-малка височина, като едновременно с това прегледа процедурата по подхождането. Вече бе информирал диспечера на подхода в „Сеймур-Джонсън“ за сравнително простата комбинация от радарни курсове и сляп заход по уреди.

Провери разстоянието. Оставаха им още осем мили.

Диспечерът отговори.

— Разбрано, „Скот еър“ петдесет. Дръжте едно-шест-нула градуса, снижете се и останете на шестстотин и петдесет метра.

Скот нагласи предупредителното устройство на висотомера на шестстотин и петдесет метра, а Док смени курса. Оставаше им още едно важно задължение и почти не оставаше време.

— Док, нареден ни е ЗУ. — Скот се обърна към Линда. — Това означава заход по уреди, Линда. Можем да се снижаваме с голяма точност, когато няма видимост. — Обърна се отново към Док. — Трябва да се свържа с командващия там долу. Следи радиотрафика, моля.

— Разбрано.

Скот завъртя скалата на радиостанцията на военните честоти.

— Командващия на „Сеймур-Джонсън“, вика ви „Скот еър“ петдесет, как ме чувате? Преминавам.

Отговорът долетя почти мигновено:

— Разбрано, „Скот еър“ петдесет. Говори полковник Питърс. Продължете.

— Нашата връзка от ФБР Ди Стефано информира ли ви за моите опасения, полковник?

— Да, командире.

Скот си помисли, че да се използва тази станция, при която всеки път трябва да натискаш бутоните за приемане и предаване, бе голяма досада, в сравнение с флайтфона. Натисна отново бутона.

— Ди Стефано каза ли ви, че няма начин това устройство да бъде третирано така, както при аварийно справяне със стандартна бойна глава?

— Можете да говорите в прав текст, командире. Да, каза ми, че сте настоявали, че това нещо ще експлодира, ако се опитаме да го взривяваме или да го изгорим.

— Но вие не сте убедени, така ли?

— Командире, ние знаем какво правим, ясно ли е? Вие не сте ядрен експерт, нито аз, но тук разполагаме с такъв, и той ще каже какво ще правим.

Скот посегна да натисне бутона за предаване, но се спря за миг. Доколко непреклонен трябваше да бъде? В крайна сметка това бяха само негови предположения. Те очевидно знаеха далеч по-добре от него как да взривят ядрена бойна глава и какво не бива да предприемат.

Изображението на пистата изпълни съзнанието му. След две минути щяха да са вече кацнали и кошмарът почти щеше да е свършил. Надвисналият провал на „Скот еър“ — авиокомпанията му — сега му изглеждаше съвсем маловажен. Най-добрата цел на света за него бе да се избегне заплахата и до нея вече бе близко. Военните знаеха какво да направят.

Разполагали с човек ли? — сепна се изведнъж Скот. Полковникът бе споменал ядрения екип в единствено число. А трябваше да долети група от експерти.

— Полковник, долетя ли вече екипът от Пакс ривър?

На седем мили пред него, в главата на застаналия до пистата полковник Джеф Питърс засвятка червена предупредителна лампичка. Някой бе пропуснал да каже на „Скот еър“.

— Командире, в онази катастрофа не оцеля никой.

Дългото мълчание от страна на 727 предизвика настръхване на космите по тила на Питърс. Може би не трябваше да им казва.

— Моля, повторете отново, полковник. За каква катастрофа говорите?

— За онази в Пакс ривър. Хората, които трябваше да се заемат с устройството, претърпяха катастрофа, командире. Но ние привлякохме други.

— Екипът по обезвреждането ли? Загинали са? — попита Скот.

— Точно така, сър.

Скот чу как Линда пое дълбоко дъх зад гърба му.

— С какви други хора тогава разполагате?

— Командире, не се безпокойте за това. При нас е човек от „Райт-Патерсън“, който долетя тук преди няколко минути.

Един човек? — отчете тревожно Скот и мислите му запрепускаха трескаво.

— Скот — намеси се Док, — мога да се справя и соло, но предпочитам да осъществим кацането заедно.

— Да, само секунда, Док. Продължавай снижаването.

— Разбрано.

Един техник, който да обезвреди бомба, конструирана от учен, предвидил навярно всички възможни решения. И какъв ще е рискът, ако техникът не знае какво всъщност прави?

Скот натисна бутона за предаване. Усещаше как тонът му става все по-напрегнат и се помъчи това да не проличи.

— Полковник, трябва да получа личното ви уверение, че няма да има опит за взривяване или изгаряне на това оръжие. Ако не получа такова уверение, няма да кацна.

Отговорът беше бърз:

— Командире, имате моето уверение. Разполагаме тук със С-141, който е на наше разположение да откара бомбата, ако това се наложи.

— Добре! — съгласи се Скот, след като натисна отново бутона за предаване. — Разбрано. След малко ще сме над пистата. Доколкото разбирам, ще имате там автомобил с надпис „Следвай ме“.

— Да, сър. В очакване е.

Скот превключи на честотата на кулата в мига, в който Док съобщи, че клапите са спуснати на пет градуса.

Пистата се виждаше в далечината.

Всичко бе свършило. Почти.

Военновъздушна база „Сеймур-Джонсън“ — команден пункт за презареждане с гориво — 6:23 следобед, източно време

В първия момент името „Служба за комуникации на Белия дом“ не направи впечатление на младия щабен сержант от ВВС, който вдигна телефонната слушалка.

След малко обаче му светна.

— Слушам, сър!

— Необходимо ни е да бъдат установени връзки на няколко честоти към нас, за да можем да препредаваме към ВВС Едно, ясно ли е?

— Какво имате предвид под „препредаване“, сър?

— Трябва да проявите максимална съобразителност и да намерите начин да установите поне четири телефонни линии, без от това да страда нормалното функциониране на базата. Всяка от тези линии трябва да е свързана с отделен радиоканал. Единият — на честотата на контролната кула, вторият — на наземния контрол, третият — към канала, който командирът ви използва, за да координира действията, и четвъртият — към дежурния офицер, в случай че ни потрябва още нещо.

— Мисля... мисля, че бих могъл да го направя, сър. Но защо?

— Защото президентът на Съединените щати иска да чува какво става и иска тези връзки да бъдат установени... от днес за вчера. Достатъчно ясно ли е?

— Тъй вярно, сър.

— Колко време ще ви е необходимо?

Сержантът се огледа за дежурния офицер — майор, който го гледаше внимателно с изписано върху лицето подозрение. Сержантът даде знак на майора да почака.

— Може би десет минути, сър. Ще трябва само да свържем няколко линии с радиоговорителите в командния пункт.

— Колкото е възможно по-бързо, сержант, моля ви. Ето ви телефонните номера.

Служителят по свръзките издиктува четири необявени в указателите телефонни номера и резервен номер на централа, в случай че връзката пропадне.

— Трябва да информирам командира си — рече сержантът.

— Не, заемайте се веднага. Кажете, моля, на командира си да ми се обади веднага по тази линия.

— Слушам, сър.

Сержантът се обърна към майора с известно чувство на превъзходство. Мисълта, че бе овластен с препредаването на последното нареждане, го бе ентусиазирала.

— Господин майор? Белият дом иска да разговаря с вас на четвърта линия.

Възнаграден от последвалото изплашено изражение на майора, сержантът бързо се обърна към пулта си и се зае с монтирането на импровизираната система за свръзки.

ВВС Едно — 6:26 следобед, източно време

Двайсет и пет минути след напускането на Звездния кабинет президентът се върна там, повикан спешно от шефа на екипа си, за да бъде информиран за застрашителното напредване на урагана „Сигрид“.

— Добре, момчета, можем да открием това съвещание с надслов „Бедствията — това сме самите ние“ — произнесе сериозно, без

усмивка, президентът.

— Установили сме връзка с Националния център по ураганите в Маями, сър — рече шефът на екипа му, — защото онова нещо е захапало толкова здраво Атлантическия бряг, колкото никога досега. Трябва да видите последните спътникови снимки. Вече се готвим за обявяване на извънредно положение.

Президентът вдигна ръка.

— Преди да включите, дайте ми последната информация за 727.

Един от помощниците пристъпи напред с купчина листи в ръка и със слушалки на главата, които пътьом свали.

— Сър, в този момент самолетът подхожда за кацане на „Сеймур-Джонсън“. Съпровождат го два Ф-16. Базата е в повишена степен на тревога поради урагана, но тя е откъм страната на по-слабите ветрове. Персоналът е евакуиран... последните няколко авиоцистерни тъкмо сега отлитат... чух, че и експертът по обезвреждане на бомбата е пристигнал.

— Ще може ли да се справи? — попита директно президентът.

Помощникът сви рамене.

— Никой не знае, сър. Но поне е вече там.

— Следите ли комуникациите на базата?

— Да, сър. Контролната кула, наземното командване, още няколко канала. Не можахме да монтираме видео, но ще получаваме всичко останало по ваше нареждане.

— Веднага след като приключим с въпроса за времето.

— Готов ли сте вече за това, сър?

— Първо, с колко време разполагаме? Кога трябва да стане експлозията?

Помощникът погледна часовника си.

— След около час и трийсет и пет минути.

Президентът въздъхна тежко.

— А каква е ситуацията с медиите?

— Сър, казано с една дума, страната е ужасена. Получаваме съобщения отвсякъде за изключвани по спешност компютърни системи в много отрасли, за всякакъв вид банкови трансакции в последния миг, за претоварване на телефонните мрежи — и всичко това в добавка към дезинтеграцията, последвала затварянето на въздушното пространство, влаковете и т.н.

— Значи моята малка реч не свърши работа?

Напред пристъпи пресекретарят.

— Напротив, мисля, че помогна много, защото разсея съмненията относно това дали заплахата е истинска. Но ще ви кажа още нещо. Извън Вашингтон, където хората са още в шок, че над главите им е летяла бомба, перспективата да се задейства Вълната на „Медуза“ предизвиква у хората далеч по-дълбок страх, отколкото онова, какво би сторил един термоядрен взрив над окръг Колумбия.

Президентът кимна.

— Това ще е Хирошима, умножена по петдесет, ако се взриви над някой населен район, дори и без да предизвика Вълната на „Медуза“. Както казах и преди, нека не забравяме каква ужасяваща перспектива е това, даже и да е само една водородна бомба. — Той сведе поглед и поклати глава на собствените си думи. — Боже мой, какво нещо изрекох! Само една ядрена бомба...

Президентът погледна към помощника си.

— Добре, свържете ме с Маями.

Вашингтонската част от Звездния кабинет се разпадна за няколко секунди в електронен калейдоскоп, след което се появи идентичен интериор, този път зает от няколко нови лица в Маями, сред които Питър Ронсън, директорът на Националния център по ураганите, който се представи бързешком.

— Доктор Ронсън, това, което ще кажа, не е обвинение. Но днес по-рано ми бе съобщено доста самоуверено, че този ураган се е насочил на север и сигурно ще ни подмине. И изведнъж се оказва, че той вече брули Средноатлантическото крайбрежие и се очаква да ни нанесе безпрецедентни поражения. Какво стана? Нямах да отпътувам за Япония, ако имах представа, че нещата ще се влошат чак толкова.

— Господин президент, големите урагани могат да променят непредвидимо посоката си и точно това се случи тук. Ние просто не очаквахме той да завие на запад толкова внезапно. Това е буря убиец с безпрецедентни размери и мощ. Измерихме облачния покров на бурята и той достига почти хиляда мили в диаметър, но самата буря е чудовище с диаметър осемстотин и петдесет мили, като скоростта на вятъра в центъра ѝ достига двеста и петдесет мили в час. Виждали сме урагани с подобна скорост на вятъра около центъра им, но никога — щорм с такива размери и дълбочина. Атмосферното налягане близо до

центъра е под две-седем-точка-осем-нула инча живачен стълб. Това, по моето скромно мнение, е пряк резултат от глобалното затопляне, сър. Мощта на урагана е следствие от увеличената топлина, излъчвана от океаните.

— Разбирам този уникален аспект, докторе, но кажете ми какво ще ни стори ураганът сега.

Директорът натисна един бутон и пред очите на президента изплува цветна спътникова карта. Още един бутон и тя придоби триизмерна форма: от височината на спътника ясно се виждаха разположените на различни височини облачни слоеве.

— Боже мой, каква картина! — възкликна президентът. — На живо ли е?

— Да, сър. Снимката идва от спътника „Нимбус 8“, който изстреляхме миналата година, и се предава на живо. Сър, този ураган вече предизвика десетметрова приливна вълна по северните брегове на Ню Джърси и почти дванайсетметрова — по южните брегове на щата. Районът от Кейп Мей през Атлантик сити на север до Асбъри парк вече бе опустошен. Крайбрежните улици са несъмнено разрушени, а щетите върху постройките покрай брега лесно ще надхвърлят десетки милиарди, без да броим промишлени предприятия, фериботни терминали, риболовни кораби и т.н. В залива Деллауер се е формирала силна приливна вълна и очакваме масивни, почти пълни разрушения от Риобут бийч до Оушън сити, Деллауер. „Окото“ на урагана сега е насочено право към остров Чинкотийг, близо до остров Уолъпс, Вирджиния. Ако тази негова скорост се запази, а ние очакваме тя да се запази, след около шест часа ядрото на това чудовище ще връхлети брега с двеста мили скорост. Районът на Вашингтон вече бе подложен на силни удари, но положението ще се влоши още повече. Очакваме вятърът в окръг Колумбия да стигне до сто мили в час, на поривите — до сто и двайсет, преди това нещо да свърши. И заливът Чесапийк е в беда — силните приливни вълни и обширните наводнения са сигурни. Вирджиния бийч, Норфък, и други райони на юг чак до Кити хоук ще пострадат силно с безпрецедентна ерозия на брега и наводнения, но не и толкова, колкото по-северните области. Дори в Ню Йорк поривите на вятъра ще надхвърлят сто мили в час, ако бурята не промени посоката си на север.

Президентът се облегна назад и поклати мрачно глава.

— Някой наясно ли е с корабоплаването в океана? — попита найсетне той.

До директора се изправи друг мъж.

— Господин президент, височината на вълните в центъра на бурята са между тринайсет и двавет метра. Два търговски кораба бедстват, с единия няма връзка и в Бреговата охрана се страхуват, че е потънал. Корабът е под панамски флаг. Бермуда също е тежко засегната и британците вече изпращат помощ. Там вятърът е унищожил до голяма степен електроснабдяването и комуникациите. Що се отнася до нашите кораби, на един от самолетоносачите ни — „Айзенхауер“ — се наложи да се отклони и да заобиколи южната граница на урагана, ала те на практика са вече в него и се борят с доста високи вълни на юг, ето тук.

Лазерната „показалка“ светна върху картата в южния край на тъй наречения Бермудски триъгълник.

— А какво е положението в района на Голдсбъро, Северна Каролина?

— Ще бъде връхлетян от силен вятър до седемдесет мили в час, но главната заплаха там е от смерчовете и от наводнения върху обширни райони по-късно утре.

В Маями замълчаха, загледани в образа на президента, който се бе замислил върху техните рапорти на борда на ВВС Едно, все още на почти пет хиляди мили разстояние. Но изображението бе толкова реално, а и той се намираще сякаш само на няколко метра, че когато неочаквано се изправи, всички скочиха на крака.

— Господа, благодаря ви за изчерпателната информация. А, още нещо, доктор Ронсън.

— Да, сър?

— Знаете за ядрената криза със самолета, нали?

— Да, знам.

— И знаете, че приближава кулминацията ѝ във военновъздушната база „Сеймур-Джонсън“, близо до Голдсбъро?

Директорът кимна.

— Добре... — понечи да каже нещо президентът, но се поколеба, вгледан в пръстите си, които барабаняха по заседателната маса.

— Сър — наруши мълчанието директорът, — сигурно бихте искали да узнаете какъв ще е маршрутът на радиоактивния облак при

евентуална експлозия?

Президентът вдигна глава и се вгледа за няколко много дълги секунди в доктора. Той забеляза голямата умора в очите на президента.

— Точно така.

— На юг, над Северна Каролина до Чарлстън, но след това — към морето, където ще се разпръсне.

— Е, това вече поне е нещо.

— Значи изходът е съмнителен, сър? Съществува възможност устройството да не бъде обезвредено навреме? — попита смутен директорът.

Президентът се изправи и съвсем леко се усмихна.

— Нека просто да речем, че няколко молитви няма да са излишни... и ще са добре дошли.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Скот еър“ 50 — 6:26 следобед, източно време

Джери Крисчън бе приключил своята част от проверката преди кацане и завъртя креслото си напред, когато Скот изведнъж се наведе към него.

— Не ми се иска да те карам да го правиш, Джери, но трябва да разбере нещо. Иди отзад и хвърли един поглед на контейнера. Виждаш ли можеш да откриеш начин ония майстори да проникнат в него без да го пробиват или режат с кислород. Не видях никакви шевове и други люкове, освен онзи, който отворихме.

— По-голямата част от него е още в сандъка си — отвърна Джери.

— Знаем. Побързай. Необходима ми е най-точната ти преценка.

— Защо, Скот?

— Нямам време да обяснявам. Просто го направи, моля те!

Джери метна колана си настрани и изчезна през вратата на пилотската кабина в момента, в който трите двигателя на самолета бяха вече поставени в режим „пет мили до кацане“, вятърът и турбулентните потоци ги клатеха леко, след като скоростта бе намалена до сравнителното спокойните 170 мили в час. Да видим дали и един Ф-16 може да лети със 170 мили без да падне на земята...

Аз просто приех, че те разполагат с всички отговори — упрекна се сам Скот. — Просто приех, че имат експерти. А трябваше да предположа, че ще ме натикат в ъгъла тук и че ще провалят всичко!

— Колесник — спуснат, проверка преди кацане, клапи на 25 — обади се Док.

Скот посегна към лоста за колесниците и едва тогава се сети за индикатора, който показваше небезопасно положение на люковете.

— Док, забравихме за индикатора на колесниците — започна Скот.

Последва изненадващо наклоняване и в кабината отекна приглушеният шум от стържещ метал. И двамата пилоти се вторачиха

в индикаторите на колесниците. Носовият и десният светеха със зелени лампички, което означаваше, че са спуснати и заключени.

Левият основен колесник светеше в червено.

— О, господи — изпъшка Док. — Забравих го. Може наистина да сме го повредили в Пакс ривър.

— Защо не го вдигнем и спуснем отново, Док?

— Задръж! — отвърна Док. — Това може да влоши нещата. Какво ще кажеш за онези изстребители там? Биха ли могли да хвърлят едно око?

Скот кимна.

— Добра идея. Къде отидоха онези Ф-16?

— Завиха надясно.

Скот набра честотата за връзка „въздух-въздух“ по военната станция и включи микрофона.

— Ф-16, вика ви „Скот еър“ петдесет. Там ли сте още, момчета?

Гласът на водещия пилот прозвуча почти мигновено.

— Разбрано, „Скот еър“. Казвай.

— Индикаторът на левия ни главен колесник свети червено. Можете ли да се мушнете отдолу и да му хвърлите едно око? Ние ще изравним височината тук и ще слезем на нисък заход към пистата направо от триста метра.

Водещият пилот на двойката Ф-16 се съгласи и започна маневра наляво, Док изравни боинга на триста метра височина, а Скот информира кулата в „Сеймур“ какво предприемат.

Скот видя как двата изстребителя завиха и изчезнаха зад тях. Изминаха трийсет мъчителни секунди, преди да чуят гласа на водещия пилот.

— Окей, „Скот еър“, левият ви колесник изглежда невредим и е в същото положение като десния. Люкът му обаче изглежда тъй, сякаш го е ръфало голямо куче. Долният край е строшен и разкъсан и в момента виси от пантите си.

— Имаме два големи люка на корема. Те затворени ли са?

— Да, сър, изглеждат затворени. Онзи, за който говоря, всъщност е към колесника.

Джери се бе върнал в кабината тъкмо навреме, за да чуе разговора. Със светкавично движение той закопча колана си и се наведе напред над централния пулт.

— Скот, първо опитай повторно спускане на колесника.

Скот кимна, каза на водещия от двойката изтребители какво ще правят и какво да наблюдават.

— Колесниците — прибори, Док.

Той дръпна ръчката и отново червената лампичка на десния светна, за да сигнализира небезопасно положение.

— Колесниците — спуснати.

Док дръпна лоста, самолетът пак се наклони и отново чуха приглушеното стържене.

— В същото положение сте, командире — съобщи пилотът на Ф-16. — Изглежда спуснат и заключен в същото положение като десния колесник.

— Но продължава да показва небезопасно положение — обади се Док и посочи сигналната лампичка.

Скот се обърна към Джери.

— Най-лошият сценарий?

— Строшава се при кацането и възникват проблеми с управлението. Но той навярно е безопасен, Скот. Стори ми се, че почувствах как се заключи, тъй че може микро ключето на индикатора нещо да се е повредило.

— Да опитаме ли?

Джери кимна.

— Да, само гледай да се опираш повече на дясната страна и бъди готов за строшаването на левия.

— Разбрано.

— Скот, за бомбата.

— Една секунда. Док, съобщи на кулата, че ще направим кръг в тяхната видимост, след това ще подходим от дясно и ще застанем върху пистата.

Док кимна и посегна към радиостанцията.

— Добре, Джери. Кажи ми сега какво видя.

— Скот, онова проклето нещо е заварено изцяло до последния инч, с изключение на люка, където се намират екранът и клавиатурата. Единственият начин да се проникне, е да се пробива или да се реже с горелка, но обвивката му изглежда да е от много яка неръждаема стомана. Може да се среже, разбира се, но топлината от пламъка на горелката би бил лесно засечен, а аз се обзалагам на каквото

пожелаеш, че онзи сатанински изобретател го е натъпкал с топлинни сензори. Би трябвало да е очаквал подобен опит.

Скот кимна.

— Няма начин един-единствен техник да проникне в това нещо, без то да реагира. — Скот погледна назад и потърси погледа на Джери. — Съгласен ли си?

— Да. Освен това то продължава да излъчва същите предупреждения да не се правят опити за взривяване или изгаряне. Забравих точните думи, но ставаше дума за някакъв електронен ядрен взривател.

Скот забеляза, че Док бе влязъл в десния завой над летището. Бе прехапал долната си устна за миг, преди да погледне отново назад.

— Мисля да приемем, че това е истината: всеки опит да бъде изгорено или взривено ще бъде фатален за нас и за милиони други. Остава ни една възможност: да го изхвърлим в морето.

— Точно това каза и Вивиан — намеси се Линда.

— А ако не се съгласят? — попита Джери.

— Тогава, стари приятелю, всички ние ще бъдем изпържени.

Главна квартира на ФБР, Вашингтон — 6:26 следобед, източно време

Тони ди Стефано закри микрофона на слушалката с ръка, погледна Дона и извъртя очи. Шепотът му можеше да се чуе в цялата зала, но не и по телефона.

— Господ да ни е на помощ, изпратили сме хунът Атила, Бичът Божи, като наш старши агент в „Сеймур“.

— Кой? — попита Дона, спогледа се с друг агент и пак погледна Тони.

— Харолд Ханкс, специален агент, ама супер специален — обясни й агент Бил Уотсън. — Не го ли познаваш?

Дона поклати глава.

— Не, не си спомням.

— Ще си спомниш. Събери на едно място самотнението на Дъглас Макартър, параноята на Дж. Едгар Хувър и лингвистичната арогантност на Уилям Бъкли, а после му връчи полицейска значка.

— Господи! — измърмори тихо младата жена.

— О, да — и него също.

— С други думи — съвършеният старши бюрократ.

Бил кимна:

— Точно така, и тъкмо той е на най-важното място в най-важния момент, без да има и хабер от нещата. Разкош.

Останалите видяха как мускулите по лицето на Тони заиграха в опита му да запази самообладание, а в тона му се прокрадна фалшива любезност:

— Харолд, ти ли си?

Последва пауза и отново отвращението премина по лицето на Тони като бърз облак.

— Окей, разбирам, че агент Ханкс е зает, но би ли му казал, че главната квартира иска да говори с него, ако това не те затруднява особено? Нали разбираш, тъкмо за това сме ви ги зачислили тези клетъчни телефони.

Тони изведнъж разтърси отвратен глава.

— Тук е главната квартира на ФБР! Твоят шибан шеф! Нали разбираш, това може да ти дойде малко като шок, но мисля, че на служебната ти карта пише ФБР, а не Агенция „Харолд Ханкс“, а след като искам да говоря с агент Ханкс с цел... де да знам, може би координиране, навярно ще е добър ход за кариерата ти *да дадеш този проклет телефон на Ханкс и то веднага!!!*

Лицето на Тони бе придобило лилаво-червеникав оттенък.

— Исусе Христе! — изръмжа той на малката групичка, която го бе наобиколила, като отново закри за миг слушалката, а после дръпна ръката си.

— Дяволски си прав, говоря язвително!

Тони дръпна един въртящ се стол и се тръшна в него, а в този момент в слушалката му се чу глас.

— Харолд? Тук е Тони ди Стефано. Много съжалявам, че те откъснах от работа. Искам да се убедя, че ще пееш от същата песнопойка, от която пеем всички, ясно? Първо, къде се намира... добре, значи каца. Харолд, ще трябва да изиграеш всичко това много, ама много деликатно. Не смятаме, че мисис Хенри е в кабината и... Харолд, знам, че си инструктиран, но сега аз те инструктирам лично, ясно ли е? Ние смятаме, че можеш да говориш открито с командира на самолета или по военните честоти, или по флайтфона му. Не, казах ти,

че можеш. Имаш ли номера на флайтфона му? Добре, ако ти потрябва, можеш да го използваш. Ето нещото, за което се безпокоя най-много. Боя се, че екипажът може да е на страната на мисис Хенри. Мисля, че не са наясно какъв скандал е имала с властите и имам чувството, че са убедени в нейната невинност. Това може да доведе до истински проблеми. Ти... да, Харолд, наясно съм с това. Нашата задача е да помогнем на командващия от страна на ВВС хората му да се доберат до бомбата по най-бързия начин. Направи каквото трябва да се направи, но гледай процедурата да не препречи пътя им към бомбата.

Тони затвори очи, удари чело в масата и започна да го разтрива.

— Харолд, не ти внушавам нищо. Виж какво, този спор вече го водихме тук преди време. Аз не те харесвам никак и ти не ме харесваш. Това е даденост. Но от професионална гледна точка ти казвам да направиш всичко възможно, без да допускаш стандартната процедура да попречи на хората от ВВС да се докопат до тази бомба. Ние ще стоим на подслушване. Да, пожелавам ти успех.

Тони се изправи, вдигна слушалката високо над главата си с пламнали очи, сякаш щеше да я стовари всеки миг върху бюрото. Застина в тази поза и погледът му се отмести към останалите, които го гледаха затаили дъх. Лицето му се разтегна бавно в нарочно маниакална усмивка и той повдигна вежди.

— Само се пошегувах. — Остави слушалката върху вилката и поклати глава. — Досега си мислех, че образът на д-р Франк Бърн от М. А. S. Н^[1] е смехотворна карикатура. Никой не би могъл да е толкова предвзет и толкова тъп. Но ето че има такъв, от плът и кръв, който е на път да се заеме с най-деликатната задача в историята на ФБР от... близкото минало!

— Онова, което искаш да кажеш, е, че... — започна Дона.

— Че навярно вече сме се провалили — довърши Тони.

Военновъздушна база „Сеймур-Джонсън“, Северна Каролина — 6:31 следобед, точно време

Скот изравни боинга и отне газта, след като самолетът се насочи към пистата. Докосна я първо с десния колесник, после — с носовия и накрая леко опря и левия колесник о бетона, като същевременно натисна спирачките и даде реверс на двигателите. След като стана

ясно, че левият колесник държеше, погледът на Скот огледа пистата и от двете ѝ страни — забеляза в далечината и очевидните приготовления, които бяха в ход за посрещането им.

— Ще се пуснем до края на пистата, Док.

— Разбрано.

Буреносни облаци се носеха над тях, от време на време се изсипваше дъжд, ала ураганът „Сигрид“ едва започваше да се усеща, видимостта бе добра и все още можеше да се вижда ясно от единия край на базата до другия. Скот намали скоростта на тримоторния реактивен самолет до пет мили — скорост за рулиране и продължи така, докато под носа на машината не се появиха червените светлини, които маркираха края на пистата.

Диспечерът от кулата му посочи тъмносиния пикап с осветен надпис „Следвай ме“, който чакаше на рульовката досами края на пистата. Скот премести ръката си върху лоста за управление на носовия колесник, изрулира до края и плавно спря.

Хората в пикапа „Следвай ме“ потеглиха, но след това спряха, очевидно объркани. След няколко секунди един от тях излезе от колата и махна на 727 да продължи пътя си.

Ала Скот все още нямаше никакви намерения да тръгва.

— „Сеймур“, наземен контрол, тук „Скот еър“. Ще останем тук за минута, докато не проверя нещо. Дръжте настрани всички превозни средства и хора.

— Разбрано — бе единственият отговор.

Скот настрои радиостанцията си на военните честоти и включи микрофона на същите вълни, които бе използвал и във въздуха.

— Полковник Питърс, там ли сте още?

Последва миг колебание, после сух отговор:

— Тук Питърс.

— Полковник, къде точно планирате да ни паркирате?

— „Скот еър“, насочващата кола ще ви отведе. Подготвили сме изолирано място в западната част на летището. Там е зоната за специални задачи в тази база.

Скот виждаше добре района от кабината си. Мястото бе избрано само поради една причина и тъкмо тя го плашеше.

— Полковник, тук ще се опитваме да обезвредим ядрена глава, нали?

— Точно така, командире.

— Вие гарантирахте, че няма да се прави опит това оръжие да се взривява.

— Казах, че ще направим всичко, което е по силите ни, за да го обезвредим.

— Как ли не! Казахте, че мога да разчитам на гаранцията ви, че няма да има, цитирам: „никакъв опит да се изгаря или взривява“ устройството, а сега искате да докарам самолета си в район, *специално* пригоден за взривяване. Ако бомбата, която е на борда, се окаже ядрена, няма никакво значение къде точно ще се паркираме, тъй като целият район ще се изпари. Това означава, че има само една причина да се опитвате да ни откарате в онзи район: вие сте решили да пренебрегнете предупрежденията ми и въпреки всичко да я взривите.

Последва кратко колебание преди отговора:

— Това са стандартни процедури при работа с опасни материали, командире. Разбрах, че сте военен. Би трябвало да разбирате от тези неща. Освен това би трябвало досега да сте се досетили, че ние трябва да обезвредим това проклето нещо, което превозвате, защото е *необходимо* да разберем какво има вътре в него!

— Искате да разберете какво има вътре ли? Аз ще ви кажа какво има, полковник. *Вътре има една шибана термоядрена бомба!* Ясно ли е?

— Нямаме време за пререкания! Трябва да разберете, че е в интерес на страната да проучим как действа това оръжие.

— Полковник, вие няма да успеете да обезвредите или да изследвате това нещо. Времето едва ще ни стигне да го изхвърлим в морето!

— Това не го решавате вие, „Скот еър“! Това го решаваме ние. Ако по някаква причина не успеем да го обезвредим, тогава е възможно да го изхвърлим.

— Полковник, а къде е самолетът С-141? — попита гневно Скот. — Знам как изглежда един С-141 и не виждам нищо подобно в тази база.

— Лети насам, командире. Ще пристигне до няколко минути.

— Вие ми казахте, че вече е кацнал и е на разположение — напомни му Скот.

— А, съжалявам за това, командире. Толкова много неща трябваше да се свършат преди да кацнете, че съм се объркал. Вижте, времето ни е кратко. Моля, последвайте пикапа и елате тук, за да започваме.

Линда видя как Скот поклати глава преди да се сети да натисне отново бутона за предаване.

— Искам да говоря с човека, който ще се опита да обезвреди онова чудо.

Последва кратко мълчание, след това по радиостанцията заговори друг глас. Чуваха се протестите на полковника наблизо.

— Командире? Говори специален агент Харолд Ханкс от ФБР. Вашия самолет и всички хора на борда от този момент са под юрисдикцията на федералното правителство. Притежавам съответните заповеди. Вие ще изпълнявате стриктно инструкциите на полковника и ще го направите веднага.

Скот облиза устни и погледна към Док, който пое дълбоко дъх.

— Започва се, Скот — рече Док.

— Какво?

— Изгубихме контрол и господ да ни е на помощ, ако не са ни слушали внимателно.

Скот натисна отново бутона на микрофона.

— Агент Ханкс, искам да разбера какво точно ще направите, когато наближим мястото за паркиране.

— Разбрах, че жената не е в кабината при вас — рече сопнато Ханкс. — Ако това не е вярно, ако е при вас, но не може да чува, светнете с прожекторите си за кацане и спуснете клапите до долу.

— О, боже мой, знаех си аз — рече Линда от наблюдателското си място. — Те са се спрели на тази версия — че Вивиан е терористка.

Скот вдигна ръка за внимание.

— Не, тя не е в кабината и не може да ни чуе, агент Ханкс.

— Добре. Разбрано. Не я предупреждавайте. Ако можете да отворите лявата предна врата веднага щом паркирате, нашият екип ще се качи и ще я арестува.

— Ханкс, говори командирът на самолета. Мисис Хенри не е, повтарям, не е инициаторката на всичко това. Тя е жертва. Няма абсолютно никаква необходимост да я арестувате, или да я третирате като враг.

Джери рязко се наведе напред.

— Кажи му, че разполагаме само с един час и дваайсет и седем минути.

— Окей — кимна Скот и включи отново микрофона. — Ханкс, искам да говоря с човека, който е дошъл да обезвреди устройството. Разполагаме с по-малко от час и дваайсет и седем минути до ядрения взрив.

— Командире, говори полковник Питърс. Можем да ти позволим да говориш с него след като дойдете на мястото за паркиране. Точно сега нямаме време.

Видяха два щабни автомобила, които поеха по рульожката към изчакващия 727. Трети автомобил, военен транспорт, ги следваше от разстояние.

Скот отново натисна бутона.

— Не, полковник, докато вратите са затворени и двигателите работят, аз съм командир на този самолет и *вие* ще слушате мен. Свържете ме с ядрения техник. Веднага!

Гласът от другата страна ставаше все по-нетърпелив.

— По дяволите, командире, нареждам ви да започнете рулиране и да докарате тази стара браква тук!

— Първо — да чуя техника, полковник.

— Или какво, командире? Заплашвате ли ни?

Скот държа микрофона в ръка сякаш цяла вечност — така им се стори на Линда, Док и Джери, които го гледаха, стаили дъх. Най-сетне той го вдигна отново към устните си и натисна бутона за предаване.

— На борда ми е задействано термоядрено оръжие, което може да създаде електромагнитна вълна с такава разрушителна сила, че да затвори цялата страна за месеци, като в добавка ще убие може би милион души в района наоколо, а Северна Каролина ще засвети в тъмното без помощта на електричество. Доколкото ми е известно, дори президентът е информиран за тази ситуация, а вие тук искате да си играете игрички *с мен*? Ще ме свържете веднага с техника! Докато този самолет не е паркиран, всички карти са в моите ръце, ясно? Това е моят самолет. Дори Федералните правила за въздухоплаване го потвърждават. А вие там, отсреща, сте само неидентифицирани гласове, докато не взема друго решение. А сега бихте ли обяснили на началниците си как сте провалили всичко, заради тази глупава мачо

игра кой да командва парада? Обзалагам се, че всички реплики, които си разменяме, се слушат и на по-високи места и те преценяват всяко ваше решение. Тъй че... престанете да спорите с мен и изпълнявайте. *Веднага!*

Преди радиото да оживее, настана моментно суетене. Онзи, който щеше да говори, очевидно имаше проблеми с радиостанцията. Чу се шумът от ръката му, която опипваше ръчния приемо-предавател, а после гласът му прозвуча силно и ясно.

— А-а, говори сержант от технически служби Бил Клевинджър, сър. Искали сте да разговаряте с мен.

— Какво обучение имате по обезвреждането на невоенни, терористични ядрени оръжия, сержант? — попита Скот.

Чу се кратко заекване, после и то престана.

Радиостанцията замлъкна. Скот си представи как и полковникът, и агентът от ФБР го засипват с указания какво да каже. Най-сетне предавателят отново се включи.

— Сър, обучен съм да обезвреждам всички видове военни ядрени оръжия. Не съм минал специално обучение по обезвреждане на невоенни, но познавам всички видове основно оборудване и съм квалифициран да обезвреждам всякакви взривни устройства.

Скот включи своя микрофон.

— Добър отговор, момчета. Но ето какъв е проблемът. Това нещо тук е в херметически заварен контейнер от неръждаема стомана и имам всички основания да вярвам, че вътре е оборудвано с топлинни и всякакви други сензори, които ще засекаат проникване. С други думи, няма начин да се влезе в него и да се обезвреди. Не можете да го взривите или изгорите, защото това ще предизвика ядрена експлозия, а това ни оставя само една възможност: да го свалим от тази наша птичка, да го натоварим на С-141 и да го изхвърлим в морето. Точно това се опитвах да ви обясня преди известно време. Но възниква един проблем: вие излъгахте за С-141 и нямаме време да си произведем такъв.

— Ето какво ще ви кажа, командире — чу се отново гласът на полковника, този път сякаш по-замислен, по-сговорчив и с желание да помогне. — Тук имаме няколко КС-10, които се евакуират от базата, просто ще задържим един от тях и ще го използваме.

Док и Скот изсумтяха едновременно, а Линда ги погледна озадачена.

Скот пак натисна бутона си.

— Полковник, ние не сме глупаци. Колкото вие можете да изхвърлите нещо от КС-10 по време на полет, толкова мога и аз с този самолет. Ако не сте забелязали, товарният люк е отстрани, а не отзад.

— Съжалявам, прави сте. Просто се опитвах да намеря решение. Но С-141 е на път за насам, командире, давам ви думата си.

— В момента вашата дума предизвиква само подозрения, полковник. Между другото, наредете на онези коли да не приближават повече към мен. *Веднага!*

Последваха няколко секунди мълчание, ала колите все пак спряха на неколкостотин метра от тях.

— Какво мислиш, Скот? — Думите на Док Хазърд прозвучаха напрегнато.

Скот дишаше тежко. По челото му бяха избили капки пот.

— Аз... не знам, Док. Но знам какво ще се случи. Дяволски добре знам, че няма да ни послушат. Ще ми обещаят всичко, но когато ни измъкнат от тук, ще оковат Вивиан, ще се помотаят известно време да потърсят люк в кожуха на бомбата, след това ще взривят самолета и ще задействат и ядрената експлозия, и Вълната на „Медуза“. В най-добрия случай ще се взривят сами, ще взривят нас и ще изтрият Голдсбъро от картата.

— Каквото и да решиш, Скот, аз съм с теб — наведе се Джери към него.

— Аз — също — кимна Док.

Скот облиза отново устните си, огледа ги двамата и сетне се обърна към Линда.

— Окей. Ето какво ще направим. Линда?

— Да?

— Ще спуснем стълбичката под опашката. Искам ти и Джери да излезете от там. Док — ти също.

— Няма никакъв шибан начин това да стане, да ме прощавате за езика — сопна се Док.

— Същото се отнася и за мен — поклати глава Джери.

Скот въздъхна отчаяно, притворил очи.

— Чуйте, по дяволите! Не виждам друг начин да се излезе от това...

Прекъсна го гласът на агента от ФБР.

— Командире, губим време и ако не се подчините веднага, ще обвиним всички ви в престъпно възпрепятстване на правосъдието — прикриване на престъпник, тероризъм, въздушно пиратство, нарушаване на пътните правила и всичко останало, което успеем да скалъпим. Предлагам ви веднага да тръгвате, иначе ще свършите като постоянен жител на затвора Лийвънуърт.

Скот наведе глава към далечната тераса и изсумтя.

— Доста убедително си служи с думите, нали?

— Арогантно копеле! — намеси се Док. — Въздушно пиратство? Как бихме могли да се отвлечем сами?

Джери кимна в знак на съгласие.

— Какво възнамеряваш да предприемеш, Скот? — попита Линда.

Гласът ѝ бе тих и твърд, остров на спокойствие в бурята, женска ведрина, която му помагаше да се съсредоточи.

— Командире, или отговорете веднага, или ще арестуваме самолета ви!

Скот махна с ръка напред към прозорчетата на кабината.

— Самоубийството не ме привлича, но ще се наложи да се справим някак си сами. Не мога да им позволя да предизвикат ядрен взрив само поради собствената им глупост. Може би ще ни се удаде да преговаряме отново с тях, ако сме пак във въздуха.

— „Скот еър“ петдесет, говори агент Ханкс. Какво точно желаете? Ако имате някакви искания, моля, заявете ги.

Скот натисна с все сила бутона.

— Дяволски сте прави, че имам искания, Ханкс! Искам пълни уверения от страна на ФБР, от ВВС, от президента, от правителството на Съединените щати, че няма да се правят опити това устройство да бъде взривено. Разбрахте ли ме? Трябва да го изхвърлите в морето, иначе ще станете причина за историческа катастрофа! Палячовци такива, не разбирате ли какво ви казвам? Ако се опитате да взривите това оръжие, то ще предизвика ядрена експлозия и Вълната на „Медуза“!

Агентът отговори почти мигновено с тон, който повече приличаше на ръмжене:

— Вие се опитвате да се представите за по-голям специалист от експертите, командире. Мисля, че знаем какво може и какво не може да направи това оръжие.

— *Експерти ли?* Става дума за един добронамерен сержант, комуто ще са необходими шест месеца, за да изследва само кожата на това устройство. А аз се правя на по-голям експерт от псевдоексперти!

— Не мога да ви дам друго уверение, командире, освен че нашият човек знае какво прави и ще се погрижи за устройството. Вие вече не носите отговорност за него.

— Тъкмо в това — изръмжа в отговор Скот, — грешите напълно.

— Престанете да се правите на каубой, командире. Изпречвате се на пътя ни и вие ще носите отговорността, ако не успеем да се отървем от...

Гласът пресекна на половин дума и Док и Джери разбраха, че Скот бе изключил радиостанцията.

Линда знаеше, че положението на Вивиан бе незавидно. Познаваше манталитета на хората от другата страна и дълбоко в себе си бе убедена в правотата на Скот относно всеки опит да бъде обезвредено оръжието на Роджърс Хенри.

Оставаше им само една възможност.

Тя се наведе напред и доближи устни до ухото на Скот.

— Забрави стълбичката в опашката. Давай да се махаме веднага от тук!

Скот обърна глава към Джери.

— Гориво?

— Достатъчно — отвърна Джери, след като хвърли бърз поглед към циферблатите си.

Скот се извърна към Линда.

— Не мога да те взема с нас! Аз... — Той не знаеше как да продължи.

С бързо и плавно движение на дясната си ръка Линда хвана ръчките за газта и ги бутна наполовина напред.

— Можеш и ще го направиш.

Скот я изгледа удивен.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

— Линда, не знам дали ще можем да се измъкнем от всичко това. Ти не носиш отговорност за този товар. Ти...

— Престани да говориш и *тръгвай!*

Скот се поколеба за миг, погледите им се срещнаха и той кимна.

— Добре. Да изчезваме.

Бронираният джип тръгна отново, задмина двете щабни коли. Бе много вероятно да има на борда си картечница и заповеди да стреля по гумите на колесниците.

Скот дръпна лоста за управление на предния колесник наляво; двигателите започнаха да вдигат обороти. Носът започна да завива наляво, обратно към пистата, която бе чиста пред тях.

— Кажим им, че ще рулираме до средата и ще напуснем пистата там.

— Какво? — попита слисан Док.

— Печелим време — отвърна Скот.

Док се ухили.

— Готово!

Натисна бутона на честотата на наземния контрол, опита се тонът му да прозвучи спокоен и да потисне вълнението и страха, които обземаха всички.

— Окей, кула „Сеймур“, „Скот еър“ петдесет ще рулира обратно по пистата, за да се отправи до мястото за паркиране. Кажете на пикапа „Следвай ме“ да ни поеме от рульожката в средата на пистата.

— Бихме предпочели да използваме успоредната писта за рулиране, „Скот еър“ — отвърна диспечерът.

— По-кратко е да използваме пистата, кула.

— Добре, имате разрешение.

На успоредната писта за рулиране джипът изведнъж спря отново. Скот знаеше — щеше да настъпи объркване докато се препредават съобщенията, а агентът от ФБР и полковникът от ВВС щяха да си помислят, че печелят битката.

— Задай максимална мощност, следи данните — нареди Скот.

— Две-точка-едно-три! — извика Джери, който вече бе пресметнал стойностите за необходимата мощност.

Големият боинг се понесе напред. На земята щяха да бъдат изненадани. Когато достигнеха петдесет мили в час, полковникът

щеше да разбере, че изобщо не рулират.

— Осемдесет мили! — извика Док.

Едновременно с думите му се включи радиостанцията.

— „Скот еър“, нямате разрешение за излитане! Прекратете излитането. На пистата има хора и техника!

— Да бе, как ли не! — измърмори Скот.

— Скорост едно... скорост R — извика Док, Скот дръпна щурвала назад и отлепи 727 от пистата.

— Набиране на височина — нормално, колесниците — вдигнати.

— Колесниците — прибрани — повтори Док и едрата му ръка премести лоста в горно положение.

— Ще се мушна в облаците откъм южната страна, Док, след това ще завия наляво, почти право на изток и ще се спусна малко, за да сме извън обсега на радара. Изключи транспондера.

В ушите им ехтеше отчаяният глас на диспечера от кулата:

— „Скот еър“, вие извършихте незаконно излитане! Приземете веднага самолета на пистата! Потвърдете!

— Смени тази шибана честота, Док — нареди Скот.

— С удоволствие.

— Време до детонацията на бомбата — един час и двацет и шест минути, Скот! — извика Джери. — Останало ни е тринайсет тона гориво, достатъчно за около два часа полет с крейсерска скорост плюс известно време полет на по-малка височина.

— Един бърз въпрос, Скот — вметна Док.

— Какъв?

— Накъде точно отиваме?

Скот погледна Док и поклати глава.

— Към Атлантика. Колкото можем по-надалеч от хората.

[1] М. А. S. Н. — Първият хит на режисьора Робърт Олтмън, заснет през 1970г., в главната роля — Доналд Съдърланд. Решен в традициите на „черната“ комедия, филмът разказва за приключенията на военномедицинска част по време на Корейската война. Печели Оскар за сценария на Ринг Ларднър. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ВВС Едно — 6:42 следобед, източно време

Както му бе наредено, главният сержант от ВВС, отговорен за бордовите комуникационни системи, повика президента обратно в Звездния кабинет, веднага щом бяха установени многоканалните връзки за наблюдение на радиотрафика във военновъздушната база „Сеймур-Джонсън“ в Северна Каролина. Разговорите между командващия офицер от ВВС, старши агентът от ФБР и „Скот еър“ 50 бучаха в кабинета десет минути, в очакване президентът да приключи телефонния си разговор с обезпокоения канадски премиер и да се завърне. Когато президентът влезе в кабинета, посрещнаха го широко отворени очи и пълна тишина: това бе точно в момента, когато контролната кула в „Сеймур“ се опитваше да заповяда на „Скот еър“ 50 да се завърне в базата.

Президентът погледна електронната карта, която заемаше видеостената на кабинета и огледа бързешком лицата на всички в залата.

— Добре, иска ли някой да ме информира какво става? Всички тук изглеждате сякаш сте срещнали призрак.

Държавният секретар въздъхна, посочи картата и заговори с леко дрезгав и уморен глас.

— Ситуацията с бомбата е вече с по-голям приоритет от урагана „Сигрид“. От ВВС и ФБР просто притиснаха пилота на онзи самолет в ъгъла и той очевидно реши сам да се заеме с проблема. Излетя без разрешение и не отговаря на повикванията по радиото.

Президентът бавно се отпусна на стола си.

— Как точно стана това?

— Благодарение на агента от ФБР, който с изтънчеността на нацистки щурмовак съобщи намеренията си да арестува жената, и на командващия от страна на ВВС, който отказа да приеме изключителното безпокойство на командира на боинга, че не могат да

взривят бомбата, без да предизвикат ядрена експлозия. Освен това командващият от ВВС излъга пилота — както и вас.

— Излъга?!

— Излъга. Вие им наредихте да имат на разположение С-141, нали така?

— Да.

— Председателят на Обединения комитет на началник-щабовете ви обеща същото и в съобщение отпреди петнайсет минути потвърди, че всичко е готово. Командващият на място каза на командира на боинга, че отлетелият за базата С-141 вече бил кацнал, но вместо това го е задържал да кръжи на известно разстояние. Всъщност той се е намирал само на петдесет мили северно от базата си в Чарлстън. Изглежда, че отсъствието на С-141 е поне част от причините, накарали командира на 727 да излети.

— Какво?

— Командирът очевидно е убеден, че единственият безопасен начин да се отърве от бомбата е да я изхвърли в морето. А, има и още нещо! Току-що разговарях с командира на базата в „Сеймур“ — бригаден генерал. Той бе много разстроен. Знаете ли какво ми каза?

— Не, но мога да разбера желанието им да държат С-141 на разстояние, докато не станат готови да товарят. Генералът който се обади ли е решил С-141 да кръжи наоколо? — попита президентът.

— Не, той е командирът на базата, който бил принуден да предаде командването на операцията на полковника от база „Шоу“, долетял на място да поеме работата в свои ръце.

— Навярно е лично засегнат?

— Може би. Генералът знае, че пренебрегва субординацията, като се опитва да говори направо с президента, но е убеден, че трябва да узнаете веднага за кавгата между него и полковника, който е поел командването в базата му. Изглежда, че въпреки вашите заповеди, нашият храбрец полковник изобщо не е имал намерение да използва С-141. Искате ли да чуете точно думите му?

— Има си хас да не искам!

Държавният секретар погледна бележките си.

— Почти дословно е. Полковникът му казал: „Аз съм отговорен за обезвреждането и запазването на тази бомба. Не съм длъжен да

предвиждам какво щял да пожелае някой политически наемник в Белия дом. Изпълнявам заповеди само от ВВС“.

Президентът поклати глава и изскърца със зъби.

— По дяволите!

Президентът се хвърли към интеркома, а секретарят се наведе над ухото му и продължи:

— Точно това се опитвах да ви кажа през последните шест месеца. Онези там са извън всякакъв контрол. Могат да ви кажат каквото си поискат. Спомняте ли си какво твърдах преди няколко години в Джорджтаун? Цивилният сектор не може да запази контрол върху военните, ако военните решат, че тяхната отговорност включва лъжи и манипулации спрямо цивилния сектор, за да постигнат целите си, независимо колко благородни могат да бъдат тези цели.

Президентът кимна:

— Спомням си го много добре.

— Те се превърнаха в професионални лъжци. Вие не пожелахте да ми повярвате за това. Но вече имаме класически пример.

Сержантът по комуникациите се обади по интеркома.

— Джим? Свържи ни отново със Ситуационната зала и намери веднага председателя на Обединения комитет и командващия военновъздушните операции.

Президентът се облегна назад, върху лицето му бе изписана свирепа ярост, а пръстите му барабаняха по масата.

— По дяволите, накъде ли летят онези нещастници с бомбата? Какво мислят, че правят? И как можем да спасим положението навреме? Трябва да си отговорим на тези въпроси, а след това ще скъсам пагоните на неколцина от висшите чиновници във ВВС, заедно с пенсиите им и с проклетите им глави!

Държавният секретар седна мълчешком, като старателно потисна задоволството, което тъй много му се искаше да прояви.

„Скот еър“ 50 — 6:45 следобед, източно време

Скот вкара самолета в ляв завой, като се водеше само по уредите.

— Джери, имам един въпрос към теб.

— Давай.

— Има ли някакъв начин да отвориш аварийно главния товарен люк по време на полет?

Скот усети как Док се вторачи в него, усещаше и дълбокото мълчание откъм креслото на бордовия инженер.

Джери най-сетне намери сили да проговори.

— Дори и да можех, в което не съм съвсем сигурен, люкът ще се откъсне и навярно ще отнесе опашката със себе си. Когато е затворен, той е част от структурната цялост на фюзелажа. Не съм убеден, че можем да продължим полета си, ако е отворен.

— Ей, я си спомни: през 1987-а „Алоа еърлайнс“ летяха със 737, превърнат в кабриолет, след като голяма част от покрива му бе отнесен.

Джери кимна и върху лицето му се изписа уплаха.

— Не можем да го отворим по време на полет, без да възникнат сериозни проблеми, Скот. Може и да продължим да летим без него, но не разполагам с инструменти да го отворя. Люкът е доста тежък.

Скот погледна към Док.

— Окей, извади картите на Северна Каролина. Да видим дали няма някое летище, където ще можем да кацнем, може би да съоръжим нещо, да свалим люка, да изхвърлим нещата на Линда и всичко останало. Джери, опитай се да измислиш как можем да демонтираме люка по най-бързия начин и да го оставим на земята.

— Не разполагаме с много време — напомни Док. — Ти спомена да преговаряме с тях, след като излетим. Може би това е най-доброто решение.

Скот кимна.

— Ако имах спасителни средства и парашут, щях да разполагам с достатъчно време да кацна някъде и да ви сваля всички, да излетя на изток, да оставя самолета на автопилот и да скоча.

— Изобщо няма да можеш да излезеш от вратата — възрази Джери.

Скот поклати енергично глава.

— Бих могъл. Няма да излизам от страничната врата, а ще се спусна по стълбичката в опашката. А преди да ми възразиш, че няма да успея да отворя онази врата по време на полет, ще ти кажа, че съм наясно: трябва ми тежък чук, за да строша ключалката, след което това

може да стане. Да се скочи от опасната врата не е проблем. Д. Б. Купър можа да го направи, на мен също няма да ми се опре!

— Кой? — попита Линда.

— Един тип, който отвлече самолет през седемдесетте години — поясни Док. — Взел си плячката и скочил с парашут от опасната врата на 727 на „Нортуест еърлайнс“ южно от Сиатъл. Ето защо се монтира вътрешната ключалка на всички опасни врати на 727 — за да се попречи на отварянето им по време на полет, ако на някого му хрумне да скочи. Оттогава вече не е имало лудории като тази на Купър.

— Док, каква е минималната безопасна височина в района?

Док извади една от картите и погледна няколко цифри.

— Деветстотин и шейсет метра, Скот. Дръж хиляда метра и ще прелетим над всичко по пътя си.

— Точно сега възнамерявам да се снижа до тръстиките.

— Мислиш ли, че фермерите там долу няма да забележат един 727, който лети на височината на дърветата?

— Фермерите не ме тревожат. Тревожат ме онези два Ф-16, които останаха в „Сеймур“. Те презареждаха с гориво, когато ние кацнахме. Уловихме ги по бели гащи, но ще ни настигнат след няколко минути.

— И какво от това? — попита Док.

— Как какво? Онези заредени ракети „Сайдуиндър“, които носеха, Док. Не ги ли забеляза?

Док поклати глава, леко шокиран.

— Господи, не, не ги видях.

Скот снижи големия боинг с около сто и петдесет метра и със скорост двеста и петдесет мили в час — маневра, която приличаше на опит да се атакува някой хамбар на земята. Под тях профучаваха горички, мочурливи поля, от време на време — някоя магистрала. Той продължаваше да поддържа курс на изток, управляваше ръчно лайнера във все по-засилващия се вятър и дъжд. Облачният покров пред тях се спускаше още по-ниско. Скоро щеше да се наложи да се издигне и да влезе в облаците, като управлява по радара, надявайки се буреносните ядра да маскират отметката от ехосигнала на 727 върху радарите.

— Трябваше да се сетим да поискаме парашути там, в базата — обади се Джери.

Скот поклати глава.

— Тогава щяха да стрелят по гумите или по двигателите, или и по двете. Нямах да се съгласяят и без друго, а аз не можех да ги заплаша, че ще взривя бомбата, за да ги принудя — щяха да ни обявят всички за терористи.

— Те бездруго вече ни броят за терористи — добави Док.

— Скот — достигна до ухото му гласът на Линда. — Нали казаха, че наблизо имали С-141. Знам, че той има заден люк и може да изхвърля товари по време на полет. Ако не са ни лъгали — ако наистина наблизо има такъв самолет — не можем ли да се отклоним към някое крайбрежно летище и да прехвърлим товара? Не бихме ли могли да намерим някое място, където няма да ни очакват, където няма да успят да организират навреме комитет по посрещането ни? Дори да не можем да прехвърлим товара, обзалагам се, че те ще имат парашути на борда.

— Добра идея, Линда — похвали я Док.

Скот кимна в съгласие.

Джери вдигна ръка.

— Знам честотите им по време на полет. Дай да видя дали не мога да се свържа с тези момчета, ако наистина са някъде наблизо.

— С военната станция ли? — попита Скот.

— Да. Ей сега ще съм готов.

— Някой трябва да съобщи на Вивиан какво става — рече Скот.

— Аз ще го направя — предложи Линда.

Тя освободи колана си и излезе през вратата на кабината, тъкмо когато Скот зави рязко наляво, а после обратно надясно, за да избегне малка редичка от хълмове.

Турбуленцията се засилваше с всяка минута, тъй като навлизаха все по-дълбоко в периферията на урагана. Подмятането и тресенето варираха от дразнещи до обезпокоителни — прекалено позната за тях комбинация.

— Скот. — Док посочи през прозорчето картината пред тях. — Рискуваме да налетим на отвратително време на тази височина. Нали не си забравил, че се връщаме в урагана?

— Знам. Но ни трябва известна дистанция, преди да се появим като цел на радарите им.

— Те ще се досетят, че сме се отправили към океана, Скот. Не е необходимо човек да е гений, за да разбере това.

Скот отново зави рязко, този път на дясно, след това изправи курса право на изток и се обърна отново към Док.

— Док, потърси летище на брега, дори да е в Южна Каролина. Нещо с достатъчно бетон, където можем да кацнем за няколко минути. Джери още търси връзка с онзи С-141.

Линда се върна в кокпита. Док се мъчеше да разгърне нова карта. Скот я погледна и видя, че се държеше за лакътя.

— Какво стана?

— Нищо. Просто е трудничко да се задържиш на крака в самолет, който се мята тъй силно. Както и да е, Вивиан е добре. Ужасена е, като всички нас, но е добре. Екранът там отзад сочи, че остават час и четиринайсет минути.

Скот кимна.

— Линда, опитваме се да намерим летище, където да кацнем. Ще отворим товарния люк, ще изхвърлим палетите ти на бетона, след това ще се опитаме да махнем вратата и да намерим два парашута. Твоите неща могат ли да бъдат пуснати от високо?

Тя се наведе напред и се усмихна леко.

— Ако се сравни възможността екипировката ми да издържи на ядрен взрив със спускането ѝ от три метра височина, второто си е направо нищо. Да, мога да го преживея.

— И ти ще трябва да слезеш там, Линда. А също Док и Джери. Аз ще насоча самолета на изток, след това ще скочим с Вивиан с парашути и с надеждата, че онази проклета бомба ще се пеняви и ще ѝ крещи в нейно отсъствие достатъчно дълго време, за да има известно разстояние между нас и нея, когато избухне. А вие ще вдигнете бреговата охрана да дойде да ни търси. Ще поддържам точно деветдесет градуса курс по магнитния компас и ще се опитам да скочим на не повече от двайсет мили от брега.

— Добре! А сега нека си изясним нещата, става ли? Вие ще скочите от 727 във вихъра на урагана, в късен следобед, без спасителен сал. Това ли е планът, Макей? — попита Линда и се изсмя язвително. — Мислех си, че наистина имаш план.

Скот се обърна да я погледне — изненадан, почти засегнат, без изобщо да усети чувството ѝ за хумор.

— Аз... съжалявам, Линда, ти настоя...

Тя раздруса облегалката му.

— Шегувам се, Скот! Но трябва да измислим нещо, което да е по-малко самоубийствено. Започнах да свиквам с гледката на тила ти. Ще ми е неприятно, ако я изгубя.

ВВС Едно — 6:48 следобед, източно време

Председателят на Обединения комитет на началник-щабовете на Съединените щати стоеше изпънат като струна в Ситуационната зала, докато гневният главнокомандващ, на тринайсет хиляди метра над Пасифика, го обвиняваше в неподчинение и противодържавни действия с тон, който едва ли се нуждаеше от микрофони, за да достигне до Вашингтон. След като зачервеният президент свърши, председателят за миг сведе глава, след което отново погледна към президента.

— Мога ли да говоря искрено, сър?

— Ако *не говориш* искрено, след десет секунди вече ще си гражданен, Джон!

— Да, сър. Предадох заповедите точно така, както бяха издадени. Поемам пълната отговорност за това, че не успяхме да приземим онзи С-141, но мога лично да ви уверя, че съм бил толкова на тъмно и съм толкова бесен, колкото и вие, сър.

— Тогава оправете нещата, по дяволите! Най-важното е да се спечели ума и сърцето на командира на онзи 727, преди да е изтрил икономиката ни, себе си и бог знае колко още американци от лицето на земята! Не знам как, по дяволите, ще го направите, но го направете и ме дръжте непрекъснато информиран. А, и още нещо, Джон...

— Да, сър?

— Когато всичко това свърши, не искам да получа скалпа на някой младши лейтенант. Не забравяй, че сам бях офицер от ВВС. Знам как действа тайното братство и как полковниците и генералите си намират изкупителни жертви още при първия признак за опасност.

— Сър...

— Спомняш ли си сваления през 1994-а година иракски вертолет? Тогава излъгаха президента. Казаха му, че някакво капитанче на борда АУАКС било единствено отговорно за провала и било подвело цяла дузина по-старши офицери. Глупости! Това при мен *няма да мине!* Онзи полковник в „Сеймур“ да бъде моментално уволнен,

пенсионирани и освободени от всякакви задължения! Така, друг офицер ще получи похвала и повишение за това, че прескочи веригата, която потулва нещата, но искам главите на всички старши офицери, които са имали дори бегла представа, че заповедта за С-141 е била на път да бъде осуетена. Всеки, който се опита да прикрие някого, ще бъде незабавно уволнен. Това ясно ли е?

— Като бял ден, сър.

„Скот еър“ 50 — 6:49 следобед, източно време

Възбуденият глас на Джери, който говореше с някого по радиото, привлече вниманието им. Скот погледна назад и видя Джери да сочи с палци нагоре.

— Хванах ги! — рече той бързо и се върна към радиостанцията.
— „Обсег“ две-шест-шест, тук е „Скот еър“ петдесет. Моля слушайте внимателно.

Скот погледна озадачен първо Док, а после Джери.

— „Обсег“ ли? Какво, по дяволите, означава това? Позивните на С-141 са „МАК“, нали така?

Док поклати глава.

— Някакъв ненормален генерал с четири звезди промени позивните от „МАК“ на „Обсег“, щото му харесвал лозунга „Глобален обсег“...

Скот също поклати глава и натисна бутона на микрофона.

— „Обсег“, вие се бяхте насочили към „Сеймур“, нали?

— Тъй вярно, „Скот еър“.

— Добре, ние променихме целите на тази мисия. Вие трябваше да се срещнете с нас, нали така?

Последва кратко колебание и Скот прехапа устна до кръв, докато очакваше отговора.

— Ами, да, „Скот еър“, в задачата ни се включвахте и вие.

— Разбрано. А вие имате на борда си минималният екипаж, който да поеме товара ни и да го изхвърли от въздуха на изток, вярно ли е?

Ново колебание, но младият пилот на самолета Локхийд-141 очевидно вече бе приел факта, че онзи, с когото говореше, знаеше за задачата му.

— Тъй вярно, „Скот еър“.

— Окей, слушай внимателно, моля те. Нямаме достатъчно време и гориво да се върнем в „Сеймур“. Предполагам имате на борда си парашути и спасителна екипировка.

— Да, сър.

— Добре. Необходимо ни е да получим два от тези парашути и спасителна екипировка. Ние ще насочим нашия самолет на изток и ще скочим с парашутите. Можете ли да предложите подходящо летище? Нуждаем се от творческо мислене, момчета. Времето ни изтича.

— Сър, районът на Мъртъл бийч не е много далеч в югоизточна посока.

Джери закима:

— Има чудесно гражданско летище северно от Мъртъл, нарича се Гранд странд. Пистата е дълга около две хиляди метра, намира се до самия бряг.

Скот включи микрофона.

— Ще се насочим към Гранд странд, ако знаете къде се намира.

— Знаем го, „Скот еър“. Дръжте на стендбай, ще ви се обадим.

Сега ще се обади на командването си за заповеди — помисли си Скот. Следващият отговор щеше да изясни всичко.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Команден център на ВВС, Пентагона — 6:51 следобед, източно време

Вбесеният от развоя на събитията президент очакваше отговори в Звездния кабинет на борда на ВВС Едно, обърканият, но не по-малко бесен председател на Обединения комитет на началник-щабове крачеше около комуникационните пултове в Ситуационната зала на Белия дом, изнервеният министър на отбраната и пребледнелият като платно държавен секретар на ВВС се съвещаваха в единия ъгъл на тъмната, двуетажна, облицована с дърво Оперативна зала на Пентагона. Нова серия от телефонни обаждания изгради плътна мрежа между военновъздушната база „Сеймур-Джонсън“ и Пентагона, а бурята в Пентагона вилнееше с почти същата сила като урагана отвън. Мрачните лица на нисшите офицери, които се настаняваха около правоъгълната маса, напомняха за сцената в оперативната зала от филма „Доктор Стрейнджлв“^[1] от шейсетте години. Атмосферата и усещанията им — бяха най-малкото сюрреалистични.

Мигновеното уволнение на полковник Джеф Питърс лично от президента бе потресло всички. Други трима висши офицери — двама генерал-майори и един генерал-лейтенант — бяха отстранени от командния център и разпитани от председателя на Обединения комитет на началник-щабове по секретна телефонна линия направо от Ситуационната зала. В същото това време не преставаха и отчаяните опити да бъде установена връзка с екипажа на „Скот еър“ 50. Прехвърленото обаждане по радиото на командира на С-141, който бе разговарял със „Скот еър“, дойде тъкмо в този момент и прекрати веднага всички разговори в залата.

— Сър, „Скот еър“ петдесет ни се обади на военните честоти. Иска да се срещнем на летището Гранд странд, което се намира северно от Мъртъл бийч, Южна Каролина. Иска парашути и спасителна екипировка. Предлага да насочи самолета си на изток и да скочи. Чакам заповеди. Какво да му отговоря?

Командващият военновъздушните операции — четиризвезден генерал на име Ралф Кини — вдигна пръст в знак да се изчака и позвъни по секретната линия в Ситуационната зала, за да информира председателя на Обединения комитет за подробностите.

— Какво ще нареди президентът да направим при тези обстоятелства? — попита генерал Кини. — Нямам намерение да предизвиквам гнева му отново да се стоварва върху нас. Така че какво да правим?

— Онова, което трябва да сторим, Ралф, е да го попитаме сами. Включи се от твоя пункт към Звездния кабинет.

След по-малко от минута екранът в президентската част от Звездния кабинет в самолета се раздвои: в едната половина се виждаше Ситуационната зала, а в другата — командният пункт на Пентагона.

— Колко ни остава до обявения час за детонация? — попита президентът.

— По-малко от час и десет минути, сър — отвърна генерал Кини.

— Ако кацне на крайбрежното летище, ще можем ли изобщо да прехвърлим бомбата на С-141?

Двамата генерали се спогледаха. Кини отговори:

— Знам, че на борда на С-141 има малка товарачна машина, но там не могат да кажат предварително колко време ще им трябва да прехвърлят бомбата. Тъй че отговорът е — навярно не.

— Какво предлагате сега вие двамата?

— Господин президент — рече генерал Кини, — ние действахме по презумпцията, че ще можем да взривим бомбата чрез управляема детонация, без да предизвикаме ядрена експлозия. Командирът на самолета е непреклонен, че механизмът на бомбата изключва такъв подход. Убеден е, че ако действаме по стандартния метод, ще провокираме ядрен взрив. Очевидно това го е накарало да напусне базата „Сеймур-Джонсън“.

Президентът се намръщи и махна ядно с ръка.

— Всичко това го знам! Интересува ме какво ще правим сега? Остава ни само около час. Има ли някаква възможност за обезвреждане, както предвиждахме първоначално?

Генералът отново поклати глава.

— Сър, повтарям пак, че командирът на 727 е твърдо убеден, че контейнерът е запечатан и че е подсигурен срещу проникване, тъй че е невъзможно бомбата да бъде обезвредена навреме.

— Прав ли е?

— Той... може би е напълно прав, сър. А и разполагаме само с един експерт в момента.

— И не можахте да помислите за това по-рано, така ли?

Генералът поклати глава и погледна отново президента.

— Сър, ние правехме най-доброто, което...

— Защо, по дяволите, не стигнахте до този извод преди половин час? — попита президентът и очите му проблеснаха гневно.

Генерал Кини хвърли кожения си бележник върху масата с очевидно отвращение и въздъхна.

— Честно казано, не знам, господин президент. Ако знаех, щях да ви кажа. При цялото ми уважение, сър, знам, че сега губим време да се занимаваме с оценка на вече минали неща и с нескопосаното ни управление.

— Ралф!

Председателят на Обединения комитет на началник-щабовите гледаше свирепо електронното изображение на подчинения му четиризвезден генерал в Пентагона.

Президентът пренебрегна опита на председателя да запуши устата на командващия военновъздушните операции, завъртя се със стола си и се вгледа изпитателно право в генерал Кини.

— Генерале, доколкото разбирам, вие не сте съгласен с моята намеса в тази операция. Говорете.

Председателят на Обединения комитет имаше разтревожен вид и вдигна ръка.

— Господин президент... Не мисля, че...

— Остави го да говори, Джон. Никога не съм обвинявал някого за това, че е искрен. — Президентът отново погледна към генерал Кини. — Продължете, генерале.

— Сър, знам, че сте били пилот от ВВС, знам, че сте полковник от запаса, но с цялото ми уважение, никога не сте служили като старши офицер в щаба и, честно казано, не мисля, че разбирате с какво си имаме работа в момента.

Президентът се наведе напред.

— Вие сте прав, генерале, губим си времето, тъй че няма да позволя това да продължава. Досуц като всеки висш генерал в цитаделата на Пентагона, вие сте си въобразили, че никой освен вас не разбира какво правите, особено пък цивилните въздухари, а сред тях най-малко пък — политиците. Оценявам високо искреността ви, но разбирам всичко много добре. Разбирам и по-добре от вас какво се случва на вашето равнище, тъй като бях член на това братство и знам колко неефективна всъщност е вертикалната военна структура. За да се издигне човек до щаба на ВВС, се изисква много повече от дисциплина. Искане се доброволно подчинение на личността, готовност да излъжеш началника си и желанието да прегърнеш опасната идея, че военните могат да бъдат оправдани, като лъжат обществото, Конгреса и президента, ако сметнат това за необходимо, за да могат да действат така, както смятат, че ще е най-целесъобразно за самите тях.

— Сър, мисля, че казаното от вас е прекалено и звучи като клевета.

— Но е вярно. Генерале, аз съм най-лошият ви кошмар. Завършил съм всички професионални курсове във Военния колеж, както и в Генералщабната академия. Член съм на онова братство, което познава тайните ръкостискания, ала не приема обета за мълчание. Бих ли могъл да ви напомня, че президентът е и върховен главнокомандващ? Аз трябва да гледам гората, докато вие сте се вторачили в дърветата. Ето защо нашата свобода зависи от непрекъснатия граждански контрол върху военните, а аз пък имам шанса да съм единственият държавен глава през последните четирийсет години, който притежава достатъчно военен опит, за да разбере и двете страни. Ще се заемем с колективните ви грешки покъсно. И знаете ли, генерале, няма да си губя времето с дреболии. Аз просто съм първият главнокомандващ след Айзенхауер, който не може да бъде заблуден.

Генерал Кини овладя гнева си и сведе поглед към масата, за да се успокои, преди да изправи рамене и да погледне отново към президента.

— Вие поискахте нашите препоръки, господин президент.

— Точно така.

— Препоръчвам да изоставим идеята за обезвреждане на бомбата и да се съсредоточим върху въпроса как да я изхвърлим в

Атлантика колкото е възможно по-надалеч. Разполагаме с двама пилоти с опит в специалните операции, които са в „Сеймур-Джонсън“. Те вече са на борда на КС-10. Имат парашути и спасителна екипировка на борда и могат да бъдат изпратени там, където командирът на 727 поиска да се срещне с тях. Доброволно заявиха участието си по-рано. Единият дори има опит в пилотирането на Боинг-727.

— Нима? — рече с престорена подигравка президентът. — Искате да ми кажете, че единият от тях е някакъв скапан запасняк?

Генералът замълча и преглътна, преди да отговори.

— Да, сър. Той е пилот от гражданската авиация.

— Само като си помисли човек! — рече президентът и вдигна вежди. — Запасняци, които могат да дадат такъв уникален принос. — Наведе се напред и тонът му се сниши до съвсем сериозни нотки: — Обещавам ви, момчета, че в близко бъдеще ще обсъдим по-сериозното участие на запаса. Продължете.

Генералът си даде сметка, че трябва да запази самообладание. Стисна зъби, пое дъх и продължи:

— Нашият план беше да прехвърлим бомбата на С-141, но ако се окажеше, че това ще отнеме твърде много време, можехме да свалим цивилните от самолета и да направим онова, което предложи командирът на гражданския самолет: да го насочим на изток, екипажът да скочи с парашути, когато е изминато достатъчно разстояние, за да се осигури безопасността на брега.

— Нямаше ли някакъв проблем с пейсмейкъра? С пейсмейкъра на съпругата на учения?

— От ФБР смятат, че е номер.

— Дотук съм напълно разочарован от действията и на ФБР. Ами ако бъркат?

— Ами... бихме могли навярно да направим така: екипът да вземе жената и тя да скочи заедно с тях.

— А ако не е блъф, няма ли бомбата да избухне веднага, щом тя напусне самолета?

Генерал Кини се обърна към един от помощниците си, който му прошепна нещо в ухото. Веднага след това отговори:

— Съобщиха ми, че ФБР имат план да подменят излъчвателя от пейсмейкъра, за да могат да я измъкнат. Мисля, че този план е бил част от идеята да бъде арестувана.

— И тъй — рече президентът, — значи можете да доставите и това устройство там, така ли?

Генералът отново се обърна да се посъветва с помощника си, подполковник от ВВС, преди отново да погледне към президента.

— Тъй вярно, сър. Всъщност те вече са се натоварили на друг танкер КС-10. Можем да ги отклоним натам, накъдето пожелае командирът на 727. Вече сме изпратили същите два Ф-16 на помощ. Те са въоръжени, в случай че самолетът трябва да бъде свален, след като пилотите скочат.

Президентът кимна.

— Добре, направете го. Раздвижете се. Използвайте цялата подкрепа, която ви е необходима. Можете да я получите и от тук, но политическото решение е следното: забравете идеята да човъркате проклетото устройство; просто го изнесете над Атлантика и го изхвърлете, преди да се е взривило. Опитайте се да го спуснете отвъд ръба на континенталния шелф. Спасете хората на борда на онзи боинг, включително и жената. Можем и по-късно да разнищваме кой кому какво е правил.

Президентът се изправи и напусна Звездния кабинет на борда на ВВС Едно, като остави председателя на Обединения комитет на началник-щабове и началниците от командния пункт на ВВС да се гледат по електронен път, разделени от осемте мили разстояние между Белия дом и Пентагона.

— Чу какво каза, Ралф — рече председателят. — Ако ти потрябвам, насреща съм, докато съм тук и търся меч, с който да си направя харакири.

Генералът кимна и се обърна към хората в командния център, които вече издаваха съответните заповеди и разговаряха с екипажа на самолета С-141.

„Скот еър“ 50 — 6:55 следобед, източно време

Изминаха шест минути, докато пилотът на С-141 се обади отново, и този път тонът му бе по-предпазлив от преди.

— „Скот еър“, потвърждаваме, че можем да се срещнем в Гранд странд. Там има достатъчно бетон и за двама ни.

— Чудесно — отвърна Скот. — Имате ли представа какво е времето?

— Ще проверим чрез сервизния отдел. Наистина ли искате да отидете там?

— Няма време да си играем игрички, „Обсег“. Знам, че сте се консултирали с командването си. То разреши ли ви да ни помогнете?

— Сър, инструктиран съм да ви помогна колкото мога по-бързо. Скот погледна Док и вдигна вежди.

— Колкото могат по-бързо ли?

— Той си има заповеди и е изплашен — рече Док.

— Ще се съглася с това — отвърна Скот и отново натисна бутона за предаване. — Дайте ми координатите на Гранд странд, „Обсег“.

Другият пилот издиктува географските координати, а Док ги въведе в бордовия компютър.

— Прието — съобщи им Скот. — Ако вие се отправите веднага натам, ще го сторим и ние. Моля пригответе парашутите и спасителната екипировка. Времето ни вече изтича.

Прозвуча отново гласът на пилота на С-141:

— Сър, тази ситуация е вече под контрола на командването на ВВС в Пентагона. От там искат да сте наясно, че разполагаме с автотоварач на борда. Може би ще има време да се прехвърлим... бомбата, и да я изхвърлим от този самолет без да погубим вашата машина и да застрашаваме хората ви. Този план приемлив ли е за вас? Преминавам.

Док кимаше, а Джери вдигна палци нагоре. Скот почти не можеше да повярва на ушите си. Автотоварач! Специално конструирана дизелова машина, която можеше да вдигне палетите от 727 и да ги вкара в С-141. Точно такава, каквато бяха очаквали да видят в „Сеймур-Джонсън“, и която им бе необходима, за да преместят пречещите палети на Линда и да откарат бомбата до товарната рампа в опашката на С-141.

Ако действат бързо, може би времето щеше да им стигне.

Линда си позволи лека усмивка. Студената, твърда топка в стомаха ѝ не се бе стопила, откакто едва не катастрофираха в Пакс ривър, но сега за първи път изглежда се бе появил изход. Ако се изключеше една подробност.

— Прилича ми на план — обади се Скот.

— Почакай малко — прекъсна го Линда. — Пак забравяме. Ако бомбата излезе от люка на самолета без пейсмейкъра на Вивиан, тя може да експлодира преди да е паднала във водата.

Скот отново включи микрофона.

— „Обсег“, вашият команден пункт информира ли ви за проблема с нашата пътничка, която не може да се отдалечи на повече от пет метра от устройството?

— Това... проблемът с пейсмейкъра ли е, „Скот еър“?

— Точно така.

— Да, сър. Инструктираха ме да ви съобщя, че са изпратили радиопредавател, който да се погрижи за това.

Скот въздъхна и се обърна към Линда.

— Иди и кажи на Вивиан, моля те. Ще имитират радиоизлъчването, както бяха планирали и преди.

Линда кимна и се запъти назад, а Док обърна в посока към избраното летище.

— „Обсег“, кога ще пристигнете? — попита Скот.

— Вие къде сте, „Скот еър“? — запита на свой ред пилотът на С-141.

Скот се поколеба. Понечи да се допита до Док и Джери за съвет, но перспективата да прехвърли бомбата на С-141 изглеждаше много обнадеждаваща. Скот се приведе към бордния компютър и набра координатите, които автоматично се вкарваха от глобалната спътникова навигационна система. Натисна бутона на микрофона и предаде координатите им под разтревожения поглед на Док.

— Разбрано, „Скот еър“. Ние ще пристигнем на летището приблизително по същото време като вас, ако летите с двеста и петдесет мили в час.

— Потвърждавам, „Обсег“. Вие ще кацнете първи, няма проблем, нали?

— Както желаете, сър.

Док наблюдаваше изражението на Скот.

— Убеден ли си, че това е разумно, Скот? Ти току-що събщи на всички изтребители в района къде точно се намираме, а екипажът на С-141 се командва от същата група, която преди се опита да ни примами в онзи капан.

Скот сви рамене.

— И аз си го помислих. Но дори да искат да ни обстрелват, не биха могли, защото нямат гаранция, че бомбата ще бъде подложена на достатъчно мощен външен взрив, който да я унищожи... Искам да кажа, дори ако все още вярват, че онова нещо може да бъде взривено, без да се предизвика ядрена експлозия.

— Какво те кара да мислиш, че са променили намеренията си? — усъмни се Док. — Някой искаше да се сдобие с тази бомба непокътната, искаше да арестува Вивиан, непрекъснато пренебрегваше онова, което му казвахме. Скот, защо ще променят решението си, само защото избягахме ли?

— Аз... не знам, Док.

Джери се бе надвесил над централния пулт и изненадващо кимна.

— Док е прав, Скот. Защо така изведнъж решихме да им се доверим? Може би са ни заложили нов капан. Кацаме — и бам! — този път няма мърдане. Блокирана писта, дула, опрени о главите ни, никакво време. Може би точно в този момент прехвърлят онези мощни експлозиви от „Сеймур“. Единствената разлика е, че докато ние ще изчезнем в гъбовидния облак, Голдсбъро ще има повече шанс...

Док кимаше.

— Да, ние умираме, район от Съединените щати с трийсет мили радиус се превръща в димяща радиоактивна дупка с праха на може би милион души, а „Медуза“ довършва икономиката. Чудна картинка, няма що. — Док преглътна мъчително.

Скот мълчаливо изгледа и двамата.

— Е, каква е тогава алтернативата, момчета?

На Джери му се стори, че долови леко потрепване в гласа на Скот, ала командирът се опитваше да остане спокоен, дори и когато надничаше в бездната.

— Да кацнем някъде другаде? — продължи Скот с напрегнат тон. — Без парашути това е самоубийствена мисия, независимо от всичко друго. Аз... определено не бих искал... да умра, но ако не получим тяхната помощ, не виждам друга възможност, освен да ви изритам от самолета и да довърша всичко сам. Ще бъде нелепо всички да загинем. Искам да кажа, че не е задължително това да бъде изпълнение в стил „камикадзе“. Все още би трябвало да има някаква,

макар и крехка надежда, че това обратно броене до взрива може да приключи без да се случи нищо.

— Знаеш много добре, че това е невъзможно, Скот — сопна му се Док. — Намерили са следи от ядрен материал, не помниш ли? Засекли са го в Маями и в дома на семейство Хенри. Никой не зарежда фалшива бомба с плутоний.

— Добре.

Скот пое дъх на пресекулки.

— И тъй, момчета, помогнете ми да реша: това е неизбежно. Ще бягаме ли, или ще им се доверим?

Последва напрегнато мълчание, което сякаш продължи цяла вечност; в това време Линда се върна в кабината и мълчаливо зае мястото си зад Скот. Сериозността на момента бе очевидна и тя не каза нищо, като забеляза израза на примирение у Джери и трудно потиснатата емоция, изписана по обветреното лице на Док.

Джери Крисчън въздъхна дълбоко.

— Прав си, Скот. Без помощта им...

— Но ако ни вкарат в капан — рече Док, — дори ако се измъкнем навреме, онези идиоти сигурно ще взривят устройството.

— Ти за какво решение си, Док? — попита тихо Скот.

Док поклати глава и се разсмя — тъжен, саркастичен, примирен смях.

— Макей, оказва се, че доста неща не си ми казал за тази фирма, когато се наемах на работа!

Скот се усмихна:

— Да, аз съм гаден, лъжлив, скапан плъх работодател, но отговори на въпроса. Ще бягаме, или ще играем с тях?

— Нямаме избор — поклати глава Док, вгледан в очите на Скот. — Налага се да им се доверим.

— Освен ако... — започна Джери.

— Да? — Скот се обърна нетърпеливо.

— Освен ако не забележим доказателства, че ни кроят номер. Скот, ти им каза да кацнат първи. Нека покръжим на известно разстояние, ако е възможно в облаците, ниско, за да не ни засекат радарите. Нека да се убедим, че онзи С-141 е кацнал.

— А ако не е, значи са ни подготвили капан и изчезваме веднага. Добра идея — съгласи се Скот.

Джери кимна:

— Веднага изчезваме. Накъде — не знам, но изчезваме.

Скот се обърна и към Линда, но не се усмихна.

— Чух и разбрах всичко. И съм съгласна.

— Ние ще те свалим от този самолет, Линда. Не бих могъл да се примиря, ако...

— Ако убиеш и двама ни едновременно ли? — горчиво се засмя Линда. — Ако го направиш, ще се погрижа НОАА никога повече да не наема твоята компания.

Скот седеше полуобърнат в креслото си, докато Док наблюдаваше как 727 отговаряше на леките корекции в курса, които автопилотът нанасяше. Летяха в изпълнено с въздушни ями пространство и в условията на умерена турбулентност, а на радара се виждаха червени петна от дъждовна и буреносна активност пред тях. Те обаче толкова бяха погълнати от проблема, че друсането вече не им правеше впечатление.

Скот се взря в очите на Линда; гледаха се без да говорят, така, сякаш се виждаха за първи път. В мислите им препускаха образите и желанията на целия им досегашен живот, ала винаги се връщаха до една и съща споделена реалност: *възможно е животът ми да свърши след час в кампанията на точно този човек...*

Док се зае с управлението на самолета, Джери — със своя пулт, ала и двамата усетиха неочакваната, мълчаливо възникнала връзка, която се бе установила между мъжа в лявото кресло и привлекателната млада жена, която седеше на сантиметри зад него.

Скот с неохота се извърна към уредите си, усетил, че сърцето му се бе разтуптяло малко по-силно.

[1] Филм на режисьора Станли Кубрик, издържан в стила „черна комедия“; в главната роля — Питър Селърс. Американският президент трябва да се справи както с руснаците, така и със своите военни, когато един генерал фанатик заповядва ядрена атака срещу СССР. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Команден център на ВВС, Пентагона — 7:01 вечерта, източно време

Време до детонацията: 1:00 час

Командващият военновъздушните операции генерал Кини седеше до комуникационния пулт в командния център и слушаше последните данни от събраната разузнавателна информация. Разположен близо до Оперативната зала, центърът на ВВС бе окичен с монитори, телефони, карти, пълен с напрегнати млади военни. Сламенорус майор от ВВС в перфектно изгладена униформа бе застанал изпънат пред генерала с купчина листи в ръка и докладваше отсечено фактите, които му бе поръчано да събере.

— КС-10, в който са двамата пилоти, способни да управляват 727, ще кацне на летището пръв, сър. С-141 ще го последва след минути, а вторият КС-10 с радиооборудването за пейсмейкъра ще пристигне десетина минути по-късно.

— А Ф-16?

— В този момент приближават Гранд странд. Още не сме засекли „Скот еър“ на радарите, но координатите, които той ни даде, го поставят ето тук. — Майорът посочи точка на въздушната карта, разтворена пред тях. — Те ще пристигнат приблизително по едно и също време със С-141.

— Екипажът на 141 знае ли, че разполагат само с десетминутен „прозорец“, за да подготвят автотоварача.

— Тъй вярно, сър. Твърдят, че товарният им специалист се кълнял, че ще се справят. Казаха още, че ще се наложи да нарушат всички процедурни правила, но могат да успеят.

— Да се надяваме, че не грешат. След като останат четирийсет минути до взривяването на онази бомба, те трябва да отлетят — независимо дали със С-141 или с онзи 727.

— Ако се наложи това да бъде 141, ще бъде много напрегнато. При максимална скорост те ще успеят да изминат едва сто и шейсет

мили преди да изхвърлят устройството, а след това ще им е нужна всяка секунда, за да препуснат на запад и да избегнат експлозията.

Генерал Кини се изправи и даде знак на държавния секретар по ВВС да го последва. Трябваше да съобщят новата информация в Звездния кабинет.

Санта Фе, Ню Мексико — 7:01 вечерта, източно време

Предупреден преди час от изплашен свой колега във Вашингтон, старши изследователят, който на времето отговаряше за административната подкрепа на Проекта „Медуза“ на Роджърс Хенри, трескаво издърпа третата от четирите кутии с остарели архиви от килера до кабинета си и прерови папките: търсеше нещо, което в паметта му бе само бегла догадка. Колко бяха минали, двапет години? Може да бяха и повече откакто бе получил от Роджърс Хенри последната пламенна молба за възстановяване на Проекта „Медуза“.

Изобщо не беше я отварял, защото знаеше какво щеше да намери в нея: още увещания, още теоретични разсъждения, много от които минаваха в графата „секретна информация“. Знаеше, че другите му пакети с молби бяха изгорени и всеки път Роджърс биваше строго предупреждаван да не записва идеи, които са от свръхсекретна важност за правителството.

Нищо! Той затвори капака и посегна към последната кутия. Там трябваше да бъде.

Логично е, помисли си той, в кутията да няма нищо, което да хвърли светлина върху онова, което Роджърс Хенри очевидно бе построил и някак си бе задействал две години след своята смърт. Ала той трябваше да се увери. Приятелят му във Вашингтон бе изплашен от това какво би се случило, ако военните се опитат да се отърват от оръжието.

— Възможно ли е — бе попитал приятелят му, — в някои от документите Роджърс да е оставил намек за типа взривател, който е използвал?

Най-сетне папката се появи — дебела, пълна с пожълтели листи. Той я издърпа от картонения ѝ саркофаг и се изправи, усетил болка в коленете и неочаквано главозамайване. Колкото и да обичаше Санта Фе и постоянния, сладък, есенен аромат на горящите кротко в

камините борови пънове, той никога не свикна с надморската височина от две хиляди и триста метра.

Бързо отиде до креслото си, отпусна се в него, а пръстите му се заеха с неразчупения печат върху пакета, който Роджърс Хенри му бе изпратил толкова отдавна.

Вътре имаше друг пакет, нова папка, запечатана с „бързодействаща лента“ — както авиаторите наричаха дебелията алуминиева лента, използвана за временни кърпежи по външната обшивка на самолетите. Тя поддаде едва след няколко опита да я отлепи. Възрастният човек издърпа четирийсетина страници, положи ги в скута си и потърси очилата си за четене.

„Трябва да потвърдиш по телефона или по някакъв друг начин, че си прочел това!“ — пишеше Роджърс. — „Ако не установиш контакт с мен, ще приема, че не си чел материала, или не си предприел съответните действия.“

Какво, по дяволите, означава това? — почуди се той. — Странно... Хенри сякаш е знаел, че няма да прочита нищо повече.

Времето бе замъглило спомена за споровете им. Може би бе казал на Хенри, че няма да чете нищо повече?

Първата страница на писмото предъвкваше стари неща, но на втората Роджърс бе изписал подробностите в серия от формули и изчисления, придружени от скици на необичайни проекти. Той се вгледа по-внимателно и неочаквано се сепна, че това всъщност наистина бе някакъв вид ядрен взривател, коренно различен от традиционните модели, които...

— О, господи!

Седемдесет и две годишният учен грабна слушалката на телефона и с треперещи пръсти набра номера, който си бе записал.

Телефонът иззвъня четири пъти, преди някой да вдигне.

— Макс?

— Да.

— Ти беше прав. Обажда се Луис от Санта Фе. Роджърс ми е изпратил плановете си за това нещо преди двайсет години. Изобщо не съм ги отварял. Макс, ти си прав! Става дума тъкмо за онова, за което той говореше.

— Успокой се, Луис. Имаш предвид мигновен взривател?

— Да, да! Залагаш около него силни експлозивни и независимо колко навътре проникнеш в устройството, то моментално създава критична маса. Не можеш да го обезвредиш по такъв начин!

— Така си и мислех. Най-добре да се опитам да се свържа с Пентагона. Познавам неколцина души там.

— Макс, има и друго. И те трябва да го узнаят веднага!

— Казвай.

— Като гледам чертежа му, взривателят има уязвимо място и може да бъде обезвреден, ако разполагат с необходимата техника. Зарежи експлозивите и таймерите. Блокирай магнитната неутралност на механизма със силно магнитно поле и той няма да може да се задейства.

— Магнитно поле ли? Колко силно?

— Нали знаеш какви електромагнити се използват в складовете за вторични суровини, за да се преместват отпадъците?

— Да.

— Зависи от дебелината на металния кожух на тази бомба, но такъв магнит би свършил работа.

— Сигурен ли си?

— Анализирах набързо онова, което видях, но ми се струва очевидно. Проектът е блестящ, но това е слабото му място. Той дори го споменава в документите, които ми е изпратил, но казва... или е казал... че никой няма да се досети за това навреме.

На две хиляди мили разстояние от него пенсионираният ядрен физик на име Макс погледна часовника си и въздъхна.

— Луис, той може би е бил прав. Остава само един час.

„Скот еър“ 50 — 7:02 вечерта, източно време

С всяка измината миля турбулентността се засилваше, тъй като Боинг-727 навлизаше все по-дълбоко в периферията на същия ураган, който едва не ги бе убил в Пакс ривър. Провираха се между зловни буреносни образувания, а поне една радарна отметка изглеждаше като страховито извития „подпис“ на торнадо. Док управляваше самолета, а Скот работеше с картите, като се стремеше да поддържат безопасна височина при приближаването им към летището Гранд странд, известно също като Норт Мъртъл бийч.

— Остават още петдесет и девет минути, Скот — обади се от мястото си Джери. — И, Бог ми е свидетел, дано тази информация не ни потрѣбва, но аз *наистина* знам начин — скапан, но все пак начин — да задвижа товарния люк по време на полет, ако поискаме да го отворим. А ако грѣша, бих могъл рѣчно да го отворя от опашната врата.

Скот поклати глава, без да откъсва поглед от радара.

— Благодаря, Джери, но изглежда в крайна сметка това няма да ни се наложи. Идеята ми се струваше добра, докато не спомена, че когато онзи люк се откъсне, може да останем без опашка.

— О, той ще се откъсне, няма съмнение. И когато това се случи, възможно е да останем без управление.

Скот отхвърли идеята.

— Няма проблеми. Няма да го направим.

Обърна се към втория пилот.

— Летището е на около петнайсет минути пред нас, Док.

— Знам — отвърна Док. — Влизам в голям кръг надясно и ще остана под триста метра. Ще се опитам да приближим достатъчно, за да виждаме, без да ни засекаат.

Док изтегли рѣчките за газта леко назад и насочи носа на самолета надолу, за да се снижат от хиляда метра до по-малка височина. Звуковият сигнал на колесниците прозвуча отново, както всеки път, когато отнемаха газ при вдигнати колесници, без да изключат предварително алармата. Джери изруга тихо и бутна лостчето в основата на централния пулт, за да спре звука. Направи го почти веднага, след като сигналът прозвуча. За него бе необичайно да допускат това, гордееше се, че винаги изпреварва всяко придвижване на лостовете на газта.

— Колко радара мислите, че ни наблюдават? — попита Джери.

— Доста — отвърна Скот, — ала с тези „шумове“ от времето, отразеният от фюзелажа ни сигнал е най-малкото непостоянен. Може да смятат, че ни виждат, но няма да бъдат сигурни. А ако имахме такъв радар, какъвто имах на своя Ф-14, можехме да забележим онзи С-141 от петдесет и повече мили разстояние.

— Приближаваме пробив в облачния покров вляво, Скот. Виждаш ли нещо?

Голямо и зловещо буреносно огнище изливаше дъждовни порои вляво, ала когато 727 мина през сърцевината на пелената в далечината се мярна летището. Скот се опита да огледа колкото може по-добре земята.

— Не знам какво да ти кажа, Док... Виждам пистата, но не мога да различа нищо на самото летище.

— Ще приближа още.

В полезрението им се появи и мигновено изчезна сянката на друг летящ обект далеч пред тях.

— Почакай, Док, стори ми се, че видях нашия приятел отпред. Ако е така, той влиза в маньовър за подход направо от юг към пета писта.

Док кимна.

— Ще се отклоним вляво. Веднага щом преминем през тези дъждовни колони, ще можеш да погледнеш отново. Така, освен другото, ще се приближим и на пет мили от летището.

Скот подпря брадичка на таблото и започна внимателен оглед, като се опитваше да забележи някакво движение през дъждовната пелена и мрачните облаци пред тях. Имаше известна гръмотевична активност, но до голяма степен периферията на урагана изглеждаше засега относително спокойна, тъй като окото на масивния щорм бе още над океана.

Отново мярна за миг самолета пред тях.

— Определено е голям, Док. Трябва да е С-141.

— Нещо вляво — на летището?

Скот отмести поглед към летището, накъдето гледаше и Линда Макой. Тя се наведе вляво и почти залепи чело за стъклото на прозорчето. Тихото ѝ ахване привлече вниманието на Скот — летището изведнъж се появи съвсем ясно пред тях.

— Какво виждаш?

— Няколко сгради и... два самолета на половината път по пистата, откъм югоизточната страна.

На пистата за рулиране наистина имаше два самолета. Бяха малки, с изтеглени назад криле и познати очертания на фюзелажа.

О, господи, рече си Скот.

— Док, това са два Ф-16 — каза на глас той. — Пристигнаха са преди нас. Навярно са онези, същите.

Откъм дясното кресло не се чу нищо. Озадачен от мълчанието, Скот се извърна към Док. Той гледаше втренчено напред със зяпнала уста и Скот проследи погледа му — на няколко мили пред тях, между дъждовните колони ясно се видяха очертанията на голям военен самолет, който очевидно подходеше за кацане.

Скот чу как Док пое дълбоко дъх, след това същото стори и Джери, който също бе забелязал самолета. Скот усети как сърцето му сякаш спира да тупти, а стомахът му се сви в празнотата на неочаквана безнадеждност, след като по-раншните им думи изплуваха в съзнанието му: „Ако не е С-141, значи е капан“.

Не можеше да сбърка силуета, нито сиво-белите отличителни знаци на самолета, който ясно се виждаше отпред.

Беше КС-10.

— Това е капан — произнесе тихо Скот.

В следващите няколко безкрайни секунди всички останаха безмълвни.

На Скот изведнъж му стана студено, почувства цялото си тяло влажно и сякаш изтръпнало. Беше повярвал, че няма да го излъжат отново. Какъв наивник! Военновъздушните сили, ФБР и бог знае кой още от властите изглежда до един бяха решени да изследват оръжието, а след това сами да го взривят. Никой не искаше да чуе предупрежденията му. Самолетът КС-10 не можеше да носи на борда си автотоварач и да го достави, без да има наземна техника, с каквато навярно изобщо не разполагаше такова гражданско летище. КС-10 не можеше да натовари бомбата и не можеше да я изхвърли. С-141 бе последната възможност, но тази възможност вече не съществуваше. Сега вече нямаха друг избор, освен да се справят сами. Каквото и друго да стореха, щяха да обрекат милиони хора на ужасна смърт.

— Какво ще правим, Скот? — попита тихо Док, който искаше да чуе словесно потвърждение на онова, което вече знаеше.

— А какво ни остава? Вече обсъдихме всичко, нали така? Не можем да допуснем това изчадие да избухне на сушата, а онези идиоти ще предизвикат точно това, ако кацнем. Мъртъл бийч е съвсем близо на юг от тук.

Несъгласия нямаше.

Скот кимна.

— Да се махаме от тук. Дано не ни засекаат. Да изчезваме, хайде!

Нямаше нужда да казва накъде. Вече знаеха. Скот посегна и изключи радиостанцията на военните честоти за връзка със С-141.

Тя не им бе необходима повече. Бяха останали съвсем сами.

ВВС Едно — 7:08 вечерта, източно време

Новината, че пенсиониран учен от правителствените ядрени програми се е обадил да предупреди военните как да обезвредят Оръжието „Медуза“ на Роджърс Хенри бе мигновено препратена от командния център на ВВС до Ситуационната зала, а оттам през целия континент до Звездния кабинет и до президента. Самолетът летеше с петстотин мили в час на височина тринайсет хиляди метра, а президентът седеше край поразхвърляната заседателна маса и очакваше новини, след като обратното броене до експлозията наближи до един час. На стената вдясно от него върху дисплей вървеше информация от няколко източника за развитието на урагана, който бе връхлетял Източното крайбрежие. Ала мислите му бяха фокусирани главно върху онзи самотен 727 с пет души на борда, които се бореха да оцелеят в една, както все повече изглеждаше, невъзможна за оцеляване ситуация. Ужасът от това, което щеше да се случи със страната, ако бъдеше възпроизведена Вълната на „Медуза“, бе нещо, което той засега успяваше да потисне.

Докато командващият военновъздушните операции генерал Кини предаваше съобщението, че трескаво се търси голям електромагнит, който да бъде прехвърлен на летището Гранд странд, един млад и ококорен помощник се приближи до него и му подаде някакъв лист хартия. Генералът го прегледа и изведнъж изражението му болезнено се промени. Това не убягна на президента.

— Какво пише в бележката, генерале?

Генералът въздъхна, свали очилата си и разтърка очи, преди да заговори:

— Сър, 727 не отговаря на повикванията по радиото и диспечерите от ръководството на въздушното движение смятат, че са го засекли на радарите да прелита наблизо, южно от Гранд странд, след което е поел курс на изток към океана. Наблюдател на летището потвърди, че е забелязал визуално самолета на същото място. Това е станало преди четири минути.

Президентът се изправи.

— Как е възможно това да се случи? Той се съгласи да кацне! С-141 там ли беше?

Генералът даде знак на неколцина офицери да се приближат.

— Само... само секунда, сър.

Съвещанието им продължи петнайсет секунди, след което началник-щаб на ВВС се обърна към главнокомандващия и изправи рамене:

— Сър, двата Ф-16 са били кацнали и се намирали на летището, единият от двата насочени натам КС-10 е подхождал за кацане, в момента е приземен. С-141 се намира все още на петнайсет мили от летището.

Президентът постоя безмълвен няколко секунди: обмисляше фактите и се опитваше да си представи онова, което очевидно си бе помислил изплашеният екипаж на 727.

Най-накрая той въздъхна и обърна очи към тавана.

— Разбира се. Видели са онзи КС-10 и изстребителите. Не са видели С-141. Не сте им казали за КС-10, нали?

Последва ново бързо съгласуване и разговор със С-141, преди генералът да отговори.

— Не, сър. Не са били информирани.

Президентът се отпусна на стола си.

— Не им завиждам!... Те са си помислили, че се опитваме да ги вкараме в капан. И са се насочили на изток, така ли?

— Да, сър. Очевидно.

— Обадете им се! Обяснете им какво се е случило. Върнете ги! — раздразнено повиши тон президентът.

— Сър, опитваме всички начини да се свържем. Боингът не отговаря. При този ураган и лошите метеоусловия, радарните отметки затрудняват диспечерите да го открият, след като е изключил транспондера си. Смятаме, че лети на ниска височина, ала последно е бил засечен като непостоянна цел с курс към Атлантика.

Президентът ги гледа мълчаливо достатъчно дълго, за да почувстват неудобство.

— Те ще се опитат да изхвърлят сами бомбата!

— Не, сър — отвърна генералът, който бе забил поглед в масата.

— Как така не? Какво друго биха могли да направят? Да не предполагате самоубийство?

— Сър, това е Боинг-727 със страничен товарен люк. Доложиха ми, че не е възможно люкът да бъде отворен по време на полет, а дори и това да стане, е невъзможно да се изхвърли товар от въздуха.

— Тогава накъде летят?

— Очевидно... към гибелта си, господин президент.

Тази констатация бе изречена без емоции и с равен глас, ала вътрешно генералът се чувстваше потиснат и разстроен. Може би някаква част от периферията на съзнанието му отчиташе неизбежните наказания заради новия провал в операцията. Но главното, което го караше да изпитва едновременно боязън, гняв и тягостна умора, бе разиграващата се пред очите им трагедия във въздуха. Помисли за своя син, млад пилот от гражданската авиация в Сиатъл. Сега и той можеше да е там горе, в обречения летящ ковчег. Можеше на него да се наложи да пожертва живота си. Тъкмо това правеха сега хората от онзи Боинг 727. Опитваха се да намалят пораженията долу, на земята, жертвайки себе си. Това бе единственото обяснение...

— Генерале, чухте ли ме?

Генералът се сепна и застана мирно.

— Не, сър, съжалявам.

— Казах да вдигнете онези Ф-16 във въздуха. Не мислите ли, че трябва да го настигнем? Да се опитаме да установим връзка?

Генералът кимна.

— Вече сме издали такава заповед, сър. Но трябва да сме готови и да го свалим, ако обърне обратно към брега и стане прекалено късно да обезвредим бомбата.

Сега бе ред на президента да изпита леко замайване. Да свалят граждански товарен самолет? Щеше да му се наложи да издаде тази заповед, ако самолетът тръгнеше да се връща и не разполагаха с достатъчно време. Двата Ф-16 щяха да са твърде близо, за да оцелеят в ядрената експлозия, която щеше да последва от прострелването с каквато и да е ракета. Благодарение на учения от Санта Фе, бяха отпаднали всички съмнения относно това дали взривът щеше да бъде ядрен.

— Генерале, във връзка с онази идея за електромагнита... Можем ли да прехвърлим такъв на онова летище? И ако това стане, възможно

ли е изтребителите да върнат боинга обратно, а ние да обезвредим устройството, в случай че остане някакво време, дори да са десет минути?

— Всичко това са неизвестни, сър. Ще работим по въпроса.

— Генерале?

— Сър?

— Колко души казахте, че се намират на борда на онзи самолет?

Слаб мъж в цивилни дрехи пристъпи напред и се представи като агент от ФБР.

— Петима, сър.

Той прочете имената и професиите им, съобщи и факта, че командирът е бил летец от флота.

Президентът кимна:

— Благодаря ви. — След това се обърна отново към началника на ВВС, който бе застанал тихо до генерал Кини.

— Колко време ни остава?

— По-малко от час, господин президент. Ако се отдалечат на повече от двамайсет минути от брега, няма да има време да ги върнем обратно.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

„Скот еър“ 50 — 7:10 вечерта, източно време

— Джери — рече неочаквано Скот. — Бъди готов да ми кажеш отново как можем да се справим с товарния люк.

— Когато пожелаеш, аз тук съм отворил наръчниците и справочниците по поддръжка на системите.

— След още няколко минути.

Скот зави рязко наляво и летя точно две минути на североизток, след което зави пак надясно с курс югоизток, като едновременно снижи 727 до сто и петдесет метра височина.

— Скот, горивото ни не е неограничено — намеси се Док.

Джери се надвеси над централния пулт с наръчника в ръка.

— Трябва да се издигнем много по-високо, ако искаме да се отдалечим достатъчно. Остават ни шест тона и половина гориво. Това е достатъчно за деветдесет минути крейсерски полет, Скот, но ако останем толкова ниско, горивото навярно ще свърши до час.

— Отзад има изстребители — рече Скот с твърд глас. — Те бяха докарани, за да ни задържат на земята, въоръжени и опасни са, и се обзалагам, че ще се втурнат да ни преследват след броени минути. Ако ни открият сега, след като не остана много време до експлозията, може би ще получат безумната заповед да ни ликвидират във въздуха, ако откажем да се върнем. Кой, по дяволите, може да знае какво мислят онези тъпанари в Пентагона? Трябва да летим ниско над водата поне още двайсет минути.

— Това са около осемдесет мили — мигновено пресметна Джери, — а навлизаме и все по-навътре в зоната на урагана. Ще стане доста тежко на толкова малка височина.

Скот кимна.

— Знаем. Товарният люк. Как ще го направим?

Джери пое дълбоко дъх и бавно издиша преди да отговори.

— Окей. При нормални обстоятелства трябва да сме на земята, за да получим хранване за люка. Докато сме във въздуха

превключвателят „Отвори люка“ няма да работи. Аз обаче обмислих две възможности. Товарният люк има собствена хидравлична система. Трябва просто да намеря начин да захраня електромоторите и помпите и мисля, че мога да шунтирам сензорите, които отчитат наземното захранване. Няма да е много красиво, но мисля, че ще проработи. *Другият начин* е просто да отворим вратата под опашката. Ръчната помпа и селекторният клапан са там и ще мога ръчно да вдигна налягането в хидравликата и да отворя люка.

Скот се замисли за няколко секунди.

— Отварянето на задната врата означава да се разхерметизираме и бих искал да отложим това колкото е възможно повече. Колко време ти трябва за шунтирането?

— Най-много десет минути. Но не това е големият проблем.

— Давай по-нататък.

— След като захраним електроверигата, трябва да преценим при каква скорост да отворим люка, защото ще ни е необходима достатъчно висока скорост, за да се откъсне вратата, но не и толкова висока, че тя да отнесе и част от фюзелажа.

— Какво имаш предвид, Джери? — попита Док през рамо. — Да не би да говориш за онзи Боинг-747 на „Юнайтед еърлайнс“, който изгуби товарния си люк и единайсет пътници южно от Хонолулу през 1989-а?

Джери кимна енергично.

— Да, точно така. Но ние имаме съществени предимства при подобна ситуация. Така например, те са били херметизирани, когато товарният им люк се е откъснал. Ние няма да бъдем. Това дава съществена разлика в силите, прилагани при отварянето. Второ, техният товарен люк е бил много по-голям по площ и се е откъснал в условията на силен въздушен поток. Те са летели със скорост двеста и осемдесет мили в час на височина седем хиляди и триста метра. Ние ще бъдем по-ниско, да речем на хиляда и петстотин метра, а и люкът ни е по-малък. Когато техният люк се е отворил, това е станало с такава сила, че вместо да се откъсне от пантите си, той е разрязал корпуса на самолета като консервена кутия. Ако това се случи с нас, конструкцията на фюзелажа може да се смачка и, теоретично погледнато, самолетът да се прекърши във въздуха.

— Което, преведено на по-прост език, означава, че сме теоретично мъртви — завърши Линда. — Чудесна перспектива.

— Най-вероятният ни проблем не е този — добави бързо Джери. — Възможностите са две: или люкът ще ни нанесе някакви поражения, когато се откъсне, или ще остане прикачен към самолета.

— Не разбирам — въздъхна Линда. — Не че е важно аз да разбирам, но...

— Важно е, Линда — увери я Джери, — трябва да знаеш с какво сме се заели, защото ще се нуждаем от помощта ти при всяка стъпка в тази операция.

— Определено ще я получите — отвърна тя с горчива усмивка.

— Окей — продължи Джери. — Ако люкът се отвори, но не се откъсне, той ще се превърне в голяма плоскост, която ще окаже влияние върху управлението на самолета. Елероните и кормилата са с далеч по-малка площ от вратата на люка. Ако се отвори и частично бъде откъсната от пантите си, тъй че вече да не е свързана с фюзелажа и ако, да речем, се насочи под ъгъл от петдесет градуса спрямо относителния вятър... въздушният поток, който ни обтича... Скот и Док може би няма да са в състояние да запазят управление.

— А ако се откъсне? — попита Линда.

— Може да удари Т-образната опашка и да я повреди, да я унищожи, или да създаде някакъв огромен проблем с управлението, който да не можем да преодолеем. Освен това е възможно отломки да попаднат в разположените в опасната част двигатели и да предизвикат повреди или пожар.

— О, само това ли било? — ухили се Док и поклати глава. — Фасулска работа!

Летище Гранд странд, Норт Мъртъл бийч, Южна Каролина — 7:10 вечерта, източно време

Двойката Ф-16 стоеше на пистата с работещи двигатели и чакаше в готовност.

Пилотът на водещия самолет следеше радиостанцията си; воденият, паркиран съвсем близо, вдясно от него, също като партньора си се чудеше какво ще последва. Късият полет със свръхзвукова скорост от военновъздушната база „Сеймур-Джонсън“ бе заповядан

секунди след като Боинг-727 излетя без разрешение и те бяха използвали голяма част от горивото си — факт, който безпокоеше и двамата пилоти.

Единият от танкерите КС-10 вече бе кацнал и рулираше, но нямаше и помен както от С-141, така и от гражданския 727, а това бе странно.

Майорът погледна часовника си. Другият транспортен самолет вече бе кацнал.

Той погледна към водения си и му даде знак, че е озадачен с вдигнати нагоре длани. През последните няколко минути вятърът се бе усилил, от време на време връхлитаха вихрушки дъжд и дребна градушка, което също го безпокоеше. Погледна отново датчиците на резервоарите и пресметна колко гориво изразходваха. Не биваше да гасят двигателите, тъй като на това гражданско летище липсваше необходимото оборудване да ги стартират отново, а от друга страна моторите гълтаха гориво всяка минута.

— „Акула“ — водещ, тук е твоят номер втори, на трети бутон.

— Слушам, втори.

— Какво точно трябва да правим? Няма да ни стигне горивото за да летим достатъчно навътре над морето, освен ако не вземем с нас и танкер. Да не би да очакват от нас да ескортираме онзи С-141 над морето?

— Нямам представа, втори. Може би сме тук само за морална подкрепа.

Команден център на ВВС, Пентагона — 7:12 вечерта, източно време

— Не можем да се свържем с двата Ф-16, сър — обясни старши сержантът по връзките. — Те са изгубили радиовръзка с командния си пункт, когато са кацнали на онова летище. Сега викаме един от танкерите, за да препредаде заповедите.

Двужвездният генерал запокити молива си в залата, изруга през зъби и отново се обърна към слисания сержант.

— Ами... направете всичко възможно.

— Слушам, сър.

Сержантът взе телефонната слушалка, натисна един от бутоните на пулта пред себе си и едва се въздържа да поклати глава или да реагира по някакъв друг начин на избухването на началството.

Един подполковник очакваше с нетърпение да докладва на генерала:

— Сър, в Мъртъл бийч има магнитен кран, на около двайсет мили от онова летище. Той е със собствено хранване и е самоходен, но...

— Чудесно! Едно нещо като хората!

— Но... сър. Кранът може да се движи само с десет мили в час. По моите сметки буквално няма никаква надежда той да пристигне там навреме. Това е просто невъзможност, основаваща се на факторите време и дистанция.

Център на ръководство „Въздушно движение“ — 7:12 вечерта, източно време

Репортерският инстинкт на Пийт Кук му подсказваше да не напуска центъра на ФАА, макар да бе изкушен да го стори. Извън тази зала цареше трескава активност в цялата страна. Първо, жителите на коридора Вашингтон — Ню Йорк бяха шокирани и се чудеха накъде да бягат, изправени пред евентуална ядрена експлозия над главите си, без да бъдат сигурни, че заплахата е истинска. Ала когато бе съобщено, че „Скот еър“ 50 и смъртоносният му товар са отклонени на юг, общественото внимание се съсредоточи върху Вълната на „Медуза“, която медиите продължаваха да обясняват. Хората в цялата страна панически записваха и прехвърляха данни, изключваха компютрите си — за да се запази записаната информация и монетарната система. В същото време ударите на урагана „Сигрид“ започнаха да нанасят вече реални щети върху Източното крайбрежие.

Ала инстинктът на Пийт Кук го караше да остане в центъра. Същинската тема бе „Скот еър“ 50 и как Скот Макей се справяше с кошмара, който бе обхванал самолета му само преди два часа.

Пийт бе изгубил следите на полета, след като той бе насочен на юг и излезе извън обсега на радиоскенера му. Оттогава насам бе подочул това-онова, разбира се, но повечето от откъслечните информации достигаха до него по телефона от Айра, който бе в

редакцията в Ню Йорк. Ала като остана в центъра за управление на полетите Пийт напипа най-ценната поверителна информация, откакто „Скот еър“ се насочи на юг. Неколцина от служителите в диспечерската зала му подхвърлиха части от стратегически важна информация, получена с развоя на драмата. Той бе свидетел на усилията им да прекратят целия въздушен трафик над Съединените щати в рамките на деветдесет минути.

Каква тема! — помисли си Пийт. — Намирам се в епицентъра на страхотно събитие — безпрецедентното затваряне на американското въздушно пространство, за пръв път в най-новата ни история.

Малко преди това някой му бе казал, че „Скот еър“ 50 наистина е бил насочен към военновъздушната база „Сеймур-Джонсън“, както се говореше. Ала се носеше и слух, че той неочаквано излетял и един отчаян телефонен разговор от Вашингтонския център до Ръководство въздушно движение на ФАА потвърди, че ВВС сега упорито търсели 727.

Пийт погледна часовника си, може би за стотен път през последния половин час. Беше го програмирал да отчита обратното броене до експлозията, обявено от оръжието на Роджърс Хенри.

Числата сега показваха 0:49:00 до взрива.

Той се облегна назад на въртящия се стол и се опита да се съсредоточи. Гласът на Скот Макей още звучеше в ушите му и той се запита какво ли се бе случило? Дали се бе приземил? Дали бягаше и ако бе така, то — накъде?

— Пийт?

До него застана един от директорите на центъра. Пийт не го бе чул да приближава.

— Да?

— Току-що получихме информация от Пентагона, че се нуждаят от помощ, за да открият „Скот еър“.

— Къде мислят, че се намира той?

— Насочил се е към Атлантика. Военните смятат, че ще се опита да изхвърли сам бомбата, което означава, че би могъл да я изнесе на двеста мили от брега, преди тя да експлодира.

— Може ли да го направи? Може ли да изхвърля товар по време на полет?

— Имаш предвид от Боинг-727 ли? — попита директорът.

— Именно.

— Няма никакъв шанс. И което е по-лошото, това разстояние от двеста мили няма да окаже голям ефект върху Вълната на „Медуза“.

— Значи продължавате да изключвате системата?

— Нямаме друг избор. Когато онова нещо избухне, всеки самолет, който има на борда си и една компютърна верига, ще изпадне в беда.

— Ще успеете обаче, нали?

Директорът кимна.

— Да. Но бог да ни е на помощ, ако не разполагаме с необходимите компютри, за да рестартираме системата утре.

Летище Гранд странд, Южна Каролина — 7:13 вечерта, източно време

Две минути след заповедта да излетят, двата Ф-16 се издигнаха към бурята от пета писта и се свързаха директно с командния си пункт.

Заповедта бе проста: открийте „Скот еър“ 50, опитайте да установите радиовръзка и направете всичко възможно да го върнете назад.

— Горивото ни е ограничено, сър, до около двацет минути полет в едната посока.

— Това не е проблем — прекъсна го водещият двойката, — и без това разполагате само с петнайсет минути. Ако в този срок не успеете да го засечете и върнете, единствената оставаща задача може да се окаже... да направим така, че изобщо да не се връща.

„Скот еър“ 50 — 7:14 вечерта, източно време

Линда Макой се чувстваше като развалена грамофонна плоча, която повтаря все едно и също, но мъжете около нея в кабината на Боинг-727 явно пак бяха забравили страховитата истина за онова, което превръщаше Вивиан Хенри в заложница.

— Дори устройството да не може да засича движение — напомни им Линда, — ако го хвърлим зад борда, то ще установи, че Вивиан не е до него. Не съм ядрена специалистка, но знам, че за да

оцелеем, трябва да сме на трийсет до петдесет мили разстояние от експлозията. Без Вивиан бомбата може да се взриви по-скоро.

Ставаше все по-трудно да се справя с подскачането на самолета, затова Линда се бе вкопчила за облегалката на креслото и се бе навела над централния пулт.

— Аз се надявах — започна Скот, — че можем да разчитаме то да блъфира и да плаши известно време, преди да експлодира. Но ти си права. Може да се окаже, че ще се справим с всичко останало, само за да бъдем изпържени поради този малък проблем.

Тракането на метал о метал накара Линда да се обърне към таблото на бордовия инженер. Джери се бе напъхал откъм дясната му страна и лежеше на пода, а дългото му тяло едва се сбираше в ограниченото пространство на кабината. Държеше фенерче и работеше по електрическата верига, като използваше тежки ръкавици за изолация срещу токов удар.

— Не ме докосвай — предупреди той Линда, — а ако случайно се допра до кабел с висок волтаж, се отдръпни.

Младата жена погледна отново към двамата пилоти.

— Има ли начин да приспособим някакъв приемник, за да разберем на каква честота излъчва тя?

— Имаш предвид предавателчето в пейсмейкъра ли? — попита Скот.

Линда кимна.

Гласът на Джери долетя от пода:

— Ако разполагам със скенер и достатъчно време — може би да. Но не тук и не сега.

Скот въздъхна достатъчно силно, за да усети Линда отново студената буца в стомаха си.

— Линда, боя се, че тук действаме в доста ограничени условия. Със или без сигнала от нейния предавател, бомбата може да се взриви при удара си във водата. Ако стане така, не можем да направим нищо. Ще последват няколко секунди много интензивна светлина — и толкоз.

Замълчаха. Док продължи да води самолета на зигзаг — наляво и надясно — през засилващата се турбуленция на височина от сто и петдесет метра над обвития в облаци Атлантик, който проблясваше само от време на време под тях.

Линда откопча колана си.

— Ще отида да видя дали Вивиан няма никакви идеи за честотата на пейсмейкъра си. Всичко би било от полза.

Тя прекрачи Джери и отвори вратата на кабината, като усети по-скоро с тила си, че Скот гледа подире ѝ. Спря се на вратата и се обърна да го види, изненадана от внезапната му усмивка и вдигнатия палец — знак за успех. Тя отвърна на усмивката му, влезе в товарния отсек, почувствала изведнъж някакво странно вътрешно спокойствие.

Ф-16 „Акула“ — 7:18 вечерта, източно време

Нямаха друг избор, освен да използват ускорителите през първите няколко минути, за да настигнат 727. Логично бе, реши водещият пилот, един граждански екипаж, който се опитва да се отдалечи на максимално разстояние от брега, да се насочи право на изток. И той пое по същия курс.

Радарът на изстребителя бе с обхват над двеста мили, ала екранът бе „зацапан“ от отметките на масивните вълни на бурния Атлантик на стотина мили от брега на Каролина. Появиха се отметките на два самолета на Бреговата охрана, малко по на юг, ала от боинга нямаше и следа. Двата изстребителя върнаха двигателите си в нормален режим и точно тогава на екраните им се появи самотна ехо отметка, която се движеше първо на североизток, сетне на югоизток и летеше твърде ниско над водата.

— Това трябва да е той — рече майорът по честотата за връзка между двамата. — Изглежда се опитва да избегне засичане.

Той вкара данните за прехващане: избра да прелети точно над лайнера на три хиляди метра височина, след което да се спусне и да застане в строй с него.

Майорът отново погледна часовника си. Бяха му дали десет минути. Оставаха му по-малко от пет.

Целта смени отново курса си в мига, в който майорът започна да се снижава; летеше само по уреди, а воденият го следваше на метър и половина вдясно от края на крилото му. Едномоторните изстребители се тресяха доста, но по-лоша бе налитащата от време на време градушка. Трополенето на ледените топчета по плексигласовите куполи ечеше като картечна стрелба.

Двата Ф-16 се плъзнаха под триста метра височина и пилотите започнаха да мярват от време на време водата. На сто и петдесет метра пред тях видимостта се подобряваше леко и те приближиха внимателно на три мили до целта, като летяха само по радар, докато най-сетне забелязаха боинга.

Водещият вдигна ръка, за да предупреди втория, след това бутна леко ръчката на газта и даде знак, че ще подхождат отдясно и малко отдолу.

„Скот еър“ 50 — 7:18 вечерта, източно време

Когато стигна до задната част при съоръжението на Роджърс Хенри, Линда очакваше да намери Вивиан заспала.

Ала вместо това я завари трескаво да пише нещо.

— Нека се сетя сама. Това е оплакване до авиокомпанията за безобразното друсане по време на полета и за скапаната вечеря? — закачи я Линда.

— Особено за вечерята. — Усмивката на Вивиан бе по-широка от преди. — Не — посочи тя листите в скута си, — настроена съм позитивно. Записвам си всичко, което се случи, за да мога после да си го припомня по-добре.

Линда ѝ преразказа плана за товарния люк и сподели тревогите си за пейсмейкъра.

— Вивиан, имаше ли някаква представа, че той е правил нещо по пейсмейкъра ти?

Тя поклати глава.

— Не, но си спомних нещо, което бях забравила. Повечето пейсмейкъри не влияят на телевизорите, докато моят винаги побъркваше апарата.

— Телевизора ли? Имаш предвид сигнала?

Тя кимна.

— Невинаги, но често се случваше когато приближа до телевизор, по екрана да се появят снежинки, пулсиращи през няколко секунди. А освен това се сещам и за неговите заплашителни телефонни обаждания. Той сякаш винаги знаеше кога съм се прибрала в апартамента си или къде се намирам. Започнах да си мисля, че ме следи двайсет и четири часа в денонощието, или че е наел детективи.

— Дали това се е дължало на радиопредавателя в пейсмейкъра?

— Очевидно — кимна тя. — Това обяснява нещата. Това също би трябвало да обясни защо се налагаше да сменям батерията му толкова често.

— Аз... не знам много за радио...

Линда клекна до Вивиан, ала рязко наклоняване я отхвърли назад и тя се изтърколи на пода. Изправи се, седна и енергично започна да търка удареното си бедро, където щеше да се появи противна синина.

— Ох!

— Хвани се за моето въже, Линда. Щеше да ме попиташ нещо?

— Да. Надявах се много... нали разбираш, че ще намерим начин да направим онова, което военните обещаваха — да включим някакъв радиопредавател, който да излъчва същия сигнал като твоя пейсмейкър.

— За да има време да се измъкнем, след като изхвърлим бомбата?

— Точно така.

— Няма нужда да се безпокоиш за това — рече тихо Вивиан.

— Има, Вивиан, защото втори път не можем да разчитаме на блъф, когато устройството разбере, че не си до него. То би могло да...

Тя замлъкна, вгледа се в лицето на възрастната жена и внезапно долови намеренията ѝ.

Вивиан бе забила поглед в пода, свила устни. Рязко вдигна глава с изражение на мрачна решителност.

— Има... и по-добър начин.

Силният потрес изкриви чертите на Линда и тя вдигна ръка да възрази.

— Вивиан! Изобщо не си го помисляй! На никой от нас дори и през ум не минава да те пусне да скочиш зад борда, само за да...

Вивиан поклати глава.

— Не, не, не! Не възнамерявам да се самоубивам. Но този път няма да позволя Роджърс да ме победи толкова лесно. Не, Линда, изобщо нямах това предвид.

— Е... добре... защото аз... нямаше да ти позволя да го сториш.

Вивиан протегна ръка, улови китката на Линда и я приближи към гърдите си. Линда се отдръпна леко, по лицето ѝ пробяга смутено

изражение, ала Вивиан я дръпна по-силно, а с другата си ръка заразкопчава блузата си.

— Пейсмейкърът, Линда. Искам да го усетиш къде е. Виждала ли си преди такова нещо?

Линда поклати глава.

— Не.

— Ето тук. Не се стеснявай. Сложи ръката си тук и опипай краищата му. Виждаш ли колко плитко под кожата ми е?

Линда се подчини, а след това отдръпна ръка с неудобство.

— Да.

— Сетих за това преди малко. Мислиш ли, че на борда на този самолет имат комплект за първа помощ?

— Ами... да. Сигурна съм, че би трябвало да имат. Защо?

— Защото ти ще ми направиш една малка хирургическа операция и ще отстраниш това нещо.

— Аз... какво!?

— Чуй ме добре. Ще го извадим, след това ще го залепим за бомбата на Роджърс и след това глупавият й силициев мозък ще реши, че и аз излитам зад борда заедно с нея.

Линда погледна устройството, после — отново Вивиан.

— Можем ли да го *направим*? — попита Линда. — Няма ли да имаш сърдечни проблеми?

Вивиан се разсмя.

— Смея да твърдя, че ако попадна в средата на термоядрена експлозия, ще бъда подложена на далеч по-голям риск. Не. Ще бъда добре, мила, а това е само един малък разрез. Пейсмейкърът ще излезе лесно. Аз ще те насочвам, просто не мога да го направя сама.

— Вивиан, не съм минавала медицинско обучение.

— Никога ли не си била обучавана да оказваш първа помощ?

— Е, да, но хирургията е малко по-различно нещо.

— Никога ли не ти се е налагало да се справяш с дълбоко порязване или кървяща рана, която да изисква бързо и решително действие?

— Да. Брат ми веднъж едва не си отрязва пръста, а у дома бях само аз.

— И какво, издържа ли?

— Да, издържах известно време... После ми прилоша.

— Добре тогава, това ще е лесно.

Слисаното изражение на Линда постепенно се промени и върху лицето ѝ се появи лека усмивка. Тя протегна ръка и положи длан върху рамото на Вивиан.

— Знаеш ли, ти си невероятна жена!

Вивиан погледна бомбата, после — Линда, и се усмихна.

— Започвам да мисля, че наистина съм. И то — след всичките тези години, в които се смятах за безпомощна. Какво ще кажеш за това?

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ВВС Едно — 7:18 вечерта, източно време

Последните десет минути президентът почти непрестанно крачеше напред-назад и разсейваше не само помощниците си в Звездния кабинет, но и онези в Ситуационната зала, чийто образ и глас се предаваха по телекомуникационните канали.

— Това е лошата страна на тази технология — прошепна член от екипа на Белия дом на свой колега, когато успяха за няколко минути да се измъкнат в коридора. — Дори когато той се намира на пет хиляди мили, ние трябва да го гледаме как крачи, как се ядосва и мръщи, сякаш е от другата страна на масата.

Президентът направи последен тегел, спря и се отпусна тежко на един от меките въртящи се столове. Натисна бутона на интеркома за връзка с пилотската кабина.

— Къде се намираме, полковник?

— На около сто мили западно от Скагуей и на около трийсет минути от срещата с танкера, който ще ни дозареди.

— Благодаря.

Президентът се обърна отново към екрана и към един от сътрудниците — старши сержант, който бе със слушалки на главата и яростно записваше нещо.

— Сержант, каква е *вашата* последна информация?

Сержантът в безупречна униформа се изправи и свали слушалките.

— Сър, двата Ф-16 са го открили. Сега летят успоредно с него и се опитват да се свържат по радиото.

— Къде се намират?

Сержантът провери записките си.

— На около осемдесет и пет мили източно от брега, сър, над Атлантика.

— И колко време остава?

— Четирийсет и три минути.

Президентът седеше в креслото си на ВВС Едно и барабанеше по масата, а сержантът стоеше мирно на пет хиляди мили в сутерена на Белия дом и го гледаше. Ситуационната зала бе твърде дълбоко под комплекса на Белия дом, за да може някой вътре да чуе воя на вятъра, ала Вашингтон вече започваше да понася сериозни щети, след като скоростта на вятъра достигна седемдесет мили в час. Като се почне от разнебитените къщи в бедняшките квартали само на осем преки от Капитолия и се свърши с луксозните резиденции в Джорджтаун, навсякъде хвърчаха керемиди, врати, жалузи и цели прозорци.

— Сержант — рече неочаквано президентът, — свържете ме отново със Звездния кабинет в Пентагона.

— Слушам, сър.

Едно бързо кимване към специалиста по комуникациите, който работеше на централния пулт за управление и другата половина на Звездния кабинет в самолета се превключи на Пентагона. Президентът едва сдържа смеха си. Заповедта му бе изпълнена толкова бързо, че персоналът в Пентагона не бе предупреден, че президентът „се връща“. И изведнъж главнокомандващият вече ги гледаше от другия край на заседателната маса, която се проектираше в залата толкова реалистично, сякаш наистина присъстваше физически там. Реакцията бе неколцина офицери да скочат прави, а други се обърнаха и се опитаха да приемат такъв вид, сякаш го бяха очаквали през цялото време.

— Момчета, хайде повикайте, моля ви, шефовете си тук.

Появи се генерал с две звезди, редом до него — полковник, последва ги генерал с три звезди.

— Поправете ме, ако греша, господа, но ако правилно съм пресметнал времето, дори нашите изтребители да завърнат самолета беглец още в този миг, той е вече на двайсет и девет минути полет от Гранд... как беше там?

— Гранд странд, Южна Каролина, сър.

— Точно така. Съгласни ли сте със сметките ми? Имам предвид времето, докато рулира и спре.

Те погледнаха часовниците си, после се спогледаха и кимнаха.

— Така изглежда, сър.

— Значи ще ни останат по-малко от двайсет минути до експлозията. Дори да качим по най-бързия начин нашите пилоти и да

свалим цивилните, дори да решим мигновено проблема с пейсмейкъра, пак ще ни потрѣбват поне пет минути до излитане. Това прави по-малко от петнайсет минути полет до взрива. Момчета, ако го върнем сега, няма начин после да откараме този самолет достатъчно далеч от брега.

Генералите пак се спогледаха.

— Знаем това, сър — кимна генерал Кини, — но не можахме да стигнем до друго решение. Единствената алтернатива е да ги оставим да летят.

Президентът направи гримаса и се извърна настрани за няколко секунди, преди да отговори:

— Не искам да го приема... Пращаме тези хора на почти сигурна смърт. Искате да кажете, че няма друг избор, така ли?

Той се облегна назад, замислен и смълчан. После отново се наведе напред.

— Добре. Искам да се обадите на момчетата от двата Ф-16 и да им кажете, че вече е време да се връщат. Ако са успели да влязат в контакт с командира на самолета, да разберат какво точно възнамерява да прави и да му пожелаят... Господ да е с него.

— Слушам, сър.

— Генерале, нека пилотите да кажат също така на командира, ако могат... — Той се огледа и забеляза един от помощниците си в Звездния кабинет на ВВС Едно. — Има ли начин аз да говоря лично с него?

Един от полковниците в командния център пристъпи леко напред.

— Сър, имате предвид 727 ли?

Президентът кимна.

— Да. Има ли начин да се свържем директно?

Последва кратко съвещание в Пентагона и полковникът се обърна отново към президента.

— Сър, останете на стендбай за няколко минути. Нашите момчета са вече почти в строй с него. Ние препредаваме сега и може би ще можем да измислим нещо на УКВ-честота през „Въздушно движение.“

„Скот еър“ 50 — 7:20 вечерта, източно време

Тъмнеещият океан и разкъсаните облаци, които продължаваха да прелитат проблясвайки покрай прозорчетата на пилотската кабина, бяха вече твърде омръзнали на Док Хазърд. Самолетът все така се тресеше и люлееше от турбуленцията. Док бе престанал да наблюдава навън от известно време, затова не забеляза появата на двете нови сиви сенки, които препускаха под тях вдясно от кабината.

Той изведнъж изви глава надясно, напълно шокиран. На по-малко от десет метра двата Ф-16 летяха беззвучно и в синхрон със 727, който продължаваше, подскачайки, да си пробива път през урагана.

— Господи! Скот, открити сме!

Скот рязко изви глава.

— Какво?

— Двата Ф-16. Вдясно и малко по-ниско. Водещият прави някакви знаци.

Скот откопча колана и се наведе вдясно, взря се и видя купола на водещия Ф-16. Сигналите, които даваше с ръка, бяха общоизвестни, затова той бързо набра честотата на военната станция и отново закопча колана.

— Това... вече ще е интересно — рече Скот. — Не виждам причина да не говоря с тях. Вържени са и знаят адреса ни. Съгласен ли си, Док?

— Абсолютно съгласен. Тези момчета могат да ни свалят само с една от онези ракети.

Скот включи микрофона.

— Тук е „Скот еър“ петдесет. На тази честота ли сте?

Отговорът бе почти мигновен — същия глас, който Скот помнеше от захода си за кацане в „Сеймур“, когато му помогнаха да провери съмнителния колесник.

— Да, сър. Тук е „Акула“ пет, до дясното ви крило.

— Значи сега заповедите ви са да ни принудите да се върнем, или да ни свалите, така ли? Блестящ план! Благодарение на вашите тъпи командири, които не се вслушаха в думите ни, ние ще трябва да свършим работата сами. Да се отървем от проклетата бомба, искам да кажа.

— Нямаме заповеди да ви принуждаваме да се връщате, сър. И без това няма достатъчно време за това. Моля потвърдете дали

положението на опасния товар е същото. Около четирийсет до експлозията ли показва?

Линда се бе върнала и слушаше. Погледна часовника си.

— Току-що проверих, Скот. Няма никакви промени. Показва четирийсет и една минути.

Скот предаде потвърждението.

— Сър, от моя команден пункт и от Белия дом искат да ви запitam какви са намеренията ви и дали можем с нещо... искам да кажа, знам колко... неубедително... но можем ли да ви помогнем по някакъв начин? Не сме тук, за да пречим.

Скот посегна и докосна лявата ръка на Док.

— Мисля, че можем да престанем вече със зигзагите.

Док се разсмя и обърна очи към тавана.

— Извинявай. Маневрите „избягване и измъкване“ ставаха машинално. Но те във всеки случай не се отлепяха от нас.

Док установи курса право на изток, а Скот погледна навън преди да натисне бутона и да отговори.

— „Акула“, разговаряте с един бивш пилот на Ф-14. Знам че нямате излишно гориво, тъй че просто давайте газ и се махайте от тук.

— Ще ни стигне за още десет минути, сър.

— Вижте, знам, че вината не е ваша, но сега, след като всички ни зарязаха, ние ще се опитаме сами да отворим аварийно товарния люк, с надеждата да го откъснем от фюзелажа. След това ще изхвърлим устройството през него и да се надяваме, че няма да експлодира, когато се удари о водата. Ако не бяха ни излъгали в Гранд странд, можехме да го прехвърлим на С-141 и той лесно би го изхвърлил. Но вместо това ВВС се опитаха да ни вкарат в нов капан.

— Не разбирам, „Скот еър“ — отвърна водещият пилот на Ф-16.

— Онзи С-141 в Гранд странд. Трябваше да бъде там, но така и не се появи. Очевидно бе поредната измама.

— Сър, не са ви излъгали за С-141.

— Нима? При захода си за кацане видяхме КС-10. Който не става. И никакъв С-141! Точно тогава отлетяхме отново.

— Имаше КС-10, сър, това е вярно. Но един С-141 кацна пет минути след него. Кълна се, че е вярно.

В кабината на 727 се възцари мълчание, след като Скот осъзна, че бяха направили погрешна преценка. Но вече нямаше време да

поправят грешката. Жребият бе хвърлен.

Той пое дълбоко дъх и погледна към Док, който наблюдаваше уредите и нарочно се въздържаха от реакции.

— Е, вече е късно, момчета... Най-добре ще е да се измъквате от тук, „Акула“. Съществува вероятност тая „Медуза“ да експлодира, когато я изхвърлим и изгуби сигнала на пейсмейкъра, ако разбирате за какво говоря.

— Разбираме, сър. Инструктираха ни.

— Скот? — Гласът на Линда долетя като приятна вълна зад него и Скот се обърна, вдигнал въпросително вежди.

— Да?

— Намерихме решение — рече спокойно тя. — Пейсмейкърът — без Вивиан — ще замине заедно с устройството.

Скот се опита да види по-добре лицето ѝ, озадачен що за шега си правят с него.

— Как ще стане?

— Вивиан иска аз да го махна. Това е проста хирургическа процедура и тя казва, че можем да го направим и че ще бъде добре и без него.

— „Скот еър“, чувате ли ни още? — попита водещия Ф-16.

— Да. Изчакайте секунда, „Акула“.

Скот махна с ръка към товарния отсек.

— Сигурна ли си, че ще се получи?

Линда кимна. Щом Вивиан бе сигурна, то и тя вярваше, че ще успеят.

Скот натисна отново бутона на микрофона.

— „Акула“, мисля, че решихме проблема. Пейсмейкърът ще бъде физически отстранен и прикрепен към устройството преди да го изхвърлим. Ударът във водата е единственото неизвестно, като изключим отварянето на вратата без да изгубим управление. Трябва да се отървем първо и от двата предни палета.

На Скот му се стори, че чу тихото ахване на Линда, ала се бе съсредоточил върху това какво ще каже, защото знаеше, че всяка негова дума щеше да достигне до Пентагона.

— Кога планирате да го изхвърлите, сър? Колко надалеч?

Скот погледна към Док, който сви рамене.

— Ние... нямаме много време за планиране, „Акула“. Да кажем, след още стотина мили. Колкото можем по-надалеч. За да го направим, ще трябва да се отървем съвсем скоро от люка.

— Имаме една молба, сър.

— Казвайте.

— Може ли да включите УКВ-честотата с голям обхват, за да разговаряте с Центъра във Вашингтон?

Скот се съгласи, записа си честотата и я набра.

— Вашингтон център, тук е „Скот еър“ петдесет.

Отговорът бе мигновен.

— Разбрано, „Скот еър“ петдесет. Трябва да установим радиорелейна връзка с вас. Останете на стендбай.

Какво означаваше радиорелейна връзка в терминологията на авиодиспечерите? — запита се Скот.

Следващият глас, който чу, му бе донякъде познат, но отначало не се сети откъде.

— Това... капитан трети ранг от флота Скот Макей ли е? Премавам.

Скот натисна бутона за предаване.

— Да. Напоследък съм запасняк, но няма значение, казвайте.

— Скот, обаждам се от ВВС Едно. Говори президентът.

Скот сякаш изведнъж изгуби равновесие, смъртоносната ситуация, в която се намираха, за миг избледня пред изненадата, че му се обаждаше лично президентът на Съединените щати.

Ала почти веднага се върна към реалността. Возеха ядрено оръжие надалеч от брега на САЩ, защото некомпетентността на властите бе провалила всички опити да им се помогне.

В този смисъл обаждането бе логично.

— Слушам, господин президент.

— Скот, предстои ти тежка задача и няма да ти отнема повече от няколко секунди, но искам да знаеш, че ти беше прав. Сега разполагаме с потвърждение, че ако се бяхме опитали да взривим това устройство в „Сеймур-Джонсън“, или където и да е другаде, Вълната на „Медуза“ щеше да се задейства с пълна сила. Вашите действия ни спасиха от собствената ни глупост. Ние провалихме всичко и ви оставихме там да се справяте съвсем сами. Дълбоко съжалявам, че не получихте навременна помощ.

— Аз... благодаря ви, че потвърдихте това, сър.

— Не мисля, че има с какво да ви помогнем от тук, освен с молитви. Ще чакаме. Ще се надяваме. Желая ти успех, Скот. Вашият президент и вашата страна са ви безкрайно благодарни.

— Сър, държа да се знае и трябва да го кажа сега — Вивиан Хенри няма нищо общо с оръжието. Тя е жертва.

— Разбирам, Скот. Бог да ти помага!

Останаха в пълно мълчание половин минута, преди Скот да превключи отново на военните честоти.

— „Акула“? Вие, момчета, най-добре ни оставете. Благодаря за релейната връзка.

— Желая ви успех, сър.

Двата изстребителя завиха надясно и изчезнаха почти мигновено в здрача. Скот сложи ръка върху радиостанцията.

— Май ще е най-добре да обезопасим станциите.

— Искаш да кажеш да ги изключим? — попита Док.

— Вече сме над океана, всеки момент ще излезем от обсега на Вашингтон център и не разполагаме с големообхватна станция. Има ли причина да не ги изключваме?

Док се замисли и бавно поклати глава.

— Не, но бих оставил едната включена на аварийната УКВ-честота — едно-седем-едно-точка-пет.

Скот кимна и нагласи радиостанция номер едно на аварийната честота, изключи втората УКВ станция и станцията с военните честоти.

— Край на последната ни връзка с цивилизования свят — рече Скот.

— Не е чак толкова цивилизован — сопна се Док. — Скот, най-добре ще е да наберем малко височина.

— Точно така. Вдигни ни на три хиляди метра. — Обърна се към празното кресло на бордовия инженер. — Джери? Как вървят нещата при теб.

Гласът на Джери долетя изпод пулта му.

— Готов съм с кабелите. Тъкмо довършвах с един от импровизираните си прекъсвачи. Ти готов ли си?

— Давай.

Чу се тихият шум от вкарването на прекъсвача на място.

— Готово — обяви Джери. — Няма искри, няма пушек, готови сме.

— Скот? — обади се Линда.

— Да.

— Аз... не се сетих по-рано. Забравих, че палетите ми са на пътя на устройството. Не можеш да преместиш бомбата до люка, без да ги изхвърлиш, нали?

Скот поклати отрицателно глава.

— Бях... почти сигурна. Скот, в онези сандъци е резултатът от цялата ми двугодишна работа. Няма ли някакъв начин да ги спасим?

Скот се вгледа за миг в тревожните ѝ очи.

— Блокирахме първите две позиции за палети, когато основахме тази авиокомпания, за да си запазим възможността да монтираме няколко пътнически кресла. Ако тези две места можеха да се използват, щяхме да преместим палетите ти напред и да отворим място, но сега няма начин това да стане. Бих искал да можехме, но...

Джери вече се бе изправил и изтупваше праха от панталоните си. Скот го погледна.

— Прав ли съм, Джери?

Джери кимна и погледна Линда, като едновременно с това посочи товарния отсек.

— Линда, няма ли някои неща, които би могла да измъкнеш? Ако не са много големи, можем да разкъсаме палетите, да преместим нещата ти към опашката и да ги завържем по някакъв начин.

Линда кимна.

— Да. Има няколко по-едри неща, но компютърните ми дискети, дисковете, един от инструментите „Добсън“ — ако мога да ги спася, ще бъде чудесно. Освен това вътре е и един захранван с батерии цезиев часовник, но... мисля, че мога да мина без него.

Скот проверяваше на ум изчисленията за разстояние и време. Оставаха по-малко от трийсет минути.

— Ще се наложи да действаш бързо, Линда. Трябва да отворим онзи люк след не повече от десет минути. Не знам колко време ще ни отнеме преместването на палетите, но би трябвало да предвидим десет минути и за това, а после — и достатъчно време, за да се измъкнем. Остава ни и да извадим пейсмейкъра, освен това трябва да изминем и още петдесет мили при скорост седем мили в минута. Тъй че трябва да

изхвърлим бомбата след не повече от трийсет и една минути, броено от този момент, което означава, че люкът трябва да е изчезнал след не повече от петнайсет минути. Значи имаме петнайсет минути да преместим екипировката ти.

— Тогава да действаме. — Джери вече бе преминал през вратата, следван по петите от Линда, когато гласът на Скот ги застигна.

— Ще дойда след минутка да помогна.

— Отивай, Скот — обади се Док. — Мога да се справя и сам. Искаш да поддържаме три хиляди метра височина, нали?

— И по-голяма, ако се наложи, Док. По дяволите, та ти си летял на тези машини, преди още да съм се пръкнал. Давай така, както *ти* решиш.

— Навлизаме все по-навътре в урагана. Ще се опитам да се придържам встрани от червените отметки на радара, ала внимавайте там отзад. Ще друсам яко.

Док се огледа, докато говореше, ала Скот бе станал от креслото си и вече излизаше през вратата. Беше останал сам в кабината и се улови, че поглежда надясно, сякаш изведнъж го бодна липсата на двата заминали си Ф-16.

Окей, изкачвам се от две хиляди и четиристотин до три хиляди и триста метра — напомни си той, почувствал се изведнъж съвсем самотен. — Ето ме тук, летя сам със 727 в ураган над океана, с цъкаща ядрена бомба на борда. Ако досега нямах натрупани няколко наистина страхотни приказки за внуците, сега вече ще имам!

Мислите му се понесоха шеметно — образите на първата му жена Бети и техните двама синове, втората му жена, семейството... Отминалите години, с доброто и с лошото, проблеснаха в съзнанието му и ведно с това — нежеланието да приеме вероятността, че може и да не види близките си отново. На тях, разбира се, също щеше да им липсва, въпреки че винаги е бил все „отсъстващият“ баща. Обичаше децата си, а и към бившите си съпруги таеше добро чувство, въпреки разводите. Спомни си Люси, третата си жена. Не можа да зачене, слава богу, тъй като животът им заедно бе вихрушка от луд секс, луди купони, луди битки — прекалено лош цирк за едно дете. Люси му бе писала последната седмица — по електронната поща. Имала си нов приятел... Е, нормално, какво пък. Беше доволен, че си останаха

приятели, от време на време — и любовници, макар че ако се омъжеше отново, със секса щеше да бъде свършено.

А може би не? Кой би могъл да предвиди как ще се развият събитията при буйната, непокорна Люси! Щеше да бъде твърде слабо да я обрисова човек като свободолюбив дух...

Голямо червено петно на радара показваше жестока гръмотевична буря на около трийсетина мили и Док промени курса с почти двайсет градуса на юг, за да я избегне. Ехо сигналът бе толкова силен, че всички отметки зад него изчезнаха, което означаваше, че пред тях бе солидна стена от готова да погълне самолета турбулентност. Адско месиво от вода, градушка и бог знае какво още се забъркваше там и дебнеше нещастния пилот само да се набута вътре.

Док погледна данните на навигационния компютър. Вятърът вече духаше отзад с над сто и пет мили в час и им помагаше да навлязат по-навътре в Атлантика. Помисли си за континенталния шелф. Ако бомбата експлодираше след като потъне, може би, но само може би, водата и стената на шелфа щяха да заслонят сушата от най-лошото, което Вълната на „Медуза“ можеше да причини.

Щом излязоха от кабината, Линда сграбчи ръката на Джери и му обясни какво искаше да направи Вивиан и от какво имаха нужда.

— Разполагате ли с всичко това?

— Да, имаме много добре зареден комплект за първа помощ. Скот настояваше да сме екипирани с най-доброто. Ей тук е, до кухничката.

Джери се наведе и извади доста внушителна метална кутия, а в този момент през вратата на кабината прекрачи и Скот.

— За какво съм настоявал?

— За комплекта за първа помощ. Последният път, когато го преглеждах, имаше скалпел, антисептици, бинтове...

— Колко време ще отнеме? — попита Скот.

Линда поклати глава.

— Не знам. Вивиан твърди, че щяло да стане бързо. Предполагам — за десетина минути.

— Ами палетите ти, Линда? Колко време ще ти трябва да измъкнеш най-необходимото? Искам да кажа, че ако всичко е в малки кашони, може би ще можем да ги прехвърлим зад бомбата и да спасим повечето от тях.

— Някои са много важни, други — не дотам. Знам какво ми трябва, но нека първо се погрижим за Вивиан.

Скот поклати глава.

— Не. Така пилеем ресурси. Отдели две минути да ни помогнеш да разкъсаме палетите ти и да ни покажеш какво да извадим от тях, след това, докато оперираш Вивиан, ние ще се постареем да приберем екипировката ти.

Страховита серия от удари и подмятания ги принуди бързо да потърсят къде да се уловят. Вместо да намалее, турбуленцията стана постоянна, а проблясванията на светкавиците осветяваха отсека през прозорчетата на кабината.

— Трябва да действаме бързо — настоя Скот. — Джери, вземи онзи лост. Имаш ли нож за найлоновата обвивка?

— Да, и ножици.

Линда мина пред Скот и Джери и заобиколи палетите.

— Една секунда — рече тя, взе комплекта за първа помощ от Джери и изчезна назад.

Върна се след по-малко от минута.

— Казах на Вивиан какво планираме и ѝ дадох комплекта. Тя ще се подготви сама.

— Кой да е първи, Линда?

Скот се препъна, залитна надясно и падна към нея. Тя го улови и сграбчи въжето на първия палет, за да се задържи.

— Този. Компютърните ми дискети са в метален контейнер там отзад.

Джери разреза дебелата найлонова обвивка, която покриваше товара. Разполови я, а Скот я издърпа настрани и освети с фенерче купчината кашони и метални контейнери.

— Колко от тези трябва да се преместят, Линда. Всичките ли ти трябва?

— Не, не всички.

Тя се изкатери върху найлона и започна да отмества трескаво кашоните, докато най-сетне не се разкриха няколко метални кутии.

— Металните контейнери! Всичките по-малки. Големите кашони са твърде тежки. Спасете колкото можете от тези картонени кутии. Вторият палет съдържа предимно тежки неща. Аз ще... ще трябва да се примиря със загубата му. Но в кашоните са повечето от данните от изследванията ми, а металните контейнери са от първостепенна важност.

Докато Скот ѝ помагаше да слезе от палета, самолетът подскочи рязко встрани и двамата изгубиха равновесие. Линда падна върху Скот и ръцете му машинално се склупчиха около нея. Той леко я улови за раменете, изтегли я и двамата изведнъж се оказаха лице в лице, втрещени един в друг. Мигът им се стори малко неловък и твърде дълъг.

Джери изчака няколко секунди, след това кимна към палета.

— Хайде, елате и двамата.

Линда прикри смущението си и побърза да махне с ръка към дъното на самолета.

— Аз... май най-добре е да отида там.

— Точно така — съгласи се Скот.

— Ще разположа Вивиан настрани, за да можете да минавате.

— Окей. Става.

Гласът на Джери долетя от вътрешността на найлоновото покритие.

— Хайде да вземем първо този тежкия, Скот.

Скот се обърна да му помогне, а Линда забърза назад, изпълнена с някакъв странен трепет. Беше чувала, че в мигове на голяма опасност се пораждат внезапни чувства, но никога не го бе изпитвала.

Ако изобщо е нещо подобно — поправи се мислено тя. — Не е само Скот. Ти обичаш всички тези хора.

Ала един много настоятелен вътрешен глас ѝ нашепваше нещо съвсем друго.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Център за ръководство на въздушното движение на ФАА, Рослин, Вирджиния — 7:21 вечерта, източно време

Пейджърът на Пийт Кук с национален обхват започна да вибрира гневно и той го извади от калъфчето, окачено на колана му. Погледна екрана.

Не мога да се свържа с теб по клетъчния! Обади се веднага! Айра

Пийт отиде до най-близкия телефон и набра номератора на „Уолстрийт джърнъл“ в Ню Йорк. Айра вдигна веднага:

— За бога, Пийт, защо си изключил телефона? Скъсах се да те търся!

— Не искам да безпокоя никого в тази зала на ФАА. Какво има?

— Преди няколко минути ни позвъни — много разтревожен — още един човек от работилите с д-р Роджърс Хенри в Лос Аламос. Взел името и номера ти от онзи физик от Силвър Спрингс, с когото си разговарял най-напред. Казва се д-р Джийн Мисловски. Звучеше ми като страшно развълнуван, едва ли не в паника. Настояваше да говори с теб веднага.

— За какво да говорим?

— Не попитах — реших, че е най-добре да ти го прехвърля веднага, но ти не отговаряше.

Айра му съобщи номера и Пийт го набра. Отговориха му след първото позвъняване.

— Д-р Мисловски? — попита Пийт. — Тук е Пийт Кук.

— Мистър Кук! Не бях сигурен с кого трябва да говоря, но може би вие ще ми помогнете. Разбирам, че сте слушали разговорите в онзи самолет, който превозва Оръжието „Медуза“.

— Да, слушах ги, но по-рано. Сега са извън обсега ми.

— Устройството брой обратно до детонацията си, нали?

— Това твърдеше екипажът и то нееднократно.

— И не знаят как да го изключат, нали?

Пийт разказа сбито за неуспешния опит експерти да се заемат с бомбата, както и за решението на екипажа да я изхвърли в океана.

— Мистър Кук, споменавал ли е някой от онзи самолет изобщо, че бомбата има клавиатура, свързана с компютър? Каквато и да е клавиатура?

Пийт си припомни разговорите.

— Една от пътничките на борда, мисис Вивиан Хенри, всъщност спомена в един момент, че била „набрала“ нещо към устройството, тъй че би трябвало да има някаква клавиатура.

— Точно това си помислих. Времето очевидно не им стига, мистър Кук, но трябва да говоря с тях. Знам как може да се изключи устройството!

Пийт замълча, трудно му бе да възприеме чутото.

— Какво имате предвид, докторе? Искате да кажете, че можете да го отворите, да проникнете в него и да го обезвредите?

— Не, не! Мога да го изключа, като набера на клавиатурата една-единствена цифра. Едно число!

— Откъде знаете как... да не сте участвали в изработката му?

На Пийт му хрумна, че може би разговаря с някакъв побъркан тип, но ако се наложеше, би могъл да установи предишното положение и месторабота на този човек с едно обаждане.

— Не, по дяволите! — ядоса се д-р Мисловски. — Работехме заедно повече от десетилетие като екип, който се опитваше да го разработи, но така и не стигнахме до създаването на действащ прототип. Роджърс Хенри имаше уникален подход към паролите и кодовете за достъп. Ние не знаехме този факт, докато проектът не приключи и при свалянето на информацията от нас поискаха да разкрием всички лични пароли и кодове, използвани по време на работа. Неговият код шокира всички. Той ни се бе надсмивал от години.

— Какъв беше кодът му, д-р Мисловски?

— Нямаме почти никакво време. Някой трябва да предаде моята информация на екипажа. На кого да се обадя, мистър Кук? Ето от тази помощ се нуждаем!

— Ами, вероятно на Пентагона...

— Вече опитах. Не можах да се свържа с подходящи хора. Никой там не искаше да разговаря с мен, докато не проверят досието ми в архивите на Лос Аламос. Те не разбират ли с какво си имат работа?

— Аз... може и да намеря към кого да се обърна, ако ми обясните метода си за изключване на онова нещо.

— Окей. Едно. Но въпреки това искам да говоря с тях лично.

— Едно? Едно какво?

— Числото едно.

В слушалката на Пийт се чу въздишка, сякаш мъжът вземаше решение да не мълчи повече.

— Колкото и налудничаво или елементарно да ви звучи, това бе кодът за сигурност на Роджърс. Всички останали съставяхме комбинации от числа и букви, а по онова време дори имахме отделни клавиатури за достъп, в които можеха да се вкарват до десет знака. Ала Роджърс очевидно бе решил, че последният шифър, за който някой би се сетил, е числото едно. И колкото и да ви се вижда странно, той се оказа прав.

— Почакайте малко! Вие ми казвате, че ако онези хора на борда на самолета просто отидат до бомбата и натиснат клавиша на числото едно...

— И после — Enter.

— Окей, едно и Enter. И твърдите, че онова проклето нещо просто ще спре да цъка?

— Точно това твърдя.

— Откъде можете да сте сигурен? Ами ако грешите?

— Тогава няма да стане нищо и то ще продължи да си цъка. Няма да изгубим *нищо*. Ако греша, едно число едва ли ще предизвика детонация. Роджърс използваше това число като своя лична парола за достъп и *никой* не го разкри до самия край на програмата, поради същата причина, поради която вие сега се затруднявате да повярвате. Дяволски просто е, затова.

Пийт затвори очи и поклати глава. *Нищо не би могло да бъде толкова просто. Едно число! Край на всичко това — само с едно число!*

— Стойте до телефона, моля ви — извика развълнуван Пийт. — Ще ви се обадя съвсем скоро.

— Моля ви, побързайте, мистър Кук.

Основно положение от Закона на Мърфи в действие — заключи Пийт. — *Колкото по-просто е едно решение, толкова по-трудно е да го приложиш.*

Той затвори телефона и погледна дланите си. Ръцете му леко трепереха, а дишането му бе накъсано и ускорено. Значението на информацията, която току-що бе получил, го зашемети, ала той направи усилие да продължи по-нататък.

Погледна часовника си, след това погледът му се стрелна към масата пред него — търсеше телефонен указател.

Нямаше.

Вдигна отново слушалката на телефона и се опита да набере „Справки“ във Вашингтон.

Телефонният запис го укори, че не е използвал личния си код.

Набра оператора на ФАА и се опита да обясни от какво има нужда.

— Не мога да ви свържа без да знам личния ви код, сър.

Пийт тръшна слушалката, извади клетъчния си телефон и набра „Справки.“ След почти минута чакане чу в слушалката отегчен глас.

— „Справки“. За кой град?

— Вашингтон и много спешно! — каза Пийт с развълнуван глас.

— Моля ви, дайте ми номератора на ФБР и за бога не използвайте телефонния секретар.

— Извинете — рече операторката и изсумтя, — какво да не използвам?

— Телефонния секретар. Искам да ми прочетете номера лично.

— Трябва първо да го намеря. Сър.

— Окей, окей. Номератора на ФБР, моля.

— На кое?

— На Федералното бюро за разследване във Вашингтон, окръг Колумбия. Номерът на главната им квартира, по дяволите!

Почти четирийсет секунди той слуша ленивото потракване на компютърните клавиши.

— Федералната търговска комисия ли беше?

— Не, по дяволите! ФБР! Елиът Нес, Дж. Едгар Хувър, цивилните ченгета. Все трябва да сте чували за тях!

— Няма да разговарям с вас, ако се държите грубо, сър! — сопна се сприхаво операторката.

Последваха още няколко секунди на още по-мудно потракване върху клавишите.

— Задръжте така да чуете номера.

— *Не!* Не включвайте автоматичния... — извика Пийт.

Но тя бе затворила и вместо нея записаният глас започна бавно да диктува номера. Питър го записа, изключи връзката и го набра веднага. Отново погледна часовника си, докато на ум благославяше методите за набиране на персонал от страна на телефонните компании. Самолетът би трябвало да се отдалечава от брега със скорост седем-осем мили в минута. След известно време сигурно щеше да бъде невъзможно да се свържат с него.

Телефонът в централата на ФБР зазвъня, но никой не вдигна.

Онзи 727 сигурно разполага само с УКВ-станции и флайтфон. Ще е вече твърде далеч за честотите на флайтфона, твърде далеч за клетъчните честоти. Докъде ли се простира обсегът на УКВ релейните станции на „Въздушно движение“ по брега?

Най-сетне операторката се обади. Той погледна името, което бе записал преди повече от час в бележника си.

— Чуйте, случаят е спешен! Моля, свържете ме веднага с мистър Тони ди Стефано.

— От кой отдел, моля?

— Нямам представа.

— Изчакайте, сър.

Може и да му се сторя пълен идиот с тази информация, но ако д-р Мисловски е прав...

Мина повече от минута, преди познатият му вече глас да се обади, този път без да се чува пращането на статичното електричество.

— Ди Стефано слуша.

— Агент Ди Стефано?

— Да.

— Аз съм Пийт Кук, репортер от „Уолстрийт джърнъл“. Имам радиоскенер. Преди няколко часа случайно улучих подходящата честота и подслушах разговорите ви с командира на „Скот еър“ 50. Оттогава работя по тази тема.

— Значи вие сте негодникът, който раздуха тази история?

— Не, сър, не съвсем. Вижте, предполагам, че съм спомогнал за това, но можете да ми ръмжите по-късно. Сега по-важно е да ви съобщя, че ми се обади един от бившите колеги на д-р Роджърс Хенри, учен от Лос Аламос, който твърди, че знае комбинацията, която Хенри би използвал при програмирането на бомбата.

— Какво имате предвид под комбинация? — прекъсна го Ди Стефано.

— Как да се дезактивира. Да се изключи. Той твърди, че Хенри сигурно е въвел в бомбата същия код за дезактивиране, който му е бил нещо като подпис. Той смята, че ако екипажът набере кода на клавиатурата в задната част на бомбата, през онзи люк...

— Откъде знаете за тази клавиатура, мистър Кук?

— Агент Ди Стефано, чух всяка дума, която Скот Макей ви каза и обратното. Разбирате, нали?

— О, да. Споменахте вече.

— Вижте, времето почти изтича. Можете ли да предадете тази информация на екипажа? На командир Макей?

— Операцията вече не е под наш контрол, мистър Кук. Ще трябва да...

— Тони, извинявай, че минавам на „ти“, но нямаме време за никакви формалности. Ще ти кажа името на учения и телефонния му номер, но докато го проверите, освен ако не поддържате постоянна връзка с екипажа, ще стане твърде късно.

— Какъв е кодът, мистър Кук?

— Едно.

Последва очакваната реакция. Пийт му препредаде обяснението колкото може по-бързо и вече почти очакваше Ди Стефано да му затвори телефона.

— Това е най-смахнатата идея, която съм чувал, мистър Кук. Всеки старши изследовател по ядрена програма ще бъде уволнен начаса, ако го спипат, че използва парола, която и петгодишно дете може да разкрие. Идеята може и да му е харесвала, но се съмнявам дали изобщо я е използвал, ето защо не мога да я приема.

— Ами ако грешаш? Ами ако това е ключът, а ние го пропуснем? Какво, по дяволите, ще изгубим, ако опитат?

Последва доста дълга пауза, преди Ди Стефано да заговори отново.

— Добре, има логика. Стой на линията. Не затваряй.

— Няма — обеща Пийт.

Облегна се върху бюрото, забил поглед в пода на диспечерската зала, а една неоформена мисъл, която витаеше в периферията на съзнанието му, внезапно изникна на фокус и предизвика смайващо прозрение.

Питам се дали още е в обсега на радиопредавателите на Ръководство въздушно движение?

— Исусе Христе! — възкликна на глас Пийт и се изправи, сякаш жегнат с остен. — Няма нужда да се обаждаме на авиодиспечерите, та ние сме при тях!

Без да сваля слушалката на клетъчния телефон от ухото си той тичешком прекоси залата и сграбчи за рамото слисания ръководител на смяната.

— Можете ли да се обадите във Вашингтон център по вашата линия и да разберете дали още могат да се свържат със „Скот еър“ петдесет?

Мъжът се бе привел над някакъв пулт. Той знаеше, че Пийт Кук бе наблюдател от медиите, но не очакваше да се окаже и настоятелен участник в действията. Изправи се бавно, изпълнен с подозрение.

— Бих могъл, да.

— По телефона имам връзка с ФБР — размаха той телефона пред диспечера. — Разполагаме с жизненоважна информация, която трябва да предадем на самолета, преди да е излязъл извън обсега за връзки. Моля ви!

Диспечерът кимна бавно и безизразно, макар от всяка негова фибра да струеше подозрителност. Внимателно вдигна слушалката и набра номера на Вашингтон център.

Обърна се към Пийт след по-малко от минута.

— Проверяват онзи сектор. Имали са контакт с него допреди десет минути. Какво по-точно се опитвате да им предадете?

Обади се Тони ди Стефано.

— Там ли си още, Кук?

— Да.

Пийт вдигна ръка в знак „изчакайте“ към началника на смяната от ФАА.

— Окей — рече Тони. — Съобщих идеята ти на ВВС. Казаха ми, че два изстребителя са го следвали, но вече са поели обратно и нямат връзка от може би пет минути.

— Не могат ли изстребителите да се свържат с него по радиото?

— Мисля, че точно това се опитват да направят. Не съм сигурен обаче, че те са убедени в ползата от подобно решение.

— Тони, нека го кажа пак — рече Пийт, — на този етап какво би могло да навреди?

Последва секунда мълчание, а Пийт погледна диспечера и долови, че търпението му се изчерпваше.

Тони ди Стефано въздъхна.

— Предполагам, че не би могло да навреди, освен ако не предизвика преждевременна експлозия. Хайде сега, мистър Кук. Числото едно? За секретен дезактивиращ код? Всеки идиот би се сетил за това.

— Ами може би на онзи самолет хората не са идиоти и не са се сетили — заяде се Пийт.

— Туш — засмя се Тони.

— И аз си помислих същото, като го чух за първи път от онзи мъж, но виждал ли си някога компютърна парола, която да се състои от едно число? — продължи Пийт.

— Не, по дяволите! Разбира се, че не.

— Точно така. Аз — също. Ето защо всеки, който би се опитал да пробие достъпа до военна „секретна брава“, никога не би предположил, че кодът е едно число. Всички опити биха включвали многочислени комбинации.

— Но код с едно число не би бил безопасен, нали?

— Напротив, би бил, особено ако до клавиатурата има табелка, която подсказва, че се използва пет или десетцифрен код.

— Необичайно е — рече Ди Стефано.

В този момент диспечерът се прокашля. После красноречиво погледна часовника си и огледа залата с нарастващо нетърпение.

— Тони, извини ме, можеш ли да изчакаш за миг?

— Защо не, Пийт. Да, за минутка.

Пийт свали слушалката от ухото си и се зае да обясни проблема. Началникът на смяната взе отново телефона и каза няколко думи на

онзи, който бе на връзка, след което подаде на Пийт слушалката на пряката линия.

— Тук е Пийт Кук. Ало?

Гласът отсреща бе със захаросан вирджински акцент.

— Мистър Кук, искали сте да се свържете със „Скот еър“, така ли?

— Да, сър. Разполагаме с много важна информация, която се опитваме да му предадем. На другата линия е ФБР, те са информирали и ВВС, но се боя, че ще изгубим контакт със самолета. Имате ли връзка на вашите честоти със „Скот еър“?

Отговорът на мъжа отсреща прозвуча мигновено:

— Не, сър, нямаме.

Сърцето на Пийт се сви.

— Но се опитваме да се свържем. Стойте на тази линия. Ще пробваме на няколко честоти.

— Окей.

Пийт дочу някакъв разговор, а после и слабия глас на диспечера, който викаше „Скот еър“ петдесет.

— Мистър Кук, ако се свържем, какво искате да му съобщите?

Пийт затвори очи и разтърси глава, за да проясни мислите си. Нямаше време да обяснява отново.

— Кажете му, че веднага трябва да отиде до клавиатурата на устройството, да натисне клавиша на числото едно и после Enter. Така то ще се дезактивира.

Ново мълчание.

— Говорите за бомбата, която е на борда им, нали?

— Да, сър, за нея говоря.

— Не знам дали мога да предам такова съобщение, мистър Кук. Не знам със сигурност кой сте вие.

— Вижте, оценявам вашата предпазливост, но аз се намирам във вашия диспечерски център тук, провериха документите ми за самоличност, а на вас ви се обади началникът на смяната.

— Знам, че всичко това е вярно, но ми е необходимо малко повече.

— Свързахте ли се вече?

— Още не.

— Дайте ми номера на ваш пряк телефон. Ще ви се обадят от ФБР.

Онзи отсреща му издиктува номер и Пийт отново вдигна клетъчния си телефон.

— Тони?

— А-а, Питър, моят най-добър приятел от четвъртата власт — рече с язвителен тон агентът. — Да, тук съм.

— Вашингтон център също се опитва да се свърже с него. Не ти казах, че се обаждам от диспечерския им център. Запиши си този номер. Обади се на началника на смяна във Вашингтон център и му кажи да предаде тази информация на екипажа на „Скот еър“, когато се свържат. На мен той не ми вярва.

— Чакай малко, Кук. Аз също не съм сигурен, че ти вярвам.

— Това е единственият ни шанс да обезвредим бомбата.

— Не мога да нареждам на ФАА да правят каквото и да е.

— Обади се на д-р Мисловски. Моля те! Попитай него, след това позвъни на ФАА. Разполагаме само с няколко минути.

Последва кратко мълчание от страна на Тони. Най-накрая той проговори:

— Окей. Чакай.

След като Тони ди Стефано затвори, Пийт притисна слушалката на пряката линия до Вашингтон и погледна отново часовника си. Около него се бяха скупчили неколцина служители на ФАА — до един обзети от подозрения, но и крайно заинтригувани от онова, което се опитваше да направи. Всички в диспечерския център бяха съвсем наясно за драмата, която се бе разиграла между Вашингтон и брега на Каролина.

— Мистър Кук, там ли сте още? — В ухото му прозвуча отново вирджинският акцент от Вашингтон център.

— Да. Тук съм. Свързахте ли се?

— Не, сър. Не отговаря. Но продължаваме да опитваме. Предполагаме, че е съвсем близо до края на обхвата ни, особено пък в този ураган. Дали разполага с високочестотна станция, ВЧ, както я наричаме ние, или със спътникова връзка, знаете ли?

— Аз съм пилот. Наясно съм с термините, но не знам отговора.

— Тогава ще опитаме на всички честоти, включително и на едно-две-едно-точка-пет, аварийната.

— Опитайте и на аварийната честота на военните. Знам, че на борда имат станция на военните честоти.

— Окей. Три-четирийсет-три-точка-нула.

— Точно така.

Пийт чу шума от дращенето на химикалката по листа, притиснал слушалката до лявото си ухо, а клетъчния телефон — до дясното.

— Изчакайте, мистър Кук.

Диспечерът го държа така почти минута, преди да се обади отново.

— От ФБР потвърдиха казаното от вас. Сега проверяваме самоличността на д-р Мисловски и мисля, че това ще свърши работа. Разбирате колко деликатно е положението, нали?

— Разбира се — поклати глава Пийт, опитвайки се да прикрие крайното разочарование в тона си.

Човекът имаше право да бъде предпазлив и Пийт много добре знаеше това. Ала оставаше толкова малко време!

— Още ли не сте успели да се свържете? — попита отново той.

— Не, сър — отвърна вирджинският акцент. — Но ако се свържем, ще ви прехвърля разговора, мистър Кук. А сега защо просто не изчакате?

— Добре, добре.

Пийт погледна отново часовника си. Оставаха 37 минути.

Как ли бихме се чувствали — помисли си той, — ако тези хора загинат в огненото кълбо, ако „Медуза“ затрие икономиката... А бихме могли да го предотвратим с едно-единствено число! Направихме ли всичко, което можяхме? Аз самият дали го направих?

Още нещо го ядеше отвътре и той сега му даде свобода в мислите си. Беше смътното чувство за вина, което гризеше съзнанието му, откакто се бе съгласил толкова лесно да си сътрудничи с Ей Би Си. Досега то се обаждаше някъде дълбоко в подсъзнанието му, но надигна отново грозната си глава, след неособено любезния въпрос на Тони ди Стефано относно неговото участие в публикуването на информацията.

Трябваше ли да откаже помощта си на Ей Би Си? Беше казал на Айра, че не могат да се обадят на електронните медии, докато не са сигурни, ала след информацията на Ей Би Си, те вече бяха сигурни. Вярно, страната бе изпаднала в паника поради съобщенията на медиите. Вярно, никой не знаеше със сигурност дали на борда на

„Скот еър“ 50 има истинско Оръжие „Медуза“. Ами ако Вълната на „Медуза“ не съществуваше? Колко щети вече бяха нанесени, питаше се той. Няма значение, че в Ей Би Си почти бяха разкрили историята и без него. Той само бе помогнал. Но ако всичко това бе една ужасна грешка, той също имаше своята вина.

Пийт гледаше отсрещната стена на залата, но без да я вижда, а мислите му препускаха напред-назад — от остарелия Боинг-727, който вече беше над Атлантика, до неговата редакция в Ню Йорк.

По пряката линия до Вашингтон не се чуваше нищо друго освен тихо бръмчене.

Не, заключи той. Бе взел единственото разумно решение в случая. Страната трябваше да научи. Може би вече беше прекалено късно, но хората трябваше да бъдат готови.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Главна квартира на ФБР, Вашингтон — 7:25 вечерта, източно време

Телефонното обаждане от Командния център на ВВС в Пентагона бе изненада. Тони ди Стефано не бе очаквал да му позвънят. В крайна сметка, помисли си той, военните отговаряха за кризата, макар че се бяха провалили с гръм и трясък.

Разбира се, изпълнението на човека на ФБР в „Сеймур-Джонсън“ също бе голям гаф. Нямаха лице да замерят с кал Пентагона.

— Агент Ди Стефано? — отсреща се представи генерал-майор.

— Кажете, генерале.

— Вие сте предали информацията, че код, състоящ се от едно число, може да дезактивира Оръжието „Медуза“?

— Да, сър. Само преди няколко минути.

— Тази информация от д-р Джак Кравиц от Аспен, Колорадо, ли е?

— Не. Първоначалният източник е д-р Джийн Мисловски, а ни бе препредадена от Пийт Кук, репортер в „Уолстрийт джърнъл“.

— Изумително.

— Защо, генерале?

— Нека първо да уточним — кодът за дезактивиране е бил числото едно! Правилно ли съм разбрал?

— Да, сър. Очевидно това е прозрение, което се основава на факта, че д-р Мисловски е познавал Роджърс Хенри. Но защо питате? И кой е д-р Джак Кравиц?

— Д-р Кравиц е друг колега на Роджърс Хенри от Лос Аламос.

— Господи, те започнаха да използват като хлебарки от процепите в пода!

— Екипът се е състоял от трийсет учени.

— Д-р Кравиц ли ви позвъни в Пентагона?

— Не, сър. Той се обадил в Белия дом и успял да се свърже със Ситуационната зала, която прехвърли към нас. Проверихме списъка от

времето на Проекта „Медуза“; името му фигурира в него.

— И какво каза той?

— Потвърди информацията. Потвърди категорично, че числото едно определено е кодът, който Роджърс Хенри би използвал.

— Значи разполагаме с потвърждение от независим източник?

— Напълно, освен ако не ни лъже, че не знае къде се намира д-р Мисловски, или за това, че днес не е говорил с него. Напълно е възможно да са обменили информация и всеки от тях да е засилил убеждението на другия. Ала той се кълнеше, че случаят не е такъв, че няма време да се прави щателна проверка от наша страна.

Тони почувства как скептицизмът му се изпарява.

Боже мой! Едно число и край на всички беди!

Той се съсредоточи отново върху разговора.

— Генерале, на другата линия е репортер на име Пийт Кук, който се намира в диспечерски център на ФАА. Той твърди, че ФАА не могат да се свържат със самолета. Вие успяхте ли?

— Още не, но опитваме всичко възможно.

На Тони му се искаше да попита какво означава „всичко възможно“, но размисли.

— Можем ли да ви помогнем по някакъв начин, генерале?

— Да, сър. Вече ни помогнахте неимоверно с това потвърждение на информацията. Но ако направите една бърза проверка на тези двама учени във вашите компютри и ни съобщите, ако намерите нещо, каквото и да е, което би повишило увереността ни... ще повярваме, че сме на прав път в тая история с едноцифровия код... Не че имаме кой знае какъв избор, разбира се.

— Ще ви се обадя, генерале.

— Веднага щом научите нещо, агент Ди Стефано, моля ви. Ако не успеем да се свържем с онези пилоти, след трийсет минути ще ни връхлети безпрецедентна в историята национална катастрофа.

Команден център на ВВС, Пентагона — 7:26 вечерта, източно време

Генерал Кини свали слушалките и се наведе над масата, където двама офицери и главен сержант разгръщаха карта на Атлантическия океан от Южна Каролина до Бермуда. Това бе най-високото равнище

на напрежение в Командния център, което бе виждал от десетилетие насам. През последния половин час получаваха съобщения за спешното спиране на ключови сектори в икономиката на Съединените щати след като финансовите институции, борсите, клиринговите къщи се опитваха отчаяно да се подсигурят срещу надвисналата опасност от електромагнитната вълна. Самолетите биваха приземявани в национален мащаб, повечето от тях — далеч от местоназначението им. Товарните и пътническите влакове спираха по средата на пътя си, затваряха безброй общински служби и мрежи.

Опитите да се свържат със „Скот еър“ ставаха все по-отчаяни. Целият екип разбираше до болка, че разполага с ключа за обезвреждането на оръжието „Медуза“, ала не можеше да го използва, ако не се свържат със „Скот еър“.

Генералът погледна по-отблизо картата.

— Те летят към Бермудския триъгълник — рече той.

— Тъй вярно, сър, каквото и да означава това.

— А ние, къде сме ние? — попита генералът своя помощник. — Могат ли да се справят онези Ф-16?

— Двете шестнайсетици, които го откриха преди известно време, летят към брега. Преди да ги изпратим обратно, ще се нуждаят от зареждане, сър. Мислехме, че ще успеем да вдигнем няколко Ф-15 от военновъздушната база „Шоу“, но не могат да излетят толкова бързо, а и освен това имат радиостанции само на военните честоти, което намалява шансовете им. Трябва ни някой, който може да предава и на УКВ.

— Има ли друг въздушен трафик наблизо? — Генералът очерта с пръст курса на самолета от летището Гранд странд докъм четиристотин мили на изток.

И двамата помощници поклатиха глави:

— Целият граждански въздушен трафик бе отклонен да заобиколи покрай периферията на урагана. Навярно самолетите са твърде далеч, за да се използват като радиорелейни станции, освен този приятел, ето тук... — Той посочи триъгълниче със знака на „Луфтханза“.

— Самолетът на „Луфтханза“ лети за Маями, тъй че може би е достатъчно близо. От компанията му го търсят в момента по сателитна връзка, за да разберат дали ще може да предава на „Скот еър“.

— Много ми се иска „Скот еър“ да разполага със спътников телефон, но очевидно свързочната му техника е доста елементарна.

— Освен това имаме още една, последна възможност.

— Каква?

— Всъщност са две, сър. Помолихме НАСА за помощ, понеже совалката „Индевър“ в момента е в орбита и може би ще е в обсега на свързка с боинга. По план днес трябва да предават снимки на живо от урагана, тъй че има известен шанс да помогнат. Второ, над урагана лети SR-71 „Блекбърд“, който извършва някакви проучвания от голяма височина. В момента е във въздуха и се опитваме да се свържем с него.

— Той има ли УКВ станция?

— Не сме сигурни, но си струва да опитаме.

Един майор пристъпи към генерала, смръщил лице в дълбока тревога.

Генералът се обърна веднага към него.

— Нещо ново?

— Сър, совалката няма да бъде в обseg за радиовръзка преди да направи още две орбитални обиколки. Това означава след три часа.

— По дяволите! — Генералът огледа всички присъстващи в залата. — Колко време ни остава? — попита той.

— Трийсет и пет минути, сър.

Той поклати глава и въздъхна.

— Трябва да има някакво решение! Трябва да има начин да се свържем с този самолет. Мислете, всички мислете. Проявете творчество. Всяка идея е добре дошла.

— Господин генерал? — чу се възбуденият глас на друг офицер — върлинест подполковник, изправен край масата със слушалка в ръка.

— Да? — отвърна генералът.

— SR-71 *разполага* с УКВ станция. Пилотът каза, че ако му насочим цистерна, която да го пресрещне после за дозареждане, той ще се отклони към зоната и ще се опита да се свърже със 727 отгоре.

— На каква височина лети?

— На около двайсет хиляди метра, сър. Оттам ще има доста добър обхват на радиопредаванията.

— Къде се намира той сега, на какво разстояние?

Генералът бързо отиде до подполковника; тонът му бе смесица от вълнение и напрежение.

Подполковникът погледна бележките си и изрече няколко думи в телефонната слушалка, преди да се обърне отново към генерал Кини.

— Казва, че ще бъде в зоната на чуваемост след четири минути. Натиснал е газта докрай.

— *Браво!* — извика генералът и замахна с юмрук във въздуха. — Вдигнете във въздуха танкер КС-10, или пренасочете някой, който вече лети. Дръж връзка с него — посочи той с пръст подполковника, който вдигна ръка, за да поиска тишина, тъй като се опитваше да чуе какво му казваха от срещнатата страна.

След това подполковникът вдигна рязко глава.

— Той няма да може да ни свърже пряко със 727, когато — и ако! — установи връзка. Тъй че иска да знае предварително какво толкова напираме да му съобщим.

Генералът повтори кода и начина на въвеждането му чрез клавиатурата.

— Просто да натиснат числото едно. Никакви нули, никакви десетични точки, само единицата и след това Enter.

— Това ли е? — попита подполковникът.

— Това е. Да го направят и да докладват веднага, за да разберем дали е сработило.

Подполковникът повтори инструкциите по телефона, след това замълча, усетил, че всички погледи са вперени в него. Закри микрофона си.

— На стендбай съм... сега командният му пункт ще ме свърже по сателитната връзка с командира на SR-71.

ВВС Едно — 7:26 вечерта, източно време

Напрежението на борда на ВВС Едно през последния половин час нарастваше лавинообразно, след като от Пентагона дойде съобщението, че едноцифров код би могъл да спре обратното броене до експлозията. А след като се разбра, че не могат да се свържат със 727, президентът отново закрачи от ъгъл до ъгъл. В това време големият екран пред него показва как в същата зала в Белия дом влизат

съветникът по националната сигурност и съветникът по външните работи.

Президентът се закова на място и започна без предисловия:

— След няколко минути ще разговарям с руснаците. След това — с британския, френския и японския премиери. Необходимо е да ги успокоя, ако наистина се случи най-лошото. Руснаците могат чрез спътниците си да засекаат ядрена експлозия за броени секунди, нали така?

Съветникът по националната сигурност Станли Шапиро кимна.

— Все още смятаме, че могат, макар, слава богу, вече да не сме заплашени от нервния пръст на Съветите върху спусъка. Сега са наши добри приятели, Кремъл е свързан с всички наши мрежи. Можете да бъдете сигурни, че те вече са наясно в общи линии с тази история, но трябва да разберат къде да очакват взрива. Сър, взехте ли предвид подводниците?

Президентът се обърка.

— Подводници ли? Да се обадят на самолета?

— Не — продължи Шапиро. — Имам предвид дали обмислихте последиците, ако онзи екипаж изхвърли бомбата върху някоя руска подводница. Или нечия друга, няма значение...

— Всемогъщи боже, не, не съм. ВМС дали...

Станли Шапиро вдигна ръка в успокоителен жест.

— Аз се заех с това. И официално, и неофициално не ни е известно точно сега в района да има руска или нечия друга подводница. Всъщност имаме самолетоносачна група, която се опитва да се измъкне от урагана на югозапад от Бермуда и корабите от нея са най-близо от всичко останало. Но има опасност, за която трябва да знаете. Независимо дали са съюзници или не, но ако една от подводниците им случайно потъне някъде поради причина, която не биха искали да обсъждат — а напоследък има доста такива причини — за тях ще бъде много удобно да припишат загубата ѝ на приятелите си във Вашингтон и да поискат компенсации. Нали разбирате, ние сме изгубили контрол и сме оставили термоядрена бомба да бъде изхвърлена в океана без да ги предупредим и, естествено, ще бъде напълно справедливо ние да платим щетите.

— Значи трябва да им съобщим веднага.

— Да, сър, но се боя, че вече е твърде късно. Дори и да ни уверят, че нямат подводници в този район, след това могат да заявят: „Вие ни дадохте погрешни координати и унищожихте един от корабите ни!“.

— Студената война свърши, Станли. Не би трябвало вече нещата да са чак толкова сложни.

— Вероятно, сър, но тъкмо тук е върхът на държавническото умение: как да усложним до безнадеждност една проста ситуация...

Президентът поклати глава и включи интеркома:

— Установете гореща телефонна линия с руския президент колкото е възможно по-бързо.

След това погледна пак към Ситуационната зала и попита:

— Какво още забравяме? Какво ще кажете за спътниците? Казаха ми, че совалката не може да помогне, но вижте дали нямаме някой спътник, чрез който да се свържем на УКВ честоти. Ако трябва разрешение за промяна в орбитата, каквато и да е цената за това — имат го.

— Мисля — рече Станли Шапиро, — че онзи SR-71 е най-голямата ни надежда, сър. Той работи за НОАА, но е под управлението на НАСА. Позивните му са „Кондор“ десет. Всеки момент ще е над зоната.

— Може би, но нека не се отказваме и от варианта със спътниците. Не можем да оставим неизследван нито един шанс.

„Скот еър“ 50 — 7:27 вечерта, източно време

Кашоните и екипировката, подбрани от първите два палета се трупяха на неравна купчина в дъното на товарния отсек на 727. Скот и Джери усилено се мъчеха да прехвърлят колкото е възможно повече товар за отреденото им време; Линда, на свой ред се подготвяше за спешната хирургическа намеса.

Скот се спря за миг, изправи се и изтри чело. И двамата с Джери се бяха изпотили здраво. Щеше да им отнеме около две минути да покрият купчината с мрежа и да я укрепят. Мрежата вече беше опъната отстрани на купа, тъй като постоянната турбуленция заплашваше да разпилее кашоните по целия под.

Изпукването на парлангото накара Скот инстинктивно да вдигне глава към високоговорителите на тавана.

— Скот, остават ни по-малко от десет минути до отварянето на люка. Десет минути.

Гласът на Док изкънтя в празното пространство между Вивиан Хенри и купчината от антарктическа изследователска апаратура.

Няма време за свян, бе обявила Вивиан преди минути. Бе свалила блузата и сутиена с решителност, която подейства мобилизиращо и на Линда, в новата ѝ роля на доброволец хирург. Събрала смелост, тя обработи с антисептик мястото, където пейсмейкърът лежеше под съвсем тънък пласт кожа — над лявата гърда и под ключицата.

Линда постави одеяло под коленете си и клекна отдясно на Вивиан. Поиска да използва блузата като чаршаф под бъдещия срез, но Вивиан я дръпна настрана.

— Това ми е много скъп подарък, мила — каза тя на Линда. — Не искам да кървя върху нея.

Процедурата, както ѝ обясни Вивиан, бе всъщност доста проста. Малкият, с размерите на джобен часовник пейсмейкър, оформяше плоска подутина под кожата и краищата му се очертаваха добре. Един прост срез под подутината в дъга от двацет градуса щеше да бъде напълно достатъчен.

— Като режеш — каза ѝ Вивиан, — гледай върхът на скалпела да опира по металната обвивка на пейсмейкъра. Така срезът ще се получи много чист и няма да има проблем да прецениш колко дълбоко да режеш.

— Добре.

— След като се разкрие дъното му, бръкваш с два пръста и бавно го измъкваш целия изпод кожата — толкова, колкото да се покажат двете жички. Те имат достатъчно хлабина.

— Жичките отгоре ли са свързани?

Вивиан кимна.

— Да. По този начин уредът може да бъде измъкнат по-лесно.

Фактът, че нямаха никаква упойка, която да направи мястото временно безчувствено, притесняваше повече Линда, отколкото пациентката ѝ.

— Ще издържиш ли на болката, Вивиан? — попита Линда. Очите ѝ бяха станали кръгли от страх и състрадание.

— Не се тревожи, все някак ще го преживея — отвърна хладнокръвно Вивиан. — Не казвам, че ще е приятно, но няма да боли нетърпимо.

— Може би някой от мъжете има алкохол. Искаш ли да пийнеш, ако намеря нещо по-силно?

Вивиан категорично поклати глава.

— Линда, нека приключа с инструкциите. Както вече ти казах, има две тънки жички в горната част на уредчето. Имат достатъчна хлабина, колкото да се измъкнат и да можеш да ги разкачиш, но не трябва да ги дърпаш повече от това.

— Защо?

— Защото са вкарани венозно. Стигат чак до дясната страна на сърцето ми.

— О, господи! — Линда вдигна ръка и запуши устата си. — О, господи!

Вивиан протегна ръка да я окуражи.

— Изобщо няма да увредиш тези вътрешни жички, освен ако не се опиташ да ги дръпнеш силно или да ги изтръгнеш.

— Абсолютно нищо няма да дърпам или да изтръгвам! В никакъв случай!

Тя вдигна глава и погледна въпросително Вивиан.

— Господи, Вивиан, но те са в *сърцето* ти?

— Другите им краища — да. А сега се овладей! Успокой се. Единственото, което трябва да сториш, е да ги разкачиш от уредчето, когато го измъкнеш и след това внимателно да ги върнеш обратно.

— Ами ако се докоснат? Няма ли да има късо съединение, или нещо подобно? Искам да кажа — знам, че не мога да използвам изолирбанд, но...

Вивиан се засмя и поклати глава.

— Захранващият източник е в уредчето, което ще измъкнеш, в самия пейсмейкър. Няма значение дали жичките ще се допрат, когато ги прибереш обратно. Важното е да не ги дърпаш, докато ги откачваш или след като си ги откачила.

— Обещавам. Повярвай ми, много ще внимавам!

— Добре. Това е всичко. Сега вече знаеш.

— Аз не съм лекар, Вивиан. Искам да кажа — един кардиохирург се занимава с толкова сложни неща... Това ме плаши.

— Знам, Линда, но не се налага да вършиш чудеса. Просто е. Ще се справиш добре.

— А какво ще правим с кървенето? — попита Линда. — Силно ли ще бъде?

— Не. Не много. Използвай тези хартиени салфетки, които донесе от тоалетната, за да попиеш кръвта, но гледай да не се докосват до самия срез.

Вивиан видя, че ръката на Линда леко трепери. Пресегна се, взе я в своята и рече:

— А сега се успокой. Аз съм пациентката и съм спокойна, значи ти също трябва да се успокоиш. Това не е сърдечна операция. Всеки лекар прави същото, когато сменя батериите.

— Наистина ли? Колко често?

— Предполага се веднъж на пет години, но в моя случай те не издържаха толкова. Сега знам защо. Добре, стига бавене. Времето ни изтича, а и на мен ми е студено.

Линда взе скалпела и почувства балансираната му тежест, сякаш щеше да го хвърля по мишена. Пое дълбоко дъх и мислено си припомни дали всичко бе стерилизирано — доколкото им бе възможно. Ръката ѝ се успокои и тя внимателно хвана подутината, под която бе пейсмейкърът. С дясната си ръка насочи острието на скалпела. Внимаваше люлеенето на самолета да не повлияе на среза, натисна върха и почувства как той с лекота прониква в кожата на Вивиан.

Петнайсет метра по-напред, в кабината, Док Хазърд погледна часовника си и отново вдигна микрофона на парлангото.

— Скот, вече закъсняваме с пет минути с отварянето на люка. Предлагам да прекратите с преместването на товара.

Док осъзна, че не бе чувал човешки глас повече от четвърт час, а и отсъствието на постоянния шум от радиостанциите, с който са свикнали всички пилоти на граждански самолети, го безпокоеше. Започваше да губи самообладание и това никак не му харесваше.

Твърде много се бавеха там, отзад. Той разбираше, че изпитва страх и може би — донякъде чувството, че е изоставен. Всъщност бе раздразнен и разсеян, сякаш съществуваха двама Док Хазърд, които се зъбеха един на друг в главата му; единият — само разум, другият — само чувство. Искаше да им изкрещи и на двамата да престанат. През

цялата си кариера се бе гордял с репутацията си на мъж, непоклатим като скала, когато възникне напрежение.

Той си спомни един случай отпреди двайсет години, когато „Пан Ам“ бе още просперираща компания. Бе дочул разговор в пилотската зала в Ню Йорк, който го бе накарал да изпита безкрайна гордост. „Кой, старият Док ли? — бе казал един млад втори пилот, без да забележи, че Док е наблизно. — Обичам да летя с този тип. Нищо не може да го стресне. Ако се откъсне дясното крило, Док Хазърд ще поръча още една чаша кафе, преди да нареди ляв вираж и да поиска да се прегледа списъка на действията при аварийна ситуация. Единственото нещо, което може да го развълнува, е някоя секси дама. Направо е луд по мацките.“

И още съм! — помисли си Док — Но май вече не съм толкова невъзмутим.

Той се завъртя назад и погледна към затворената врата с нарастващо раздражение. Застави се да се съсредоточи върху уредите и курса. Трудната задача да се провира между червените петна на бурното време, които избиваха върху цветния дисплей на радара, си казваше своето. Той погледна към копчетата на радиостанциите върху централния пулт между креслата на командира и втория пилот и се запита дали да не ги включи отново. УКВ-станцията бе включена, спомни си той и бе настроена на единствената честота, която имаше смисъл за тях над Атлантика: 121.5, аварийната честота, или „часовоят“, както я наричаха военните пилоти.

Ако някой се опитва да ни потърси, ще ни повика на „часовоя“, успокой се той.

Ала нещо го глождеше. Имаше нещо, което не бе догледал. Но какво? Беше някаква мигновена мисъл отпреди десет или двайсет минути, когато изстребителите отлетяха, но вече не си я спомняше. Беше нещо, което трябваше да провери, нещо което...

Погледът му спря върху огледално еднаквите глави на двете УКВ-станции.

Проклетото копче на потенциометъра на УКВ номер едно бе отляво! — рече си той. Най-накрая се сети, макар и с усилие. УКВ станция номер едно бе онази, която бяха оставили включена на аварийната честота.

Ето, това беше! Дали копчето на потенциометъра не бе на нулата? Ами ако пак ги бяха объркали? Най-добре ще е веднага да провери...

В този момент Джери се втурна през вратата на кабината шумно, като бесен.

— Окей, Док, ще сме готови след минутка! Линда още обработва Вивиан там отзад.

Док провери дали автопилотът работи и поддържа курса на изток, после отново се обърна към Джери:

— Нямаме никакво време. Ти и Скот говорихте ли за ъгъл на атака, скорост, ъгъл на клапите — за тези неща? — Тонът на Док бе остър и раздразнен.

Да си го изкарва на другите бе необичайно за него и той сам се изненада, особено след като в отговор и Джери го изгледа свирепо. Инженерът поклати глава, след което измъкна един поизцапан парцал от шкафчето под масата си и избърса чело с него. Потеше се обилно.

— Нямаше време за приказки — обясни Джери. — Бачкахме като луди, за да преместим онези неща и свършихме много повече, отколкото бях очаквал. Няма да се наложи да изхвърляме голяма част от товара на Линда.

— Това е чудесно, но бих предпочел опашката на самия самолет да си остане на място. А за да стане това, ти ще ни трябваш тук с твоите наръчници и с помощта си да планираме светкавично следващите действия. Това може да се окаже решаващо.

Джери се спря и го изгледа няколко секунди, преди да отговори преднамерено бавно:

— Много добре знам това, Док. През последните десет минути ти си седиш тук и си играеш да викаш по парлангото, сякаш си нямаш друга работа. Знаеш, че не сме зяпали в тавана през това време! — Джери повиши тон, а това накара Док да настръхне още повече.

— Ей! Аз не съм си „играл“, както казваш, Джери, а исках да не изгубите представа за времето.

— Нямаше да изгубим представа за шибаното време!

— Радвам се да го чуя, защото този дребен въпрос за скоростта и ъгъла на атака може да предопредели дали след десет минути ще сме още живи!

Джери въздъхна — въздишката му беше отегчена — и вирна брадичка, нещо, което Док бе виждал само няколко пъти през последните шест месеца. После хвърли парцала на пода.

— Док, ако не ти харесва как си върша работата, може би ти с целия си опит от „Пан Ам“ ще се заемеш и с моя пулт!

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— Ами — Джери посочи празното ляво кресло, — ти вече пое самолета, значи знаеш отговорите на всички въпроси, тъй че няма да ти се пречкам.

Скот бе спрял до вратата на кабината и слушаше словесната престрелка между Док и Джери с нарастващ гняв. Той влезе рязко, шляпна по лявото рамо Джери, който вече се местеше към централния пулт, след което улови погледа на Док.

— Какво става тук?

Док поклати глава и изсумтя.

— Няма нищо, Скот. Просто раздразнение. Тревожех се за малкото оставащо ни време.

Джери вдигна палец към втория пилот.

— Тъкмо му отстъпвах мястото си, за да може да ръководи цялото шоу, без да...

— *Престанете! Веднага!* — изкрещя Скот на двамата и по лицето му пробяга свирепо изражение. — Тук не е станало нищо друго, освен това, че позволяваме на страха да вземе връх над нас. Ние сме отбор, момчета, и ще се държим заедно, поне докато не паркираме тази кофа с болтове, наричана „Боинг“, в Денвър, или... не бъдем изпарени тук над Атлантика. Ние сме един тим, дявол да го вземе! Така започнахме, така и ще свършим. Няма да ви карам да се прегръщате и да се целувате, но ще ви кажа, че не искам да чувам повече гневни думи един срещу друг. Ясно ли е?

— Извинявай, Скот. Вината е моя — рече Док и се обърна към Джери, който махна с ръка.

— Забрави, Док. Скот е прав. Умирам от страх.

— Аз също — рече Скот. — А ти, Док?

Док се изхили.

— Репутацията на стария Док е, че никога не се стряска. Но точно сега можете преспокойно да се обзаложите, че направо ще подмокря гащите от страх.

— Тогава нека помислим за друго — например да решим как ще се освободим от проклетия люк без да изгубим опашката на самолета, става ли?

Джери вече бе грабнал наръчника по експлоатация и се бе настанил на креслото си.

— Става. Но първо нека се спуснем и да се разхерметизираме.

— На каква височина, Джери? — попита Скот.

— Бих препоръчал хиляда и петстотин.

Док се размърда на мястото си.

— Ей, момчета, далеч по-спокоен ще се чувствам на три хиляди. Нали разбирате — ако изгубим управление.

Скот погледна Док, после Джери, който кимна:

— Добре, да бъдат три хиляди.

Док бутна щурвала, за да започне снижаването. Все още не го оставяше онова гризящо безпокойство, че бе пропуснал да направи нещо.

Вляво от него непровереният потенциометър на УКВ станция номер едно си оставаше в положението, в което Скот нехайно го бе зарязал преди двайсетина минути — завъртян до нулата.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

„Кондор“ 10 — на 210 мили източно от Мъртъл бийч, Южна Каролина — 7:28 вечерта, източно време

Без да изпуска от поглед данните за разхода и оставащото в резервоарите гориво, командирът на един от последните в света останали в експлоатация SR-71, завъртя глава в шлема на специалния костюм под налягане и започна вираж на сто и осемдесет градуса в северна посока, за да остане в зоната на радиопоиска. Вече бе информирал втория пилот, който седеше на няколко стъпки зад него в общата кабина. Винаги бе трудно да се следят всички уреди и да се наблюдава околния свят през визьора на шлема и малките прозорчета на „Блекбърд“-а, но той бе пилот ветеран на SR-71 и да пренебрегва неудобствата, които му създаваше практически аеронавтският костюм, се бе превърнало в негова втора природа.

Лек проблясък на гордост, примесен с гняв, премина в съзнанието му, като си помисли за глупостта да бъдат консервирани всичките (с изключение на два) Локхийд SR-71 — „Черната птица“ си оставаше все още най-бързият и най-високолетящ реактивен разузнавач в света. В Невада вече се изпитваше нов разузнавателен самолет — свърсекретна хиперзвукова машина. Онези, които бяха зървали уникалната му димна струя по време на пробните полети късно вечерта или рано сутрин, го бяха кръстили „Поничка на конци“. Ала проектът показва много сериозни недостатъци и когато САЩ се нуждаеха от по-точни разузнавателни данни, отколкото можеха да получат чрез спътниците, отново изтупаха от праха и оседлаваха стария „Блекбърд“.

Този път спешната му задача обаче бе уникална.

На повече от десет хиляди метра под него фронтът на урагана „Сигрид“ се носеше със скорост на вятъра около сто и шейсет мили в час, ала полетът на „Блекбърд“ бе плавен и стабилен; машината се носеше в разредената атмосфера със скорост, три пъти по-висока от тази на звука.

— Няма нищо на три-четирийсет-три-нула, Джим — съобщи му вторият пилот по интерфона.

— Окей. Да опитаме сега „Часовоя“ по УКВ, а?

— Разбрано.

Пилотът завъртя леко глава в шлема на космическия си костюм, опита се да отпусне шийните си мускули, които бяха напрегнати и го боляха. Погледна отново часовника си. Минутите до експлозията течаха тревожно бързо, въпреки че можеха да изминат двестате мили до брега за десет минути, ако не успееха да установят контакт или ако след като предадат съобщението, бомбата не беше обезвредена.

Командирът чу как вторият пилот викаше лайнера непрекъснато.

Онзи Боинг-727 бе някъде под тях, но или не чуваше, или не искаше да отговори.

— Ще летя още няколко минути на север, сетне ще обърна на юг — каза командирът.

И отново погледна часовника на SR-71. ВВС Едно и Пентагонът очакваха да им докладват по спътниковия канал. Можеше да продължи търсенето още около петнайсет минути, след което бързото оттегляне на запад бе задължително. Горивото едва щеше да им стигне до срещата с танкера.

— Улових нещо! — чу се гласът на втория пилот.

Командирът увеличи звука на УКВ-то и зачака вторият отново да потърси връзка. Няколко секунди не се чу нищо. След това се чу изщракването на микрофона и — отново тишина.

Вторият пилот повика още веднъж и този път отговорът дойде мигновено.

— Давай, преминавам.

Адреналинът, предизвикан от вълнението и опасенията, се вля във вените му; невидимият му другар отзад бързо включи отново на предаване и заговори по микрофона в шлема си.

— „Скот еър“ петдесет, ти ли си? Тук е „Кондор“ десет, викам те, за да предам спешно съобщение.

Гласът отсреща отново се чу:

— А-а... викате „Скот еър“ петдесет, така ли?

— Да. Ти ли си, „Скот еър“?

Ново колебание.

— Не, тук е самолетоносач „Айзенхауер“. Ние също търсим по „часовоя“ „Скот еър“ петдесет, „Кондор“ десет. Съжалявам.

Пилотът въздъхна и поклати разочарован глава, а призивите по радиото се възобновиха. Той понечи да включи спътниковата връзка, но отдръпна пръста си. Още няколко минути, реши той. Не беше още готов да приеме поражението.

„Скот еър“ 50 — 7:30 вечерта, източно време

Болката се изписа по лицето на Вивиан, ала тя не каза нищо, докато Линда се бореше ръката ѝ със скалпела да не трепне при тази постоянна турбуленция. Завърза разреза около пейсмейкъра и започна да го измъква. Разкачването на жичките се оказа по-трудно, отколкото бе очаквала, а и кървенето бе по-обилно, но можеше да се овладее. С леко треперещи ръце тя успя да откачи първо едната, а после и другата жичка от малкото апаратче, което постави върху гърдите на Вивиан. След това внимателно напъха обратно жичките под разрязаната кожа, а после бинтова раната с превръзка тип „пеперуда“.

Най-накрая, след като кървенето бе овладяно и раната бе третирана с антисептик, накара Вивиан да притиска превръзката и ѝ помогна да се облече.

И край. Това беше!

Удивително! — помисли си Линда.

— Благодаря ти, Линда. Безкрайно съм ти благодарна — усмихна се Вивиан.

— Ей! — поклати глава Линда. — Това бе проява на висш егоизъм. Не искам онази проклета бомба да избухне, когато я изхвърлим навън.

За първи път от часове насам Вивиан се изправи, отначало малко неуверено, и се взря в устройството.

— Върви в кабината, Вив. Аз идвам веднага.

Вивиан се усмихна и кимна, протегна ръка към борда, за опора. Но след като направи една крачка, се обърна назад:

— Линда, моля те не възприемай това като обида, но ако нямаш нищо против, бих предпочела да използваш цялото ми име — Вивиан, вместо Вив.

— Няма обида, Вивиан. Разбрано.

Линда подсуши миниатюрния пейсмейкър и внимателно го прикрепи със скоч вътре в люка на „Медуза“. *Ще се наложи да затворят люка, преди да избутат устройството зад борда*, реши тя, за да не може въздушния поток да откъсне пейсмейкъра.

— Окей — рече си тя сама. — Тази работа е свършена.

Погледна ръцете си и с изненада установи, че вече не трепереха. Погледна още веднъж и екрана на „Медуза“. Оставащото време цъкаше бавно и неумоливо, секунда подир секунда. Тя усети как ушите ѝ изпукаха, след като налягането в товарния отсек се промени. Смътно дочу и глухия рев на двигателите в опасната част.

Нима това бе всичко, което Роджърс Хенри бе планирал, запита се тя? Чисто и просто: обратно броене и историческа експлозия? Без повече номера? Той сигурно е очаквал военните да се опитат да обезвредят оръжието му, но това не се беше случило. Нима старческото мислене на Хенри бе станало причина да повярва, че Вивиан наистина би успяла да достави устройството в Пентагона, където да се взриви заедно с него? Нима бе заключил, че военните просто така, без борба, щяха да напуснат Пентагона и Вашингтон, и да оставят „Медуза“ да експлодира?

Отговорите на тези въпроси, с все по-засилваща се увереност мислеше тя, трябваше да бъдат „Да“.

Запита се все пак дали някаква последна тероризираща кампания нямаше да започне, след като отброяването на часовника приближи до нулата.

Линда отстъпи назад, сякаш „Медуза“ бе оживяла, и се опита да се пребори с усещането, че тази проклета машина някак си чете мислите ѝ.

Стори ѝ се, че не може да стигне достатъчно бързо до кабината.

Облекчението, изписано по лицата на тримата мъже в кабината бе осезаемо, когато Вивиан пристъпи с несигурни крачки, седна на наблюдателското място и посегна към колана си, докато 727 с подскачане си пробиваше път през бурната периферия на урагана.

— Вивиан! Слава богу, че се върна — посрещна я въодушевен Док.

— Амин — шеговито добави Джери.

— Добре ли си, Вивиан? — попита Скот.

Тя кимна, а Скот продължи:

— Трябва да решим вече как ще приключим всичко това.

Тя махна с ръка.

— Къде е Линда? — попита Скот.

— Прибира комплекта за първа помощ — отвърна Вивиан. —
Ще дойде всеки момент.

— Изравнявам на три хиляди и триста, Скот — докладва Док. —
Джери, как е налягането в кабината?

— Почти отговаря на височината. Кабината е на три хиляди и
двеста. Ще се разхерметизираме, когато стигнем до точката на
хвърляне.

— Значи тогава ще отвориш изходния клапан? — попита Док.

Джери кимна.

— Липсата на остатъчно налягане в кабината означава, че няма
да има експлозивна сила, когато отворим люка.

Док се наведе към радара, за да изчисти картината.

— Множество червени петна пред нас, Скот. Ще трябва да
лавираме през най-тежки щормови ядра. — Погледна към Скот. —
Готов ли си да поемеш управлението?

Скот поклати отрицателно глава.

— Док, аз летя на този самолет по-малко от година и никога
преди това не съм управлявал голяма транспортна машина като тази. А
ти си летял на 727 и на транспортни самолети през цялата си кариера.
Колко време си управлявал 727 — петнайсет години?

— Да, най-малко — съгласи се Док.

— Окей, не е ли по-разумно ти да продължиш да управляваш?
Особено пък след като съществува възможността да повлияем на
летателните характеристики на тази птица или да откъснем опашката
й?

— Вижда ми се разумно — съгласи се Джери.

Док погледна Скот и повдигна вежди.

— Все пак ще ми е необходима опашка, за да летя, Скот, но
останалото е логично.

Скот кимна:

— Решено. Ти караш. Сега за отварянето на люка: според мен се
налага да забавим скоростта до двеста и двайсет мили, чисто — без

клапи. Съгласни ли сме всички?

— Съгласни — кимна Док.

— Да — добави Джери. — По този начин обтичащият въздушен поток ще е достатъчно динамичен, за да откъсне люка от пантите му, но е вероятно при подходящ ъгъл на издигане вратата просто да мине безопасно покрай опашката. Най-малкото се надявам да стане така.

— Откъдето и да го погледнем, нищо не може да бъде сигурно — добави Док, — но ми звучи много логично.

727 се сблъска с малък градоносен облак, което ги накара да извъртят мигновено глави напред. Ала ударите като от пневматичен чук престанаха тъй бързо, както и бяха започнали.

— Готови? — Скот погледна часовника, а после и двамата си помощници.

Джери кимна, избута креслото си от пътя и отвори вратата. Линда, която тъкмо бе хванала дръжката и се готвеше да влезе, сепнато отскочи настрана.

— Най-добре ще е да си сложиш колана, Линда. Отиваме да отворим люка.

Тя мина покрай него и даде път на Скот. В това време Док изключи автопилота и дръпна ръчките на газта, за да забави самолета. Той погледна назад, тъкмо когато Скот минаваше през вратата, уловил се за опора за рамката ѝ.

— Скот — извика Док подире му. — Почакай малко.

Скот се извърна и мушна глава през вратата.

— Да?

— Джери може да отвори люка сам. Не бива да подлагаме на опасност и двама ви. Може да изглежда много мъжествено, но не е разумно.

Скот го изгледа в продължение на няколко секунди преди да кимне.

— Прав си, Док. Ще кажа на Джери.

Той изчезна в товарния отсек и се върна след няколко секунди.

— Казах на Джери, че ще му съобщим по парлангото, когато сме намалили до подходящата скорост.

Обърна се към Линда и кимна одобрително — тя се наместваше на второто наблюдателско място и затягаше колана си.

Скот също пристегна колана и хвърли тревожен поглед към Док, който леко бутна ръчките на газта напред, за да набере височина. Диферентът на самолета бе над осем градуса към носа.

— Сега, Скот. Мисля, че сме готови.

— Ще му кажа.

Скот взе микрофона и включи парлангото. Погледна към пулта на бордовия инженер и видя, че налягането в отсека бе спаднало до нула. Вече почти бяха привикнали с постоянната умерена турбулентност. Подхвърлянето и наклоняванията на 727 не секваха.

— Окей, Джери, напълно сме разхерметизирани. Давай.

И Господи, бъди ни на помощ, моля те! — помисли си Скот.

Погледна към Док.

— Готов?

Док кимна и хвана по-здраво щурвала.

На пет метра зад тях, зад преградата на кабината, Джери провери ремъка, с който се бе привързал през кръста, разстъпи се на широко за по-добра опора и завъртя лоста на люка в положение „Отворен“.

ВВС Едно — 7:30 вечерта, източно време

Пилотът на „Кондор“ 10 се смути като чу гласа на президента по спътниковия канал.

— „Кондор“, чуваш ли ме?

— Да, господин президент.

— Успя ли да се свържеш?

Съществуваше леко забавяне при препредаването на сигнала между наземните станции и геостационарните спътници на двайсет и три хиляди мили над Екватора, за да свърже ВВС Едно, който летеше с петстотин мили в час, с кабината на SR-71, летящ с над две хиляди мили в час.

— Не, господин президент, съжалявам, но трябва да докладвам, че не успяхме да се свържем на нито една честота. Той трябва да е някъде тук, долу; опитахме всичко, което ни е известно, включително и на аварийните честоти, но отговор няма.

— Боже в небесата!...

— Какво бе това, сър?

— Форма на молитва, приятелю. Боя се, че през следващите двайсет минути ще ни е необходима всичката възможна божия подкрепа, която можем да привлечем. Как се казваш, „Кондор“?

— Джим Дейвидсън, сър.

— Е, Джим, благодаря ти, че направи всичко, което бе по силите ти. Най-добре е веднага да се махаш от там.

— Сър...

— Да?

— Имаме още няколко минути. Ще продължим да опитваме. Ще предадем „на сляпо“ инструкциите как да вкарат онзи дезактивиращ код.

— Изборът е ваш, но си осигурете достатъчно време за изтегляне. Ако онова нещо избухне, не допускате да ви завари наблизо.

— Толкова ли е зле?

— Толкова. Сигурно не знаете, но ще има адска електромагнитна вълна. Между другото, можете ли да управлявате този „Блекбърд“ без компютри?

— Да, сър. Не го предпочитам, но мога.

— Дано не ви се налага, „Кондор“. Късмет.

Президентът прекъсна връзката и посочи друга активирана линия.

— Това Москва ли е? — попита той.

— На линията е президентът на Русия — потвърди държавният секретар.

Президентът вдигна слушалката към ухото си.

— Господин президент? Безпокоя ви по това време на денонощието, защото тук имаме много сериозна ситуация, за която искаме да ви информираме в подробности.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

„Скот еър“ 50 — 7:33 вечерта, източно време

Двигателите на товарния люк завиха още щом Джери Крисчън завъртя лоста в положение „Отворен“, ала в първите няколко секунди, докато вътрешните ексцентрици се завъртят до отключено положение, не се случи нищо.

После пломбата на отварящата се навън врата на люка изведнъж се скъса. Джери усети как сърцето му се спусна в петите: голямата врата, чиито панти се намираха в горния ѝ край, се наклони и се задвижи.

Нямаше експлозивна мощ, никакво внезапно изтръгване, а просто между долния ръб на вратата и пода на самолета се появи разширяваща се сива ивица светлина; вратата се изнесе навън с няколко сантиметра.

Страничният товарен люк на 727 не бе проектиран да издържа натиска на въздушен поток със скорост двеста и двайсет мили в час. Джери знаеше какво предстои, но не бе наясно кога точно ще се случи. Това, че не можеше да прецени какъв ъгъл трябваше да заеме вратата преди да бъде откъсната, го ужасяваше.

Видимият процеп се разшири до петнайсетина сантиметра и продължи да се увеличава. Джери усети внезапното потръпване на самолета, когато долният ръб на люка навлезе във високоскоростния въздушен поток на десетина сантиметра от фюзелажа. Видя как вратата сякаш се напрегна да преодолее силите, които я задържаха, потрепери леко, след като ураганият поток започна да нахлува през процепа. Усещаше как, захапана от потока, вратата на люка се дръпна странично спрямо фюзелажа.

Ала още се държеше.

Голямата врата продължи да се изнася навън бавно, някак хипнотизиращо, почти спокойно, сякаш отварянето ѝ по време на полет бе в реда на нещата. Постоянният ѝ ход бе причината страхотният тласък от неочакваното движение и грохотът на

въздушният поток, който най-сетне я откъсна от опората ѝ, да го заварят неподготвен. Тя се хласна първо върху покрива на фюзелажа със серия от толкова силни удари, че когато те секнаха, Джери осъзна, че дори не бе видял какво точно стана.

В следващата секунда големият боинг се наклони надясно и се заиздига с плашеща бързина. И в същия момент тътенът на някаква експлозия достигна до заглъхналите му уши. Той надникна през зеещата дупка, където допреди малко бе вратата на люка, но видя само мрачните буреносни облаци и лявото крило. Усети как ъгълът на наклоняването се увеличи, ускорението — също, а носът се заби надолу.

Улови се по-здраво за ремъка, с който се бе привързал, и с усилие на волята се застави да тръгне; приведен напред, той преодоляваше силата на ускорението сантиметър по сантиметър, за да стигне до по-добра позиция. Скот и Док очевидно се бореха за оцеляването им, но поне още летяха. Видя как спойлерите на лявото крило потреперват и разбра, че двамата пилоти се мъчат да овладеят управлението на самолета.

Ето!

Не можеше да види горната част на отвора, без да приближи твърде много. Очакваше да съзре чистите очертания на рамката на вратата.

Но вместо това видя самата врата, и по-точно — парче от нея, което вибрираше силно срещу въздушния поток. Стоеше под невероятен ъгъл, задържано здраво от двете задни панти. Изолационната обшивка и пластмасовото покритие от вътрешната страна бяха изтръгнати, а самата плоскост бе частично отчупена.

О, господи! Тя не се бе откъснала изцяло!

И нещо друго не беше наред.

Пожар! С периферното си зрение мярна оранжевите отблясъци от пламъци някъде отвън, в опашната част на самолета. С ужас осъзна, че вероятно в някой от двигателите бяха попаднали парчета от разтрошената врата.

Джери погледна към вибриращите останки от вратата. Сега те действаха като допълнителни кормилни плоскости, които опасно влияеха върху курса на осакатения само в един миг 727. Погледна през отвора към сгъстяващите се тъмни облаци. Вече разполагаха с

достатъчно голям отвор, през който да изхвърлят оръжието, но първо трябваше да овладеят самолета и огъня.

727 продължи да се накланя надясно и Джери се опита да се задържи прав. Стисна още по-силно, до болка колана си и затвори очи, когато усети, че краката му се отлепят от пода — тогава разбра, че летяха с главата надолу.

Спомни си, че като малко момче на панаира бе изпитал същото усещане, прекалено разтърсващо за възрастта му тогава — на скоростното влакче. То тръгваше от хоризонтално положение, но после се издигаше почти вертикално. При всяко преминаване през най-високата точка той имаше чувството, че ей сега ще падне и ще умре — ужасно преживяване, което никога нямаше да забрави.

Същото чувство сега свиваше стомаха му на топка. Товарният люк бе зейнала черна паст, готова да го погълне мигом, щом само се пусне.

Док също бе усетил потръпването от първоначалното отваряне, когато вратата се откряна с няколко сантиметра. Имаше малки колебания в налягането в кабината, след това леко накланяне наляво, а после настъпи самият ад.

В следващия миг индикаторът на изкуствения хоризонт му подсказа, че се накланят надясно и се завъртат почти безконтролно. Мислеше си, че когато вратата се отвори, ще се забавят, но сега носът клюмна под хоризонта и сочеше надолу: продължаваха да се накланят все по-надясно, а скоростта нарасна до двеста и петдесет мили в час. Знаеше, че със самолета се бе случило нещо ужасно, даде пълна газ и се опита да спре превъртането, ала самолетът не се подчини, обърна се по гръб се ускори надолу в стръмен десен вираж.

Док бе обзет от страх. *Защо машината не слуша? Какво, по дяволите, става там отзад?*

С лявата си ръка Док дръпна трите ръчки на газта до минималната отметка — бе взел решение да остави самолета да направи пълно преобръщане, на триста и шейсет градуса — и когато крилете заемат отново хоризонтално положение, да се опита пак да овладее управлението му.

Това решение бе взето за част от секундата.

След това прехвърли натиска на елероните от ляво надясно и ускори завъртането, като в това време се съсредоточи да избере най-

точните моменти за следващите си ходове. Усещаше присъствието на Скот в лявото кресло, на Вивиан и Линда, привързани зад гърба му, ала не можеше да обърне внимание на нищо друго, освен на усилията си да удържи самолета.

Носът на 727 бе наклонен на трийсет и пет градуса надолу, ускоряващият се въздушен поток предизвикваше страхотен грохот зад кабината. Големият лайнер пикираше към тъмните води на Атлантика с корема нагоре. Док знаеше, че ако се опита да намали скоростта, навярно щяха да поемат отвесно надолу и машината щеше да се пречупи, преди да се блъсне във водата.

Но ако би могъл да намали ъгъла на пикиране...

След като 727 продължи да се завърта, Док тласна напред щурвала и четиримата в кабината изведнъж опънаха раменните си колани.

Ъгълът престана да се увеличава, но въртенето продължи, докато боингът най-сетне се завъртя с още деветдесет градуса и вече бе близо до хоризонтално положение.

Док очакваше подходящия миг да поеме управлението. Погледът му бе прикован към синята половинка върху индикатора на изкуствения хоризонт — онази половинка, която щеше да покаже, че небето и... животът... са над тях. Забеляза, че то започна да се появява с петнайсетградусов вираж. Забавянето на самолета бе факт — скоростта изглеждаше почти като на разходка. Мислите му препускаха пред машината.

Сега!

Той тласна щурвала докрай наляво и в същото време натисна с все сила левия кормилен педал.

Самолетът се отклони леко вляво, дясното крило пое по-силната въздушна струя, потрепери и въртенето престана.

Отново бяха в хоризонтално положение.

Слава богу! — помисли си Док. *С дадени наляво хоризонтални и вертикални кормила, мога да го удържа. Но каква беля стана там отзад?* Той притегли щурвала към себе си и изправи носа в хоризонтален полет.

Висотомерът показваше хиляда и петстотин метра.

Грохотът, който долиташе иззад вратата на кабината, бе оглушителен, но не чак толкова, че да заглуши силните удари на метал

о метал, от който корпусът на 727 потреперваше и той отново започна да се завърта *наляво*! Чу как Линда и Вивиан ахнаха, а Скот се обърна, широко отворил очи, към дясното кресло.

Някъде надълбоко в съзнанието му ечеше звън от алармата за пожар в двигателя и на Док му се стори, че видя как Скот посегна и изключи сигнала. Не му беше сега времето да търси коя лампичка е светнала, или да иска да се четат инструкциите за действия при такава ситуация. Самолетът се стремеше да влезе в ляв свредел и Док върна щурвала надясно.

— Какво, по дяволите...? — успя да произнесе най-сетне Скот.

Като завъртя кормилото надясно, Док преустанови отклонението вляво при почти шейсетградусов ляв вираж. Самолетът бавно се завъртя надясно, върна се в хоризонтално положение, ала се стремеше да се плъзга надясно. Беше все едно да летиш странично.

Намираха се в хоризонтално положение, кормилата бяха в средата, на височина хиляда и триста метра, със скорост двеста и шейсет мили в час, когато със същия удар и потреперване историята започна да се повтаря.

Този път Док бе готов.

Той овладя стремежа на машината за завъртане надясно като даде щурвала и вертикалното кормило докрай *наляво* и започна да изправя крилете до хоризонтала градус по градус. 727 послушно се понесе *наляво*.

И отново силен удар разтърси корпуса на самолета и той понечи пак да се завърти *наляво*.

— Разбира се — измърмори Док.

— Какво? — извика Скот.

— Онази проклета врата... явно още не се е откачила и се ветрее във въздушния поток!

Док произнесе тези думи през зъби, докато се опитваше да изравни самолета без да натиска прекалено *наляво*.

— Ще се справиш ли? — попита Скот. — Искаш ли помощ?

Док кимна.

— Причината за това рязко ляво завъртане бях аз. Когато вратата е отворена, тя ни завърта надясно. Като натисна кормилата *наляво*, посоката на въздушния поток се променя, вратата се връща и

съпротивлението от нея изчезва. Но когато дам кормилата в неутрално положение, вратата пак се отваря и отново поемаме в дясно завъртане.

Док погледна централния пулт.

— Скот, изтегли тримера на лявото кормило. Опитай на петнайсет градуса. Това може да свърши работа. След това ще трябва да видим какво става с Джери.

Скот бързо нагласи тримера на лявото хоризонтално кормило. Докато търсеха най-подходящата комбинация на натиск от кормилата, мигащата червена лампичка на двигател номер едно най-накрая надделя над усилието на Линда да запази мълчание.

— Скот, онази червена лампичка важна ли е?

Той проследи накъде сочеше пръстът ѝ.

— Боже мой, как можах да забравя за пожара в двигателя! — изпъшка Скот.

— Кой е? — попита Док.

— Номер едно. Готов ли си за процедурата?

Док кимна и Скот зачете стъпките, след което се включиха лостове и прекъсвачи за задействане на пожарогасителната система. В този миг Джери влетя в кабината.

— Горим, момчета!

— Знаем — отвърна Док. — Номер едно.

Секундите бързо отлитаха.

Червената лампичка с безпоощадно ясният надпис „ПОЖАР“, си оставаше светнала.

— Минаха трийсет секунди, Док. Още гори. Ще включа и втората пожарогасителна бутилка.

— Направи го — отвърна Док.

Скот натисна бутона.

Джери се улови за облегалката на стола на Вивиан, задъхан, запазвайки с мъка равновесие, тъй като 727 заподскача в поредния буреносен облак.

— Имаме голям проблем с вратата. Точно с това се борите сега.

Док закима енергично.

— Тя се хласка напред-назад при всяко наклоняване, нали?

— Да. Част от нея е отчупена, а останалото виси на задните панти — предните са откъснати. Можем да се опитаме да ги отсечем с брадва, но... чакайте малко, момчета, тази лампичка още свети.

— По дяволите! — изруга Скот.

Той погледна показанията на уредите от първи двигател и се сепна.

— Почакайте секунда!

— Какво има? — попита Док.

— Уредите на първи двигател сочат нули. Няма въртене на турбината, няма температура.

— Пожарът може би е унищожил всички датчици — предположи Джери. — Видях оранжев отблясък. Помислих, че е пожар.

Скот се обърна към Джери, който още стоеше до централния пулт.

— Ще идеш ли да погледнеш?

Джери кимна.

— Но имайте предвид, че отзад зее голяма дупка. Ще можете ли да задържите самолета в хоризонтално положение?

— Трудно. Едва не го изгубихме одеде — рече Док.

— Едва не изгубихте и мен! — отвърна натъртено Джери. — Ще се върна веднага... надявам се. Док, моля те, опитай се да го задържиш стабилен — имам предвид колкото можеш по-стабилен.

След това той излезе от пилотската кабина. Върна се след по-малко от минута.

— Окей, наведох се достатъчно, за да видя. Пожарът е угасен, но там няма двигател. Номер едно е... него просто го няма. В буквален смисъл — изтръгнат е.

Скот пое дълбоко дъх, Док кимна, а Линда се наведе напред.

— Можем ли да летим с два двигателя? — разтревожено попита тя.

Док я погледна през рамо, опита се да се усмихне и кимна. Ефектът от това обаче не бе окуражителен.

Джери следеше уредите. Погледът му се спря върху висотомера, чиято стрелка показваше под хиляда и петстотин метра.

— Боже мой — рече той повече на себе си, отколкото на Док и Скот. — Намираме се на хиляда триста и петдесет метра височина! Ако бяхме започнали всичко това на хиляда и петстотин, вместо на три хиляди метра, вече да сме във водата.

Скот погледна Док.

— Все още сме живи, благодарение на командир Хазърд, който поиска допълнителна височина.

Док вдигна глава и сви рамене.

— Като остарее, човек се превръща в параноик. Повече височина и скорост за мама и дечицата.

Скот погледна Вивиан и Линда.

— Вие двете, как сте?

— Изплашена съм до смърт — отвърна Линда, — но жива. А ти, Вивиан?

Възрастната жена изглежда се бе отърсила от страха си.

— Това летене си го биваше.

— Боя се, че предстоят още по-трудни моменти — предупреди мрачно Скот.

Самолетът се вряза отново в периферията на урагана.

— Колко време остава още, Джери?

Джери погледна часовника си — или по-скоро мястото, където би трябвало да бъде той.

— Господи, сигурно съм го изтърсил някъде там. Трябва да откачим остатъка от вратата и да приготвим палетите за изхвърляне. Скот, Док, съществува опасност палетите да ни ударят при изхвърлянето. При това подмятане ще трябва да си отваряме очите на четири.

Скот вече бе станал от креслото си и бе тръгнал към вратата.

— Хайде, да вървим. Док, управлението е изцяло в твои ръце.

— Само ми съобщете, когато сте готови да предприемете нещо там отзад — отвърна Док, нагласи ръчките на газта и започна бавно издигане. — Между другото, Скот, моят часовник показва, че разполагате с по-малко от двайсет и шест минути до детонацията.

— Идвам с вас — обяви Линда, разкопча колана си и се изправи. — Ще ви трябват колкото е възможно повече ръце.

Вивиан също потърси ключалката на колана си, ала Линда я спря.

— Има достатъчно причини да си останеш тук, Вивиан.

— И какви са те? — попита Вивиан с напрегнат тон.

— Ти току-що претърпя операция без упойка и все още си травмизирана, слаба и с висок процент на адреналин в кръвта. Стой тук.

Вивиан кимна:

— Добре, докторе. Но ако ви потрябвам...

Нямаше време да помислят какво да очакват, ала гледката, която се разкри пред очите на Скот, когато отвори вратата на кабината, надхвърляше всеки кошмар.

Фюзелажът на 727 зееше пет метра по дължина, стърчаха само назъбени останки от вратата на товарния люк, изкривени и накъсани, които се държаха на място само поради това обтичане на горната част на самолета, което Док създаваше, като го отклоняваше леко вляво. Скот протегна ръка да възпре Линда и Джери. Забеляза солидния ремък за укрепване на товарите, който Джери бе използвал. Въжето се виеше и чезнеше в бездната, плющеше на вятъра и от време на време се закачаше о ръба на вратата или изпляскваше по пода.

— Нося аварийната брадва, Скот! — извика Джери.

Шумът бе невъобразим.

— *Какво?* — изкрещя в отговор Скот.

Джери пристъпи до него и извика в ухото му:

— *Аварийната брадва! Ще се завържа и ще опитам да отсека вратата.*

— *Как ще минем покрай тази дупка без да изпаднем?* — извика Линда и към двамата им.

— *Ще се привържем с въжета и ще действаме адски внимателно!* — отвърна Джери.

Той мина покрай Скот и Линда и изтегли въжето; мъчеше се да запази спокойствие, докато го промушваше през карабинер, след което го прекара под мишниците си и го стегна на гърдите си.

Постоянното люлеене и непредвидимото наклоняване на самолета отстъпи място на серия от тежки раздрусвания, а покрай отворения люк като сюрреалистична картина премина дъждовна пелена. Скот никога дотогава не бе виждал дъжд през отворена врата на летящ самолет. Пред очите на Джери дъждът се превърна в завеса, след като срещна предния ръб на лявото крило, което се виждаше току до люка. Той прогони всички мисли и образи от съзнанието си и се обърна към Скот:

— *Би ли хванал този край на въжето? Ако видиш, че се подхлъзвам или губя равновесие близо до вратата, издърпай ме веднага!*

Скот кимна и хвана въжето на метър разстояние от мястото, където бе завързано за самолета, направи няколко витки около ръката си, след което зае по-стабилна позиция с крака, за да компенсира периодичните наклонявания на самолета, когато пресичаше турбулентните въздушни потоци на урагана. Линда приближи и улови останалата част от въжето зад него, като също го нави около ръката си. Той усети как младата жена се притиска към него и това бе успокояващо, окуражаващо усещане. И двамата запънаха ходила срещу предната част на първия палет. Скот опъна въжето, за да усеща Джери, който внимателно пристъпи към задната част на отворения товарен люк, понесъл тежката аварийна брадва.

Подът на товарния отсек до дупката бе мокър от дъжда и Джери на няколко пъти се подхлъзна, ала всеки път усещаше предохранителното подръпване — Линда и Скот бяха готови да го изтеглят.

Джери се вкопчи с лявата си ръка в конструкцията до ръба на вратата и замахна с брадвата към пантите. Всеки удар прозвучаваше като приглушено изхрущяване на метал, хвърчаха искри, ала той бавно и упорито напредваше.

Покрай вратата премина още един дъждовен душ, пръските му окъпаха и Джери. 727 за миг подскочи нагоре, Джери се залюля и не улучи с брадвата. След това зае отново по-стабилна позиция и продължи. Скот виждаше, че го наляга умора, че бе истинско изпитание да запазва равновесие при постоянните турбулентни движения на самолета. Замахванията му ставаха все по-неовладяни и неефективни.

Време бе да си сменят местата, реши Скот, след като погледна часовника си.

Не, размисли той, нямаше време за това. Вторачи се в инженера, който продължаваше да исчира с брадвата оцелялата панта и се опита да изкрещи:

— *Джери! Достатъчно! Джери!*

Няколко пъти подръпна леко въжето, Джери спря и погледна озадачен към тях.

Скот му махна да се придвижи напред, а Джери посочи тавана, сякаш искаш да каже, че е близо до успеха. Скот му показва часовника си и, разбрал за какво става дума, Джери пусна горната част от рамката

и се опита да пристъпи към тях. Точно в този момент самолетът се наклони наляво.

Брадвата се изплъзна от ръката на Джери и за миг сякаш увисна във въздуха; той посегна да я улови, но при рязкото движение центърът на тежестта му се измести и той изгуби равновесие.

В следващата частица от секундата той се катурна към бездната, зейнала през отворения люк, безсилен да спре.

На осем метра разстояние от него Линда и Скот видяха дългнестото тяло на Джери да се понася опасно към вратата. Те едновременно дръпнаха рязко въжето, най-безцеремонно събориха Джери и го изтеглиха с такава сила, че той посрещна пода на самолета пред тях първо с лицето си — спасен, но здравата разтърсен.

Джери се изправи с помощта на Линда и избърса лице. Погледна Линда, после — Скот и успя да се усмихне леко. Линда видя как трепереха ръцете му.

— *Благодаря!* — успя да надвика той външния шум. — *Бях съвсем на ръба!*

Скот даде знак всички да се върнат в кабината и затвори вратата, за да приглуши поне отчасти грохота.

— Док, хайде да върнем кормилния тример в неутрално положение и да видим дали няма да можем да разклатим самолета, за да се откъсне вратата.

— Чакай — предупреди го Джери. — Док, първо дай двигателите на празен ход, в случай че някое парче попадне във въздухозаборниците.

— Разбрано. Привържете се — нареди Док.

Скот поклати глава и посегна да се улови за горния край на пулта на бордовия инженер, за да запази равновесие.

— Няма време, Док. Давай, започвай маневрата. Ние ще наблюдаваме вратата на люка отгук.

— Почакайте тогава!

Джери отвори вратата и промуши дългото си тяло между последното наблюдателско място и преградата. Скот се обърна и се хвана за пулта на бордовия инженер с лявата си ръка, прегърна Линда през кръста с дясната, а тя се притисна към него и се улови за облегалката на една от седалките. Погледна към Вивиан, която изглеждаше спокойна, макар и доста бледа. Не откъсваше очи от Док.

Док беше натиснал яко левия кормилен педал.

— Ето, тръгваме! — изрева той през рамо.

С бързо движение освободи левия педал и натисна с все сила десния. 727 се понесе в страховито странично плъзгане от дясно наляво, при което мигновено се чу грохотът от блъскащата се врата.

Този път обаче нямаше стремеж към преобръщане надясно.

— Откъсна се! Няма я! — извика Джери.

— Най-последно! — въздъхна след него Линда, а Скот се ухили. Погледна часовника си и усети как сърцето му сякаш спря за миг.

— Трябва да действваме бързо. Няма време!

Скот пусна Линда и се наведе напред.

— Дръж го стабилен, Док, леко наклонен към дясното крило. Преди малко едва не изсипахме Джери зад борда.

— Ще направя всичко, което мога, но бъдете внимателни, за бога.

— Ще те предупредя, когато сме готови да изхвърлим палетите.

Док кимна, донагласи ръчките на газта, а Скот се обърна към Джери и Линда.

— Окей, ето какъв е планът. Всички ще се привържем с осигурителни въжета. Остава ни съвсем малко време. Първият палет може да бъде странично изхвърлен директно. Джери, ти ще го освободиш, а ние ще придържаме въжето ти. След това тримата ще го избутаеме. Той е почти разтоварен, тъй че е доста вероятно да се плъзне извън ролките си преди да стигне до отвора. Линда, ти само помогни да го бутнем да тръгне, след това се отдръпни. Ние ще го избутаеме до края.

— Добре.

— Ще трябва да кажем на Док да направи ляв вираж с около петнайсет градуса, когато сме готови. Тогава би трябвало палетът да тръгне сам — предложи Джери.

Скот се съгласи:

— Чудесно.

Върна се и обясни на Док за допълнителната процедура.

— Само ми кажете кога. Но трябва ясно да ви чуя, Скот, а не само някакъв смътен глас на фона на вятъра.

Скот кимна и погледна към Вивиан, която попиваше всяка тяхна дума, широко отворила очи.

Тя забеляза изражението му и кимна веднага.

— Аз ще застана до вратата, Скот, и ще предавам информацията на Док.

— Става.

Вивиан откопча колана си и зае позиция до вратата на кабината; тримата останали излязоха и започнаха да се привързват с крепителните въжета, които Джери бе подготвил. Всяко въже бе завързано на кнехт на пода в предната част на товарния отсек.

Да се освободи първият палет бе просто. По-сложното бе как да бъде избутан странично наляво и после — през отворения товарен люк. Джери направляваше Скот и Линда откъм предния му край. Заедно го плъзнаха по ролките, които даваха възможност товарът да се придвижва и в двете посоки. Най-сетне палетът вече отчасти стърчеше от люка.

— *Готови?* — извика Скот.

Линда и Джери застанаха от дясната страна на палета. Приклекнаха, готови да го избутат странично. Скот погледна напред към Вивиан и извика:

— *Сега, Вивиан! Завой наляво!*

Тя кимна и изчезна в кабината, за да се върне почти веднага.

Те усетиха как подът се наклони наляво и двигателите намалиха обороти: Док влизаше в завоя. Той задържа така, след което натисна здраво десния кормилен педал, за да се плъзне самолетът леко странично и да създаде гравитацията, която да изтегли палета през отворената врата.

— *Сега!* — изрева Джери и тримата избутаха палета, който при тези задръжни усилия сякаш се изплъзна от ръцете им и сам полетя към отвора.

Линда падна по очи на пода, а Скот и Джери се препънаха и се уловиха един за друг.

В един миг палетът сякаш увисна извън вратата, а след това предният му край се килна леко, той се надигна и изчезна.

Скот се сви, очаквайки удар в опашката или двигателите, но не последва нищо. Погледна към вратата и вдигна палец нагоре в знак за Вивиан, която веднага го препредаде на Док.

Двигателите отново увеличиха обороти и самолетът се стабилизира хоризонтално.

Скот помогна на Линда да се изправи и двамата се придвижиха към Джери, който вече освобождаваше втория палет от Антарктида. Той бе пълен с кашони и контейнери и бе още с найлоновата си обвивка. Започнаха да го избутват напред, за да заеме позицията за изхвърляне.

Той едва помръдна. Опитаха отново — и тримата напънаха с все сили.

Но проклетият товар отново се премести само с няколко сантиметра.

Скот поклати глава.

— Самолетът трябва да се наклони с носа надолу. Почакайте.

Той се промуши покрай дясната стена на самолета — отсрещната на зеещия люк — към кабината и обясни на Док проблема.

Док го погледна през рамо.

— Ще трябва да спуснем клапите, а аз ще изгубя известна височина, щом е необходим диферент към носа.

— Тогава да го направим?

— Но, Скот, ако клапите са спуснати, когато изхвърляме палетите, те могат да се ударят о тях и да направят невъзможно после прибирането им. Знаеш какъв ще е резултатът от това: няма да можем да летим бързо, ще изразходваме повече гориво и няма да успеем да се доберем до сушата. Ще се принудим да кацаме в Атлантика по време на ураган и без спасителни средства.

Скот стисна зъби и се замисли за секунда.

— Добре, вместо да използваме елероните и да забавяме скоростта, какво ще кажеш ако само насочиш самолета надолу за съвсем кратко? След като ти дам знак, насочи го надолу и го задръж така, докато чуеш издумкването и Вивиан ти каже, че палетът е опрял о предните ограничители; тогава ние ще го подпрем, за да не тръгне отново назад.

Док кимаше.

— Това ще свърши работа. Ще задържа достатъчно дълго, за да задвижите палета напред, след това ще се изкача до три хиляди метра, преди да сте се заели със следващия.

Скот обясни на Вивиан какво да прави, след това се върна в товарния отсек и се завърза с осигурителното въже.

Заеха отново местата си, завързали въжетата, а Скот се наведе напред, за да може Вивиан да види, че ѝ дава предварително уговорения сигнал.

След секунди двигателите намалиха обороти и 727 наведе нос надолу, за да даде на товара необходимия наклон. Последва леко побутване от страна на тримата, палетът се плъзна напред и се удари в ограничителите.

Пригответяха се да го избутат странично през люка. Блъснаха го яко и той пое лесно по ролките към отвора.

Тримата гледаха как тежкия палет се плъзва към тъмнеещите облаци и как сякаш увисва във въздуха за една дълга секунда. Сетне, досущ като първия, товарният палет се превъртя и изчезна от полезрението им и полетя под крилото.

Още едно успешно изхвърляне! — помисли си с облекчение Скот.

Той погледна часовника си и в този момент разтърсващ удар хвърли и тримата по очи върху пода.

О, боже, помисли си Скот. Палетът е ударил опашката!

727 се наклоняваше в носа си застрашително бързо. Нов удар на метал о метал прокънтя в товарния отсек. В следващия миг те отново изпаднаха в безтегловност, след като самолетът заби рязко нос надолу. А после пак така внезапно бяха запратени на пода, тъй като машината дръпна нагоре. Всяка промяна в диферента се предшестваще от силно прокънтяващ удар.

Сърцето на Скот се сви. Палетът бе ударил Т-образната опашка и навярно я бе откъснал.

Не, помисли си той, ако опашката бе отнесена, щяхме да се носим с бясна скорост към водата. Машината изглежда донякъде управляема.

Гравитационният натиск се увеличи при следващия цикъл на издигане. Скот пропълзя на четири крака към Вивиан, която, широко отворила очи, се държеше с все сили за рамката на вратата. Скот се огледа назад към Джери и Линда — и двамата се опитваха да се придвижат към него. Той стигна до вратата, сграбчи осигурителните им въжета и се зае да ги изтегля; започваше поредното спускане.

И Джери и Линда се издигнаха от пода и заплуваха в безтегловност към тавана. Скот задържа още по-силно въжетата; знаеше какво ще стане, когато Док отново насочи 727 нагоре — Линда

и Джери щяха да се стоварят върху пода. Досуц като в някакъв орбитален полет двамата доплуваха до него с протегнати ръце и широко отворени, изпълнени с ужас очи. Той ги улови преди да започне поредното издигане и те изпълзяха в кабината.

Скот се изтегли до рамото на Док, усетил, че вторият пилот буташе с все сили щурвала напред.

— *Какво стана?*

Док го стрелна с поглед и веднага отново се взря в уредите. Хоризонталните кормила на Т-образната опашка, с които се управлява издигането или снижаването, го побъркваха.

— Нещо задържа хоризонталните кормила! — изпъшка Док.

Линда, Джери и Вивиан сложиха коланите, Скот също се намести в креслото си и опипом потърси своя, тъй като нов тъп удар предизвести поредното гмуркане в безтегловността.

— Или нагоре, или надолу, не мога да постигна средно положение — извика Док.

— Давай да опитам.

Скот дръпна щурвала и усети същата съпротива. След като кормилата изведнъж се обърнаха с вече познатия тъп удар, той посочи ключовете, с които се управляваха многобройните хидравлични системи, задвижващи опашните плоскости нагоре или надолу.

— Док, дали да не опитаме да изолираме? Това може да е проблем в хидравликата.

Док сви рамене.

— Мислех си, че проблемът е механичен, но... може би...

— Ще изключа една от хидравличните системи — система А.

Скот щракна ключовете и изведнъж всичко се върна в нормалното си русло.

— Бог ни пази! — възкликна Док с престорен ирландски акцент. — Управлението отново е изцяло в ръцете ми! — Погледна с възхищение към Скот и се ухили. — Блестящ ход, капитан Кърк!

— Просто произволно избрано рутинно действие.

— Ама защо аз не се сетих за него?

— Нали за това сме екип? — Скот разкопча колана си. — Ако можеш сам да направиш проверката на хидравликата за евентуални повреди и да видиш дали не сме забравили нещо, аз ще се върна там, отзад, и ще изхвърля бомбата, преди да ни е изпарила.

Док преглътна с мъка.

— Скот, моля те — нека няма повече сблъсъци между товара и самолета. Машината може и да издържи, но не и сърцето ми.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Команден център на ВВС — Пентагона — 7:37 вечерта, източно време

Генерал Ралф Кини, командващ силите, които преди се наричаха „Тактическо военновъздушно командване“, а сега — „Военновъздушни операции“, бе поел преди половин час отговорността за последните усилия да се свържат със „Скот еър“ 50, и бе наясно с провала си. Той огледа многобройните телевизионни и компютърни монитори в командния център, затвори папката със секретни материали, изправи се и уморено въздъхна, като си помисли какво му предстоеше да съобщи на президента на Съединените щати.

— Господин генерал?

Пред него застана майор с телефонна слушалка в ръка. Генералът дори не бе забелязал приближаването му.

— Да?

Майорът закри с длан микрофона на слушалката.

— На телефона е командирът на 459-то изстребително ято от „Сеймур-Джонсън“ с въпрос, който не разбираме.

— Който е...?

— Той казва, че тяхната двойка Ф-15Е препуска с „мокри крака“ със скорост М 1.6^[1] и иска инструкции за срещата.

Генералът го изгледа неразбиращо.

— За каква двойка изстребители става дума?

— Не знам, сър. Попитах го дали изразът „мокри крака“ означава, че те в момента се намират над океана и той потвърди. Два Ф-15Е са, но не знаех, че сме вдигали изстребители.

Генералът се намръщи и взе слушалката:

— Тук е Ралф Кини. За какво става дума, полковник?

Един старши сержант свързочник се появи откъм Звездния кабинет и зачака мълчаливо, заслушан колкото може по-дискретно в думите на шефа си.

— Къде са тези момчета и каква е заповедта им?

Още неколцина мъже и жени в командния център прекратиха работа и се обърнаха към генерала, чието изражение премина от смръщване през повдигнати вежди до пълно недоумение.

— *Преследват...* имате предвид „Скот еър“?

Генералът се обърна и даде знак на помощника си да приближи, след това сведе поглед и се съсредоточи върху думите на полковника отсреща.

— Знаят ли къде е?... Колко навътре в морето?... И със скорост М 1.6, казвате? Няма да могат да я поддържат дълго.

Генералът вдигна глава, за да се увери, че помощникът му е до него и закри с длан слушалката:

— Включи се и води записки.

— Слушам, сър — отвърна помощникът, втурна се към пулта и грабна слушалка.

— Не, по дяволите, не, не трябва да са въоръжени! Това вече отпадна. Сега се нуждаем от връзка. — Той погледна часовника си, обърна се към майора, а после — към сержанта свързочник. — Колко време остава?

— Двайсет и четири минути до обявената детонация, сър — отвърна мигновено сержантът.

Генералът кимна и продължи разговора с насечена, тревожна реч:

— Какъв е обсегът им? Имат ли достатъчно гориво? Окей... окей... предайте им да продължат с максимална скорост и да се опитат да установят визуално... да дадат знак... проклетите думи ми убягват, но те трябва да са във видимостта на кабината на онзи граждански самолет и да накарат онези леваци да си включат проклетите радиостанции. Опитяхме всички възможни честоти, но не отговарят. Вашите хора знаят ли какво съобщение трябва да предадат?

Сержантът размаха едно листче пред генерала, но той му махна да почака.

„Президентът ви очаква, сър“ — пишеше на листчето.

— Окей, полковник, ето го сега големият въпрос. Защо ние не знаем за тези ваши момчета?... Ами, по дяволите, някой не си е направил труда да ни информира за това... каква заповед?

Генералът слуша още няколко секунди, след това закри отново слушалката и изрева на майора:

— Разбери кой, по дяволите, е заповядал полета на тези Ф-15 и не ни е информирал!

Той свали ръка от кръста си и се обърна гърбом към групата офицери, която го наблюдаваше.

— Добре, полковник, успокойте се. Ако имате писмена заповед, значи ние тук сме сгафили. Няма да е за първи път днес, по дяволите! Ние просто... ние не знаехме, че съществува такава възможност, а и тя е адски крехка.

Той кимна няколко пъти, преди да се обърне да огледа залата.

— Да, те са в сериозна опасност и може би няма да успеем да ги върнем, ако онова нещо избухне. Това е риск, който сме обмисляли, но тъй като едва сега разбрахме, че е въввлечена и командната структура, искам да останете на телефона, докато не получи последни указания от президента. Ще ви се обадя веднага.

Генералът остави слушалката и се обърна към сержанта, който току-що бе получил ново съобщение.

— Президентът в Звездния кабинет ли е, сержант?

— Беше, сър, но току-що ми съобщиха, че е зает с друг разговор.

— За колко време?

Сержантът сви рамене.

— Може би пет минути, сър. ВВС Едно прекъсна връзката.

— Не разполагам с пет минути!

— Искате ли да опитам да се свържа, сър? — попита сержантът.

Генералът го погледна и поклати глава:

— Не.

Почеса се по брадата, заби поглед в носовете на обувките си и взе отново слушалката. Сам трябваше да вземе решение, а нямаше никакво време.

— Полковник, заповядвам да продължат издирването. Нека се надяваме и да се помолим да намерят онзи боинг навреме.

„Скот еър“ 50 — 7:38 вечерта, точно време

До експлозията оставаха двацет и три минути.

Шумът и вятърът от зеещата дупка, където преди се намираше вратата на товарния люк, профучаващите дъждовни пелени и парцаливи облаци на фона на гаснещата светлина превръщаха бившия

пътнически салон в странна, непривична гледка, ала зловещото присъствие на бомбата ѝ придаваше нещо още по-застрашително и сюрреалистично.

Единственият останал товар в отсека бе контейнерът, който съдържаше тежката близо четири тона термоядрена конструкция — чудовището, сътворено в работилницата на д-р Роджърс Хенри. То си стоеше там, където бе натоварено в Маями — на палетна позиция номер пет, в средата на отсека, на седем метра зад зеещия отвор на товарния люк.

Скот се обърна и посочи осигурителните въжета, които отново бяха надянали.

— *Проверете дали са добре завързани!* — изкрещя той, за да надвика шума на въздушния поток.

Линда кимна, а Джери вдигна палец в знак, че всичко е наред.

Те бързо заеха позиция зад палета с оръжието. Джери освободи предните стопори и провери внимателно ролките. Трябваше да избутат палета седем метра напред по ролките и да го позиционират за странично изхвърляне през вратата.

Джери се върна зад контейнера и застана до Скот и Линда. Иззад дясната страна на палета можеше да види Вивиан.

— *Готови?* — попита той Скот.

Скот кимна утвърдително.

Джери погледна към Вивиан и ѝ даде предварително уговорения знак с ръка. След миг двигателите намалиха обороти и носът на 727 се наклони надолу.

— *Бутайте!* — извика Джери.

Дори при този диферент към носа, бе трудно да се помръдне бомбата. Напънаха се и натиснаха, възнаградени от съвсем леко помръдване, което полека-лека се ускори. Док поддържаше около шест градуса наклон към носа, прецени Скот, и това бе достатъчно.

Стоманеният сандък се придвижваше сантиметър по сантиметър напред, набра скорост и с едно внезапно „Бам!“, което откънтя в целия самолет, палетът се спря в предните ограничители: идеално разположен до вратата на товарния люк на левия борд.

Джери се наведе и бързо постави ограничителните клинове, които щяха да попречат на палета да се плъзне назад по ролките, след

това се изправи и даде знак на Вивиан, която отново изчезна в кабината, за да предаде сигнала.

Док изправи самолета в хоризонтален полет.

— *Окей* — извика Джери — *Вие двамата застанете отзад, аз ще поема предния край.*

Той се придвижи напред и зае позиция между бомбата и вратата на кабината, само на метър от него.

Скот погледна отново часовника си, след това — зеещия люк в настъпващата нощ. Оглушителният рев на въздушния поток и прелитащите постоянно покрай самолета дъждовни пелени бяха страховити. Той забеляза, че дъждът бе станал проливен, а в добавка последва и внезапно засилилата се турбулентност.

727 подскочи силно на няколко пъти, след като премина през свирепи възходящи потоци, последвани от стремително издигане, което трая няколко секунди, в които Скот и Линда се крепяха заедно, вкопчени в бомбата, за да запазят равновесие.

Джери стоеше отпред, а осигурителното му въже лежеше неприбрано на пода; в този момент боингът навлезе в мощна серия от възходящи потоци. Внезапните наклонявания завършиха с мощен порив на самолета нагоре, последван от също така страховито пропадане.

Тъй като бяха отстранени всички стопори освен предните, невъзможно бе четириятонната „Медуза“ да остане закрепена към пода, след като 727 пропадна изведнъж с ускорение, няколко пъти по-голямо от земното притегляне. Джери видя как бомбата се издига от направляващите релси и ролки, задържа се за миг във въздуха над предните ограничители и след това сякаш на забавен каданс поема към предната преграда. Умът му заработи бързо, за да изчисли най-ефективния начин да се отстрани от пътя ѝ; отдръпна се на метър назад в очакване да срещне с гърба си преградата.

Ала минута преди това осигурителното му въже се бе омотало около една от ограничителните прегради на пода. Въжето го дръпна като скъсена юзда и той се просна безпомощен, свит на дъга, на около метър и половина от предната преграда.

Палетът се носеше към него.

Нямаше къде да се дене, нямаше време да се освободи от осигурителното въже, което го задържаше в сянката на надвисналия

контейнер. Досуц като изненадана мишка, която вижда как вратичката на капана хлопва с неумолима бързина, Джери гледаше как палетът се стоварва върху краката му.

При рязкото пропадане Линда и Скот бяха запратени на пода от покриващата товара мрежа, за която се държаха.

След като се огледаха и установиха, че са невредими, вниманието на Скот се насочи към Джери, когато необичаен, висок писък се дочу откъм предната част на товарния отсек. За миг Скот се почуди дали този шум не бе причинен от нов предупредителен сигнал на оръжието. Писъкът отекваше в целия салон.

Осмислянето на станалото го порази като токов удар. Стомахът му се сгърчи като разбра, че долната половина от тялото Джери бе затисната под бомбата и че бордовият инженер пицеше от агонизиращата болка.

Линда надникна иззад края на палета и Скот я чу как извика, когато видя Джери.

Нямаше време за умуване. Палетът трябваше да се отмести. Скот вдигна глава към Вивиан, която гледаше ужасена от вратата. Изтича до нея и мушна глава в кабината.

— Док! Джери е ранен. Затиснат е от предния ръб на бомбата. Трябва да я отместим!

Док извъртя глава назад. Върху лицето му се изписа дълбок страх.

— Какво?

— Издигай и увеличи скоростта, веднага! Дай ми нулева гравитация за няколко секунди и ускорявай, трябва да върнем палета назад!

Скот се обърна и профуча през вратата покрай Вивиан.

Линда бе коленичила до Джери и се опитваше да го успокои. Тя вдигна глава и видя притичващия към предния край на палета Скот.

— Линда, стани! Пригответи се да го избутаме назад!

Тя се изправи и в следващия миг подът започна да пропада под тях, а двигателите изреваха на пълни обороти.

„Медуза“ изведнъж се издигна нагоре едновременно с безпомощно размахващите крака Линда и Скот. Той успя да пъхне крак под ръба на страничната насочваща релса. Тласна с всички сили, опрял гръб о тежкия палет.

Палетът се надигна и се отмести от Джери, ала все още висеше над него. Скот трябваше да го върне достатъчно назад, преди Док да реверсира и да излезе от пикирането. Разполагаше с не повече от няколко секунди.

Моля те, Господи, моля те! Скот усети, че се е напрегнал пряко всичките си физически сили в стремежа си да отмести бомбата назад. Стори му се, че цяла вечност контейнерът не помръдва, но най-сетне, бавно-бавно, се надигна от пода и се отмести достатъчно назад, за да освободи краката на Джери.

В пилотската кабина — със свит стомах и с надеждата, че им е дал достатъчно време на нулева гравитация — Док вече бе стигнал до предела на пикирането. Още няколко секунди и нямаше да може да го овладее и да излезе от него. Той върна ръчките на газта на нулево положение, вдигна носа и чу отново гръмовитото „Бум!“, което долетя откъм товарния отсек, след като четиритонният палет отново се стовари върху пода.

Скот падна ничком напред. Линда бе отворила широко очи, но бе невредима. След това двамата допълзяха до тежко ранения бордови инженер. Палетът се бе стоварил на сантиметри от сплесканите му ходила.

Под лявата обувка на Джери, смачкана като меха на акордеон, бавно се разширяваше червено петно. Дясната му обувка бе изкривена и сплескана отстрани, ала под нея нямаше кръв.

— *Джери, можеш ли да се движиш?*

Лицето на Джери бе изкривено от болка, очите му — широко отворени от страх, а с ръцете си махаше, за да се изтегли назад към безопасната кабина.

— *Моите... краката ми —* извика той, — *не мога да ги помръдна!*

Скот се обърна към Линда в мига, в който Вивиан се появи от кабината.

— *Да го преместим в пилотската кабина!* — извика им той.

Вивиан и Линда хванаха Джери под мишниците и го задърпаха, а Скот се опита да повдигне и насочи краката му. Затворил очи, Джери изкрещя силно от болка, докато го местеха. Беше очевидно, че коленете, бедрата и тазът му бяха лошо натрошени на по няколко

места. Също тъй очевидно беше, че се нуждаеше от незабавна медицинска помощ, ако изобщо оцелееше след всичко това.

Вивиан отвори вратата и те го положиха под ъгъл в кабината, ала размерите на дългнестото му тяло далеч надхвърляха тясното пространство на пода, тъй че краката му останаха да стърчат към товарния отсек.

Скот закрепил вратата в отворено положение и посочи на Вивиан кухненския кът.

— Извади пакета за първа помощ. Вътре има спринцовка с морфин.

Тя кимна, а Линда сграбчи Скот за ръката.

— Остават ни само деветнайсет минути.

Скот погледна отново Оръжието „Медуза“. То се бе приземило малко накриво, на една страна, бе прехвърлило направляващата релса и се бе опряло о борда. Предният му край обаче бе идеално позициониран спрямо отворения товарен люк. Все още съществуваше възможност да го изхвърлят, ако можеха да го повдигнат и да го бутнат настрани.

Той погледна към Джери и стомахът му се сви при мисълта, че неговият колега и приятел изпитваше такава силна болка. Ами ако се наложеше да се приводняват? Нямаше начин да измъкнат Джери другояче, освен да го носят, а дори и това движение можеше да го убие.

Вивиан се върна с комплекта за първа помощ, бързо намери спринцовката с морфина и заби иглата в бицепса на Джери през една дупка на разкъсаната му риза. Той утихна почти мигновено.

Скот затвори очи и разтърси глава, за да проясни мислите си. *Сега не бива да мисля за нищо друго, освен за бомбата. Трябва да прогоня мисълта за него от съзнанието си!*

Скот се обърна към Линда и я притегли към себе си, за да могат да се чуват без да викат.

— Док ще трябва отново да пикира и след това да завие наляво.

— Ще можем ли да се справим? — попита Линда. — Останахме само двамата.

— Мисля, че да.

Скот се обърна към кабината и прекрачи тялото на Джери, за да инструктира втория пилот. Върна се след трийсет секунди.

— Аз ще поема предния десен ръб, а ти — задния десен. Когато върнем палета върху ролките, ще извикам на Док. След като той наклони самолета наляво, натискаме с все сила.

— Скот... — избумтя гласът на Док по парлангото в товарния отсек. — Дай ми няколко минути да набера височина. Този път изгубихме триста метра. Трябва ми малко височина.

Скот погледна часовника си, сетне — Линда, която гризеше трескаво устната си. Той се наведе и заговори отново в ухото ѝ.

— Ако това избухне при удара си във водата, с нас е свършено. Но ако все пак това не стане... ако не експлодира, докато таймерът му не отброи до нулата... ще имаме време да се измъкнем. Но ще трябва бързо да го изхвърлим.

Линда се пресегна и затегна осигурителното въже на Скот. Той направи същото за нея. Усецаха как самолетът се издига, дъждовният порой и мъглата нахлуваха през отворения люк и заливаха вътрешността на товарния отсек. И двамата усецаха колко опасен е лъсналият от влагата метален под.

Ала и двамата съзнаваха също, че времето им почти бе изтекло.

[1] Скорост 1,6 пъти по-висока от тази на звука. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Полет „Вълк“ — 7:43 вечерта, източно време

Двойката изстребители Ф-15 „Ийгъл“ гълташе горивото с бясно темпо, докато прорязваше южната периферия на урагана „Сигрид“, за да настигне „Скот еър“ 50. От командния пункт им бяха предали координатите на 727 от времето, когато за последен път го бяха видели двата Ф-16, и чрез проста сметка „време — разстояние“ водещият пилот на Ф-15 бе изчислил къде би трябвало да се намира боингът.

Неусиленият ехо сигнал от 727 се появи на тактическите им радарни екрани тъкмо навреме. Двата ийгъла се спуснаха в яростта на урагана и приближиха целта си, водени само по радара, досущ както и колегите им от двата Ф-16. На десет мили разстояние зад 727 те намалиха скоростта до дозвукова, а на четири мили дистанция вече започнаха да се оглеждат внимателно да открият товарния самолет в сумрака.

Оставаха 18 минути до експлозията и двамата пилоти знаеха много добре, че полетът им щеше да бъде еднопосочен. Дори и да избегнеха взрива, нямаше да успеят да стигнат навреме до дозареждащия ги танкер.

Ала водещият пилот бе също така инструктиран, че мисията им се свеждаше до една, жизненоважна цел: да се избегне трагедия в национален мащаб, като се накара екипажа на „Скот еър“ 50 да въведе едно-единствено число — единица — в компютъра на бомбата, преди броенето да стигне до нула.

„Скот еър“ 50 — 7:43 вечерта, източно време

Скот Макей постави длани върху Оръжието „Медуза“, сякаш то бе живо същество, и зачака Док да му даде знак, че са готови.

Ако устройството експлодираше при удара си о повърхността на Атлантика, на две мили под тях, щеше да последва невероятно ярка светлина, а после — забвение.

Скот погледна красивата тъмнокоса жена до себе си. Също като него и тя беше погълната от предстоящата им задача, лицето ѝ бе напрегнато, погледът — взрян в отворения люк на три метра от нея. Той предположи, че вероятно и нейните мисли се въртят около същото: какво ли ще изпита? Колко ли бързо щеше да свърши всичко? Какво я очакваше отвъд?

Линда се озърна и забеляза, че той я гледа. Погледите им се срещнаха и тя се усмихна леко, пресегна се и докосна ръката му, а гласът ѝ прозвуча силно, за да надвика заобикалящия ги шум:

— Ще успеем, Скот.

Усмихна се притеснен, хрумна му, че не тя, а той трябваше да я окуражава.

— Има си хас да е другояче — отвърна той.

Самолетът се разлюля в нова вълна на турбуленция и Скот усети как по гърба му пролазват ледени тръпки. Ами ако се случеше отново, ако единият или и двамата попаднеха под тежестта на оръжието?

Защо, защо не можеха да намерят друго решение?

Скот си припомни екрана и клавиатурата в малкия люк. Бяха го затворили, ала не го напускаше мисълта, че може би там вътре, има някакъв прост ключ, който да спре обратното броене и да предотврати избухването на бомбата. Може би съществуваше някакъв код, който да въведеш, код, за който Роджърс Хенри знаеше, че никой не би се сетил как да разшифрова навреме.

Не, размисли Скот, ако Хенри е искал никой да не може да обезвреди бомбата — както по логичен път, така и чрез сляп късмет — той ще трябва да се е погрижил никой ключ или комбинация от числа или букви да не може да спре обратното броене до взрива.

Но защо ще монтираш клавиатура, след като не предвиждаш въвеждането на данни?

Още нямаше сигнал от Док. Воят на въздушния поток сякаш се засили, а барабанящата по самолета градушка отново заглуши всичко останало.

Скот погледна часовника си. Оставаха седемнайсет минути.

Главата го болеше от този бързотечен поток от мисли, ала ненамереният отговор дебнеше някъде под кората на съзнанието. Не беше логично да няма решение.

Ами ако е някой чудат код, например — името на жена му, или някаква поредица от числа, като да речем: Дъглъс Артър четирийсет и две, Хайнц петдесет и седем, или Хелъровия „Параграф 22“?

Възможностите бяха безбройни, а времето фатално изтичаше.

Може би все пак трябва да опитам, помисли си Скот.

— Окей, Скот. — Гласът на Док изпълни товарния отсек. — Намираме се на две хиляди метра и сме стабилни. Сега ще започна да забавям.

Точно в този миг Линда погледна към тавана на 727, а двамата усетиха как воят на двата оцелели двигателя намаля.

— Скот, ще пикирам за нулева гравитация до четири секунди. След това ще изправа машината, за да можете да отместите устройството към ролките.

Скот погледна към Вивиан, която стоеше до вратата на кабината над проснатото тяло на Джери. Направи ѝ знак с вдигнат палец, видя я как кима и се обръща, за да изкрещи към Док потвърждението му.

Бавно и постепенно силата на гравитацията намаляваше, след като Док насочи носа на самолета надолу. Стоманеният корпус на оръжието „Медуза“ в алуминиевия му палет се размърда леко и Скот натисна с рамо стената му в очакване да тръгне.

Най-накрая палетът поддаде.

— Сега! — извика той на Линда.

Те забутаха с все сили към отворения люк и усетиха как ръбът на палета се плъзга от направляващата релса и се връща отново върху ролките. В същия момент Док започна да изтегля щурвала и устройството се закрепил на пода, тъй като 727 започна плавно да се издига и двигателите му отново вдигнаха обороти.

Скот се наведе към ухото на Линда.

— Това е! Следващият ход е да го избутаме навън.

Тя кимна, а той усети как косата ѝ бръсна лицето му; познато усещане, което предизвика у него желанието да я целуне; нелепа реакция, която той бързо потисна, доволен, че тя нямаше как да се досети.

— Ще бутаме с все сили — продължи той, — но не преминавай осовата линия на самолета. Само дотам. Ако е необходимо още бутане, аз ще го направя.

Тя отново кимна, Скот се отдръпна и зае позицията си с опрени в стената на „Медуза“ ръце, със здраво запънати в ъгъла на кабината крака. Погледна надолу и проследи разположението на осигурителните въжета. И двете лежаха на пода далеч от пътя на оръжието, завързани за кнехтове до входа на кабината.

Самолетът се издигна леко и воят на двигателите отново намаля.

Това е, каза си Скот. След като изхвърлят оръжието, щяха да имат само няколко минути, за да се отдалечат от точката на удара му о водата; щяха да се молят за всяка скъпоценна миля разстояние.

Скот погледна към Вивиан, която го гледаше въпросително с вдигнат палец.

Той кимна и отвърна със същия жест, след което тя отново обърна глава към вътрешността на кабината.

Изпукването на парлангото достигна до ушите им. Последва напрегната тишина, нарушена от познатата интонация на Док:

— Окей, Скот. Започвам виража наляво.

Полет „Вълк“ — 7:46 вечерта, източно време

Очертанията на Боинг-727 бавно се появиха от тъмните облаци пред двата Ф-15, чиито пилоти препускаха към целта си.

— Точно отпред е, на около миля. Застани до лявото ми крило. Ще подходим откъм левия му борд, малко под лявото крило.

— Разбрано.

Разликата в скоростта им надхвърляше петдесет мили. Боингът започна да придобива още по-ясни очертания вдясно и малко над тях. Водещият пилот забеляза повредения десен хоризонтален стабилизатор на Т-образната опашка. Кабели и разкривен метал стърчаха там, където се бе намирал двигател номер едно.

— Изгубил е двигател номер едно!

— Разбрано, виждам. Отворен е и товарният люк на левия му борд. Всъщност него го няма.

Водещият пилот се придвижи малко наляво, за да заеме по-добра позиция, а воденият последва маневрата му. Зеещият отвор на мястото на товарния люк и назъбеният метал там, където са били пантите, се виждаха много добре.

— Втори, вдигни се малко, на същата дистанция до него, за да те види през прозорчето си. Аз ще приближа да огледам онзи люк.

„Скот еър“ 50 — 7:46 вечерта, източно време

С едно плавно движение Док Хазърд наклони 727 в петнайсетградусов ляв завой и натисна десния кормилен педал, за да задържи самолета на досегашния му курс. Ефектът бе същият като да наклониш пода наляво, а ти да си останеш неподвижен на рампата: гравитацията започна да притегля наляво всичко, което се намираше в самолета.

— *Сега!* — извика Скот.

Скот и Линда тласнаха мощно и усетиха как устройството на Роджърс Хенри пое към люка, отначало бавно, а сетне с бързо ускорение, след като гравитационният вектор го изтегляше към бездната.

Те се запрепъваха подире му, ходилата им с мъка намираха опора в хлъзгавия под.

Палетът се движеше наляво към въздушния поток и продължаваше да се ускорява, затова Скот реши, че инерцията ще довърши започнатото. Той падна напред на ръце и колене току в средата на самолета. Линда се бе спряла на място, приведена, но права. Палетът бе изминал повече от половината път и продължаваше да се отмества бавно, когато Скот плъзна поглед към Линда — и видя осигурителното въже да се обвива около глезена ѝ.

Погледът му следваше въжето, което се изви и се закачи за ръба на палета. Той се хвърли напред, за да го улови и да го дръпне настрана, но се подхлъзна и не стигна до целта; пръстите му останаха само на сантиметри от въжето.

Плъзгащата се навън бомба повлече Линда за десния крак, с левия тя се опита да намери опора, но падна по гръб между товарните ролки.

Скот запълзя да я стигне, краката му се пързалиха силно по гладкия под.

Палетът навлезе във въздушния поток и с рязко подрусване мина по последните ролки към бездната, като повлече подире си осигурителното въже на Линда.

Скот се чу как изкрещява „Не!“, напрегна всички сили и сграбчи десния крак на Линда, пръстите му се опитваха да обхванат материята на гащеризона ѝ колкото могат по-здраво. Усети как тялото ѝ се ускорява към бездната, ръцете ѝ отчаяно търсеха да се уловят за нещо, а кракът ѝ се изплъзваше от протегнатите ръце на Скот.

Докато се плъзгаше гърбом към ръба, Линда в ужас се хвърли напред и с последни сили се вкопчи в ръцете му. Когато палетът с бомбата полетя навън, повлеченият осигурителен колан се освободи от ъгъла му и заплющя свободен.

Цялата тежест на младата жена увисна върху ръцете на Скот, двете му ръце до китките бяха зад ръба, а той самият започна да се хлъзга към отвора. С десния си крак се залови за една от ролките и отчаяно се опита да забие върха на обувката си в скобата, с която бе прикрепена към пода, ала не успя да се задържи. Усещаше как Линда бавно и неумолимо го издърпва към пропастта.

Кракът му докосна друга ролка, зацепи се за нея, но и тя, както и предишната, се завъртя и той я изпусна.

Риташе с все сила, но опитите му да намери някаква опора оставаха напразни. Нямаше как да пусне едната ръка на Линда без да я изтърве, а нямаше и за какво да се улови на ръба на отвора.

Десният му крак се плъзна покрай друга ролка. Ръцете му вече висяха извън ръба на вратата, а тялото на Линда се разлюля силно и тежестта ѝ постави на изпитание хватката на пръстите му.

Виждаше я под себе си, как извива тяло във въздушната струя, как се напруга в безнадежден опит да предотврати падането. Осигурителните въжета плющяха лудо на вятъра и отвличаха вниманието му.

Още веднъж заби върха на дясната си обувка в скобата на ролката и този път се задържа!

Плъзгането спря, мускулите на крака му се разтегнаха болезнено, тъй като опора му бе само едно парче кожа от обувката. Шейсетте килограма на Линда се превръщаха в убийствена тежест — все по-трудно я удържаше, а не можеше дори да помисли да се опита да я изтегли.

Ситуацията бе отчайваща — тялото ѝ се люлееше във въздуха; неговото собствено тяло не я бе последвало в бездната единствено

благодарение на хватката на крака му в обляната от дъжда лъскава ролка.

„Медуза“ бързо бе изчезнала под крилото, ала Скот мярна долу някаква сянка, която му заприлича на Ф-15. С периферното си зрение зърна и още една, но не намери никакъв смисъл в това видение, тъй като цялото му същество бе съсредоточено върху това да задържи Линда. С ужасяваща яснота осъзна безнадеждността: тя бавно се изплъзваше от ръцете му.

Погледът на Линда Макой срещна очите му и той видя в тях примирение.

Самолетът бавно излезе от левия си завой и навлезе в хоризонтален полет.

Ако Док даде рязко газ, помисли си Скот, няма никакъв начин да я удържа.

Ала независимо дали Док щеше да го направи или не, той усещаше вече как ръцете ѝ се отпускат.

Полет „Вълк“ — 7:46 вечерта, източно време

Водещият пилот на двойката Ф-15 летеше на трийсетина метра под и малко зад лявото крило на 727, за да огледа отворения товарен люк, когато боингът изведнъж зави наляво. Пилотът на изтребителя се спусна с още няколко метра, за да запази безопасна дистанция и погледна къде бе воденият, който се придвижваше напред, за да установи визуален контакт с командира на 727.

Какво, по дяволите, прави той? — запита се водещият пилот. Бързото движение на нещо голямо в пастта на товарния люк бе убягнало от вниманието му, но след като напусна самолета и сякаш увисна за миг във въздуха, пилотът на Ф-15 разбра, че бе товарен палет, който падаше право към неговата кабина.

— Исусе Христе! — възкликна той, бутна лоста надолу и рязко се стрелна вляво.

Контейнерът профуча на метър и нещо от дясното му крило и изчезна в облаците под тях.

Адреналинът бушуваше във вените на пилота след избегнатата на косъм катастрофа, останала незабелязана за водения. Той погледна

надясно към товарния люк на 727 и онова, което видя този път, го вледени — някой висеше през отвора.

Боже мой! — помисли си той. — *Това е човек от екипажа!*

След като 727 изравни криле, водещият пилот се приближи още. Висящата фигура бе на жена, държеше я мъж, който сам бе надвесен през ръба и явно губеше битката.

Мислите на пилота запрепусаха трескаво. Дали бе възможно да приближи още и да помогне по някакъв начин?

Не, това бе невъзможно без да удари боинга.

Дали би могъл да отвори кабината си и да улови жената?

Не, ако тя се пуснеше и не улучеше даже с няколко сантиметра, някой от двигателите му щеше да я погълне и край.

Безпомощен и ужасен, майорът от ВВС задържа самолета си на десетина метра разстояние и се опитваше трескаво да измисли някакъв изход. В същото време пламналото му съзнание стигна до ужасната истина: онова, което бе изхвърлено от борда, навярно бе оръжието „Медуза“ и то щеше да се удари о повърхността на океана под тях след по-малко от минута с неизвестно какви последици.

Мисията им очевидно се бе провалила.

— „Скот еър“ петдесет, чувате ли ме на „Часовоя“ на военните честоти?

Предаваше воденият, опитваше се да се свърже по радиостанцията с екипажа на боинга. Отговор не последва.

Дали пилотът знае какво става отзад, в товарния му отсек? — запита се водещият.

Мъжът, който висеше от люка отново се опита да издърпа жената, но явно бе вече много уморен. Видя сплетените им пръсти, опитваха се да се удържат.

Целият му професионален инстинкт, всичко научено на тренировките влизаше в противоречие с чисто човешките му чувства. Там някъде човек бе изпаднал в беда и трябваше да има начин да се помогне.

Но нямаше.

Бе очевидно, че мъжът и жената губят битката. Никога дотогава майорът не се бе чувствал толкова отчайващо безпомощен.

Вивиан Хенри бавно осъзна видяното — как Линда изчезна зад борда, почти последвана от Скот. Няколко секунди тя просто стоя ужасена до вратата на кабината, не знаеше дали да се притече на помощ на Скот, или да се втурне в кабината и да каже на Док.

Избра второто и бързо прекрачи Джери.

— Те какво?... — попита Док с вдигнати вежди, докато изправяше самолета в хоризонтално положение.

— Линда падна! Скот... Скот я държи, но и той е почти целия навън!

— Господи!

Очертанията на Ф-15 изплуваха в полезрението му в лявото прозорче, отвъд празното кресло на Скот и отвлякоха вниманието на Док, който все пак долови, че Вивиан се отправя към вратата.

— *Не!* — изкреця ѝ той. — Не отивай там без осигуровка!

Пилотът на Ф-15 сочеше шлема си. Док се опитваше да прецени дали ако наведе носа на самолета надолу, ще помогне на Скот. Ако го стореше прекалено бързо, бе възможно Скот да не успее да се удържи. Трябваше да му каже, а нямаше време за това.

Док включи станцията на военните честоти и набра аварийната.

— ... Петдесет, чувате ли ме? — прозвуча гласът в слушалките му веднага щом щракна ключа.

Док натисна силно бутона на микрофона.

— Да. Тук сме — рече той. — Имаме човек зад борда!

— Виждам жената. Един мъж я държи. Изхвърлихте ли вече оръжието? — попита пилотът.

Запази скоростта непроменена! Никакво ускоряване! Бавно снижавай до нулева гравитация и може би той ще успее да изтегли Линда!

— Ф-15, снижавам се, за да опитаме да я приберем.

Док бутна леко щурвала напред и започна да изтегля плавно ръчките на газта.

Лявата ръка на Линда се изплъзна от хватката на Скот и двамата размахаха ръце в опит да се уловят отново. В един миг Скот си помисли, че я бе изтървал, ала стисна още по-здраво, с все сили дясната ѝ ръка и отново възстановиха контакта си.

Не можеше обаче да я изтегли, обезсилваше се, опората на десния му крак заплашваше всеки миг да поддаде, макар изправянето

на крилете да помогна неимоверно. Въздушната струя биеше безмилостно по Линда, а гравитацията я изтръгваше от него.

Той изведнъж се усети по-лек, след като Док насочи носа на самолета надолу — инстинктивно се опита да издигне Линда и да я издърпа назад. Ако можеше да я залюлее и да я прехвърли над ръба на люка и обратно в самолета...

Но допълнителното движение се оказа твърде силно и той усети как ръцете ѝ се изтръгват от неговите. Видя я как пада и се носи към лявото крило. Поради намалелите гравитационни сили тя се издигна леко, тялото ѝ пое назад в струята, а ръцете им вече стискаха само... въздух.

Водещият пилот на Ф-15 намали скоростта и се изравни със снижавания се покрай него боинг.

Той виждаше сега 727 от друг ъгъл и разбра, че от повредения преден ръб на крилото изтича гориво. Огледа по-внимателно боинга, изостана малко със своя „Ийгъл“, след това се снижи, за да погледне още веднъж. Воденият му летеше вляво, успоредно с кабината. Точно това очакваше да види.

Но онова, *което не видя*, бе причината стомахът му да се свие на топка. Жената, която висеше под товарния люк, бе изчезнала.

Линда Макой знаеше, че животът ѝ бе свършил. След като ръцете на Скот се изплъзнаха, тя размаха ръце да се улови за нещо, съзнанието ѝ се съпротивляваше бясно на мисълта за дългото и студено падане, което ѝ предстоеше. В този момент краката ѝ докоснаха твърда повърхност.

След като вятърът със скорост двеста мили в час ускори движението ѝ назад, 727 се запуска по-бързо от нейното тяло и вместо да падне под лявото крило на самолета, тя се плъзна върху него.

С отчаян изблик на енергия Линда потърси да се улови за каквото и да е, но гладката алуминиева повърхност се плъзгаше под нея и тя полека се смъкваше към задния му ръб.

Внезапно, неочаквано дръпване под мишниците ѝ я просна неподвижна по лице върху крилото. Вятърът я изтласка към фюзелажа — там, където крилото се съединяваше с корпуса на самолета.

Осигурителното въже! — помисли си тя.

Линда погледна встрани и нагоре. Видя прозорчетата на салона току над себе си. Въздушната струя бе жестока. Косата ѝ се опъваше назад толкова силно, че я заболя глава; имаше чувството, че клепачите ѝ ще се изтръгнат.

Ала осигурителното въже държеше, все още привързано към кнехта на пода в товарния отсек.

Тя протегна ръце, улови въжето и опита да се изтегли напред срещу главозамайващата сила на вятъра. С помощта на коленете си успя да се придвижи сантиметър по сантиметър напред, докато не стигна най-високата точка на овала на крилото.

727 вече излизаше от снижаването и тя се почувства по-тежка, ушите ѝ пукаха, необходими бяха по-големи усилия да се задържи на място.

Успя да погледне напред. Видя Скот през товарния люк — държеше се за въжето и я гледаше с безпомощно удивление, а сетне той изведнъж изчезна.

Тя погледна зеещата пропаст между предния ръб на крилото и отвора на товарния люк. Разстоянието бе повече от три метра. Дори и на земята не би могла да скочи от крилото до вратата. Единственият начин да се върне бе да скочи от предния ръб на крилото и да увисне на въжето с надеждата да я изтеглят.

Невъзможно! Скот не можеше да я изтегли, дори и въжето да издържеше.

Тя затвори очи и долепи лице до крилото; изведнъж я обля дъждовен душ, който спря тъй внезапно, както бе дошъл. Проблясък от светкавица и гръмовен тътен долетяха някъде отляво. Може би проблясъкът бе от очаквания ядрен взрив — ала светлината мигновено избледня, значи бе само светкавица.

Ще загина тук, навън! — осъзна тя. Обзе я огромна тъга. Нямаше начин да оцелее дълго на крилото, дори въжето да издържеше.

Скот бе изпаднал мигновено в шок, след като Линда се изплъзна от ръцете му, ала като я видя върху крилото, задържана от осигурителното въже, той изведнъж се сепна и съзнанието му бе обладано от една-едничка мисъл:

Аварийните изходи над крилете!

Скот се втурна назад към крилото, сърцето му заби бясно. Сети се, че изобщо не бе проверявал аварийните изходи, но ако не бяха ги

махнали, когато са преустройвали самолета в товарен, би могъл да отвори един от тях и да изтегли Линда в самолета.

Залепи лице о едно от прозорчетата и погледна надолу. Видя само дрехите на Линда, издути от яростния вятър, който обтичаше крилото. Каза на ум една къса молитва, докато хващаше лоста и го поставяше в положение „Отворен“.

Аварийният люк поддаде и с едно бързо движение той го издърпа към себе си, завъртя го и го изхвърли безцеремонно върху пода на товарния отсек.

На петнайсет метра встрани водещият пилот на двойката Ф-15 включи на честотата за връзка с водения и натисна бутона.

— Втори, от първи.

— Втори слуша.

— Натисни бутон пет, говори с командния пункт да изпратят танкера на изток за среща, височина на полета две-пет-нула. Да дойде колкото е възможно по-насам. На тази височина и скорост горивото ни скоро ще стигне критична точка.

— Разбрано.

Водещият се отмести вляво, малко под и зад 727, за да огледа изтичането на гориво. След като воденият се присъедини към него, заеха позиция малко над крилото на боинга и видяха, че в дъното на крилото имаше нещо. Като осъзна какво бе то, той ахна.

Натисна бутона на микрофона.

— „Скот еър“! „Скот еър“! Жената е на лявото ви крило, до фюзелажа.

В кабината на „Скот еър“ 50 Док остана поразен за миг от шока, преди да грабне микрофона и да отговори:

— Разбрано.

Без да знае, че Скот е наясно със ситуацията, Док взе микрофона на парлангото и гласът му избумтя в товарния отсек.

— Скот! Линда се държи на лявото крило! Пилотът на изстребителя я вижда на лявото крило!

Скот вече бе излязъл до кръста от люка във въздушната струя. Нямахше миг за губене. Знаеше, че нищо не можеше да се задържи в

тази част на крилото — освен ако го нямаше осигурителното въже, което нишка по нишка се прерязваше от острия ръб на товарния люк.

Линда се намираще малко назад от аварийния изход, с лице долепено до крилото, със затворени очи, без да разбере, че Скот се бе появил над нея.

Той разтвори крака, за да получи здрава опора за тялото си, след това се наведе и я сграбчи за раменете.

Линда вдигна рязко глава, шокирана, че изведнъж го вижда над себе си.

Погледна към отвора на аварийния люк, а Скот плъзна ръце под мишниците ѝ и улови примката на въжето около гръдния ѝ кош. Тялото ѝ все още изпитваше съпротивлението на въжето, но точно когато той започна да я изтегля към себе си, последните нишки се скъсаха и свободният край на въжето се изви като змия във въздушната струя зад тях.

Тя видя как въжето изплющя и се разви и веднага осъзна какво бе станало. Сега вече единствено неговата хватка я задържаше срещу силната струя. Линда се опита да се хвърли напред към люка. Беше вкочанясала, движенията ѝ бяха забавени, а и във въздушния поток със скорост двеста мили в час и той бе на път да замръзне. Тъгълът бе невероятно труден. Той трябваше да извие тяло, да се наведе странично и да се опита да я изтегли към себе си, а след това — и през аварийния люк, като в същото време се стреми с все сили да не изпадне сам през отвора.

Внезапен дъждовен порив го заслепи за миг и заплаши хватката му, ала не му бе необходимо да вижда, за да я издърпа. Бавно, много внимателно той я заизтегля сантиметър по сантиметър към отвора, усети сплъстената ѝ от дъжда коса по бузата си, след като успя да склучи пръсти зад гърба ѝ и да задърпа по-силно. Вкара главата ѝ в аварийния люк, а тя риташе с крака, за да му помогне.

През изхода минаха и раменете ѝ. Скот вече бе вътре и прокара ръцете ѝ през отвора. Линда сграбчи рамката на люка и се изтегли навътре, катапултира тялото си върху тялото на Скот, събори го по гръб на пода и се строполи до него.

Той я прегърна и я притисна силно, подложил ръка под тила ѝ. Тя също се притискаше о него — разтреперана, обгорена от вятъра и вкочанена, а и двамата нито бяха в състояние, нито искаха да се пуснат.

Гласът ѝ бе прегракнал:

— Боже господи... Скот... Благодаря ти. Мислех си, че...

— Знам!

— Бомбата не избухна! — сепнато рече тя.

— Какво?

Той изглеждаше озадачен.

Тя се отдръпна леко и изтри водата от челото му с трепереща ръка. Произнасяше малко завалено думите, опитваше се да възвърне гласа си.

Не можеше да креци, затова се наведе към ухото му.

— Оръжието „Медуза“.

Той кимна и тя отново се отдръпна.

— Дотук — добре. Разполагаме с още няколко минути, ако таймерът на устройството още работи.

Скот изведнъж осъзна с вледеняваща яснота, че свободния край на осигурителното ѝ въже продължаваше да виси през аварийния люк и подръпва леко тялото ѝ. Той бързо го развърза, след което ѝ помогна да се изправи. Краката ѝ бяха като налети с олово и тя с мъка се затътри напред. Скот я прегърна през кръста и прехвърли едната ѝ ръка през врата си. Така почти я отнесе до вратата на кабината.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

„Скот еър“ 50 — 7:52 вечерта, източно време

— Той я изтегли вътре! — докладва Вивиан.

Док рязко извърна глава да я погледне.

— Добре ли са? И двамата ли са добре?

Тя кимна, твърде потресена, за да добави нещо към жеста си.

Док предприе леко издигане, след което си спомни, че изстребителят Ф-15 още се виждаше през прозорчето, а тъкмо в този момент пилотът го повика:

— „Скот еър“, можете ли вече да отговорите?

Док натисна бутона.

— Да, тук съм — рече той.

— Трябва да разбере дали вече сте изхвърлили оръжието, сър? — попита пилотът.

Док погледна към Вивиан, която се връщаше към вратата на кабината.

— Да, изхвърлихме го — отговори той, след което отново прозвуча гласът на водещия пилот на Ф-15:

— „Скот еър“, тук е водещият „Вълк“. Искам да ви съобщя, че имате теч на гориво, сър. От лявото крило на една трета разстояние, смятано от фюзелажа. Изглежда има пробив отдолу под предния край на крилото. Изтичането е постоянно.

— О, господи — рече сам на себе си Док.

Обърна се рязко надясно, опитвайки се да види пулта на Джери с датчиците за наличностите от гориво. Не можеше да види ясно стрелките.

Обърна се пак напред и натисна бутона за предаване.

— Колко силен е течът, „Вълк“?

— Изглежда доста силен, сър.

Док чу как пилотът замълча, след което се обърна към водения си.

— „Вълк“ две — на „Вълк“ водещ. Върни се до лявото ми крило.

— Разбрано от втори — отвърна воденият.

В съзнанието на Док се рояха хиляди мисли. *Страшно много* се нуждаеше да види как Скот влиза в пилотската кабина. Бяха изхвърлили оръжието и то не избухна при удара си о водата. Това бе добре. Това бе страхотно! Това означаваше, че имаха още шанс.

Док започна завой, за да застане на западен курс. При наличието на два двигателя и оставащото им гориво, той бе преценил, че ще могат да се доберат до брега на Южна Каролина. Но след като от резервоар номер едно имаше теч, сигурно щяха да останат без гориво някъде над водата.

Ще трябва да приводиним разгерметизиран, осакатен самолет в ураган, без да имаме спасителни салове на борда. Страхотно! — помисли си Док. — *Някой от палетите сигурно е закачил при падането си крилото.*

— „Скот еър“, какви са намеренията ви? — попита водещият „Вълк“.

— „Вълк“ едно, няма да успеем да се доберем, ако губим гориво. Насочил съм се към брега. Мисля... мисля, че ще трябва да се решим на приводняване.

— Разбрано, „Скот еър“. Ние ще останем с вас колкото е възможно по-дълго.

Док се сети, че би могъл да спаси част от изтичащото гориво, като го прехвърли в друг резервоар. Включи автопилота и разкопча колана, за да може да се наведе назад от креслото си и да превключи клапаните върху пулта на Джери, за да започне подаване на гориво към двата двигателя от пробития резервоар.

Беше твърде късно. Резервоарът бе почти празен.

Той се спря за миг, за да погледне лицето на Джери, преди да се върне на мястото си.

— Как си?

Джери бе затворил очи. Клепачите му изпърхаха, като чу гласа на Док.

— Аз... а-а-а... след инжекцията ме боли по-малко, но все още... боли, Док.

— Дръж се!

Док се отпусна в креслото си и закопча колана, а в съзнанието му зажуужаха едновременно хиляди мисли. Ако трябваше да се приводнят,

колко ли високи бяха вълните? Дали можеха да се приводнят в близост до някой кораб? Какво трябваше да направи, за да намери кораб?

Той погледна към двата Ф-15 и осъзна, че пренебрегваше един ресурс.

— „Вълк“ едно — от „Скот еър“. Имам нужда от вашата помощ.

— Казвай, „Скот еър“.

— Можете ли да ни намерите някой кораб, до който да се приводиним?

ВВС Едно — 7:52 вечерта, източно време

Новината, че ураганът „Сигрид“ е причинил дерайлирането на пътнически влак близо до гарата „Юниън“ във Вашингтон, достигна до ВВС Едно минута преди да долети новината, че двата Ф-15 бяха открили „Скот еър“ 50.

Президентът махна с ръка да прекратят информацията за катастрофата на влака на „Амтрак“, след като узна, че имало само леко ранени.

— Влязоха ли във връзка със „Скот еър“? Успяха ли да предадат онзи код? — попита президентът.

Генералът от ВВС в пентагонската част на Звездния кабинет поклати глава и пак се взря в бележките си.

— Сър, те са изхвърлили „Медуза“, тъкмо когато нашата двойка изстребители се сближили, преди да бъде установена радиовръзка. Оръжието е вече във водата.

— И няма експлозия? — попита президентът.

Генералът поклати отрицателно глава.

— Поне засега — още не. Напомням ви, че е възможно устройството да е издържало на удара и да продължава да си цъка на дъното. Все още съществува вероятност да експлодира по разписанието си.

— Как, по дяволите, са успели да го изхвърлят от 727? — попита президентът.

— Избили са вратата на товарния люк, като междуременно са изгубили и единия си двигател.

— Казвате, че все още може да експлодира — продължи президентът, — но как? От каква височина бе изхвърлено

устройството? Искам да кажа, че съм спускал товари от въздуха, когато лях със С-141, и не помня случай товарът да е оцелял без парашут — дори спуснат във вода, винаги се разбива при удара.

Генералът леко сви рамене и вдигна ръце.

— Ние просто предполагахме, сър. Те казаха, че кожухът на устройството бил стоманен. Не е невъзможно да е оцеляло. Ако при удара е било унищожено хранването му, мислим, че това би могло да го дезактивира и тогава проблемът е решен.

— И тогава ще поискате флотът да го извади, нали?

Генералът вдигна глава и се взря в изражението на президента. Явно главнокомандващият бе съвсем наясно със същността на проблема.

— Да, сър, мисля, че бихме го направили.

— Колко време ни остава, докато разберем?

— Девет минути, господин президент.

„Скот еър“ 50 — 7:54 вечерта източно време

Скот и Вивиан внимателно помогнаха на разтреперената Линда Макой да прекрачи прострението на пода Джери Крисчън, за да заеме по-голямото наблюдателско кресло. Скот закопча колана ѝ, зави раменете ѝ със сакото си, след което зае командирското си кресло. Нивото на шума в кабината бе ужасяващо високо, температурата — твърде ниска, а нямаше начин да се затвори вратата към товарния отсек, заради стърчащите навън ранени нозе на Джери.

Вивиан провери импровизирания колан, с който бе пристегнала Джери към пода, след което седна странично на второто наблюдателско място. Точно в този момент един мъжки глас прозвуча по монтираните на тавана говорители.

— „Скот еър“ петдесет, повтарям, „Скот еър“ петдесет, тук е американски боен кораб „Айзенхауер“. Как ме чувате? Преминавам.

В тона се усещаше напрегнатост, тревога. Док погледна радиостанцията на военните честоти, преди да се обърне, повдигнал вежди, към Скот.

— Той е на аварийната честота на военните. Включих я преди минута.

— Питам се откога ли ни вика? — промърмори Скот.

Док посочи с ръка наляво, където още можеше да се види двойката Ф-15, която летеше в строй с тях.

— Скот, помолих нашите приятели там да ни помогнат да намерим кораб, край който да се приводним. Може би вече са успели.

Скот приближи микрофона към устните си, за да отговори, но се спря и погледна втория си пилот.

— Какво каза? Какво имаше предвид с това „приводняване“, Док?

— Нямаме друг избор, Скот.

— Защо? Имаме, разбира се. — Тонът на Скот прозвуча отчаяно. — Не можем да се приводним! По дяволите, нямаме спасителни салове, имаме дупка в корпуса с размерите на Кливлънд, ние...

— Скот! — Док посочи с палец през рамо в посока към лявото крило. — Имаме проблем, който не очаквахме. Не разполагаме с достатъчно гориво, за да се върнем до брега.

Очите на Скот бяха широко и тревожно разтворени, докато Док го информираше за теча в резервоар номер едно, предизвикан по време на изхвърлянето на товара.

— Не знам точно кой палет ни е ударил. Изобщо не почувствах удара.

Скот сведе поглед и поклати глава.

— Мисля, че го усетих, но по онова време бях доста зает. — Той погледна отново към Док. Гласът му прозвуча отчаяно. — Знаеш, че в никакъв случай няма да оцелеем при приводняване.

Дишаше тежко, а погледът му нервно пробягваше по уредите пред него. Обърна се рязко, за да погледне датчика за наличието на гориво. Направи на ум няколко сметки. Най-накрая се отпусна обратно в креслото си, въздъхна и изгледа Док с изражение на обреченост.

— Ясно... Разбрах какво имаш предвид. Горивото няма да стигне, както и да пресмятаме.

— Не можем да наближим на повече от петдесет мили от брега, а и това е оптимистична преценка.

Чу се отново гласът от „Айзенхауер“ и Скот се стресна.

— „Скот еър“ петдесет, повтарям, „Скот еър“ петдесет, вика ви „Айзенхауер“. Как ме чувате? Преминавам.

Скот бързо избра бутон на микрофона за военните честоти и пак погледна Док.

— Това име познато ли ти е?

Док Хазърд поклати глава.

— Моят бивш дом. Това е самолетоносач, Док. Атомният самолетоносач, на който служих до миналата година. Той разполага със спасителна екипировка, вертолети, дори има на борда си болница.

Скот натисна бутона.

— Боен кораб „Айзенхауер“, тук е „Скот еър“. Чувам ви отлично.

— Да, но къде се намира той? — попита Док.

— Точно това ще се опитаме да разберем — рече Скот, вдигнал в очакване микрофона.

Гласът долетя отново, примесен с нотки на възмущение.

— Разбрано, „Скот еър“, ние също те чуваме отлично! Имаме спешна информация за обезвреждането на „Медуза“! Въведете чрез клавиатурата числото едно и след това натиснете клавиша Enter. Това би трябвало да дезактивира оръжието. След това ни съобщете какво е станало. Критично важно е да направите това веднага. Съобщението е от Пентагона. Ще стоим на стендбай.

Док видя как лицето на Скот пребледня като платно — той погледна надясно и отново впери погледа си напред.

— За какво става дума, Скот? — попита Док.

Скот бавно клатеше глава.

— И аз си мислех за това, Док. Минута преди да изхвърлим устройството. Можехме просто да го изключим.

— „Скот еър“, разбрахте ли инструкциите? — попита операторът от флота.

— Оръжието е изхвърлено — каза му Скот. — Изхвърлихме го преди почти десет минути.

Намеси се гласът на водещия Ф-15.

— „Скот еър“, изпратиха ни тъкмо за да ви предадем това съобщение, ала вие изхвърлихте бомбата преди да успеем да се свържем. Между другото, следим разговора ви с „Айзенхауер“.

Последва дълга пауза, преди ефирът да оживее отново.

— „Скот еър“, тук е „Айзенхауер“. Разбрахме, че оръжието е изхвърлено. Можем ли да ви помогнем с нещо?

Скот изсумтя, погледна Док и извъртя очи нагоре, преди да натисне отново бутона.

— Можете и още как! Кажете ми къде точно се намирате, „Айзенхауер“ — дължина и ширина. Може да се наложи да кацнем до вас, ако сте достатъчно близо, а ако го направим, ще се нуждаем от спасителните ви средства.

На същата честота се чу друг глас — несъмнено принадлежеше на някой от вахтените офицери, заключи Скот.

— „Скот еър“ — на „Айзенхауер“. Повторете.

Скот повтори молбата си.

Последва нова кратка пауза.

— „Скот еър“, вие първи съобщете координатите си, както и скоростта, височината и курса.

Док поклати гневно глава, но Скот вдигна ръка да предотврати протеста му; взря се в показанията на спътниковата навигационна система и натисна бутона на микрофона:

— В момента сме на трийсет и три градуса, четирийсет и пет, точка осемдесет и пет минути север, седемдесет и три градуса, четирийсет и една, точка нула пет нула минути запад. Намираме се на четири хиляди метра височина, магнитен курс две-шест-нула градуса, скорост двеста и десет мили в час. Така. Как ни намирате, момчета?

Скот пусна бутона и погледна Док.

— Те трябва да получат разрешение от командира си, за да ни съобщят координатите си. Могат да ни съобщят само курса към тях.

— Процедури за безопасност ли? — попита Док.

Скот кимна.

Мълчанието преди „Айзенхауер“ да се обади отново продължи трийсет секунди.

— Окей, „Скот еър“, поемете по курс едно-осем-пет градуса и запазете височината си.

Скот набра новия курс и кимна, след като Док веднага предприе завой на юг. След това отново натисна бутона на микрофона:

— Окей, предайте на командващия полетите, че имам намерение да се приводня близо до вас и ще се нуждаем от незабавна спасителна операция. На борда са пет души, единият от които — тежко ранен, ортопедични контузии, а друг се нуждае от кардиологична помощ и лекарско наблюдение.

— „Скот еър“, тук се блъскаме срещу вятър със скорост шейсет възела и десетметрова вълна. Нищо не може да излети от палубата,

включително и коптерите.

Преди да отговори, Скот затвори очи и помисли няколко секунди.

— Окей, „Айзенхауер“, ето какво е положението. С вахтения офицер ли говоря?

— Да.

— Ние сме осакатени. Липсва вратата на товарния люк, имаме повреди по опашката, единият ни двигател е откъснат от самолета. Разполагаме точно с нула спасителни сала. Това разбрахте ли го? Нула. Имам спасителни жилетки, но един от нас е твърде тежко ранен, за да плува дори и със спасителна жилетка. Щом вълната е десетметрова, нямаме голям шанс да се приводним без да закачим с крило водата и да се преобърнем, а с тази голяма дупка в борда, птицата ще потъне мигновено, дори ако не се прекърши. Както навярно знаете, самолетът ни е Боинг-727. Да го кажа ли с две думи? Без вертолети, които да ни приберат веднага, ние сме мъртви. Ще предадете ли, моля ви, всичко това на командира?

— Разбрано, „Скот еър“.

— Командирът същият ли е, който беше преди година?

— Да.

— Кажете му, че капитан втори ранг Скот Макей спешно моли за помощ.

Последна дълга пауза.

— Вие от флота ли сте, капитане?

— Уволних се неотдавна. VMF-14. Прякорът ми е „Подскачащия“.

— Разбрано, Подскачащ. Ще предам.

Изражението на Док, което Скот съзря, като се обърна, бе на престорена изненада и повдигнати вежди.

— Какво има?

— Подскачащия? — попита Док и се изсмя. — *Подскачащия?*

— Да, Подскачащия. Сума приземявания съм провалил по време на обучението си като пилот. Затова ме нарекоха „Подскачащия“. Нещо притеснява ли те? — попита Скот.

Опита се да се намръщи, ала сърце не му даде.

— Не! — отвърна Док, вдигнал ръце, за да протестира, докато се опитваше да сдържи смеха си. — Никак.

Последва неколкосекундно мълчание между двамата.

— Но? — попита Скот.

— Но какво?

— Щеше да добавиш едно „Но“.

— Не, всъщност не. Просто сега започнах да разбирам по-добре техниката ти на приземяване.

Скот поклати глава и се усмихна леко, преди да потъне отново в мълчание и в собствените си мисли. Док го наблюдаваше с периферното си зрение, докато се занимаваше с курса на самолета, с параметрите на двигателите и се опитваше да потисне растящия страх, който го ядеше.

Кичур мокра коса докосна врата на Скот и той чу гласа на Линда. Тя продължаваше да се прокашля, за да възвърне гласа си.

— Можем ли да оцелеем, ако се приводим, Скот? — попита тихо тя.

Той се обърна и се опита да се усмихне.

— Ние... ами, имаме шанс. Ако можем да кацнем в хоризонтално положение, най-големият ни проблем ще е да откопчеем коланите и да излезем от самолета преди той да е потънал.

— Но той може и да се преобърне, нали? — попита тя.

Той се вгледа в очите ѝ за няколко секунди, след това сведе поглед и кимна без да отговори.

Линда положи длан върху рамото му.

— Твърде лошо... — Тя се закашля отново, за да прочисти гърлото си. — Твърде лошо е, че не можем просто да кацнем на самолетносача.

Скот поклати енергично глава.

— Размахът на крилете ни е прекалено голям за пистата на самолетносача. Ако опитаме подобно нещо, ще отнесем надстройката му — тъй наречения „остров“ — с дясното си крило. Ще се завъртим, ще избухнем в пламъци и ще паднем зад борда.

Гласът на вахтения офицер отново прозвуча на фона на шума в кабината.

— „Скот еър“, тук е „Айзенхауер“. Командирът каза да ви предам, че ще промени курса на кораба по вятъра, за да може да вдигне коптер. Разработваме план за приводняването ви, Подскачащ. Препоръчваме да започнете подхождане и да се снижите до хиляда и петстотин метра при същия курс.

— Разбрано. Хиляди благодарности! Поемаме от четири хиляди метра към хиляда и петстотин метра височина.

Док започна снижаването, след като погледна радарния екран и зави леко наляво, за да избегне поредното червено петно на особено тежко време.

Вивиан Хенри следеше разговора. Тя се наведе напред и потупа Скот по ръката.

— Скот?

— Да? — наведе се той надясно, за да я чуе.

— Колко време остава до експлозията?

— Док следи това.

— По-малко от две минути, Вивиан, ако онова нещо още е цяло — обади се Док, след като погледна часовника си.

Линда посочи към прозорчето на втория пилот.

— Достатъчно... достатъчно ли сме далеко?

Док сви рамене.

— Не знам. Досега сме се отдалечили на почти шейсет мили. Но е доста възможно бомбата да се е повредила при удара о водата.

Линда видя как Вивиан тихомълком поклати глава.

— Не си съгласна, значи? — попита Линда.

— Роджърс не е очаквал този прототип да бъде хвърлен от самолет, но корпусът му е бил достатъчно заякчен, за да издържи почти всичко. Ако го е построил по тези стандарти, той е все още цял.

Док въздъхна.

— Не знам, Вивиан. Предполагам, че устройството е ударило водата със скорост около триста и петдесет мили в час.

— Единственият ми въпрос, Док — продължи Вивиан, — е дали вие можете да управлявате този самолет без електроника?

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Боен информационен център (ВИЦ) — самолетносач „Айзенхауер“ — 7:59 вечерта, източно време

Командирът на „Айзенхауер“ влезе в бойния информационен център на пълна скорост, придвижвайки се с отдавна усвоена лекота между многобройните редици компютърни дисплеи, примигващи лампички и каква ли не още електроника. Хвърли обшитата си със златен ширит фуражка върху един от пултовете, което бе рисковано, тъй като очите му още не бяха привикнали към полумрака, ала фуражката се плъзна и спря точно пред старши помощника, преди още някой да е обявил, че командирът е влязъл в залата. Сложи месестата си длан върху рамото на старши помощника и посочи един от радарните екрани.

— Покажи ми сегашните му координати и къде смятате, че е изхвърлил онази проклета бомба.

Старпомът кимна и посочи координатите, както и радарните отметки, които се движеха на юг към самолетносача.

— Боингът и двата Ф-15 на ВВС са точно тук, на около седемдесет мили северно. Бомбата е изхвърлена на около сто и четирийсет мили северно от нас. Корабът ще бъде на курс по вятъра след три минути, сър. На палубата скоростта на вятъра може да бъде стабилизирана до около двайсет възела. След пет минути ще качим на палубата два коптера.

Старпомът се взря в изражението на командира:

— Още ли се очаква експлозия?

Командирът сви рамене.

— Никой не знае със сигурност. Лично аз подозирам, че онова проклето нещо е било измама. Никога не са ни информирали за разработката на такова оръжие като „Медуза“, и не мога да приема идеята, че някакъв побъркан учен сам би могъл да го конструира у дома си.

— Но официалното становище е, че бомбата е истинска, нали?

Командирът кимна.

— Пентагонът е убеден, че е истинска ядрена бойна глава. Но ако наистина експлодира, то поне ще е на триста и повече метра дълбочина и шелфът ще заслони континента от Вълната на „Медуза“, ако се окаже действителна. Но ако греша, ще се наложи да разберем колко добре са защитени тези кораби от електромагнитните вълни.

Последва кратко мълчание, след което старпомът се прокашля и заговори отново:

— Доколкото разбрах, вие познавате пилота на онзи самолет, сър?

Командирът се засмя.

— Мистър Макей ли? — кимна той. — Добър хлапак, добър офицер, дори и за един пилот — и опасен хандбалист. Затова го зная. Обикновено не познавам пилотите на „Томкет“-ите. Но той бе единственият на борда, когото изглежда не можах да преодоля в играта.

Старпомът се усмихна, а командирът взе фуражката си, но точно в този миг се почувства някакво колебание в елзахранването на БИЦ, за миг изгасна и без това мъждивото осветление. Отначало бе само примигване, последвано от стихналия шум на вентилаторите, охлаждащи залата.

— Какво беше това? — попита разтревожен старпомът.

Командирът се огледа бързешком: по екраните на радарите и компютърните дисплеи експлодираха облаци снежинки от статично електричество, проектираната на стената карта се разпадна мигновено на ивици от най-причудливи изображения.

— О, мамка му! — изруга тихо командирът.

— Какво?

Погледът на старпома се стрелкаше напред-назад, а съзнанието му отказваше да приеме изображенията и звуците на полудялата електроника.

— О, мамка му! — повтори той.

В крайна сметка бомбата се бе оказала истинска!

„Скот еър“ 50 — 8:01 вечерта, източно време

Високият вой на изтормозената електроника се чу твърде ясно в говорителите на тавана на кабината. Док и Скот се спогледаха разтревожени — по гърбовете им пробягаха ледени тръпки.

Навън проблесна светлина, която можеше да бъде и от светкавица, последвана от кратко, но ярко лумване на радарния екран, преди той да изгасне напълно. Скот забеляза, че и дисплеят на спътниковата навигационна система също просветна и изгасна.

Док погледна електронния си часовник и видя, че екранчето му бе празно, а в същия момент работещите два генератора изключиха и самолетът остана само на акумулаторно захранване.

— Всички генератори са извън строя — обяви Скот. — Продължавай с управлението, Док. Аз ще отида до пулта на Джери.

Скот свали колана си, промъкна се между Линда и централния пулт и с плавен подскок се озова на мястото на бордовия инженер.

Джери отвори очи и се опита да осъзнае какво става, докато Скот се зае с генератор номер две и се опита да го включи отново.

— Пада напрежението и на акумулаторите, Скот. Флуктуации — навсякъде.

— Почакай малко — отвърна Скот.

Поредица странни просветвания и изгасвания на аварийното осветление, захранвано от акумулаторите, хвърляха нереални сенки в кабината; в това време Скот натисна съответния ключ и задейства отново единия от генераторите, задвижвани от двигателите.

Таблото в кабината се обля в светлина.

— Запалих втория генератор — обяви той.

Пръстите му потърсиха копчетата и ключовете за активирането на генератор номер три, за да го свърже в паралел с втори за захранване на самолета.

Той отказваше да включи.

Преряза го страха, че и нещо друго може би ги дебнеше в гръб. Той се опита да потисне тази мисъл.

Оръжието „Медуза“ бе термоядрено. Ако то бе причината за всичко това, дали нямаше да ги настигне и ударна вълна? Ами радиоактивното излъчване?

Генератор номер три най-сетне включи и Скот направи необходимото да го свърже в паралел, преди да натисне и останалите бутони, за да възстанови захранването.

— Държи, Док — обади се той.

Скот се върна в креслото си, а Док направи оценка на ситуацията:

— Радарът е извън строя, автопилотът — също, радиостанциите — и те навярно, но не съм ги пробвал.

Скот погледна към двата Ф-15, които още летяха до лявото им крило. Виждаше, че и двамата пилоти бяха навели глави в кабините си. Микрофонът още бе включен към радиостанцията на военните честоти.

— „Вълк“ едно и две, там ли сте още, момчета? И вас ли ви раздрусаха същите електронни проблеми като нас?

Шлемът на водещия пилот се надигна и той погледна към боинга, преди да отговори.

— Да, „Скот еър“. — Статичното електричество почти заглуши гласа му, но след малко поутихна. — Добри боже, мисля, че бомбата ви току-що избухна. Компютърът ми тук е извън строя.

— Скот... — намеси се Док, без да откъсва очи от таблото с уреди пред себе си.

— Да? — Скот рязко изви глава надясно и проследи пръста на Док към централния пулт.

— Това нещо не отчита вярно. Компютърът му пробутва неверни данни.

Навигационният компютър на централния пулт, както и инерционната система бълваха на дисплеите си поток от безсмислени числа.

— Не свързвай автопилота към компютъра — предупреди Скот.

— Няма проблем — отвърна Док. — Автопилотът също не работи.

— Продължавай по курс едно-осем-нула, докато не се свържем отново с „Айзенхауер“. Поне разполагаме с най-необходимите навигационни инструменти — скоростомер, висотомер, изкуствен хоризонт.

Зашеметени, и двамата гледаха безмълвно напред в продължение на няколко секунди.

— Боже мой — промълви Скот. — Онова нещо е било истинско. През цялото това време сме летели с истинска водородна бомба на петнайсет метра зад гърба си!

Док бавно поклати глава.

— И аз не вярвах... — Пребледнял като платно, той погледна към Скот. — Ще им се обадиш ли?

Съвсем разсеян, Скот обърна глава:

— Какво каза?

— Корабът. Ще се обадиш ли на кораба?

— О, да.

Скот провери отново честотата на военната станция, вдигна микрофона до устните си и погледна към Док. После натисна бутона и повика „Айзенхауер“.

Отговор нямаше.

Опита отново.

Резултатът беше същият.

Набра аварийната честота на една от стандартните за гражданската авиация радиостанции, но тя бе напълно замлъкнала.

— Док, УКВ-то дори не работи.

— Но станциите на военните честоти работят, нали?

— Да. Защо е така?

— Нямаха ли военните станции специална защита?

Скот кимна.

— Прав си. Навярно имат щитове срещу ЕМИ атака.

— Съмнявам се, че нещо друго тук на електронна основа работи, включително компютрите за управление и навигационните радиостанции.

— Как можем да намерим онзи кораб без навигационни средства? — попита Скот.

— Не знам. Океанът е голям. Радарът също е извън строя, инак бихме могли да ги засечем върху повърхността на океана. Скот, защо не помолим нашите „сенки“ за помощ?

Скот кимна и натисна бутона за предаване.

— „Вълк“ едно, радарът ни е извън строя. Твоят работи ли?

— Още не, „Скот еър“. Работим по въпроса.

— Имате ли връзка с командването си? — попита Скот.

— Засега — не — беше отговорът.

— Питаме се дали бихте могли да ни помогнете да намерим „Айзенхауер“, ако не успеем да се свържем повече с него.

Скот долови изпукването по микрофона на Ф-15 и чу как пилотът на водещия „Вълк“ пое дълбоко дъх, преди да заговори.

— Аз си мислех да ви помоля за същото относно намирането на нашия танкер.

Как, по дяволите, бих могъл да му помогна? — зачуди се Скот.

— Това бе калпава шега, „Скот еър“ — добави бързо водещият Ф-15. — За нас ще бъде критично важно да намерим летящия си танкер до двайсетина минути.

Боеен информационен център — самолетоносач „Айзенхауер“ — 8:03 вечерта, източно време

Дисплеите в електронния мозъчен център на атомния самолетоносач бавно-бавно оживяха отново.

— Състояние, старпом? — попита командирът.

— Връщаме се към нормалното положение, сър, при по-голямата част от екипировката. Няколко антени горе не работят, един радар е извън строя. Но спътниковите свръзки са възстановени. Бързият информационен трафик от спътниците потвърждава експлозията.

— Мистър Уилсън? — обърна се командирът към един от вахтените офицери.

— Сър?

— Време е да се обадим на началството. Съобщи на Атлантическото командване за състоянието ни и за понесените щети. Подгответе се да помогнем за спасяването на екипажа на гражданския самолет... стига да е още читав.

Той се обърна към старши офицера на вахтата.

— Радиостанциите дублирани ли са, старши? Можем ли да говорим със самолета?

— Да, сър.

Той посочи един от пултовете и командирът взе микрофона:

— „Скот еър“ петдесет, тук е „Айзенхауер“, как ме чувате?

Скот Макей отговори почти мигновено.

— Високо и ясно, „Айзенхауер“, слава богу.

— Командир Макей? Тук е капитанът.

— Здравейте, господин капитан. Благодаря за помощта.

— Вашето колетче очевидно е гръмнало, Скот. Имате ли някакви поражения там горе?

Скот набързо му описа всички аномалии.

— Окей — продължи командирът на „Айзенхауер“. — След малко ще те прехвърля на началника на полетите. Той ще ви зададе курс и ще координира действията ни така, че да можете да се справите. Трябва да държим курс по вятъра, докато се приводнявате, за да можем да вдигнем коптерите.

— Разбрано, сър.

— Желая ви успех.

Командирът остави слушалката и погледна към офицера, който се присъедини към тях — командирът на ескадрилата самолети Ф-14.

— Е, Бил, как оценяваш шансовете му?

Капитанът първи ранг заби поглед в земята, но след няколко секунди погледна командира в очите.

— Подскачащия е добър пилот, сър, но ще бъде чудо, ако успеем да измъкнем и един човек от този самолет жив. Навън имаме десетметрови вълни.

— Значи перспективите да кацне са съвсем лоши?

— Ще бъда изумен, ако самолетът не се разпадне при удара о водата. Той ще трябва да се приземи върху гребена на вълната толкова точно, че ще бъде прецедент, но дори и това да стане, при онзи отворен товарен люк ще потъне като камък.

— Значи смяташ, че е безнадеждно?

Капитанът поклати отрицателно глава.

— Не е безнадеждно, но е близо до безнадеждността. Шансовете им да оцелеят са много малки.

ВВС Едно — 8:08 вечерта, източно време

Повече от две минути спътниковите връзки предаваха „маймуни“ и „снежинки“, вместо шифрования поток от секретни данни, който обикновено свързваше монтирания на самолета кабинет за телеконференции на президента със съответните звездни кабинети в Ситуационната зала и в Пентагона. Но макар и бавно — благодарение на екип техници, които цифрово „масажираха“ сателитните

транспондери, за да влязат в оперативен контакт — връзките се възстановиха.

В залата на Пентагона образът на президента най-сетне се избистри.

— Окей, какво е състоянието при вас? — попита президентът. — Получих потвърждение, че сме имали експлозия.

Генерал Кини пристъпи по-близо до заседателната маса и информира президента за непрекъснато увеличаващия се брой доказателства, че експлозията е причинила някои много странни ефекти.

— Изводът, генерале — попита президентът, — командните ни и управленски мрежи и системи още ли са в действие?

— Да, сър.

— Значи няма явни поражения върху военните канали, така ли?

— Нямаме идея колко са се изключили, сър. Бяха поразени всякакви видове свръзки, включително и тази. Но сме в оперативна готовност в световен мащаб.

Президентът кимна:

— Добре.

— И както изглежда, всичко се връща към нормалното. Нямаме оценка за пораженията върху гражданските системи. Откровено казано, имахме много проблеми при връзките по гражданските комуникационни линии, което е обезпокоително.

Президентът седна и изгледа за миг генерала.

— Онова нещо се е взривило на триста метра дълбочина, генерале. Как би могло да увреди вашите защитени комуникационни линии?

— Не зная, господин президент... Твърде рано е да се прецени. Но се обзалагам, че ще установим, че това не бе обичайна ядрена експлозия. А ако *наистина* е била Вълната на „Медуза“, всички сведения за това как е било конструирано оръжието просто вече са се изпарили.

Президентът се намръщи.

— А ако бяхте успели да го разчовъркате в „Сеймур-Джонсън“, Голдсбъро сега щеше да е просто нова Хирошима с всички съпътстващи последици.

Генералът предпочете да не отговаря.

— Какво е състоянието на хората на борда на 727?

Генералът го информира за предстоящото им приводняване в близост до „Айзенхауер“.

— „Айзенхауер“ се беше насочил да се прибере в Норфък, опитваше се да заобиколи урагана от юг. Той е единственият кораб, който е достатъчно близо, за да го използваме за спасителна операция.

— А двата Ф-15 не са успели да пристигнат навреме, за да предадат кода, така ли?

— Точно така, сър. Те са открили боинга в момента, когато вече са изхвърляли бомбата.

Генералът знаеше много повече, но подробностите за това, че единият изстребител едва не бе улучен от палета и за висящата пътничка можеха да почакаат.

Президентът прегледа някакви книги върху масата пред себе си, преди да вдигне отново глава.

— Искам да ме информирате незабавно, когато получите информация за приводняването и за спасителната операция. Кажете на командира на „Айзенхауер“ лично от мое име, да положи всички усилия да спаси онези хора.

— Слушам, сър. Доколкото знам, ФБР все още страшно иска да пипне жената на онзи учен.

Президентът изглеждаше като зашеметен и се наведе напред.

— Все още ли? Мислех, че този въпрос е приключен.

— Не, сър. Съпругът ѝ може и да е построил устройството, но все още тя е превозвачът — човекът, който е натоварил термоядрена бомба на борда на граждански самолет с намерението да я достави в Пентагона. Бих казал, че в момента тя е навярно номер едно в списъка на най-търсените от ФБР престъпници.

„Скот еър“ 50 — 8:08 вечерта, източно време

Като внимаваше да не го размърдва повече от необходимото, Вивиан Хенри бързо нахлузи спасителната жилетка на проснатия върху пода Джери Крисчън. Док управляваше самолета, Скот прелистваше наръчниците за информация относно аварийно приводняване на Боинг-727, а все още треперещата и травмирана Линда започна да изважда малките пакети с оранжеви спасителни

ризите, поставени зад всяка седалка и да ги разопакова. Бавно, затруднявайки се със закопчалките, тя успя да надене по една от надуваемите ризи всекиму.

— Добре, нека сега всички да помислим върху следния план — рече Скот и даде знак на Вивиан и Линда да приближат.

Док се обърна от мястото си.

— Давай, Скот. Слушам.

— Проблемът ни — започна Скот, — ще бъде да се измъкнем навреме и да се задържим заедно, докато не ни вдигнат с вертолетите. Ако там, долу, беше гладка водна повърхност, най-голямата ни тревога щеше да бъде да не поемем твърде много и твърде бързо вода през товарния люк и да потънем. Но долу вилнеят големи вълни и стратегията ми ще бъде да кацнем напречно на вятъра и успоредно на гребена на една от тях. Ако успеем, първо ще се потопа опашката, а след това — крилете, когато гребенът се спусне под нас. Въпрос на чиста случайност е дали ще спрем веднага и с невредима машина, или ще се завъртим и самолетът ще се пречупи. Всички трябва да са здраво привързани с коланите, а трябва да завържем и Джери там, долу.

Линда се прокашля.

— Значи... има вероятност да бъдем нокаутирани, така ли?

Скот кимна.

— Ще бъда безпощадно откровен, Линда. Има опасност всички да изгубим съзнание за прекалено дълго време, преди да се възстановим. Ако след приводняването един или двама от нас са още в съзнание и са в състояние да предприемат нещо, те ще разполагат с няколко секунди, за да измъкнат всички останали изпод коланите на креслата им, да издърпат въженцата за надуване на жилетките и да се опитат да ги изтласкат през вратата.

— Скот, имаме въженца за надуване на тези жилетки — намеси се Док, — не е ли по-разумно да се завържем всички още сега?

Скот си спомни тренировките по оцеляване и сви рамене.

— Това може би е добра идея, стига да не се оплетем, докато се опитваме да излезем от кабината.

— Ами Джери? — попита Вивиан.

Скот въздъхна тежко — Джери го притесняваше силно. Шансът да се измъкне ранения, упоен бордови инженер през вратата и да го

напъхат в спасителната „кошница“ на вертолета без да увредят и без това смазаните му крака и таз, бе нищожен.

— Ами... — започна Скот, — просто ще трябва да го изнесем внимателно и да го качим първи в „кошницата“.

— Кошница ли? — попита Линда.

— Може и да е спасителна мрежа или каквото са ни приготвили там.

Той обрисова някои от спасителните средства, използвани от флота.

— Ако е това, което очаквам, просто се претъркулваш вътре и се отпускаш. Екипажът на коптера ще свърши останалото.

Линда гледаше през вратата към дъното на товарния отсек. Скот проследи погледа ѝ към купчината изследователски материали от Антарктида, които с толкова труд преместиха и привързаха с осигурителни въжета.

— Съжалявам за оборудването и за резултатите от изследванията ти, Линда — рече тихо той. — Бих искал нещата да се бяха развили другояче.

— Няма нищо.

— Ще можеш ли да ги възстановиш, поне отчасти?

Тя кимна.

— Но първо трябва да оцелея след тази баня, нали?

Вивиан се наведе напред.

— Скот? — рече тя. — Какво ще изпитаме, когато се ударим о водата? Честно.

Той сви рамене.

— Мога само да предполагам. Досега не съм приводнявал самолет. Но ще спуснем клапите и колесниците, ще летим колкото е възможно по-бавно и ако направим всичко както трябва и извадим късмет, ще бъде като много тежко кацане, веднага след което през отворения люк ще нахлуе водопад. Вятърът е със скорост около шейсет мили в час, но не мога да кацна право срещу него, тъй че предполагам ще имаме насрещен вятър с около четирийсет мили в час, а ако мога да забавя самолета до сто мили в час, това ще означава, че ще срещнем водата с около шейсет или седемдесет мили в час. Поносимо е.

Док го погледна.

— Каза, че искаш да приводнявам със спуснати колесници?

Скот кимна.

— Знам какво пише в учебниците, Док, но ако колесниците първи заорат, ще намалим скоростта по-бързо и то преди фюзелажът да навлезе във водата.

— Но те могат и да ни преобърнат.

— Възможно е — кимна Скот. — Ала за мен този вариант е разумен. Не си ли съгласен?

— Никога не съм приводнявал — отвърна Док. — Най-малкото боинг. Мисля, че всички сега правим само предположения.

— Каза, че не разполагаме със спасителни салове, нали? — попита Вивиан.

Скот кимна и въздъхна.

— Аз... не очаквах полети над водни пространства, когато основавахме компанията. Спасителните салове са скъпи и доста тежки... — Гласът му стихна, удавен от притеснение.

— ФАА не ги изисква, Вивиан, дори и за членовете на екипажа — добави Док. — Освен ако няма да летиш дълго време над вода, което ние не планирахме да правим.

— Докато не се появих аз — произнесе мрачно Вивиан.

Док се обърна веднага към нея.

— Не исках да кажа такова нещо. В цялата тази работа ти си толкова жертва, колкото сме и ние.

Линда се протегна и взе ръката на Вивиан в своята.

— Това е истината, Вивиан. Ние всички чухме там отзад.

— Ние знаем и сме на едно мнение, Вивиан — добави Скот. — Не бива да се чувстваш виновна.

Вивиан кимна, погледът ѝ бе фиксиран върху Джери, който бе потънал в наркотичен сън.

Последваха няколко секунди мълчание, след което Скот отново заговори:

— Добре, ако самолетът започне да потъва, плувайте от кабината към товарния люк. Дори и да е под водата, съществува възможност да се измъкнете и да излезете на повърхността. Не се предавайте! Това е най-важното.

— Водата там, долу, може би е под влиянието на Гълфстрийма и температурата ѝ вероятно ще е в рамките на шестнайсет — осемнайсет

градуса, което означава, че ще е... ами, доста топла. Но няма да ви се стори топла. Ще въздейства шоково върху организма, но слава богу, че не се намираме в Северния Атлантик.

Мислите им бяха прекъснати от гласа на диспечера на борда на „Айзенхауер“.

— „Скот еър“, снижете се сега до триста метра, подходете отляво с курс едно-четири-нула. Ние ще ви водим докато излезете под облачния покров, който е на хиляда и двеста метра и после — до кораба. Обадете се, когато ни видите.

— На какво разстояние сте, „Айзенхауер“?

— На двайсет и една мили. Когато видите кораба и се обадите, ще ви прехвърлим към началника на полетите за инструктаж по онова, което вече сме отработили по зоната на приводняване.

— Разбрано, „Айзенхауер“.

Мостик — боен кораб „Айзенхауер“ — 8:08 вечерта, източно време

От разположените дълбоко в недрата на кораба хангари, носовият асансьор бе издигнал на летателната палуба два вертолета „Сий кинг“. Тъй като корабът се движеше с почти четирийсет възела скорост, а вятърът духаше откъм кърмата, скоростта му на летателната палуба бе сведена до двайсет, а на поривите — до трийсет мили в час.

Малък екип от палубни моряци бе разтворил витлата и бе поставил спирачните обувки върху колесниците на двете морски кончета, а пилотите и водолазите наложиха шлемовете си и заеха места. След като получиха нареждане от началника на полетите, двата екипажа включиха двигателите и завъртяха витлата си. Корабът се люлееше и напречно, и надлъжно на гигантските вълни, предизвикани от урагана „Сигрид“.

На мостика няколко старши офицери се бяха надвесили заедно с командира над голям лист хартия, върху който бе начертана диаграма на предстоящата маневра и спасителна операция.

— Трябва да продължим по вятъра, но ако целим той да се приводни пред нас от ляво надясно — ето така — по гребените на вълните, с известен късмет той ще спре на не повече от триста метра от десния ни борд.

— Значи — повтори командирът, — той ще кацне под около четирийсет и пет градуса спрямо вятъра?

— Ние сега държим курс нула-едно-нула градуса. Вятърът е точно по кърмата — едно-девет-нула градуса. Преобладаващата посока на гребените и падините на вълната е грубо казано от запад-северозапад към изток-югоизток. Тъй че ако може да подходи за приводняване с курс, да речем, едно-нула-нула градуса...

— Изток-югоизток, с други думи? — попита командирът.

— Точно така. Тогава вълната ще му е попътна и все пак ще е до голяма степен срещу вятъра. Ако ни държи отдясно и се приводини току пред носа ни, ще се озове възможно най-близо до нас.

Командирът проучи начертаните набързо линии на маневрата и се изправи.

— Съгласен. Но искам той ясно да разбере, че не бива да каца преди да е стигнал до носа ни. Не искам да рискуваме да го прегазим във водата. Само този кошмар ни липсва.

Офицерите се обърнаха да се върнат по местата си, но командирът хвана един от тях за рамото.

— Още... още нещо.

— Слушам, сър?

— Включете всички телевизионни камери и извикайте момчетата от телевизионното ни студио. Искам всяка камера на флота да се опита да улови този момент. Не си спомням друг 727 да се е приводнявал някога и това може да се окаже ценно за целите на безопасността, какъвто и да е изходът от операцията.

— Искате ли да има камера на борда на водещия коптер, сър?

Капитанът кимна.

— Нека запишат всичко, което могат.

— Слушам, сър.

Към командира се приближи един старшина:

— Господин капитан?

— Да?

— Сър, търсят ви по секретната линия от ВВС Едно.

„Скот еър“ 50 — 8:10 вечерта, източно време

Док изправи 727 на триста и трийсет метра височина и изравни ръчките на газта на двата оцелели двигателя, докато Скот, Линда и Вивиан оглеждаха тъмносивите води пред тях, за да открият самолетоносача. Все още беше светло, макар залязващото слънце да оставаше скрито зад облаците.

— Скот, мога ли да предложа нещо? — попита Док, без да откъсва очи от уредите.

— Разбира се — отвърна Скот, вперил поглед в хоризонта.

— Ами, аз... бих искал ти да поемеш това кацане.

Скот погледна изненадан едрия втори пилот. Изражението на Док бе измъчено.

— Защо, Док?

— Никой от двамата ни досега не се е приводнявал. И двамата можем да го направим, но от лявото кресло ти е необходимо повече време да работиш с клапите, колесниците и другите неща. Аз ще изпълнявам обичайната си роля на втори пилот. Така ще е по-ефикасно.

— Но ти имаш далеч по-богат опит...

— Знам — прекъсна го Док. — Знам, че съм прекарал адски много време в тези хвърчила, но ти казвам, че е необходимо да действаме като нормално сглобен екипаж. Твоята роля е да управляваш, моята — да те подкрепям и да изпълнявам нарежданията ти толкова бързо, колкото е по силите на човек.

— Което ти *предпочиташ*, така ли, Док?

Док го погледна намръщен.

— По дяволите, бих предпочел аз да управлявам! Знаеш го. Но това не е най-добрият начин да се справим със ситуацията.

— Виж сега, Док... — започна Скот.

— Не, *ти* виж! Оценявам високо доверието ти. Оценявам факта, че си много внимателен играч от отбора, който усеща как да разпредели ресурсите си правилно. Но чуй ме, по дяволите! Ако трябва да се предприеме някаква промяна в последния миг, няма да разполагаме с време да търсиш подходящия ключ или лост. Простата истина е, че аз съм далеч по-бърз от дясното кресло с клапите, колесниците, радиостанциите и всичко останало, отколкото ти — от лявото. И знаеш, че съм прав. Окей?

Скот потърси в очите на Док знак, че спорът бе някаква хитрина. Не беше.

— Окей, Док. Поемам управлението — кимна Скот и хвана щурвала. — Радиостанциите са твои.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

„Скот еър“ 50 — 8:14, вечерта, източно време

Скот не бе готов да види „Айзенхауер“ от толкова малка височина — триста и трийсет метра. Когато летеше със своя Ф-14 „Томкет“, бе свикнал да го забелязва от далеч по-високо. Огромният самолетносач, който бе негов професионален дом толкова време, се мержелееше пред тях. Диспечерът на борда им даде курс, който пресичаше пътя на кораба на разстояние около половин миля от носа му.

Бяха им обяснили плана за приводняването.

Скот снижи боинга до сто и петдесет метра височина, за да огледа поведението на вълните, а Док поддържаше радиовръзката. Вятърът духаше от юг с постоянната скорост от шейсет и две мили в час, ала корабът пореше вълните с максимална скорост на север, за да осигури подходящи условия за излитането на вертолетите.

— Каква е максималната му скорост? — попита Док.

— Тайна е, но е над четирийсет възела — отвърна Скот.

Док се обърна назад и се напрегна да види показанията на датчиците, отчитащи наличието на гориво.

— Останали са ни тон и сто и петдесет литра, Скот.

Скот потвърди получената информация и се обърна към Линда и Вивиан.

— Проверете още веднъж положението на Джери, моля ви. Вивиан, виж дали вратата на кабината е застопорена в отворено положение, после и двете закопчайте коланите и раменните ремъци, включително и коланите, които минават между краката.

По говорителите на тавана прозвуча някакво съобщение от кораба, ала той не го чу.

— Питат дали сме готови, Скот — рече Док, стиснал микрофона.

Скот облиза устни, провери височината и кимна.

— Ще направя кръг около кораба по часовниковата стрелка и ще спусна колесниците и клапите. Ще поемем по курс пред носа му, както

е планирано, и ще се приводним.

— Две минути? Пет минути?

— Кажи им между четири и пет минути.

Док предаде съобщението и диспечерът го потвърди. Говорителите на тавана изпукаха отново и се чу гласът на водещия пилот на Ф-15.

— „Скот еър“, вече виждате кораба, нали?

— Да — отвърна Док.

— Разбрано. Ние съвсем свършихме горивото. Възстановихме необходимите навигационни уреди, за да намерим танкера си, но нямаме достатъчно гориво да останем с вас.

— Няма проблем, момчета. Благодарим за ескорта.

Двата Ф-15 се отклониха и поеха на запад. След секунди те вече бяха изчезнали в облаците.

— Окей, Док, клапи — на две — нареди Скот.

— Разбрано, клапи — на две.

Док премести ръчката на клапите до указаната позиция и се вгледа в индикатора: клапите в предната част на крилете се разтвориха, последвани от лекото приспускане на големите подвижни плоскости в задната част на всяко крило.

— Клапи — на две — докладва той.

— Клапи — на пет, моля — добави Скот.

Док повтори командата и премести лоста до следващата отметка. Стрелките на индикатора се развъртяха отново и спряха на указаната позиция.

— Колесниците — спуснати, проверка по списъка за кацане.

Док посегна към ръчката, но се поколеба.

— А-а... Скот, аз наистина не се чувствам много комфортно с тези спуснати колесници.

Скот го погледна озадачен.

— Доколкото помня, ти прие, че нямало значение.

Док кимна.

— Така беше, но поразмислих и препрочетох страниците за приводняването в аварийни ситуации и разбрах защо не препоръчват да използваме колесниците.

— Кажи ми — рече Скот.

— Поради две причини. Първо, откриват се някои сравнително слаби напречни греди в пода и се създава опасност водата да го пробие, да нахлуе и да ни потопи по-бързо...

— Има логика — отвърна Скот.

— ... и тъй като колесниците са зад центъра на тежестта ни, те могат да ни завъртят и да забием нос във вълните. Скот, в наръчника се твърди, че и без друго трябва да очакваме да изминем не повече от триста метра, след като се ударим във водата — при това без колесници.

— Това прави натиск от три до пет G при спирането, така ли?

— Точно така.

Скот кимаше.

— Добре, остави колесниците. Съгласен.

— Благодаря.

— Но ще трябва да изключим алармения сигнал на колесниците, инак ще чуваме само него, вместо да се чуваме един другия.

Коланите на креслото на втория пилот вече бяха откопчани и Док си проправи път покрай Джери. Надвеси се над пулта му, за да намери ключа на алармата и да го превърти. След това превключи още няколко контакта по таблото на бординженера и се обърна към Скот:

— Ще привързва някои неща в кабината. Задръж самолета в хоризонтален полет.

— Разбрано — отвърна Скот.

След две минути Док вече бе в креслото си и закопчаваше коланите.

— Готово.

— Да сме забравили нещо? Ти четеш списъка при кацането, нали?

— Всичко е направено, Скот. Изключих климатика, затворих изходящите въздушни клапани от пулта, включих горивните магистрали, след това отидох отзад и проверих отново дали е затворена вратата под опашката, проверих и мрежата около товара на Линда, монтирах на мястото му люка за аварийния изход. След като всичко е затворено, дори при липсата на врата на товарния люк, има надежда самолетът да остане на повърхността няколко минути, ако...

— Ако не се пречупи при удара — довърши вместо него Скот.

Док кимна.

— Вярно — рече простичко той и отклони поглед надясно.

Виждаше как „Айзенхауер“ плава на пълен ход на север, докато Скот обърна от запад на север, като остави кораба вдясно от себе си. Ще има още няколко минути на маневриране, напомни си Док, след това ще се насочат на изток-югоизток току пред носа на самолетоносача и ще се спуснат, почти плъзгайки се по гребена на вълната да пресекат курса на кораба. Ще последва мигът за вземане на решение — Скот да потърси най-подходящата точка за приводняване.

Защо съм толкова спокоен? — запита се Док. Перспективата да оцелее при аварийно приводняване във висока вълна и след това да плува отчаяно, за да се спаси, едва ли беше успокояваща. Беше ужасен плувец и винаги се отнасяше с подозрение към морето.

Погледна към Скот, след това се обърна към Вивиан. Допреди няколко часа бяха просто екипаж, изпълняващ извънреден полет с две непознати на борда. А сега приличаха на семейство.

Разбира се, напомни си той, Скот бе като член на семейството му, още откакто се запознаха — имаше го като свой син — макар винаги да се пазеше някой да не разбере тези негови чувства.

Мислите му се върнаха към Вивиан и към онова, което бе преживяла — как бе превърната едновременно и в истинска, и в изкупителна жертва. Усещаше желанието да я защити и то непрекъснато се засилваше. Каквото и да се случеше, той бе решен тя да оцелее.

Док пое дълбоко дъх, потърка чело, сякаш се опитваше да се съсредоточи върху следващите стъпки, които трябваше да предприеме, когато самолетът спре във водата.

Изключваш стартерните прекъсвачи, включваш пожарната система, започваш евакуирането.

Де да беше толкова просто.

От мостика на „Айзенхауер“ няколко силни бинокъла следяха как 727 маневрираше към северозапад и се готвеше да завие за последния си заход. Двата вертолета SH-3 „Сий кинг“ бяха вдигнали обороти и бяха в пълна готовност, витлата им се въртяха бясно на предната летателна палуба. Още неколцина от екипажа бяха излезли да наблюдават, а към самолета бяха насочени няколко телевизионни

камери. Дъждовните камшици, които пердашеха по самолетоносача допреди малко, бяха поутихнали и само силният вятър и мрачното сиво небе обгръщаха кораба, който ореше гигантските вълни.

— Окей, „Айзенхауер“, завиваме за заход към приводняването — съобщи им Док.

— Разбрано, „Скот еър“. Вертолетите ще са при вас минута след като цопнете.

— Готови? — попита Скот и погледна назад към Линда и Вивиан.

От известно време ръката на Линда бе върху рамото му. Искаше му се да ѝ каже да се хване за облегалката и да се стегне, ала окуражителният ѝ жест бе постоянен приток на енергия и реши да изчака до последните няколко секунди.

— Готови сме — заяви Линда.

— Хайде тогава, да го направим! — отсече Док.

— Окей. Молитвите определено няма да са излишни. Док? Клапи на двајсет и пет, нагласи скоростта.

— Клапи — на двајсет и пет.

Воят на хидравличните двигатели, които спуснаха клапите до указаната позиция, се чуваха някак отдалеч. Самолетът забави скорост и ревърт на обтичащия го поток, който долиташе откъм отворения товарен люк, намаля.

— Клапи — на трийсет, след това — на четирийсет, скорост едно-нула-осем мили в час.

Док премести лоста на клапите на последната им позиция и погледът му проследи стрелките на индикатора, които послушно спряха до ограничителите си. Посегна към индикатора на скоростта и го нагласи на 108 мили.

— Започвам последно снижаване — обяви Скот, дръпна малко ръчките за газта на двата останали двигателя и наведе леко носа на самолета. Височината им се бе запазила до сто и петдесет метра, но сега, когато боингът слезе на сто, а после и на шейсет метра, гребените на вълните придобиха плашещи размери. Самолетът се люлееше и подскачаше в турбулентния въздушен поток, а скоростта му над водата бе по-ниска от седемдесет мили в час, поради виещия страничен вятър.

Скот държеше носа на 727 на двајсет градуса вдясно от желаниия курс, тъй като самолетът трябваше да е повече срещу вятъра, за да

влезе в посоката на вълните.

„Айзенхауер“ приближаваше на траверс отдясно.

— Док, кажи ми когато пресечем осовата линия на кораба.

— Разбрано. Много сме близо.

— Линда? Вивиан? Хванете се с ръце за облегалките на креслата пред вас, наведете глави върху тях и се стегнете.

Усети как Линда го потупа два пъти, преди да дръпне ръката си от рамото му.

— Минахме осовата линия на самолетоносача, Скот — потвърди Док.

Скот внимателно спусна самолета до трийсет метра по показанията на висотомера, а Док започна да отброява оставащото разстояние. Вълните изглеждаха гигантски, огромните гребени се движеха от дясно наляво спрямо тях и те летяха почти успоредно, опитвайки се да се държат колкото е възможно срещу вятъра. Лявата му ръка непрестанно движеше щурвала, коригираше непрекъснато курса, тъй като силният поривист вятър всеки миг заплашваше да дестабилизира височината им. Имаше чувството, че боингът се носи току над самата вода.

— Петнайсет метра, Скот. Средно. Непрекъснато се променя.

От гледната точка на мостика на „Айзенхауер“ боингът изглеждаше почти във водата и всички моряци, които наблюдаваха, затаиха дъх в очакване да видят изригналите пръски, които щяха да означават контакт.

Ала боингът продължаваше сякаш да се плъзга по повърхността.

— Скот, отдалечаваме се от самолетоносача! Трябва да приводняваш! — почти изкрещя Док.

Скот реши да не отговаря. Беше твърде зает в опита си да изчисли траекторията по вълнообразния терен, който бе в постоянно движение в петдесет посоки едновременно. Всеки път, когато избере някой гигантски гребен и отпуснаше 727 да го яхне, вълната сякаш изчезваше и нов чудовищен гребен се изправяше пред тях, готов да ги погълне изцяло.

Вятърът бе жесток, виеше отдясно, огромните вълни се търкаляха също от дясно наляво. Ако докоснеше водата пред някоя

вълна, вместо току зад нея, самолетът можеше да се пречупи. Ала за да избере подходящата точка, трябваше непрекъснато да маневрира, да компенсира страничния вятър, а точката непрекъснато се променяше.

Скот видя с периферното си зрение как самолетносачът се изнизва вдясно. Усети напрежението в мускулите на врата си. Опита се да позиционира 727 над поредния висок гребен, ала зави твърде рязко наляво, за да го улови и се озова пред гребена на вълната. С кормилата и малко газ вдигна самолета и се плъзна надясно, боингът подскочи и зае подходяща позиция в задната част на гребена, след това Скот натисна левия педал, за да се изравни с него.

Най-сетне постигна желаното.

— Това е! — извика той.

Беше дълга вълна, разстоянието от падината до гребена ѝ бе може би дванайсет метра, и тя се простираше сякаш до безкрай пред тях — водна планина с ясно изразен връх и широк гръб, пяната се откъсваше от гребена ѝ и беше толкова близо, че можеше да я докоснеш. Той много внимателно заработи с кормилата и елероните и 727 зае точното положение, крилете се бяха изравнили с вълната, а не с хоризонта.

Почти перфектно!

Времето течеше болезнено бавно, докато той снижаваше птицата в последните сантиметри, задържайки скоростта, усетил със соплото на двигател номер две очакваното леко докосване.

Неочакваният тласък, който започна със слабо завъртане наляво, в следващия миг се превърна в мощен порив, решен да вдигне дясното крило и да ги претърколи наляво в невъзможно по силата си движение, го свари напълно неподготвен.

Секунда преди това бяха в идеално положение, следващата секунда — насочени твърде наляво, ускоряващи се върху гребена на вълната, а лявото крило режеше *фронта* на вълната.

— *He!* — изстена Скот, дръпна силно щурвала и го тласна надясно, като едновременно бутна ръчките на газта до дупка.

727 отговори мигновено, носът се надигна, дясното крило се наклони и той усети, че бе дал твърде много надясно. Върна щурвала в средата, ала краят на дясното крило продължаваше да се спуска към върха на вълната, която бе току под тях и се надигаше.

Издигането на боинга продължи със странно люлеене, нещо ги дърпаше назад и Скот осъзна, че соплото на двигател номер две бе потопено във водата и ги теглеше като котва. В същия миг краят на дясното крило се заби на няколко сантиметра във вълната, вдигна силна струя пръски и завъртя самолета силно надясно.

Скот губеше управлението.

На двата двигателя им трябваша няколко секунди, за да достигнат пълната си мощност, ала в следващия момент те вече тласкаха 727 отзад с почти седемнайсет тона тяга и гребенът на вълната отмина под тях.

Отново бяха във въздуха, освободиха се от повърхността и бавно започнаха да набират височина.

Скот усети как Док търсеше думите, докато изравняваше самолета на седемдесет метра височина.

— Боже мой, Скот!

— Не постъпих правилно. Почти изгубих машината.

— Ще трябва да запишем в дневника „докосване и отлитане“. Господи!

— Много ли се отдалечихме?

Док погледна надясно и закима енергично.

— Аха.

— В коя посока да направя кръг, как мислиш?

Док се напрегна да види по-добре самолетоносача вдясно. Гласът му се отрази от прозорчето.

— Наляво, Скот. Вятърът ще ни отнесе достатъчно на север от него и ще можеш да подходиш отново.

Скот наклони боинга в трийсетградусов ляв вираж и набра още височина.

— Ще задържа на сто и петдесет метра.

— Какво искаш да им съобщя?

— Кажим им, че се връщаме да опитаме отново.

— Окей. Добре, искаш ли клапите да останат на четирийсет? — попита Док, очите му блестяха, а в тона му се прокрадна тревога.

— Да. Ще направя широк кръг.

Док предаде информацията на „Айзенхауер“ и видя как корабът изчезва вдясно. Завоят продължи сякаш цяла вечност, виещият вятър

ги подхвърляше и люлееше, а компасната стрелка бавно отчете завоя от север през запад към юг.

„Айзенхауер“ се появи отново на може би три мили южно от 727, който летеше на запад от курса на самолетоносача, след това се стабилизира на югоизточен курс и отново пресече курса на кораба, този път в източна посока.

Откъм лявото кресло се чу силна въздишка. Скот хвана отново щурвала и постави дясната си ръка върху ръчките на газта.

— Окей, тръгваме.

Той повтори последните си наставления и снижи отново самолета до петнайсет метра височина, за да потърси подходящата вълна.

— Проблемът, Док, е в компенсирането на страничния вятър — обясни той. — Бях в идеална позиция, докато не ни грабна онзи порив. Не го очаквах. Този път обаче ще го чакам.

— Просто спускай спокойно и твърдо, Скот — рече Док.

Скот кимна.

И отново ъглите на атака изглеждаха невероятно сложни, когато маневрира над първата вълна, след това над още една, почти увиснал над водата.

Док се улови, че се безпокои дали Скот наистина можеше да се справи. Нямаше ли да свърши горивото им, докато опитва? Или пък изведнъж да реши да се спуснат, избрал неподходящия момент?

Може би в крайна сметка аз трябваше да поема управлението?
— помисли си Док и веднага отхвърли тази идея. Това бе шоуто на Скот. И той трябваше да се довери на пилотските му умения.

— Това е лудост, Док! — смути мислите му гласът на Скот. — Ако можех да кацна срещу този проклет вятър, щяхме да сме далеч по-бавни над...

Млъкна наред дума, свил вежди, здраво стиснал щурвала, докато прелитаха на по-малко от седем метра над поредния масивен гребен.

— О, боже мой! — извика Скот.

Дясната му ръка тласна отново ръчките на газта напред, този път не докрай и докато Док го наблюдаваше разтревожен, Скот вдигна самолета от вълните и започна издигане.

— Максимална мощност, клапи — на петнайсет.

— Клапи — *на петнайсет?* — попита Док.

— Да, по дяволите! Клапи — на петнайсет.

— Пак ли ще направим кръг? — попита Док.

— Може би. А може би — нещо друго — отвърна Скот.

Док вече бе преместил лоста на клапите. Инстинктивно погледна индикатора за мощността и се опита да отгатне какво ли имаше предвид Скот.

— Какво правиш? Какво да съобщя на кораба?

Отначало не последва отговор и Док видя как Скот едновременно управляваше и пресмяташе нещо на ум.

— Скот?

Скот веднага се обърна към втория пилот.

— Поеми самолета, Док. Вдигни ни на триста метра и обикаляй около кораба на достатъчно разстояние. Прибери клапите. Пести горивото. Аз ще поема радиото.

— Скот, *какво правиш?* Нямаме чак толкова гориво да се мотаем.

— Само... само слушай — рече Скот и видя, че Док бе стиснал щурвала.

— Пое ли?

— Да, поех. Но защо?

Скот извади от джоба си парче хартия и с треперещи ръце започна да драска някакви числа. После пак така бързо прибра писалката и хартията в джоба си и включи радиостанцията.

— „Айзенхауер“, вика ви „Скот еър“.

— Казвай, „Скот еър“. Ще подходите ли отново?

— А-а-а... какъв е вятърът, но не на палубата, а изобщо?

Последва пауза и гласът отново прозвуча.

— Имаме постоянен вятър със скорост шейсет и една мили в час от седем-нула градуса, „Скот еър“.

— Добре, там ли е командирът?

Нова пауза, после се чу друг глас, но не беше на командира.

— Какво искаш, „Скот еър“? Тук е началникът на полетите.

— Окей, моля слушайте. Знам колко време е необходимо да обърнете кораба на сто и осемдесет градуса при максимална скорост. Моля ви, направете го веднага. Моля, поемете курс едно-седем-нула градуса.

Отговорът се забави с няколко секунди.

— Вие там да не сте полудели? Единственият начин да подготвим тези коптери да ви помогнат е да се спуснем *по* вятъра. При тази скорост, ако завъртим кораба обратно, на палубата ще имаме вятър със скорост сто и пет мили в час, за бога!

Док гледаше изумен как Скот се усмихна, кимна и вдигна микрофона към устните си. Натисна бутона почти лениво и изчака няколко секунди. Когато заговори, внимателно произнесената му фраза се състоеше от четири думи, които смаяха Док.

— Точно това е номерът.

От кораба отговор не последва.

— Скот, какво, по дяволите, си замислил? — попита Док.

Вместо отговор Скот махна с ръка и включи отново микрофона.

— „Айзенхауер“, скоростта при подхода на самолета ни при сегашната му маса е сто и осем мили в час. Ако обърнете срещу вятъра и плавате с максималната си скорост, вятърът на палубата ще надхвърли сто и пет мили в час. И ако пригответе осигурителната мрежа на носа, аз ще мога да приземя тази бабушкера на палубата досущ като вертолет.

— Мили боже! Скот! Да не би да искаш да кацнеш на *самолетносача*? — почти изкрещя Док.

Скот го погледна и върху лицето му разцъфна почти маниакална усмивка.

— Защо, да не би да предпочиташ да се измокриш?

— Не! Не, но имам предвид, че ти каза... каза, че не можем да кацнем на самолетносача, защото сме твърде големи. Ще отнесем „острова“ и ще се преобърнем в пламъци. Не помниш ли?

— Помня и това е вярно, Док, но при нормална скорост. Док, не разбираш ли? Не се бях сетил за сумарния вятър! Изчисленията ми се основаваха на обичайната скорост на приземяване и вятър с може би трийсет до четирийсет мили в час на палубата. Това е прекалено голяма скорост. Ала при вятър сто мили в час — добри боже! — та ние се превръщаме в самолет с вертикално кацане.

— Може би... на теория.

— Не, наистина. Помисли.

В кабината долетя нов глас от кораба.

— Скот Макей? Говори командирът. Губим време. Не мога да обърна този кораб, докато не паркирам коптерите си, а това означава,

че спасителите ви няма да ги има. Не мога по никакъв начин да одобря идеята граждански самолет да каца върху летателната ми палуба при каквито и да е условия. Знаеш много добре това. 727 не е одобрен за действия от самолетоносач, а на мен е поверен кораб за милиард долара, който трябва да опазя.

Скот затвори очи преди да отговори, съсредоточавайки се върху доводите си и върху спомените си за командира.

— Господин капитан, няма да успеем да се измъкнем от този самолет, ако се приводним. Това е истината. Вълните там са... невероятни. На борда ми има петима души и ценна, държавна научна апаратура, които ще изгубя, ако се приводним.

— Скот, не мога да рискувам този кораб.

— Хайде сега, господин капитан, нима една петдесеттонна алуминиева лястовица може да потопи тристаметров стоманен кораб? Живял съм на него, не помните ли?

— Тогава знаеш правилата и си наясно с рисковете, Скот. Една грешка и цялата палуба ще се покрие с горящи отломки, ще трябва да се борим с пожари, могат да загинат хора от екипажа, а жизненоважен за отбраната на страната кораб да излезе от експлоатация за месеци.

— Господин капитан, моля изслушайте ме! Вие сте човекът, който някога ме е учил, че идва време, когато трябва да се справим със ситуацията такава, каквата е. Е, точно това правя.

— Изводът? Няма никакъв начин, по дяволите, Макей, да стовариш тази гражданска кофа с болтове на кораба ми!

— Господин капитан, моля ви. Помислете малко. Моята максимална скорост спрямо кораба ще е по-малка от десет мили в час. *Десет мили!* И аз, и вие можем да тичаме по-бързо при всички положения. Нямам нужда нито от спирателни въжета, нито от кука на опашката си. Мрежата може да издържи напълно натоварен S3-B или „Томкет“ със скорост сто мили в час. В момента ние тежим около петдесет тона и спирачките ми са в ред. Обзалагам се на една годишна заплата, че дори няма да приближим мрежата. Гарантирам, че крилете ми няма да доближат острова. Идеята е направо гениална.

— Тя е самоубийствена, Макей — отвърна командирът, ала Скот чу, че микрофонът изщрака, което означаваше, че той се бе замислил.

Скот познаваше разположението на мостика. Можеше да си представи неколцина старши офицери, замръзнали на мястото си,

както и един-двама от тях, които заобикалят командира, за да му изтъкнат всяка възможна причина, поради която това не може и не бива да бъде направено.

Скот натисна отново бутона:

— Сър, преди да изслушате онези, които сигурно вече са започнали да плещят, че тази идея е смахната, спомнете си, че преди няколко години фирмата „Боинг“ проведе изпитания с цел 737 да каца на нашите самолетоносачи и тестовете се оказаха успешни, доказаха, че това е възможно.

Последва нова дълга пауза преди командирът да отговори.

— Не знаех, че има положителни резултати от онези тестове, Скот — отвърна той.

— Да! Имаше. Доверете ми се. Това *може* да се осъществи, а тестовете бяха със 737 при скорост сто и трийсет мили в час, скорост на кораба четирийсет възела и при вятър петнайсет мили в час. С други думи — шейсет и пет тонен самолет, който подхожда със скорост седемдесет и пет мили в час. А моята скорост ще е по-ниска от десет мили. Десет проклети мили!

Скот поклати отчаяно глава и погледна Док.

— Да, старпомът, началникът на полетите — всички те най-енергично ще опровергават думите ми. „Това е боен кораб на Съединените щати“, ще кажат. „Не можете да го допуснете, сър.“

Скот отново натисна бутона.

— Сър, времето ни изтича. Моля ви! Ние... ние изхвърлихме онази бомба навреме без никаква помощ от страна на американските военни. Крайно време е да получа някаква помощ.

— Това е евтин трик спрямо мен, Макей, като се имат предвид коптерите и всичко останало, което се опитвахме да направим за вас.

— Но всичко ще отиде на вятъра, ако се ударя във водата. А по този начин поне имаме някакъв шанс.

— Кажи му — намеси се припряно Док, — кажи му, че вероятността от пожар е почти нулева, след като резервоарите ни са празни.

Скот препредаде думите на Док.

Последва нова мъчителна пауза. Док продължаваше да води самолета в кръг около кораба, като в момента го насочи на север.

— Ще ми трябва разрешение за това, Скот — рече неочаквано командирът.

Скот веднага натисна бутона на микрофона.

— Вие вече имате разрешение, господин капитан. И двамата го знаем. А докато прехвърлите топката на Пентагона и те се размислят, горивото ни вече ще е свършило и ще паднем във водата.

Док клатеше глава.

— Не мога да повярвам.

— Док, бързо. Провери наличността на гориво.

Док започна да разкопчава колана си, за да изпълни нареждането, но Линда протегна ръка и го спря.

— Аз наблюдавах, Док. Резервоар номер едно е празен. В номер две има триста и петдесет литра, а в номер три — около петстотин. В другите резервоари с надпис „Спомаг“ няма нищо.

— Благодаря, Линда. — Док се обърна към лявото кресло. — Скот, имаме около осемстотин и петдесет литра. Това си е направо само изпарения от керосина.

Скот кимна и изведнъж осъзна гледката, която виждаше през прозорчето на Док. Килватерната струя зад „Айзенхауер“ променяше посоката си: насочи се рязко надясно, което означаваше, че командирът бе заповядал поворота.

Изминаха почти трийсет секунди в радио мълчание. След това преподавателят на „Айзенхауер“ изпука и Скот долови някъде около микрофона шепот, преди да чуе по говорителите силна въздишка.

— Окей, Скот. Окей. Това навярно ще ми струва поста, но поради някаква глупава причина то ми се струва логично.

Последва нова пауза, ръката на командира явно покри микрофона, защото ясно се чу шумът от драскането.

— А сега, ето каква е сделката, както казва онзи милиардер от Тексас, дето има уши като марули. Ще вдигна вертолетите си, докато променяме курса и ще поставя предната ограничителна мрежа. Ще ви очаква офицер-сигналист за кацане, но искам да разбереш едно нещо ясно: ако предизвикаш бъркотия на летателната ми палуба, ще те удавя собственоръчно. Ясно ли е?

Скот кимна и лицето му разцъфна в широка усмивка. Линда забеляза как удари леко със свит юмрук по щурвала, след което отново включи микрофона.

— Да, сър! Няма да има бъркотия, командир. Благодаря ви, сър!

— Сега те прехвърлям на началника на полетите, синко. Двамата отработете подробностите по захода и то бързо. Вертолетите могат да останат във въздуха до трийсет минути, а на мен ще ми трябват пет минути да променя отново курса. Това означава, че разполагаме с „прозорец“ от двайсет минути, за да те приберем на борда.

— Няма проблем, сър. В най-добрия случай разполагаме с гориво само за около десет минути.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Мостикът — боен кораб „Айзенхауер“ — 8:24 вечерта, източно време

На мостика цареше такава трескава дейност, каквато командирът на кораба не помнеше да бе виждал в мирно време. Той седеше на стола си и клатеше удивен глава. Решението си съществуваше, но никой — дори бившият пилот на Ф-14 в капана на осакатения 727, чийто живот висеше на косъм не се бе сетил за него до последния миг.

Командирът знаеше, че съществуваша безброй проблеми. Не бе никак проста работа. Първо, както посочи офицерът, началник на полетите, щеше да бъде изключително опасно за Макей да се спусне с минималната възможна скорост над плаващата писта, в случай, че изведнъж рязко спадне скоростта на вятъра. Макей би трябвало да се приземи със скорост, по-висока с десет-петнайсет мили в час.

Но дори и тогава сметките излизаха. Дори скоростта на вятъра на палубата да останеше сто и пет мили в час, а Макей да подходеше със сто дващест и пет мили, 727 пак щеше да се появи в края на пистата със скорост дващест мили в час.

Най-трудното щеше да бъде да изравни самолета с лудешки подхвърляната палуба. Той поръча да му направят бърза справка от архивите, за да се убеди, че спомените му за отличната летателна подготовка на Макей бяха точни.

Така беше. Макей — Подскачащия, поправи се той — бе великолепен пилот, дисциплиниран, обичан и пълен професионалист. Ако някой можеше да се справи с предизвикателството, то това бе само той.

А ако ли не — е, той почти бе забравил предадената му от главнокомандващия заповед да направи всичко възможно да спаси тези хора. Съобщението бе под формата на спешна телефонограма и той бе наредил да му направят копие, което заключи в сейфа на мостика. Ако „Айзенхауер“ се превърнеше в сцена на трагедия, при която сам да

пострада, то той щеше да има оправданието, че е изпълнявал стриктно заповедите на президента.

Командирът погледна към края на летателната палуба, където палубната команда приключваше с инсталирането на ограничителната мрежа за улавяне на самолети. Безпокоеше се някой да не бъде издухан от кораба, но изглежда се справяха. Горният край на мрежата бе достатъчно високо разположен, за да улови носа на 727, а ако всичко вървеше по плана, дясното му крило нямаше да мине дори близо до надстройката на кораба, наричана „острова“.

Споровете по радиото между Скот Макей и шефа на полетите вече бяха стихнали. Корабът поддържаше стабилно курса си от едно-седем-нула градуса, а малцината матроси, които трябваше да останат на палубата, се привързваха с осигурителни колани, за да не ги помете виещият със сто мили в час вятър, от който потракваха дори прозорците на мостика.

— На курса сме, господин капитан — докладва старши помощникът.

— Много добре, пълен напред. Максимална скорост.

— А... максимална скорост ли казахте, господин капитан?

— До последния кабелт, мистър. Ако ще правим ураган в урагана, то нека го направим като хората.

— Слушам, сър. Пълен напред, максимална скорост.

Звънът на щамбайна и последвалият го веднага потвърдителен звън стигнаха до ушите му в мига, в който взе бинокъла и го насочи към 727, който бе виснал почти неподвижен на по-малко от половин миля северно зад кърмата на кораба, на височина сто и петдесет метра.

Капитанът взе микрофона на интерфона и се обади на шефа на полетите.

— Имаме максимална скорост, а ти — разрешение за операция по задържането на самолета.

— Слушам, сър.

— И онези камери да снимат. Това ще влезе в учебниците, независимо какъв ще е изходът.

„Скот еър“ 50 — 8:28 вечерта, източно време

— Скот, трябва да го направим сега. Буквално сме останали само на парите от керосина.

Скот кимна.

— Окей. Ако не сме преценили точно и останем без гориво преди колесниците да са над палубата, ще завия наляво и ще приводня в килватерната следа на кораба.

Док кимна.

— Кажи им, че захождаме, Док.

Док предаде съобщението, а Скот леко бутна ръчките на газта, за да могат да изпълнят най-плавното спускане към осветената, леко изгърбена палуба, на жаргон — „кюфтето“.

— Колесници — спуснати, проверка преди кацане — нареди Скот.

Док мина точките по списъка, а колесниците се спуснаха и отново светна червената лампичка, индикираща проблеми в десния главен колесник.

— Игнорирай я. В „Сеймур-Джонсън“ издържа.

— Игнорирана.

— Спускам се в глисада, Док, съобщавай ми височината през петнайсет метра. Радиовисотомерът трябва да показва четирийсет метра, когато се появим над палубата.

— Разбрано. Сега сме на сто шейсет и пет.

— Окей, въведи намаляване на скоростта до сто и двайсет мили в час.

Док кимна.

— Без реверс, Док. Не ме оставяй да забравя, че не мога да използвам реверс. Ще се върнем назад и ще се изгърколим от кърмата на палубата в морето.

— Ще ти напомням и да не връщаш ръчките на газта, нали не си забравил?

Скот кимна, дишаше учестено.

— Точно така. Благодаря, можех да забравя. Ще запазим тягата на същото равнище, докато не ни завържат. След като докоснем палубата, щурвалът — докрай напред, вдигаш клапите, пускаме задкрилките.

— Задкрилки ли?

— Защо, какво има?

— Няма да имаме излишна скорост, Скот, а само стремеж за издигане.

— О, да. Никакви задкрилки, тогава.

— На сто и дваайсет метра сме.

Големият кораб се мержелееше пред тях, палубата му се люлееше килево и бордово в тежкото вълнение, а атомната силова уредба тласкаше напред тристаметровия корпус с пълна скорост. Скот знаеше, че турбулентността на вятъра, който обтичаше „острова“ и се завихряше, представляваше опасност, затова се придържаше възможно най-вляво при снижаването си, напълно объркан от странната смесица от скорости: сто и дваайсет мили в час във въздуха, шейсет мили спрямо водата и дваайсет спрямо летателната палуба. Усещаше как сърцето му силно се разтупка, всеки негов удар отекваше в ушите му като тътен на тъпан.

Палубата отново се залюля видимо и рязко промени местоположението на точката, към която се бе устремил. Скот леко дръпна щурвала към себе си, за да поправи ъгъла на атака и леко бутна ръчките на газта.

— Сто метра, Скот.

Височината бе абсолютно точно измервано разстояние от корема на самолета до повърхността на океана, който бе на повече от трийсет метра по-ниско от ръба на плаващата писта.

Изведнъж се озоваха в зона на тежка турбулентност, която принуди Скот да задвижи бързо щурвала в няколко посоки, за да не губи посоката на спускане. Можеше да си представи колко плашещо би трябвало да изглежда това люлеене на боинга от борда на самолетносача, особено пък от гледна точка на ОБК — офицера по безопасност на кацането — който ръководеше сигналното оборудване.

Краят на дясното крило влезе в струята на турбулентност, предизвикана от обтичането на „острова“ и 727 се наклони леко надясно, но Скот се пребори да го изправи без да изгуби посоката към средата на пистата.

— Сто метра — обади се Док.

Това са шейсет метра до палубата, напомни си Скот.

Видя няколко матроса, приклекли около зоната за кацане, видя мрежата, издута назад в удивителната буря, предизвикана от скоростта на кораба. Бутна леко щурвала напред, за да се върне в траекторията на

спускането, но веднага трябваше да компенсира, за да не падне твърде бързо.

Палубата пропадна рязко, след като носът на кораба се издигна, ала Скот бе готов за това, задържа ъгъла на атака и изчака кърмата да се издигне отново. Прибързването можеше да се окаже катастрофално. Трябваше да следва очертанията на „кюфтето“ и да държи с периферното си зрение средата на кораба.

Щурвал — напред, спирачки — до дупка, веднага щом докоснем пистата, припомни си на ум той. Никакъв реверс, никакви задкрилки.

— Шейсет и седем метра и половина, скорост с петнайсет мили над зададената — обади се Док.

Веднъж, преди години, бе управлявал вертолет „Сий кинг“ при приземяването му на палубата и усещането бе доста сходно.

Скот поклати леко глава, за да прогони спомена. Беше опасно. Тук управлението бе по-различно. Това бе 727, който искаше тяга и управление на глисадата. Той не кацаше, а летеше към точката за кацане.

— Шейсет метра.

Кърмата на кораба сякаш се надигна срещу него, потрепери, после пропадна рязко и точката, към която се спускаше изведнъж се оказа твърде ниско под него. Ще се върне, напомни си той, а и тъй като се движеше твърде бавно спрямо палубата, можеше да я изчака.

— Четирийсет и осем метра — почти сме на място — съобщи Док.

Кърмата продължаваше да пропада, а точката, към която се бе насочил, се отместваше напред, към мрежата. Не искаше да каца толкова напред, но трябваше да изчака повдигането на кърмата.

Ала изкушението да насочи боинга надолу бе твърде голямо и Скот несъзнателно отпусна малко щурвала и промени траекторията на глисадата — точно когато носът на кораба се заби и се зарови в огромна вълна.

Пистата на палубата се втурна към него с неочаквано голяма скорост. Оставаха им още няколко метра, преди носовият колесник да прелети над задния край на палубата, който, както Скот забеляза, се издигаше и заплашваше да се превърне в бариера, вместо в праг, който да прекрачи.

Той даде газ и дръпна щурвала твърде рязко, от което боинга подскочи с почти петнайсет метра над предполагаемата траектория на спускане, ала все още в рамките на допустимото.

Кърмата достигна най-високата точка на издигането си и започна отново да се спуска. Кабината и носовият колесник бавно прелетяха над задната част на пистата и той усети как самолетът дрейфува надясно.

Не, *корабът се движеше наляво!*

Палубата се надигна към тях заплашително бързо.

Скот бутна ръчките на газта напред и дръпна щурвала назад, за да прекрати приземяването, след като и ОБК в същия миг размаха ръце, за да даде знак да се махат. Носът на боинга се вдигна, ала не достатъчно бързо, за да предотврати удара на главните колесници о палубата със страхотна сила — първо левият, а после и десният.

Неравномерното спускане изхвърли боинга отново във въздуха под опасен ъгъл и Скот рязко дръпна щурвала и зави наляво, за да се отстрани от палубата.

— Скот. Нямаме гориво за нов подход! — извика Док.

— Аз просто... издигам се малко встрани, за да се прегрупирам — изрече с мъка Скот.

— Заемаме отново позиция — извика по микрофона Док. — Няма да преустановяваме захода.

— Оттеглете се, „Скот еър“! Върнете се и предприемете нов заход.

— Не! — отвърна Док. — Нямаме време. Горивото ни почти свърши.

Скот стабилизира самолета на стотина метра височина, малко вляво от кораба и дръпна ръчките на газта, докато индикаторът за скоростта не слезе под маркера за 108 мили в час. Самолетоносачът бе на практика неподвижен — така го виждаха през прозорчетата вдясно, крайт на пистата бе в общи линии пред главните колесници на боинга. Скот бутна леко щурвала напред и спусна 727 до около петнайсет метра височина над палубата, видя, че кърмата отново пропада и зачака следващото ѝ издигане.

— Ще изчакам върха на това издигане и просто ще се наместя над палубата и ще се спусна отляво — каза Скот.

— Разбрано, но побързай, Скот! Започвам да се страхувам, като гледам показанията на датчиците за горивото.

Гласът на ОБК изпраща по говорителите, ведно с рева на вятъра, който нахлуваше в микрофона му.

— „Скот еър“, не можете да заходите от тази позиция. Махайте се. Повтарям още веднъж, отстранете се и заходите отново.

Док натисна бутона на микрофона.

— Момчета, това ще е като подход на коптер от лявата четвърт на палубата. Схванете идеята и се подгответе. Времето ни изтича.

Кърмата вече почти бе стигнала най-високата си точка и Скот отмести щурвала достатъчно, за да се плъзнат леко надясно, като задържаше боинга на петнайсет метра над палубата. Прекосиха това разстояние на практика с нулева относителна скорост спрямо самолетоносача.

Сега буквално висяха във въздуха на около дванайсет метра над летателната палуба, относителните скорости на самолета и на кораба бяха в абсолютен синхрон — около нулата — и това бе толкова удивителна гледка, че на Скот му се прииска да спре и да ѝ се наслади.

Но все още се намираха в опасно положение и той се приготви да бутне щурвала напред и да се спусне. И точно в този миг горивото на двигател номер три свърши и той млъкна с едно последно изпукване.

Самолетоносачът оставаше засега неподвижен, ала после започна да се измъква изпод краката им, отначало бавно, а после главните колесници на 727 се понесоха назад над оставащата им писта.

Скот и Док едновременно осъзнаха какво се бе случило.

— Горивото свърши! — извика Док, а ръката на Скот тласна трите ръчки на газта до край. Още малко движение назад и колесниците щяха да се окажат над водата, зад кораба. Трябваше да се приземят веднага!

Скот бутна бързо щурвала напред и спусна боинга върху люлеещата се на тринайсет метра под главните колесници палуба.

От гледната точка на ОБК 727 висна над главата му като малък дирижабъл и той не можа да измисли какво да каже на пилота, след като големият авиолайнер просто доплува над палубата и... *остана там.*

Изведнъж самолетът започна да се придвижва назад, увиснал над мястото за кацане — отначало по-бавно, а после — с плашеща скорост.

Той вдигна ръка да натисне бутона на микрофона си, за да нареди на пилота да увеличи тягата, ала носът на самолета клюмна надолу, боингът се спускаше и главните колесници се удариха о пистата със силно металическо „дум“, което той чу ясно, въпреки рева на вятъра.

Бяха се приземили. Главните колесници се намираха на не повече от три метра от края на пистата към кърмата, ала самолетът бе приземен. ОБК погледна към палубния си екип, беше готов да заповяда да завържат 727, ала нещо ставаше пред него след като корабът се издигна на върха на поредната вълна, след което започна да пропада в падината ѝ.

727 се движеше назад.

Веднага щом колесниците удариха пистата, Скот тласна щурвала докрай напред, за да задържи самолета и да не позволи на носа да се повдигне във връхлитания със скорост сто мили в час насрещен вятър. Имаше намерение да поддържа останалия единствен двигател на пълни обороти, за да се удържат на място и внимателно да се придвижат напред, да се отдалечат от края на пистата, ала когато бутна ръчките на газта, двигател номер две също изпука и изгасна.

И изведнъж вече нямаше какво да тласка „Скот еър“ 50 напред и когато носът на самолетоносача се надигна, за да преодолее поредната вълна, Скот усети, че потеглят назад.

— *Спирачки!* — извика Док.

Краката на Скот вече бяха натиснали спирачките до край, същото стори със своите педали и Док. Но те продължаваха да се движат назад.

— *Налягането! Налягането в спирачките...*

Док едва намери думите, но посочи малкия циферблат на командното табло и Скот веднага разбра. Акумулаторът на спирачките бе издъхнал. Нямаше вече налягане в хидравликата, което да ги спре.

Ръката на Скот вече бе уловила пломбираната дръжка на аварийната въздушна спирачка и я дръпна, преди още да бе осъзнал какво възнамеряваше да прави. Към тях по палубата тичаха хора, размахали ръце, а някакъв глас им викаше по радиото да включат спирачките си. Зад главните колесници не би могло да е останало много разстояние, а носът на кораба продължаваше да се издига, кърмата да потъва, което ускоряваше движението им назад.

Скот завъртя дръжката с все сила надясно — докато опря ограничителя ѝ; припомни си, че въздушното налягане не задействаше мигновено. Щяха да минат няколко мъчителни секунди, а те не разполагаха с никакво време.

От своята гледна точка ОБК прецени, че 727 ще се изхлузи заднишком от кораба. Вече бе твърде късно, разбра той. Поради някаква причина екипажът не можеше да използва спирачки, а неговият собствен екип на палубата нямаше как да преметне верига през колесниците и да вдигне бариера навреме.

Четири колела на главните колесници бяха вече на метър от ръба, ала имаше някакъв шанс самолетът да спре, когато колесниците прескочеха ръба и коремът на машината се удареше о палубата.

Ала той знаеше, че много по-голяма бе вероятността носът на самолета просто да се повдигне и 727 да се плъзне назад извън борда.

Дълбоко в тръбопроводната система на спирачките въздухът под налягане, изпуснат преди секунди от аварийната бутилка, най-сетне преодоля различните клапани и бутала, притисна хидравличното масло до необходимото налягане и колелата на главните колесници веднага престанаха да се въртят.

Навън кипеше бурна дейност. През дъждовната пелена, която изведнъж се бе спуснала над палубата, Скот видя няколко матроси от палубната команда да се съсредоточават под самолета му със спирачни обувки за колелата, въжета и в същото време усети как скоростта падна и разбра, че командирът навярно бе наредил „стоп“ на машината. Усети и как предният колесник се обвързва с вериги, за да се задържат на място. В този миг по говорителите на тавана прозвуча нечий глас:

— „Скот еър“, не отпускате спирачките и не отваряйте задната врата. Опашната част на самолета виси над водата.

— Разбрано — потвърди Скот.

Мощни прожектори осветиха цялата летателна палуба, капките на шибация почти хоризонтално дъжд заблестяха под тъмносивото небе, което още се виждаше в сумрака след залеза. За Скот тази сцена

бе едновременно и позната, и сюрреалистична, все едно никога не бе напускал кораба.

Ала ето че бе отново тук, този път на борда на авиолайнер.

Сякаш отникъде на вратата на кабината се появиха двама матроси с шлемове и противодъждовни облекла и бързо се ориентираха в обстановката. В преносимата радиостанция изляха някакви заповеди, а единият клекна да развърже Джери.

Скот остана в шок сякаш цяла вечност, докато най-накрая не усети, че Линда разтрива рамото му. Потупа я по ръката и чу как нейният колан щракна почти едновременно с неговия. Скот се обърна в креслото си, неподготвен за вълната на женственост, която го погълна: тя го обгърна с ръце, притисна буза о неговата, а тялото ѝ леко потръпваше в усилията ѝ да си поеме дъх.

— Ти успя! — прошепна тя. — Успя, успя, успя! Това е удивително!

Скот също бавно я прегърна, а Док отмести назад креслото си, въздъхна, след това се наведе и плесна протегнатата напред длан на Вивиан.

На вратата на кабината се появи още един матрос, а двама други внимателно понесоха Джери на носилка.

— Хайде, всички. *Веднага!* Трябва да ви измъкнем оттук.

Матросите загърнаха Вивиан и Линда в широки дъждобрани, подадоха други два на Скот и Док. Двамата пилоти ги последваха през предната врата по металната стълбичка, която неколцина матроси държаха. Вятърът бе невероятен, напираше да ги събори, ала вече намаляваше под осемдесет мили в час, след като скоростта на „Айзенхауер“ спадаше.

Неколцина приведоха Линда и Вивиан и ги поведоха тичешком към острова, но един матрос хвана Скот и Док за ръцете и ги накара да погледнат в посоката, която сочеше.

— Какво? — изкрещя Скот.

— Командирът настоява да видите това, сър! — отвърна му крещейки матросът, като сочеше с показалец опашката на 727.

Носовият колесник на боинга вече бе привързан към палубата с вериги; щеше да остане така, докато го закачи палубният влекач да го изтегли напред.

Ала матросът сочеше главните колесници и Скот проследи погледа му, вкаменен от гледката, която първоначално му се стори оптическа измама: колелата на главните колесници сякаш бяха спрели на самия ръб на летателната палуба на „Айзенхауер“.

Ала не бе измама.

До ръба имаше не повече от тридесетина сантиметра.

ЕПИЛОГ

Военновъздушна база „Райт-Патерсън“, Охайо — на борда на ВВС Едно

На следващата сутрин — 20 септември — 11:15 ч. източно време

Президентът влезе в разположената на борда част от Звездния кабинет и кимна на събралите се в Пентагона висши военни.

— Господа, докато седяхме тук, в „Райт-Патерсън“, вие очевидно сте прекарвали ужасна нощ там, във Вашингтон, но съм доволен да науча, че домовете и семействата ви са преживели невредими урагана.

Председателят на Обединения комитет на началник-щабове в пентагонската част на Звездния кабинет огледа другите офицери, преди да се изправи очи в очи с президента.

— Да, с няколко незначителни изключения, сър. Много от нас понесоха имуществени щети... както и вие, впрочем.

Президентът кимна.

— Казаха ми, че ще мине известно време, докато Западното крило изсъхне, но освен счупени прозорци и няколко измокрени килима, не вярвам, че сме изгубили нещо с историческа стойност. — Той замлъкна и огледа мрачните лица около отсрещната страна на масата. — През последния час проведох съвещание с хората в Ситуационната зала за щетите от урагана, но това наше събиране сега е за „Медуза“. И тъй, готов ли си да ни информираш, Джон?

Председателят склони глава към командващия военновъздушните операции.

— Да, сър, но тъй като генерал Кини изнесе тежестта на битката вчера следобед, го помолих той да ви осведоми.

Ралф Кини пое дълбоко дъх, изправи се, прокара пръсти през черната си коса и погледна бележките си. Много ясно съзнаваше, че президентът беше бесен на висшето ръководство на ВВС само преди осемнайсет часа, усещаше не по-малко остро смазващата умора, която се бе натрупала през тези трийсет часа, прекарани на крак.

Той нарочно не погледна към празния стол, където би трябвало да седи началник-щаба на ВВС. Четиризвездният генерал бе уволнен на бърза ръка още около полунощ.

— Господин президент, както добре знаете, бомбата, с която се сблъскахме вчера, се оказа наистина това, което твърдеше за нея създателят ѝ: двайсетмегатонно термоядрено оръжие. Ключовият въпрос е: дали тази бомба би могла да се окаже и някакво екзотично оръжие с усилено електромагнитно лъчение?

— И какъв е отговорът? — попита президентът.

— С две думи — не сме сигурни. Когато бомбата експлодира, се случиха някои странни неща и ние просто не разбираме какви бяха те и какво означаваха.

Президентът се наведе напред.

— Разкажете ми, генерале.

— Ами, сър, ако детонирате стандартна бойна глава на няколко метра от морското равнище от такова разстояние до брега, трябва да очаквате електромагнитна вълна, както ще очаквате и да създаде проблеми на незащитените електронни устройства. Точно това се случи по Източното крайбрежие, както във въздуха, така и в морето. Нищо необичайно, просто очаквано разрушаване на изложената на лъчението електроника в летящи самолети, кораби в района и в крайбрежните градове от Ню Йорк до Чарлстън. Нанесени са сериозни щети върху телефонните и телекомуникационните връзки, компютри от всякакъв вид или са унищожени, или най-малкото са излезли от строя. Списъкът вече е доста дълъг, но тъй като по същото време „Сигрид“ бе връхлетял върху брега и на доста места имаше прекъсвания на електрозахранването, навярно няма да разберем пълния размер на щетите, докато офисите, банките и общинските служби не се опитат да пуснат отново компютрите си. Няма да се опитвам да изброявам всичко сега, но би трябвало да знаете, че предохранителните мерки, които наредихте за спирането на транспорта, определено подействаха. Имаме само един инцидент във въздухоплаването: на „Еърбъс-340“ на „Ер Франс“, с полет към летище „Кенеди“, двигателите изгаснали, но в следствие екипажът е успял да ги задейства. Всички останали самолети бяха приземени и в безопасност, когато бомбата избухна. Същото се отнася и за

железниците. Електротабла и стрелки полудяха, ала тъй като нищо не се движеше, нямаше и катастрофи.

— Това е добре — рече президентът. — Но нека се изясним. Бомбата е предизвикала обичайния ЕМИ, който е причинил известни щети, но не е възпроизвела тъй наречената Вълна на „Медуза“. Това ли искате да кажете?

Генерал Кини поклати глава.

— Би ми се искало да е така, сър, но не е. Има още нещо. Чудовищната електронна катастрофа, от която се бояхме, не се случи, но стана нещо необяснимо, което може да се окаже и ново явление. Веднага след онази експлозия и в продължение на трийсет секунди имаше продължителна и безпрецедентна вълна в електромагнитния спектър, която изключи компютрите в район, простиращ се чак до Сейнт Луис, и причини повреди и сринове в електроснабдяването чак до Калифорния и щата Вашингтон. Не съществува известен нам начин това да стане, но то е факт.

Президентът изглеждаше озадачен.

— Значи устройството *наистина* е предизвикало Вълната на „Медуза“, само че по-слаба?

Преди да отговори, Ралф Кини погледна двамата учени, които седяха до него.

— Сър, каквото и да е било това явление, то не би трябвало да се появи вследствие на обичайна ядрена експлозия. Доколкото съм информиран, няма начин ЕМИ да бъде засечен на западното крайбрежие, та дори и в Средния запад. Тук, при мен, са двама експерти от Комисията за ядрен контрол, сър, които могат да ви съобщят някои подробности.

— Почакайте... почакайте за минутка, генерале. Казахте, че бомбата е избухнала на или около морското равнище. Но проклетото нещо е било изхвърлено от онзи 727 — колко? — петнайсет минути по-рано. Защо не е потънало?

Единият от учените обясни, че тъй като бомбата е била със стоманен кожух, тя сигурно е издържала на удара и е останала водонепроницаема.

— *Възможно* ли е това, господа? — попита недоверчиво президентът. — Може ли *наистина* да е паднала от около хиляда и

петстотин метра, да е останала невредима и на *повърхността*. Тя би трябвало да е облицована с оловни плочи. Как би могла да плава?

Вторият ядрен физик предложи още по-мъгляво обяснение.

Най-накрая Ралф Кини се изправи отново и даде знак на двамата учени да седнат.

— Господин президент, нека се опитам да обобщя казаното от тези двама приятели. Те не могат да обяснят защо устройството е останало на повърхността и на всички нас това ни се струва неправдоподобно, но фактът е, че буквално няма друго разумно обяснение. Виждате ли, ако бомбата е потънала на сто и петдесет — двеста метра дълбочина, водата би погълнала по-голямата част от излъчването и не би се получил нито един от тези ефекти върху крайбрежието. Всъщност ако бомбата е потънала до около двеста и петдесет метра, континенталният шелф би трябвало да въздейства като щит срещу нея. Господин президент, тук ми съобщиха, че нито едно известно на човечеството ядрено устройство не е достатъчно мощно, за да излъчи електромагнитна вълна от такава дълбочина в океана. Ето защо, като се знае какъв бе ефектът след експлозията на това оръжие, то би трябвало да се е взривило на повърхността.

— Или пък — продължи мисълта му президентът, — ако то *наистина* е възпроизвело такъв ефект от стотици метри дълбочина, това ще означава, че теорията за „Медуза“ е вярна и че сме изправени пред оръжие с безпрецедентна разрушителна сила.

Представен бе полковник от сухопътните сили, който започна да чете оценка на щетите и да описва процеса на възстановяване на транспортната система. Президентът бе потънал в мисли и слушаше с половин ухо.

— Господин президент, авиолиниите се намират в състояние на голямо объркване — самолети и екипажи се намират не там, където трябва, и то в национален мащаб. Предполагат, че ще са им нужни три дни, за да възстановят нормалното си състояние. „Амтрак“ докладва, че ще им трябват три до четири дни да възстановят железопътните връзки. Комуникациите, с изключение на източните крайбрежни райони, би трябвало да са в нормално състояние до двадесет и четири часа.

Чу се лек шум в дъното на Звездния кабинет, полковникът млъкна и се огледа преди да продължи.

— Флотът докладва, че всички наши подводници, както и подводниците на други страни, която следим в Западния Атлантик, не са засегнати.

Полковникът пак замлъкна и отново се огледа, усетил, че в кабинета бе влязъл нов човек — цивилно облечен, той припряно шепнеше нещо в ухото на генерал Кини. Полковникът се намръщи леко и продължи:

— И най-накрая, господин президент, вие поискахте информация за ефекта върху икономиката и по-специално върху живота в морето и екосистемите в близост до експлозията. Работим и по двата въпроса. Очакваме да има някакви поражения от радиацията, но...

Генерал Кини неочаквано се изправи, отиде до полковника и му даде знак да седне.

— Извинете ме, господин президент.

— Говорете, генерале.

— Сър, ние... тук при нас е един господин от Националния институт по геоложки проучвания — д-р Пиърсън, който има информация... трябва да я чуете незабавно.

Президентът бавно се приведе напред.

— Продължете.

Представителят на института пристъпи към масата и преди да заговори погледна листа хартия, който държеше. Обърна се към генерал Кини, който кимна и му посочи екрана, след което сам се обърна към президента.

— Сър, разполагам с точна оценка на позицията на оръжието вчера вечерта, когато то е експлодирало.

— Имате предвид разстояние от брега ли? — попита президентът. — Географска ширина и дължина?

— Не, сър. Имам предвид дълбочина.

Президентът леко повдигна глава и веждите му също помръднаха със сантиметър нагоре.

— Останах с впечатлението, че е избухнала на морското равнище, д-р Пиърсън.

— Не, сър. Изчислихме координатите ѝ, като използвахме сеизмични данни в световен мащаб. Когато е избухнала, тя се е намирала на значителна дълбочина.

Президентът се вторачи в геолога.

— На каква дълбочина?

Последва дълга пауза, д-р Пиърсън преглътна, погледна отново генерала за подкрепа, а след това отново вдигна глава към президента.

— На осемстотин метра дълбочина, сър.

Вашингтон, окръг Колумбия — седем месеца по-късно — 23-и април

Док Хазърд се измъкна от задната седалка на дългия лъскав линкълн, излезе на централната подходна алея към Белия дом и погледна към небето. Бе необичайно хладна за сезона пролетна утрин, с бързодвижещи се кълбовидни облаци, които профучаваха, носени от свежия западен вятър по ослепително синьото небе.

— Командир Хазърд? Ако сте готов, моля, последвайте ме, сър.

Бързо преминаха по коридорите на Белия дом и стигнаха до залата на Кабинета, където ги очакваше Чарлз Фортнър — шеф на президентската администрация.

— Е, Док, изглеждаш здрав като дъб и доста енергичен.

— Сенатор Фортнър, благодаря, че ме приехте, да не говорим за това, че пратихте кола да ме чака на летището.

— Това е най-малкото, което мога да направя. Президентът бе съвсем искрен, когато ви каза и на тримата, че можете да ни търсите винаги, когато се нуждаете от нещо.

Той посочи на Док да седне до резбованата маса.

— И тъй, Док, какво мога да направя за теб?

Док поклати глава.

— Не е за мен, сър, а за Вивиан Хенри.

— Тя добре ли е? Казаха ми, че се е преместила в Колорадо и е постъпила в „Скот еър“ като оперативен мениджър на компанията.

Док се усмихна и се загледа за няколко секунди в лъскавата повърхност на масата.

— Да, сър. За нас настъпиха вълнуващи времена. Благодарение на вашата и на президента намеса, договорът ни беше възстановен и бизнесът процъфтява. Скот дори търси да наеме още един 727. Така ще ни станат три.

— А Вивиан?

Док погледна шефа на администрацията право в очите.

— Господин сенатор, нали знаете кое даде началото на цялата поредица от събития — защо тя се зае да превози бомбата до Вашингтон?

— Док, наричай ме Чарли. Отдавна вече не съм сенатор.

— Да, сър... ъ-ъ-ъ, Чарли.

— Да, спомням си, че в завещанието си бившият ѝ съпруг бе записал, че няма да ѝ се плати остатъкът от застраховката, освен ако не свърши тази работа. Вярно ли е?

— В общи линии — да. И този остатък бе в крайна сметка платен, макар адвокатът на фирмата за недвижими имоти да оспорва няколко седмици, защото тя реално погледнато не била доставила бомбата и не изтрила Вашингтон от лицето на земята.

— Да не ме будалкаш?

Док се засмя и поклати удивен глава.

— Не, няма майтап. Наложил се един окръжен съдия да промени становището му.

— И какво остава, Док?

— Пенсията ѝ. Знаете, че Управление „Кадри“ са ѝ я отказали, че са я принудили да извърви целия път на жалби до съдилищата и накрая е загубила делото. Жалбата ѝ била лошо формулирана и затова е изгубила всичко.

Фортнър кимна бавно.

— И ти искаш да разбереш дали мога да направя нещо по въпроса?

— Аз проучих въпроса, сър. Дори и след съдебно решение „Кадри“ имат правото да отсъдят в нейна полза. Искам да кажа, че тя наистина разполага с парите от застраховката, но това просто не е справедливо...

Чарлз Фортнър леко надигна глава и се усмихна, като видя изражението на Док, което подсказваше за известно притеснение.

— Командир Хазърд, защо ми се струва, че имаш по-специално отношение към тази дама?

Док не успя да прикрие усмивката си.

— Дяволски сте прав, че я обичам, сър. Ще се оженя за нея на мига, стига да се съгласи!

— Надявам се, че не си спрял да я увещаващ?

— Опитвам се. Опитвам се с все сили.

Фортнър погледна папката с документи, които Док бе плъзнал по масата към него.

— Док, не съм сигурен какво мога да направя...

Един познат глас изотзад стресна Док.

— Но ще се заемем веднага с въпроса и ще го решим, ако е по силите ни. Аз също ненавиждам бюрокрацията!

Док се обърна, видя зад себе си президента и скочи прав.

— Господин президент!

— Сядай, Док.

Президентът се ръкува с него и седна на съседния стол.

— Искам веднага да ме информираш за всичко това и да обядваш с нас, но бих желал и да приключим един друг въпрос.

— Сър?

— Когато ви поканихме тук, в Овалния кабинет, за благодарствената церемония, притежавах само предварителните резултати от нареденото от мен вътрешно разследване за поведението на ФБР по време на тази криза. Техният опит да я арестуват на борда на „Айзенхауер“ след кацането ви бе удивителна глупост и ето защо се намесих лично преди да пристигнете с кораба в Норфък. Но онова, което не можехме да разберем, бе какво е убедило ФБР онзи следобед, че Вивиан е искала да взриви правителството. И знаеш ли какво било?

— Не, сър. Тя предполагаше, а и ние всички, че е нещо, свързано с миналото ѝ като ядрен инженер.

— Това също е допринесло, но не, тя отново е била прецакана от Управление „Кадри“.

Той разказа историята за чиновничката от „Кадри“, която сбъркала Вивиан Хенри с жената, която заплашвала да взриви сградата ѝ.

— Чиновничката разбрала грешката си, но решила да не казва никому, ето защо във ФБР се побъркали.

— Онази чиновничка, между другото — намеси се Фортнър, — е вече история.

— Благодаря ви, че ми казахте. Ще съобщя и на Вивиан.

В планината, Колорадо — 18 май

Всяка година периодът извън активния сезон в Аспен носеше финансови затруднения за собствениците на курорти, но същевременно бе и възможност за евтините, организирани от държавните институции конгреси и конференции в разреждения въздух на Скалистите планини. Глобалното затопляне бе вече признато за световна заплаха и двеста учени от най-висока класа плюс помощният им персонал се бяха събрали в планината за спешна конференция по последните данни.

Линда Макой прекара три дни в изслушване на главозамайващо разнообразие от нови открития и гледни точки, както и в спорове с колегите си по време на дискусиите, които се водеха от заседателната зала та чак до паркинга и продължаваха и вечерта пред множеството камини в подобните на семейни жилища апартаменти. Бяха близко до единомислие, ала процесът, както бе изтъкнала тя предишния ден, бе все още недоизяснен.

Линда погледна часовника си — показваше шест — и се почувства изморена. Предстоеше поредната вечерна дискусия, на която бе обещала да присъства, ала ушите ѝ бръмчаха от думи, а съзнанието ѝ бе притъпено — което обясняваше причината да не разпознае веднага младия мъж, нехайно облегал на стената във фойето.

Очевидно чакаше нея и за част от секундата Линда си помисли, че бе поредният репортер от пресата, който търсеше да вземе интервю в кулоарите.

— Извинете, госпожо. Дали случайно не знаете как човек може да се сдобие тук с малко компания? Може би млада дама, която би поискала да вечеря с един беден и отруден авиатор?

— Скот!

Той се ухили, а тя кимна. Бяха минали три месеца от последната им среща — един обяд в Болдър, преминал в неловка атмосфера, след който последва неговият опит като на студент второкурсник да я целуне, докато отиваха към колата. Тогава той бе разпалил у нея ураган от тревожни чувства, които оттогава насам непрекъснато отклоняваха вниманието ѝ; сега съжаляваше, че се бе отдръпнала. Може би се дължеше на голямата шумотевица в медиите и шегите на колегите ѝ относно перспективата да се събере с младия пилот, който тъй себеотрицателно бе спасил страната от ядрена катастрофа. Ала цялото това внимание я бе раздразнило и бе я накарало да запази хладна

дистанция. В онзи самолет бяха преживели заедно нещо, равнозначно на дълбоко приятелство, ала да го приеме за нещо повече ѝ се струваше прибързано — но въпреки това почти всяка вечер след срещата им в Болдър ѝ се искаше да получи нова възможност.

И сега...

Без да каже и думица Линда отиде при него, прегърна го и го целуна силно. Ръцете му я обгърнаха здраво, пръстите му разрошваха косата ѝ, а двамата потънаха в един кратък миг на вечността. Когато Скот леко се отдръпна, малка групичка учени във фоайето заръкопляска — жест, който в друг случай би раздразнил и притеснил Линда.

Вместо това обаче тя се обърна към тях и широко се усмихна.

— Тази вечер ще се съберете без мен, господа — рече тя.

— Защо? — попита Скот престорено невинно.

— Защото имаме доста неща да си кажем, а аз разполагам с разпалена камина, пред която да те изпитам.

Санта Фе, Ню Мексико — 21-и май

Д-р Луис Бенедикт остави сутрешното си кафе на масичката до диванчето, на което се изтегна и взе дистанционното, за да прегледа сутрешните телевизионни предавания. Преди три дни бе минал седемдесет и третият му рожден ден, ала пенсионираният административен шеф на лабораториите в Лос Аламос дори не се сети за него. Решен бе да не се поддаде на отчаянието, макар и да беше сам, вдовец от десет години, без деца.

По екрана премина позната физиономия и той върна канала. Беше Пийт Кук, репортерът от „Уолстрийт джърнъл“ — разказваше по „Добро утро, Америка“ за новата си книга. Луис се усмихна вътрешно. В книгата на име „Танцуващата Медуза“ се споменаваше и за него самия, но бе главно за Роджърс Хенри и за неговия едва осуетен опит да изтрие Вашингтон от картата и междувременно да убие Вивиан. Пийт му бе пратил телеграма с най-сърдечни благодарности, след като го бе интервюирал в Санта Фе, а Луис бе хукнал да търси книгата, веднага щом бе публикувана. Бързо намери името си, споменато в нея, и с облекчение видя, че бе коректно цитиран и обрисован, от което изпита задоволство.

Вниманието на д-р Бенедикт бе привлечено отново от телевизионния екран — навреме, за да чуе как Чарлз Гибсън пита Пийт за съдбата на петимата на борда на „Скот еър“ 50, с какво се занимават в момента.

— Джери, бордовият инженер, вече е разведен и живее близо до седалището на компанията в Колорадо. Възстанови се бавно. Особено тежко бе засегнат десният му крак, но има надежда, че скоро отново ще почне да лети.

Пийт продължи с кратки съобщения за сегашните занимания и местожителството на останалите четирима от 727.

— А какво стана с онзи човек от Маями — попита Чарли, — който, според вас, нарочно е заблудил Скот Макей, че той и екипажът му са отговорни за това, че са натоварили не който трябва палет, а онзи с бомбата, като не са взели товара, който е трябвало да натоварят.

— Уволнили са го, след като е излъгал конгресната комисия — отвърна Пийт — и сега е подсъдим за лъжесвидетелство.

— И какъв е изводът от тази история, Пийт? Едва избегнахме онова, което си сложил като заглавие на книгата си — „Танцуващата Медуза“, а технологията още не е известна. Знаем, че е била разработена еднолично от ядрен учен, но няма данни как го е направил...

— Никакви — отвърна Пийт Кук, — и всеки средно интелигентен човек не би искал никога това оръжие да бъде създадено, а още по-малко — да бъде използвано отново. Но може да се очаква нашето правителство да се готви да разбере как да построи точно онова оръжие, което първоначално бе отхвърлило с неубедителния довод, че трябва да го разработим в случай, че някой друг пръв се добере до технологията.

Интервюто завърши с ръкостискане и пожелания за успех. Луис Бенедикт обаче бе потънал в размисъл.

Той остави кафето, изправи се и се затътри към гаража, където бе складирал кашоните си. Беше си спомнил за нещо в пакета, който Роджърс Хенри му бе пратил преди много време — в него имаше чертежи на мигновен ядрен взривател. Имаше и компютърна дискета, стара осеминчова дискета. Навярно тя съдържаеше същите проекти и той някога ги бе одобрил, ала сега се сети, че всъщност не бе изчел всичко, съдържащо се в дискетата.

Осеминчовите флопидискови устройства бяха изчезнали в края на осемдесетте години, ала той още имаше едно на компютъра си. Включи го и мушна дискетата.

Както и очакваше, файловете съдържаха същите подробности за „спуська“ и той ги прегледа внимателно, преди да извади дискетата.

Имаше обаче нещо странно. Дискът обявяваше, че е пълен, а обемът на файловете, които той видя, заемаха по-малко от една трета от капацитета му. Това означаваше, че имаше скрити файлове, които не фигурираха в главната директория.

Луис напрегна паметта си да се сети за верните кодове, най-сетне си спомни достатъчно, за да отвори информацията, която обикновено не излиза на екрана и пред очите му се появи огромен файл.

Отвори го и видя, че цялото му съдържание бе кодирано. Програмата за разчитане бе заровена в някой друг кашон с архиви. Стана единайсет преди обяд, преди да я намери и да седне пред стария екран и да вкара съответните команди.

Екранът изведнъж се изпълни с чертежи и диаграми, формули и числа. И — с обръщение, адресирано към него:

Поздравления, Луис, успял си да разгадаеш неособено сложния шифър. Онова, което следва, е свръхсекретно и е известно само на мен. Успях да открия по принцип теоретичната основа за „Медуза“. Следващите ми бележки са за секретния архив. Моля не копирай и не отпечатвай всичко това, а само го запази грижливо. Ако нещо се случи с мен, ти ще бъдеш единственият, който държи ключа за разгадката. Използвай го мъдро, но не забравяй през какво преминахме, за да го постигнем.

Луис Бенедикт веднага излезе от програмата и угаси компютъра. Сърцето му биеше до пръсване. Беше на път да започне правителствена програма, чиято цел бе да открие онова, което бе пред него, и ако успееш, светът пак щеше да се изправи пред нови средства за причиняване на страдания. Ръцете му трепереха, докато прибираше дискетата в калъфката ѝ, след което я мушна в папката.

Следобедът се точеше мъчително бавно. Той бродеше из всекидневната и кабинета си и се опитваше да реши какво да прави. Дали да се обади на Пийт Кук? Трябва ли да позвъни на Пентагона? Кой би трябвало да узнае, кога и как?

Към осем часа вечерта още не бе взел решение. Към единайсет, огънят, който пращеше в камината, най-сетне му подсказа единственото решение.

Луис Бенедикт отиде до потъналия в сумрак гараж и извади папката с дискетата в нея. Върна се във всекидневната, спря за миг, преди да отмести преградата пред камината. С едно плавно движение хвърли папката в огъня и тя падна досами най-близкия език на пламъците.

Ръбовете ѝ започнаха да потъмняват. Д-р Бенедикт гледаше и си спомняше годините на разочарования, които бе преживял, опитвайки се да поддържа Проекта „Медуза“ и да предостави на Роджърс Хенри достатъчно време да намери ключа към разгадката. И този ключ сега тлееше пред очите му.

Всичко това изведнъж стана непоносимо. Той бързо бръкна и измъкна папката, отвори я, за да се убеди, че дискетата не е повредена. Не беше.

Полека се завърна в гаража си и прибра папката в кашона ѝ, доволен, че познанието сега е на сигурно място. И че няма да бъде използвано. Никога.

Издание:

Джон Дж. Нанс. Проектът „Медуза“

Американска. Първо издание

ИК „Коала“, София

Редактор: Сергей Райков

ISBN: 954-530-070-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.